
KINGS OF THE ICE
#4
SAVE YOUR BREATH
KANDI STEINER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

SAVE YOUR BREATH

KANDI STEINER

Telif Hakkı (C) 2024 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner, LLC tarafından yayınlandı
Editör: Elaine York/Allusion Publishing Kapak
Fotoğrafı: Ren Saliba
Kapak Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine York/Allusion Yayıncılık

TABLE OF CONTENTS

İthaf Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm
ÜçüncüDördüncü
Beşinci
AltıncıYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onaltıncı
BölümOnuncu
Onbirinci Oniki
OnüçüncüOndörd
üncüOnbeşinci
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
On Dokuz Dokuz Yirmi
Yirmi Bir Yirmi Yirmi
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Üç
Bölüm Bölüm Bölüm
İki Bölüm Bir Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Bir Üç
Dört Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Beş Altı
Yedi Sekiz Sekiz Otuz
Otuz İki Dört
BeşAltıYedi Dokuz
Kırk Bölüm Kırk
Sonsöz
Epilog İki
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

Yara izlerini onur nişanı olarak takanlara, kırık parçalarının
vitray gibi parlamasına izin verenlere ve güçlerini
bulanlara
Kendilerini zayıf
kıldığını
düşündükleri
şeylerde.

Bu senin için.

PROLOGUE

The Charade

Aleks

Bana vurmak istedi.

Onu öpmek istedim.

Bizim için her zaman böyle olmuştu.

"Bu sadece... harika. Mükemmel amına koyayım," dedi Mia, ellerini inançsızca havaya kaldırıp devasa fasulye torbama bir hışımla çökmeden önce. Nerede oturduğunu fark eder etmez sinirli bir hırıltıyla ayağa fırladı ve onun yerine kanepeye doğru yürüdü.

O lanet şeyden nefret ederdi, çocukça olduğunu düşünürdü ve muhtemelen gerçekleştiğini düşündüğü bazı varsayımları vardı. Genelde tiksinmesini komik bulurdum.

Ama o anda hiçbir şey komik değildi.

Başını sallayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Ne yapacağım ben?"

Çoğu durumda onu telaşlı görmek umurumda değildi çünkü çoğu zaman onu ben oluyordum. Onun tüylerini kabartmak en sevdiğim eğlencelerden biriydi, sadece içindeki ateşin canlandığını görmek için bile olsa. Ama bu olayda bundan nefret , çünkü benim kontrolümde olmayan bir şey yüzünden üzgündü.

Normal şartlar altında, ona ukalaca bir laf atar ve o mükemmel ağzı bana doğru , yanakları ve alnındaki o küçük damar patlarken sırıtırdım. Onun damarına nasıl basacağımı, normalde kendine çeki düzen veren bu kadını nasıl öfkelendireceğimi çok iyi biliyordum.

Ama şu anda, her zaman soğuk, ölü kalbimin bodrumunda bağlı tuttuğum o çırpınıyor, ona gitmemi, onu kendime çekmemi, ona sarılmamı ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmamı istiyordu.

O orospu çocuğunu bayıltacak kadar sert bir tekme attım, ışıkları söndürdüm ve ona en başta neden kilitli olduğunu hatırlattım.

Yanına oturduğumda koyu renk saçları ipeksi bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu. Bir elimi ince sırtının üzerinde gezdirdim ve yavaşça, dikkatlice ovuşturdum. "Özür dilerim."

Mia dokunuşumla dondu kaldı.

İşte yine oradaydı, aro elektrik şoku, bedenim onunkiyle her temas ettiğinde hissettiğim o sıcaklık zaplaması.

Ama tam bu dokunuşun içinde eriyip gideceğini düşündüğüm anda, Mia yüzünü açıp bana doğru düzgün bakabilmek için kendini çekti. keskin mavi gözleri yarıklara dönüştü. "Öyle olmalısın. Bunların hepsi senin suçun."

Ve , tekrar antrenman yapmaya başladık.

"Benim hatam mı?" Ona bakakaldım, ağzım açıkken bile sırıtıyordum çünkü kendini en az onun kadar gülünç istiyordum. "Mia, bu lanet olası bir kasırga. konuda ne yapmam gerekiyor?"

"New York'ta olmak yerine burada tek sebebi sensin. Bütün bunları senin kıçını kurtarmak için yapıyorum! Ve şimdi Madison Square Garden'daki kapalı gişe gösterimi iptal etmek zorundayım."

Bu gerçek tüm gücüyle yüzüne çarptı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Oh, Tanrım," diye inledi, yüzünü tekrar gömdü. "Madison Square Garden'daki kapalı gişe gösterimi iptal etmek zorundayım."

Onu rahatlatmak için duyduğum her türlü arzu, suçlaması yüzünden şimdi geri çekiliyordu. "Kıçımı kurtarmak," diye tekrarladım yanağımı dilleyerek. "Yani birdenbire her şey benimle mi ilgili oldu? Ben büyük kötü kurdum ve sen bunu sadece küçük bir aziz olmak için yapıyorsun, öyle mi? Senin için hiçbir şey yok mu?"

"çeneni," diye tükürdü ve beni iterek uzaklaştırdı. Zar zor .

"Çünkü bunun reklamcının fikri olduğuna eminim," diye hatırlattım ona. "Beni buraya *senin* aptal oyunun için getiren senin menajerin!"

"Seni mi yaptı?" Ayağa kalktım, çenem gergindi. "Sen özgür iradesi olan bir kadınsın Mia. Unuttuysan söyleyeyim. Kimse sana bir şey yaptıramaz."

O zaman bana baktı, gözleri daha yumuşaktı, çenesinin gevşemesindeki bir şey bana denemeden sinirlendiğimi söylüyordu. Özgür iradesi olan bir kadındı, evet - ama aynı zamanda bir pop yıldızı kuklasıydı, ipleri kariyerinin hızla yükselmesini sağlamak için para ödediği bütün bir ekip tarafından çekiliyordu.

Ondaki bu yumuşama bana gençliğimizi o kadar çok hatırlattı ki bir sonraki nefesimi almakta zorlandım. Bir an için ikimiz de yeniden on sekiz yaşındaydık.

Onu öpmem için yalvarıyordu.

Ben de izin vermemesi için

yalvarıyordum.

O zaman bile birbirimiz için yanlış olduğumuzu biliyordum.

O zaman bile arkadaştan daha fazlası olmaya çalışırsak birbirimizin kalbini kıracağımızı biliyordum.

Bir süre sonra "Her neyse," dedi. Sözcük teslim olmuş gibiydi, herhangi bir sertlik içermiyordu ve bu beni bağırmasından fazla üzdü.

Bana bağırmasını kaldırabilirim.

Onu incittiğimi bilmeyi kaldıramazdım - yıllar boyunca yaptığım tüm pratiklere rağmen.

çekti ve sanki ona hizmet etmem için para alanlardan biriymişim gibi elini havada salladı. "En azından tekila ya da başka bir şeyiniz var mı?"

"Gerçekle yüzleşmek için sarhoş olmak mı gerekiyor?"

"Üzerimize doğru gelen kasırga varken sahte nişanlımla yüksek bir apartman dairesinde mahsur kaldığımı mı?" Ayağa kalktı, gergin dudaklarında sakarin bir gülümseme . "Evet. Sarhoş olmak en azı."

Hışımla yanımdan geçip mutfağa girdi ve ben derin bir nefes , ellerimi birleştirip başımın üzerine koyarken olabildiğince yavaş ve sakin bir şekilde verdim. Tavana baktım, beni kurtarabilecek bir tanrı olup görmek için aklıma ilk dine geçmeyi düşündüm.

Mia'nın bunu atlatmak için içmesi gerekiyordu ve benim de ellerimin üzerine oturmam

gerekiyordu. Çünkü o bana vurmak istiyordu, ben de onu öpmek .

Ve ikimiz geceyi birlikte geçirmek zorunda kaldığımız için, bu kadına karşı hissettiklerimin sahte olduğu maskaralığını nasıl sürdüreceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

CHAPTER 1

İyi Bir Çocuk Ol

Temmuz - Üç Ay Önce Aleks

Takımın medya ilişkileri müdürü *kafamda* bir delik açmaya çalışırken telefonum cebimde bir delik açıyordu öldürücü bakışlarıyla.

Strings: Ara beni. Bu çok önemli.

Strings, onunla ilk tanıştığımda dünyadaki tek arkadaşıma verdiğim lakaptı. O zamanlar henüz on altı yaşındaydık - o, eline gitar yapıştırmış beceriksiz kız ve ben, benimkine hokey sopası yapıştırmış düşünceli pislik.

Onu Mia Conaway olarak tanıyordum, en iyi arkadaşım.

Dünya onu dünyaca ünlü pop yıldızı Mia Love olarak tanıdı.

Mia'nın mesajı, Genel Müdürümüzle halkla ilişkiler ekibimizin yarısının beni dövmeye hazır olduğu konferans odasına itildiğim sırada geldi. Telefonumu bir kenara koymaktan ve dayak yiyene kadar cevap vermeyi beklemekten başka çarem yoktu.

Ama bir kez daha çuvalladıktan sonra bana yöneltilen tehditlere odaklanmam gerekirken tek düşünebildiğim oydu.

Lisede ne kadar yakın olsak da, son sekiz yılda hayatlarımız ayrı yönlere gitmişti, farklı kıyılarda ve neredeyse farklı dünyalarda yaşıyorduk. Arada sırada yollarımız kesişiyordu - o benim bir maçıma geliyordu ya da ben onun konserlerinden birini yakalıyordum. Bazen kendimizi bir tatil için ailesiyle yeniden bir araya gelmiş buluyorduk. Ama , iletişim kurduğumuz tek zaman bir mesaj ya da sosyal medyada ukala bir yorumdu.

Benden onu aramamı istemesi, bunun önemli olduğunu söylemesi...

"Kanaman var," dedi Dan Kilman gözlerini devirerek, konferans salonundaki masanın ortasındaki kutudan bir mendil çıkarırken. Tekrar volta atmaya başlamadan önce peçeteyi bana uzattı.

Dudağımın yarılan köşesini elimle sildim, hiç de rahatsız olmamıştım. Tanrı aşkına, ben bir hokey oyuncusuydum.

Kanamak benim için nefes almak gibiydi.

"Ayrıca bunların hiçbirini ciddiye alıyor görünmüyorsun," diye ekledi. Onu hiç bu kadar sert görmemiştim. Odada volta atarken soluk kel kafası terden parlıyordu, kara kaşları hayal kırıklığıyla birbirine çatılmıştı. Genelde Kilman, sizi yapmak istemediğiniz ama reddetme seçeneğiniz olmayan bir mülakata gönderirken parlak bir gülümseme ve güven verici bir baş sallaması olurdu.

Şu anda dudağımın diğer tarafını da yarmaya hazır görünüyordu.

Genel Müdürümüz Kilman'a, "Eminim Bay Suter tüm bunları çok ciddiye alıyordur," diye güvence verdi. Richard Bancroft - sevgiyle Dick bilinirdi- bana alışveriş merkezlerindeki Noel Baba'ları hatırlatırdı. Neredeyse zamanının yüzde yüzünde neşeli bir gülümseme takınır, gözleri parıldar, attığı her kahkahada göbeği sallanırdı.

Şu anda bile, onun da benim saçmalıklarımdan bıktığını bildiğim halde, müdürün odasında oğlunu savunmaya hazır gururlu bir babadan başka bir şey gibi .

"Dinleyin. Anlıyorum. Damarlarında senin kadar testosteron dolaşan bir adam tansiyon yükseliyor," dedi Dick kahkaha atarak ve iri bir eliyle masaya . "Ama... bu, kavgaları buz üzerinde tutman için son uyarın ."

"Son uyarı," diye tekrarladım, her zamanki gibi monoton bir ses tonuyla, tek kaşım kısa saç çizgime doğru kalkmış, ekibin geri kalanıyla birlikte onu da değerlendiriyordum. Kilman ve Bancroft önderlik ediyor, diğer ikisi sessiz kalıyor, bir not alıyordu. Biri Kilman'ın asistanı, diğeri de sosyal medya sorumlumuzdu. Aslında kayda değer bir şey yazmadıklarından, benimle göz teması kurmaktan kaçındıklarından emindim. "Bu bir tehdide benziyor."

"Öyle," dedi Kilman. "Şanslısın Koç McCabe tatilde ve ona bu işi hallettiğimize dair güvence verebildik çünkü burada olsaydı, bahse girerim başka bir uyarı olmazdı. Kıçın sokaklarda olurdu."

Buna bir kahkaha attım ve küçük adamdan GM'me baktım. Saygısızlık etmek istememiştim (tamam, belki de) - ama bu adam kim olduğunu sanıyordu ?

Geçen sezon takımımızın en skorer oyuncusuydum, hatta onların kıymetlisi Vince Tanev'den bile daha fazla gol atmıştım.

Kahrolası *ligin* en skorer oyuncusuydum. Ve Stanley
Kupası'nı kazandık.
Bu adam gerçekten de küçük bir bar kavgası yüzünden beni takımdan atmakla mı tehdit edecekti?
"Danny'nin söylemeye çalıştığı şey, bu işi halledebileceğidir. O ve bu iki yıldız medyayla başa çıkabilir," dedi sessiz olanlara başıyla selam vererek. "Ve hukuk ekibimiz suçlamaların düşürülmesi için gerekenleri çoktan yerine getirdi." Dick, bakışlarını bana çevirmeden önce Kilman'a ince bir uyarı bakışı attı. "Ama evet, beni doğru duydun evlat." Bunu söylemek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarını büzdü. "Eğer bir daha böyle bir şey olursa, seni serbest bırakmaktan başka çaremiz kalmaz. Ve anki haliyle seni sezonun ilk iki maçı uzaklaştırmaya karar verdik."
Dudaklarım hırıltılı bir gülümsemeyle kıvrılırken başımı salladım ve sandalyemde geriye doğru tekmeleyerek sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerinden geçirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Uzaklaştırma cezalarını genellikle lig verirdi ve bu cezalar genellikle sadece maç sırasında ya da sezon içindeki kötü davranışlar için verilirdi. Sezon dışı olduğu ve benim küçük bar kavgam kendi zamanımda gerçekleştiği için lig bu işin dışında kalacaktı.
Ama görünüşe göre ekibim dersimi almam için cezalandırılmam gerektiğine karar
verdi. Sanki önceki takımım asla öğrenemeyeceğimi kanıtlamamış gibi.
"Sezona iki mağlubiyetle başlamak istiyorsanız, bu sizin ," dedim.
"Elimizi zorluyorsun!" Kilman öfkelendi, ama Dick devam etmesini engellemek için elini koluna koydu.
"Bunların hiçbirini istemiyoruz - yasal sorun, medyanın ilgisi ya da uzaklaştırma. Ama lig, sezon dışı olsun ya da olmasın, bu işin peşini bırakmamıza izin vermeyecektir." Dick parmaklarını masaya vurdu. "Ne de olsa bir adamı bayılttın."
Tekrar alay etmemek için kendimi zor tuttum. Richard Bancroft hakkında bildiğim bir şey varsa o da medyanın ilgisini *sevdiğiydi*. Bu yüzden yerel muhabir Maven King'in çaylak sezonu boyunca Vince Tanev'i yirmi dört-yedi erişimle takip etmesine izin vermişti. Hokey dünyası birlikte olduklarını öğrendikten sonra defans oyuncularımızdan Jaxson Brittain ve Vince'in küçük kız kardeşine bir sezon boyunca röportaj nedeni buydu. Tüm dünya sonsuza kadar bekar kalacağını düşünürken kalecimiz Will Perry'ye yaklaşan düğününün medyada yer alması için nedeni de
Bu adam arenasını dolu tutacak her şeyi istiyordu.
Ama sanırım bu, lanet olası Long Island buzlu çayını üzerime fırlattıktan sonra bir pisliği yere sermemi içermiyordu. İstemeyerek de olsa aşırı tepki verdiğimi kabul edebilirim. Boomer'ın müdavimlerinden biriyle dans ediyordum - sanırım adı
MacKenzie mi? - İkimiz de aniden sırılsıklam olmuştuk. Sıradan bir Long Island buzlu çayı da olamazdı. Hayır, lanet *olası mavi* tane olmalıydı - sanki barda yaşı tutmayan içki içen çocuklar gibiydik.
Güvenlik, takımın bizimle parti yapmasını istemediği kişileri iplerin arkasında tutma konusunda genellikle oldukça iyiydi, ama lanet bir kulüptü. Olur böyle şeyler. Bazen bir ya da iki pislik içeri giriyordu.
Ve kendi güvenliğimi sağlamaya çok hevesliydim.
Her zaman içimde bastırılmış çok fazla enerji vardı. Sezon boyunca bunu buzda dışarı çıkardım. Offseason'da spor salonunda çalıştım. Ama bu yeterli değildi. Yani evet, bana bir orospu yere için bir bahane verin, ben de kabul edeyim. Adamı aptal, göz kamaştırıcı polosundan yakalamış ve kardeşleriyle gülme krizini kısa kesmiştim. Ben çenesine öyle sert bir yumruk indirmeden önce arkadaşlarından biri tek bir enayi yumruğuyla paçayı kurtardı ki, masaya uçmadan önce bir çizgi film gibi döndü ve şişelerin yere düşmesine neden oldu.
Sonra, içkiyi fırlatan saldırganı bayılttım.
Hemen ardından bardan çıkarıldım ve yapmayı sevdikleri gibi paparazziler o gece beni takip etmişti. Her zaman için dua ediyorlardı. ki, bu benim uzmanlık alanımdı.
Fotoğraf makinelerinin flaşından bembeyaz olmuş tenim, gömleğimi boyayan mavi sıvı, yarılmış ve kanlı dudağım ve onları gururla terslerken yüzümde beliren sırıtışla fotoğrafımı yayınlamak için can attıklarını biliyordum.
"*Sadece* bu olsaydı, olmazdı," dedi Kilman, dikkatimi ona çekerek. "Ama Seattle'da sebep olduğun onca şeyden sonra, seni ettiğimiz için başımıza gelenler ve play-off'larda bize ..."
Omuz silkti, sanki bileklerinde bir fermuar varmış gibi ellerini tekrar kaldırdı. Keşke
umursasaydım.
Keşke tehditlerini ciddiye alsaydım, korkudan ödüm patlasaydı ve kendimi toparlamak için ilham
alsaydım. Ama gerçek şu ki çocukluğumdan beri pek bir şey hissetmemiştim.
Hokey dünyada tek şeydi ama o bile bazı günler sığ bir aşk gibi geliyordu.
Şu anda olduğu gibi, saygı duymam ve korkmam gereken iki beyefendiye bakarken, işleri düzeltmek için bana güvenmeleri için yalvarıyor olmalıydım. Beni kesmemeleri için yalvarıyor olmalıydım.
yerine, neredeyse dua ediyordum.
Belki o zaman, son yaşam kırıntısını kaybedecek ve kendimi sonsuza dek sarhoş bir uyuşukluğa bırakacaktım. Belki de uzak durmak için her gün savaştığım birçok bağımlılıktan biri olan bir bağımlılığın açık kollarına isteyerek yürüyecektim. Belki kendimi sahilde bir kulübeye kapatıp inzivaya çekilirdim.
Sanki orada bıraktığım boktan fırtınanın farkında değilmişim gibi Seattle'dan bahsetmeye bayılıyorlardı. O benim ilk takımımdı.

Ligde oynadım ve onları bir hiç takımından her yıl Kupa'nın en büyük adaylarından biri haline getirmeye yardım olsam da, yapacakları son şey bana teşekkür etmek olacaktı.

Çünkü buzda, ben bir . Buz dışında ise

bir lanettim.

Pişmanlıklarım olmalıydı. Geçmişe dönüp kendimi toparlayabilmeyi dilemeliydim. Belki de terapiye gitmeli ya da öfkem için üretken bir çıkış yolu bulmalıydım. Çömlekçilik ya da Vince Tanev gibi bir şeyle uğraşabilirdim.

Ama gerçeği biliyordum.

İçimde itiraf etmek istediğimden daha fazla ailem vardı, ne kadar inkâr etmeye çalışsam da bağımlılıkları damarlarımda dolaşıyordu. En azından alkol ve sekse bağlı ve her ikisini de çok fazla sorun yaratmadan atlatacak kadar sıkı tutuyordum.

Vahşi olmayı severdim.

Uyuşmuş hissetmeyi severdim.

Kendimi uzun süre doğru yolda tutacak kadar hiçbir şeyi önemsemiyordum.

Ve hiçbir şey beni, biri tehditlerini yerine getirmeden önce ne kadar ileri görmek için sınırları zorlama heyecanından alıkoyamazdı.

"Mesaj açık ve net bir şekilde alındı," diye homurdandım sonunda. "İyi bir çocuk olacağım. Söz veriyorum."

Bu odadan siktir olup gitmeye ve kız arkadaşımı aramaya hazır bir şekilde, alaycı bir yorumla selam verdim.

Kızım benim.

Bu düşünceyle kendime güldüm. Mia Love benim *çok uzaktı* ama yine de dünyada olan tek kişiydi.

Şu anda onu aramayı kariyerimi kurtarmaktan daha çok önemsiyordum. Özellikle de

bunun önemli olduğunu söylediği için.

Bazen gözlerimi kapatıp Mia'yı, evine ilk gittiğimde büyük çerçeveli gözlüklerinin saklanıp defterine şarkı sözleri karalayan utangaç kız olarak . İsviçre'den uçakla geldiğim bitkin düşmüştüm, hokey oynayabilmek için bir ailenin yanında kalmak üzere Amerika'ya uçma deneyimi beni hem korkutmuş hem de uyuşturmuştu.

O zamanlar dünyaca ünlü pop yıldızı Mia Love değildi. O

sadece Mia Conaway'di.

Kendime bir hayat kurma şansım olsun diye evlerinde yaşamama izin vermeyi kabul eden çiftin kızı. " özgür müyüm, yoksa en yakın ağaçtan bir dal duvarda sıraya mı gireyim?"

Dick güldü, Kilman ise hiç eğlenmediği belli olan dudaklarını büzdü. Asistanı kıs kıs güldü ama bunu öksürerek bastırdı. Dick homurdanarak ayağa kalktı ve "Gidebilirsin," dedi. "Burnunu temiz tutarsan bir daha benden haber alamazsın. Sezon öncesi. Ancak Koç'un sizin için özellikle yorucu bir ilk antrenmanı olursa şaşırmayın."

Tek kaşını beyaz saç çizgisine doğru kaldırarak sırıttı, sanki dostmuşuz ve benim tarafımdaymış gibi. Ama ben daha iyi biliyordum.

Dick'e göre ben sadece para getiren biriydim. İç sahada maçımız olduğunda koltuklara kıç koymaya yardımcı olabilecek, gol atan, kavga başlatan bir eğlence parçasıydım.

O benim arkadaşım

değildi. Ama yine de

kimse değildi.

Ülkenin öbür ucunda yaşayan kahverengi saçlı, mavi gözlü bir pop yıldızından

başkası değildi. Konferans odasının kapısından girer numarasını çevirdim.

CHAPTER 2

Mia Oynamaya

Hazır

"Yemin ederim, hiçbir şey beni bu adamın küçük penisini kızgın bir ütüyle düzleştirmekten daha mutlu edemez."

*Pop Industry Magazine'*in en prestijli ve saygın yazarlarından biri olan Garrett Orange tarafından kaleme alınan makalenin geri kalanına göz gezdirirken yüzüm yanarak hakareti içime çektim. Yakında çıkacak albümüm için erken dinleme izni almıştı, bu sektörde yaygın bir uygulamaydı.

Ve yine boktan kano beni eziyordu.

On dokuz yaşımdan beri en sevdiği konu benmişim gibi görünüyordu. Bana en yakın erkek grupları ve rock yıldızları hakkında övgü dolu yazılar yazmayı sevse de, *benim* durumumda konuşmak istediği tek şey, basmakalıp şarkı sözleriyle nasıl küçümsenen bir aşık olduğumdu.

Eski erkek arkadaşımın sevgili aktörüyle kanka olduğu gerçeğini de , yeni çıkacak albümümle ilgili üç sayfalık sert bir eleştiriyi en son viral gönderisi olarak bulmak sürpriz olmamalıydı.

Ve bu bir sürpriz değildi.

Ama beni normalden daha fazla kızdırdı.

"'*Paranızı, sadece on iki yaşındaki kızların sevebileceği parıltılı bombalar ve iğrenç şarkı sözleriyle tamamlanmış bir başka kadın öfke şenliği turnesi olacağından şüphelendiğim şey için saklayın,*'" diye yüksek sesle okudum ve bu . Sinirli bir hırıltıyla telefonumun ekranını tek bir tıklamayla kararttım ve tik masaya çarptım.

Bu adamın nesi var?

Onu bu kadar , peşinden koşmaya bayıldığı bir hedef haline ne yaptığımı anlayamıyordum. Onun eleştirilerinden tek kurtuluşum Austin'le çıktığım zaman ve o bile kısa . Austin'in ona dilini sadece benden istediğini alabileceği kadar uzun süre tutacağına dair söz verdirdiğini hissediyordum.

Biz ayrılmaz, Garrett geri döndü. Ve Austin onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Reklamcım ve ben arka bahçemdeki özel vahamda oturuyorduk, havuzdan gelen ve ötesindeki Pasifik Okyanusu'ndan gelen yumuşak dalgalar dingin bir senfoni sunuyordu - ama o anda hiçbir şey beni sakinleştiremezdi.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve yavaşça nefes almaya çalıştım. Aynı hızla tekrar ayağa kalktım.

"Bu saçmalıktan hiç bıkmayacaklar mı?" Isabella'ya sordum. O benim reklamcım ve en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Hayatımın erken dönemlerinde -özellikle de bu kariyerde- çoğu insana güvenilmeyeceğini öğrenmiştim. Ama Isabella güvenimi hemen kazanmıştı ve daha da önemlisi güvenimi korumuştu.

Çünkü beni gerçekten kolluyordu. Beni önemsiyordu. Başarılı olmamı, mutlu olmamı - ve sağlığımı refahımı güvence altına almak için daha büyük *para kazanma hamlelerini* feda istekli olduğunu görmüştüm.

Sadece bu bile ona yakın çevremde kalıcı bir yer kazandırdı.

Isabella bana , sempatik bir gülümseme sundu, Kaliforniya rüzgârı sıcak pembe saçlarının arasından usulca esiyordu. Açık kahverengi teni, bal sarısı gözleri ve bütün bir motosiklet kulübünün toplamından daha fazla piercing ve dövmesi vardı. Öyle bir güzelliğe sahipti ki sizi sersemletebilir ve aynı zamanda birazcık korkutabilirdi, sadece onunla uğraşmaya cesaret edemeyeceğiniz kadar.

Buna imrenmiştim.

Öte yandan ben, tam anlamıyla Amerikalı kızıydım. Uzun, ipeksi kestane rengi saçlarım, güneşte geçirdiğim zamandan ziyade genetiğimden bronz tenim, parlak mavi gözlerim ve ne mutlu ki doğal olarak uzun kirpiklerim vardı. Dudaklarım, ekibimin dolgu yaptırmam için beni asla taciz etmediği kadar dolgundu ve sol yanağımda her zaman sevdiğim tek bir çukur vardı - hemen üzerinde bir güzellik iziyle birlikte.

On beş yaşımdan beri *bana şirin* derlerdi. Ateşli değil, seksi değil, kadınsı güç ve yetenek bakımından zengin değil. Sadece şirin.

Sevimli olmayı *umursadığımdan* değil. Şirin olmak eğlenceliydi.

Ama bazen, beni tanımlamak için başka bir sıfatın kullanılması için daha ne kadar yaşlanmam gerektiğini merak ediyordum. "Yedi yıldır bu işi yapıyorsun, *aşkım*," dedi Isabella. "Ne düşünüyorsun?"

Bir kez daha iç çektim, omuzlarım çökmüştü. Ona sorduğum sorunun cevabını . Sadece bundan nefret ediyordum. Gençken yıldızlığa ilk yükseldiğimde pek bir şey anlamamıştım. Eleştirilere geçerken bir yandan da yaralarımı sarıyor, hiçbiri önemli değilmiş davranmaya çalışıyordum. İyi bir pop yıldızı böyle yapardı, değil mi? Gülümsemeli ve cana yakın , asla

çatışmacı. Müziğime sadık kalacak ve başka hiçbir konuda fikir beyan etmeyecektim.

Şimdi, birkaç albüm ve yıllarca süren turne deneyimim ve beslemek için yorulmadan çalıştığım bir hayran kitlemle, fikrimi değiştirmeye başlamıştım.

Gülümseyen ve her şeyin olduğunu söyleyen kız olmak istemedim.

Kükreyerek geri dönen ve çok yaklaşan herkesi ısıran aslan olmak istedim.

"Bu sadece... *Tanrım*, bu çok sinir bozucu," dedim. "İki kez yılın albümü kazandım. Dünyanın dört bir yanındaki stadyumlarda kapalı gişe çaldım. Her müzik platformunda sürekli olarak en çok dinlenen sanatçılardan biriyim. Kendi müziğimi, kendi sözlerimi yazıyorum ve kendi turnelerimi düzenliyorum. Otomatik akort kullanmadan *saatlerce* canlı şarkı söylüyor *ve* dans ediyorum." Başımı salladım, bana ihanet eden bir arkadaşımmış gibi telefonuma baktım. "Ama yine de konuşmak istedikleri tek şey *saçmalık* -Austin'e hâlâ asılı olmam."

"Kitlelere hitap ediyor."

"Erkek kitleleri," diye onun yerine tamamladım.

"Ne yazık ki kadınlar da öyle. Kadınlar diğer kadınlardan nefret etmeyi seviyor - özellikle de başarılı olanlardan. İçselleştirilmiş kadın düşmanlığı bu sokaklarda çok vahşi."

"Yani, bunu kabul etmek zorundayım," dedim açıkça, soru olarak bile değil. "Başımı dik tutmalı ve bu makaleyi zafer kazanmışçasına paylaşan insanları görmezden gelmeliyim, sanki bu benim müziğimi dinleyen herkesin zevksiz olduğunu *kanıtlıyormuş* gibi. Ne başarırsam başarayım, tek konuşacakları şeyin kiminle çıktığım, kimin kalbimi kırdığı ya da hangi aptal mayoyu giydiğim ve vücudumun onun içinde nasıl göründüğü gerçeğini kabullenmeliyim."

Isabella cevap vermedi, sadece dizimi sıkacak kadar eğildi ve bana biraz zaman tanıdı.

Ve gerçekten, ihtiyacım olan tek şey buydu. O haklıydı. Yedi yıldır bu işin içindeydim ve bu sadece keşfedildikten sonraydı.
Üç yaşımdan beri müzik benim hayatımdı. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum.

Sonunda, bu aptal makalenin üstesinden geleceğim.

Gülüp geçerdim - gülmek zorunda olduğum için değil, çünkü hayal kırıklığım geçtiğinde, bu oksijen israfının bana bu kadar takıntılı olmasını gerçekten komik bulurdum. Sonra, o küçük hıyarın hakkımda yazdıklarına ve internetteki tüm küçük trollerin söylediklerine rağmen yoluma devam eder ve mutlu olurdum, çünkü yaptığım işi *seviyordum*.

Müziğimi seviyordum.

Özellikle daha önce yayınladıklarımdan daha olgun hissettiren bu albümü çok sevdim. Hayatımın yeni bir dönemine adım atmak gibiydi, hayranlarımın da benimle birlikte döneme atlayacaklarını biliyordum çünkü söylediğim her şeyle ilişki kurabiliyorlardı.

Belki de en çok acı veren şey buydu.

Gençken, o sert eleştirileri okuduğumda ve biraz gerçek payı gördüğümde bunu kabul edebilirdim. Bazı şarkı yazımlarımın basmakalıp olduğunu, neyin satılacağına oynadığımı ve popülerlik kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptığımı kabul edebilirdim - çoğunlukla zamanlar kariyerimle ilgili kararları yetişkinlerin ısrarıyla.

Ama bu?

Bu albüm kişiseldi, hayranlarıma bir aşk mektubu gibiydi. Piyanomun başına oturdum ve aylarca en büyük duygularımla baş başa kan kaybettim. Bu, plak şirketimin istediğim her şeyi yaratmam için bana güvenmesi ve sadece ismimin bile satacağını bilmesiydi. Aşkın, kalp kırıklığının, arkadaşlıkların, büyümenin ve masumiyeti kaybetmenin gerçekliğini avazım çıktığı kadar bağırarak anlattım. Gitarımı kalbim sadece kolumda değil, avucunun içindeyken çalıyordum.

Bu, etrafımda beni çalışan sektörün çok bilmişlerinden kurtulmam ve sürücü olduğumu, direksiyona geçip varış noktasını ve oraya giden yolu seçebileceğimi fark etmemdi.

Bu yüzden, daha ilk single bu kadar çabuk azalması... Bu beni öldürdü.

"En sevdiğim oyunu oynamaya hazır mısın?" Isabella

sordu. "Vur bana," dedim iç çekerek.

En sevdiği oyun bana iki olasılık sunmak ve sonra her bir yol için hayal kurmaktı. Reklamcım olarak ejderhaları öldürmediği zamanlarda, telenovela tarzı hayran kurguları yazıyordu - da kadının bir hikaye hayal etmeyi sevdiği anlamına .

"Tamam, Garrett'ı tamamen görmezden gelebiliriz, makale hakkında hiç yorum yapmayabiliriz ve gündeme gelmemesini umarak normal basın programımıza devam edebiliriz. Röportajları bundan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım ve eğer onun saçmalıklarından kaynaklanan yem bir soru sorarlarsa, seni setten çıkaracağımızı açıkça belirteceğim. Şarkıları planladığımız gibi yayınlayacağız, 'Heartbreak Habit' ilk single olacak ve hayranlarınızın sizi her yayın platformunda bir numaraya fırlatmasına izin ."

Başımı salladım, ilk senaryoyu dinlerken boğazım düğümlendi. Daha önce de oynadığımız bir senaryoydu. Araştırmacı gazetecilerin sorularını yanıtlamakta iyiydim. Garrett'ın Austin'i unutamadığımı, hatta tüm albümü onun hakkında yaptığımı ima etmesi gibi söylentileri görmezden de çok iyiydim.

Ki bu tam bir saçmalıktı.

Elbette, albümde eski sevgilime yönelik birkaç şarkı vardı. Özellikle, onun olmamı istediği, bana *doğru* olduğunu hissettirdiği şey olmaya çalışırken kendimi kaybetmeme neden olacak şekilde beni nasıl manipüle ettiğini anlatan bir şarkı. Bu parçanın adı "Puppeteer" idi ve benim favorilerimden biriydi.

Ama ayrılığımızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Ondan sonra erkeklerle başka deneyimlerim olmuştu ve ayrıca arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın yaşadığı deneyimler hakkında da yazıyordum - Isabella'nın evli bir kadına, sevgilisinin dudaklarından sonsuzluk vaatleriyle fena halde aşık olması gibi.

Ancak sonunda ilişkilerini , Isabella'yı deli gibi hissettirir ve aylar sonra bir çocuk beklediklerini kocasıyla birlikte kalır.

Bu süreçte arkadaşımın elini tutmuş, kalbi binlerce parçaya ayrılırken onunla birlikte ağlamıştım. Beni içeri aldı ve ben de onunla birlikte tüm bu acıları ve hayal kırıklıklarını yaşadım. Müziğin benim terapim olduğunu biliyordu, bu yüzden şarkıyı yazıp için çaldığımda ağlamış, bana sarılmış ve teşekkür etmişti.

Sonra da hemen bana bunun albüme söyledi.

Ya da "That Kind of Magic "i, annemin seksenlerin sonunda ve doksanların başında babama aşık olurken neler hissetmiş olabileceğini hayal ederek yazdığım . Onların aşkı, en iyi filmin bile gösteremeyeceği türdendi. O kadar zahmetsizce gelen rahat, eğlenceli bir aşktı ki, onların yanındayken gülümsemekten ve özlem duymaktan kendinizi alamazsınız.

Gerçek şu ki, hayatımda bol miktarda yazma ilhamı vardı. Kendi yaşadıklarım, etrafımda yaşananlar ve kafamda kurguladıklarım vardı.

Keşke Austin benim için konuşsa, sesini kullanarak tüm bunları ... Bu çok uzak bir hayaldi.

Eğer kendimi savunursam, bu sadece yangını körükler. Ama ayrıldığımızdan beri konuşmadığımızı, bunun karşılıklı bir ayrılık olduğunu ve ikimizin de yolumuza devam ettiğimizi açıkça belirtirse... insanlar dinlerdi.

Çileden çıkarıcı gerçek buydu.

Zaman ne kadar ilerlerse ilerlesin, bir erkeğin sözü her zaman bir kadınınkinden daha ağır basacak gibi görünüyordu.

Elbette Austin böyle bir şey ortaya çıktığında gördüğü ilgiyi *seviyordu*. Kendi başına iyi tanınan ve popüler olan Austin, gişe rekorları kıran filmlerin uzun bir listesine sahip bir aktördü. Ancak bunun gibi makaleler ona röportajlarda nazlanma ve küçük yalan ağını mükemmel bir şekilde örerek asla zarar veremeyecek altın çocuk olduğuna dair nihai resmi çizme şansı verdi.

Ve ben de çılgın eski kız arkadaş olarak.

"Tamam," dedim sonunda. "Peki ya diğer seçenek?"

"Senaryoyu tersine çevirириz."

Isabella'ya kaşlarımı kaldırarak baktım ve koltuğumda geriye yaslandım. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Basit," dedi. "Farklı bir hikaye anlatacağız. Hâlâ eski sevgilisine takılı kalmış, aşağılanmış bir kadın yerine, senin iyileşmiş ve hayatına devam eden bir kadın olduğunu göstersek nasıl olur? Sadece Austin'e hala aşık olmadığınızı değil, aynı zamanda tanıştığınız en inanılmaz adamla hayatınızın en güzel zamanlarını geçirmekle meşgul olduğunuzu ve artık o bebeği *düşünmediğinizi* gösteririz. Tekli yayınları değiştirebilir, 'On the Way to You' ile güçlü bir çıkış yapabilir ve zaten bizim anlatmamız gereken bir hikayenin kontrolünü elimize ."

Kıkırdadım. "Kulağa hoş geliyor ama bunun için bir erkek arkadaşınızın olması gerekir."

"Peki ya bundan bir adım daha ileri gidersek?" Isabella dudağını ısırmadan önce telefonunu karıştırdı ve elime geçer geçmez fırlatacağımdan eminmiş gibi bana uzattı. "Ya o senin *nişanlın* olsaydı?"

Bir kahkaha attım ama ekrandaki görüntüyü gördüğümde kahkaham boğazımda düğümlendi.

Ulusal Hokey Ligi'nin kötü çocuğunun ukala, soğuk sırıtışı bana bakıyordu, dudağı yeni kanamıştı, gömleği bir gece kulübü fedaisinin dışarı atılırken attığı yumruğa dolanmıştı.

Bir sonraki çekimde kameraya göz kırpıyordu ve bu manzara karşısında tüylerim diken diken oldu.

Aleksander Suter.

Tampa Bay Ospreys'in kanat oyuncusu. Azılı

baş belası.

Ve gençliğimizden beri kalbimin sahibi.

CHAPTER 3

Yeterince Çılgın Mia

Gülmeyi bırakmam tam iki dakika sürdü.

Bunun şaka olduğundan, Isabella'nın ortamı yumuşatmasının bir yolu olduğundan o kadar emindim ki, kıçıma bir şaplak attı ve "*İşte orada. Şimdi, hadi - yayınlamamız gereken bir albüm var.*"

Ama sonunda yaşları sildiğimde, kasılmalar yüzünden karnım sıkışmıştı - sadece bana bakıyor ve bekliyordu.

Pembe saçlı, Meksikalı cadaloz son derece ciddiydi.

"Bells," dedim başımı sallayarak. "Bu... delilik." "Öyle mi?"

Telefonunu aldı ve Aleks'in Tampa'daki Boomer's'ta bir kavgaya karıştıktan sonra başının yine nasıl belaya girdiğini anlatan manşeti okudu. Sonra bana baktı, sanki sadece onun sözlerinden bulmacanın eksik parçalarını şekilde toplamalıymışım gibi.

Ona sadece göz kırptığımda ofladı ve ellerini bir tokatla kalçalarına indirdi.

"Aleks kötü bir çocuk, Mia. Austin Hollywood'un altın çocuğu. Anlamıyor musun? Bu tam bir tek seksen olurdu. Bu sana avantaj sağlar."

Bu bende bir merak uyandırdı ve öne doğru eğildim. "Dinliyorum."

Isabella heyecanla ellerini bana doğru tutmadan önce ellerini birbirine vurarak ciyakladı. "Pekâlâ. Resmi çizmeme izin ver. Sen ve Aleks uzun zamandır arkadaşsınız. Yıllar boyunca zaten birlikte görüldünüz - sen onun maçlarında, o senin konserlerinde, ikiniz zaman zaman ailenizle birlikte evde. Bu hiçbir zaman bir şey olmadı... ama ya bunu bir şey *yapmaya* başlarsak?

"Ekmek kırıntıları vardı - özellikle bu yıl. Onları doğru söylenti başlatıcıya verebilir ve interneti hareketlendirebilirdim. Hayranlarınızın yapmayı sevdiği gibi, *her şeyi* aşırı analiz etmeye başlarlardı. New York'taki maçına gittiğimizde hat trick yaptı buzda tek bir itiş kakışa bile girmedi... Bunun nedeni size hava atmak, *sizin* için daha iyi olmak istemesi miydi?

"Ve geçen ay yaptığımız yardım konserine geldiğinde, NHL Ödülleri ile aynı şehirde olduğu için mi, yoksa Stanley Cup'ı kazandıktan sonra sizi görmek için yanıp tutuştuğu ve kız arkadaşıyla kutlama yapmak için sabırsızlandığı için miydi?"

Gözlerini kocaman açtı, ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıktı, hikâyesini anlatırken başını salladı ve benim de onunla birlikte patikadan aşağı inmemi bekledi.

"Tamam... Hikâyeyi anlayabiliyorum," dedim. "Yeterince uzun bir zaman diliminde yeterince örnek var ki, kamuoyunu herkesin fark ettiğinden daha uzun süredir gizli gizli çıktığımıza ikna ."

"Aynen öyle."

"Profesyonel bir sporcuyla çıkmak -özellikle de bu kadar kötü bir üne sahip biriyle- bana avantaj sağlıyor."

"Bingo."

"Ve değiştiğini, daha iyi olmak istediğini göstermek... anlatıyı çılgın bir eski kız arkadaş olmaktan çıkarıp değişmeye değer bir kadın haline getiriyor."

"Ding, ding, !" Isabella parmağını havada salladı.

Ama ben sadece güldüm ve başımı salladım. "Bunu asla kabul . Yani, onu çıkmamız konusunda ikna etmek bile büyük bir başarı olurdu. Ama *nişanlandığımızı* söylemek? Bu çok fazla."

"Katılmıyorum. Bak," dedi ve tekrar telefonundaki makaleyi işaret etti. "Şu anda Ospreys'le arası kaynıyor. İçeriden bir kaynağıma göre bugün takımdaki geleceğiyle ilgili çok ciddi bir toplantıya girecek - ve eğer kendini toparlayamazsa bu toplantı kısa kesilebilir."

Bu midemi . Aleks'i belki de kimsenin tanımadığı bir şekilde tanıyordum, bu da onun küçük her şeyden çok can sıkıntısından ve kendini uyuşturmaktan kaynaklandığını bildiğim anlamına geliyordu. Diğer herkes onu sert kaşlı ve haşin biri olarak görüyordu.

Onu hâlâ ailemin yanına aldığı o mahcup çocuk olarak görüyordum.

Hayatta iyi olan hiçbir şeyi hak etmediğine inanan büyük bir parçası hep vardı. Çok çalıştığında, gibi davranırdı, sanki her şey onun için kolaymış gibi. Bir şeyi başardığında, umursamıyormuş gibi davranırdı.

Kimsenin onayına ihtiyacı yoktu ve her şey tesadüfen oldu.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Hokey onun her şeyiydi. Bunu kaybetmek onu öldürürdü.

Sorun şu ki, eğer düşük büyülerinden birindeyse, onu kurtarmaya çalışacak enerjisi bile olmayabilirdi.

"Ayrıca, onunla çıkmak sadece 'başka bir erkek oyuncağı peşinde' ateşini körükler. Ama ya *nişanlıysanız*? Bu ciddi bir şey."

"Peki ya evlenmezsek?"

Isabella sanki bu kısmı düşünmemiş gibi biraz sönükleşti. Başını eğip işaret parmağını tekrar havaya kaldırdığında, *gördün* mü deyip şeyi iptal etmeye hazırdım.

"Sakin ol," dedi. "Kontrol bizde. Biz... büyük bir olay çıkaracağız, onun kötü çocuk davranışlarına geri dönmesiyle ilgili bir şey. Umutsuzca aşık olduğunuzda bile kendinizi savunmaktan korkmadığınızı göstereceğiz. Günün sonunda kendine saygın olduğunu. Hiçbir kabul etmiyorsun. Zehirli bir durumdan uzaklaşacak kadar güçlüsünüz." Konuştukça daha da heyecanlanıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bu *bir sonraki* albüm için daha da büyük satışlara yol açabilir. Kaç kızın nişanı attığını ya da boşandığını düşünün? Onların gelecekteki marşlarını yazabilirsin!"

"Bu Aleks için kötü olmaz mıydı?"

"Tabii ki hayır," diyerek beni başından savdı. "Büyük ayrılığı NHL' gözünde küçük şey haline getireceğiz. Takım kurallarına aykırı bir şey olmayacak, oyundan uzaklaştırma ya da başka bir şey gerektirmeyecek. Belki bir grup puck tavşanıyla görülür, onlardan biriyle öpüşür ya da başka bir şey yapar."

Bana yine el salladı ama bu düşünce midemi bulandırdı. Aleks'in yıllar boyunca magazin basınında pek çok kadınla birlikte görmediğimden değil, ama bu hiçbir zaman bundan memnun olduğum anlamına gelmiyordu.

Çok özel bir tipi vardı.

Dikkatini çeken kadınlar dumanlı gözlü ve . Dar elbiseler giyiyor ve mayo yerine diş ipi kullanıyorlardı. Kendilerinden emin bir şekilde herkesin içinde sahipleniyor, restoranlarda kucağına oturuyor ya da havuz kabinlerinde tüm kıçları dışarıda kalacak şekilde utanmadan onunla öpüşüyorlardı.

Ve bu gözlemler dudaklarımı kıvırarak ya da herhangi bir yargıda bulunarak yapılmadı. Huşu ile, özlemle, saygı ile yapıldı.

Çünkü o kadınlar ateşliydi. Seksiydiler. *Kötüydüler*.

Ne istediklerini ve nasıl elde biliyorlardı. *Yüksek sesle* yaşadılar. Ve kimsenin onlar hakkında ne söylediği umurlarında değildi.

Aleks'in onlar hakkında çekici bulduğu şey buydu.

Biliyordum çünkü insanların ne düşündüğünü umursamamam, kolayca satılabilecek kutuya sığmaya çalışmamam için beni pek çok kez teşvik etmişti.

Bazen onu dinlemiş , belki de beni reddetmezdi diye düşündüm. Belki de beni öpmesini istediğim gece beni öpecekti.

Bunun yerine bana acıyarak baktı, sanki ne istediğinin farkında olmayan küçük tatlı bir kızmışım gibi, sanki dünyayı anlamıyormuşum ve o da bir şekilde beni ondan -kendisinden- koruyormuş gibi.

Bu anının acısı kalbime paslı bir tereyağı bıçağı gibi saplanırken bile dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bunu edeceğini sanmıyorum," diye fısıldadım ve bu kez kuşkum kulağa ne kadar çılgınca geldiğinden *değil*, gerçekten onun tipi *olmadığım* gerçeğinden kaynaklanıyordu.

"Yapacak. Her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşma yapacağız ve geçmişte yaptıklarına rağmen takımdaki yerini sağlamlaştıracak bir şey vereceğiz. Bana güvenin - Richard Bancroft bilet satmak istiyor. *Süit* satmak istiyor. Marka ortaklıklarından para kazanmak istiyor. Ve *bu*, takımının cesur oyuncusu gezegendeki en ateşli pop yıldızıyla mı nişanlı?" Dizime vurdu. "*Bu* para kazanma hayalinin gerçeğe dönüşmesi."

Isabella ayağa kalktı ve ev hizmetçisi meleğim Cora'nın bize büyük bir sürahi buzlu çay bıraktığı yere doğru yürüdü. Evimde benim için çalışan insanlardan pek hoşlanmazdım. Kendi evimi temizlemeyi ve kendi yemeklerimi pişirmeyi tercih ederdim. Ancak son birkaç yıldır, gerçek şu , bunları yapacak zamanım neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Bu yüzden güvendiğim insanlardan oluşan küçük bir ekibim vardı - bir şef, ev hizmetçim, bir ev yöneticisi ve . Hepsini ailem gibi severdim ve onlara mali danışmanımın önerdiğinden daha fazla para öderdim ama benim için buna değerlerdi.

Isabella her birimize birer bardak doldurduktan sonra kendi bardağını benimkine doğru tuttu.

"Ayrıca, Aleks'in küçük kötü çocuk ününü korumak isteyeceğini biliyorsun. Bu ona parasının ve süslü arabalarının sağlayabileceğinden çok daha fazla süper model kazandırıyor." Kaşlarını kaldırdı. "Eğer şimdi am piyangosunu vurduğunu düşünüyorsa, bir de Mia *Love*'ın eski sevgilisi olana kadar beklesin. Seni unutmasına yardım eden kadın olma şansı için kedicikler birbirlerinin gözlerini oyacak."

En iyi arkadaşımla başka bir kadın gördüğümde her zaman olduğu gibi kıvılcımlanan kıskançlığı görmezden gelmeye çalıştım. Çünkü Aleks buydu, on altı yaşımızdan beri böyleydi. Beni kimsenin bilmediği bir şekilde tanıyordu. Benim asla yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri anlıyordu. zaman uzadığında, hayatlarımız meşgul olduğunda ve aylarca konuşmadığımızda bile... bana bir kez bakıp nasıl hissettiğimi, ne düşündüğümü ve iyi olup olmadığımı *anlayabiliyordu*.

Hay
ır. Bu planla ilgili her şey bana kesinlikle çılgınca geliyordu. Ve yine de, bir
şekilde, işe yarayacak kadar çılgınca.
Belki de Garrett Orange'ın kanımda kaynayan sözlerinin taze acısıydı. Belki de Aleks'in
Başı beladaydı ve onu beladan kurtaracak anahtar bende olabilirdi. Belki de çılgınca, tüm dünyanın konuşacağı kadar gülünç bir yapmanın heyecanıydı.
Her , *bir şey* telefonumu elime almamı sağladı.
Ve eğer sahte bir nişanlı olacaksam, Aleks'ten daha iyi rol yapabileceğim kimse olmadığına karar verdim.
İsmi ekranda belirdiğinde geniş gözlü ve umutlu Isabella'ya bakarak rehberini açtım. Sonra da beni yeni bir hayata sürükleyecek mesajı gönderdim.

CHAPTER 4

Ne kadar yüksek?

Aleks

Kilman ve Bancroft'la toplantıdan çıkar çıkmaz Mia'yı aramıştım, başım hâlâ önceki geceden kalma alkolün ve onların davranışlarımla ilgili sızlanmalarının etkisindeydi.

Can sıkıcı bir şekilde Mia, ben menajerimi görüntülü aramada bize katılması için ikna edene kadar neyin bu kadar önemli olduğu konusunda çekingen davranmıştı. Şimdi reklamcısının tavşan beyinli fikrini açıkladığına göre nedenini anlamıştım.

Dördümüz sessizlik içinde otururken görüntülerimiz dizüstü bilgisayarımın ekranına yansıdı. Alttaki kutuda Mia ve Isabella güneşli Kaliforniya', geçen yaz sezon dışında vakit geçirdiğim arka bahçede birbirlerine sokulmuşlardı. Sol üstteki kutuda menajerim Giana Johnson, kıvırcık saçlarını kafasında yüksek bir topuz yapmış, büyük boy gözlükleri biraz aşağı kaymış bir halde not defterine çılgınca bir şeyler karalıyordu.

Ve sonra sağ üstte ben vardım, yavaşça göz kırpıyordum, dudaklarım düz ve eğlenmiyordum.

Bu kayıtsız yüz ifadesi benim zırhımdı - her zaman öyleydi. Etrafımda ne olup bittiğinden bağımsız olarak sıkılmış ya da kızgın ya da ikisinin bir kombinasyonu gibi görünme becerisine sahiptim.

Ama içeride?

bir haldeydim.

Çünkü en iyi arkadaşım, on altı yaşımdan beri hastası olduğum kadın, asla gerçekten sahip olamayacağımı bildiğim tek kadın...

Birbirimizle çıkıyormuş gibi yapmamızı teklif etti. Hayır,

nişanlıymışız gibi davranmamızı.

Ve sadece bir reklam gösterisi için bile olsa, onun benim olacağı düşüncesi bile, içimi kutsal olmayan bir beklenti düğümüne dönüştürdü.

"Bu tek taraflı bir anlaşmaya benziyor," dedim dikkatle, soğukkanlılıkla, *evet* demeye ne kadar hazır olduğumu maskelemeyi umarak başka bir lanet detay duymadan.

" de değil," diye beni temin etti Isabella, dikkatini tekrar bana çevirmeden önce ona *ben demiştim* bakışı atan Mia'bakarak. "Açıkladığımız gibi, bu için de çok iyi olacak. Dick' nişanlandığınızı söylediğinizde ne kadar mutlu olacağını bir düşünün. Hem de *şüphesiz* maçlarınıza bilet satacak bir pop yıldızıyla."

Sırıttım. Isabella'yı seviyordum - yedi yıl önce tanıştığımızdan beri seviyordum. Mia'nın kariyerinin iplerini elinde tutan onca insan arasında güvenimi kazanan tek kişi oydu. Kızımızı önemsiyordu. İnsan Mia'ya ne olduğu umurundaydı, sadece Müzisyen Mia'ya değil.

Hâlâ satılmamışım gibi davranarak menajerimin ekranına doğru başımı salladım. "G?"

Giana Johnson, onunla geçirdiğiniz ilk saat içinde sizi şaşkına çevirebilecek türden bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında korkutucu olmaktan çok uzaktı. Bir buçuk metre boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında, iri, kıvırcık saçlı ve gözlüklüydü. Bunu bir dizi ekose etek, her renkten tayt ve bembeyaz bluzların üzerine giydiği hırkalarla tamamlanan, okullu kız ile kütüphaneci karışımı gardırobuyla birleştirdiğinizde, ilgi çekici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da.

Ama ağzını açar açmaz, etrafındaki herkes onun bir köpekbalığı olduğunu hemen anladı.

kimseden - en çok da benden - kesinlikle saçmalık kabul etmezdi. Şirketler bana sponsorluk teklif ettiklerinde ya da bir reklam filminde oynamam için ulaştıklarında, ilk teklifleriyle mücadele etmekte ve bana hak ettiğimi vermekte hızlı davrandı. Takım için röportaj yapmam gerektiğinde, medya ne kadar zorlarsa zorlasın, konuşma noktalarıyla ve cevaplamak zorunda olmadığım her şeyi hatırlatarak yanımdaydı.

İşini biliyordu ve ona ödediğim yüzde on beş komisyonun her zerresini hak ediyordu.

"Tamam, bir an için profesyonel şapkamı çıkarıp içimdeki kitap kurdunun buna kesinlikle *çığlık* söyleyeceğim," dedi ve küçük dizinin video karesinde nasıl zıpladığından, kendini toparlamak için gerçekten çok çabaladığını anlayabiliyordum. "Yani, seksi bir hokey oyuncusu ile pop yıldızı tanrıçası arasında sahte bir nişan mı? Birbirinizi gençliğinizden beri tanıyor olmanız? Bu *altın* bir kinaye."

Mia ve Isabella bilmiş bilmiş gülümsüyor, ben yavaşça göz kırpıp ajanımın gerçekliğe beklerken biraz kıkırdıyorlardı. "Şimdi, profesyonel şapkamı tekrar *takıyorum*," diye devam etti, ağzı bir tarafa doğru çekiliyordu. "Kesinlikle bazı büyük
bu anlaşmanın faydaları. Yani, Aleks..." salladı ve aldığı notları gözden geçirdi. "Ospreys ile bile

Kupayı kazandıktan sonra sponsorluklarımız kurudu. Herkes Tanev, Brittain ve diğer güzel yüzleri istiyor." Kaşlarımı kaldırdım.

"Güzel bir yüzün olmadığından değil," dedi. "Sadece... daha çok *gülümsüyorlar*." Gözlerimi devirdim.

"Ama bu..." Not defterine vurdu. "Bu, insanların kapımıza dayanmasına neden olur. Reklamlar, röportajlar, markalaşma... Yani, olasılıklar sonsuz. Ama," diye ekledi. "Ayrıntılar biraz endişeliyim."

"Hangileri? Gündeme getirdiğimiz tüm konular hakkında tartışmaya açığız," diye karşılık verdi Isabella.

"Öncelikle, her sonundaki ayrılık. Bu senaryonun her ikimiz için de iyi işlemesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Mia'nın zehirli bir ilişkiden uzaklaşan güçlü bir kadın imajı çizmesini istemenizi anlıyorum ama aynı zamanda müvekkilimin itibarını da korumamız ve bu olayın onun üzerinde olumlu bir ışık yakmasını sağlamamız gerekiyor."

"İnternet fandomlarının onu övdüğü am tanrısı haline geri dönecek," dedi Isabella kesin bir ifadeyle. "Daha ne isteyebilir ki?"

İkisi de etti, bu anlaşmanın ayrıntılarını gözden geçirirken birbirlerini ölçüp biçiyorlardı. Ama ben onları duymazdan , dikkatim Mia'ya kaymıştı.

Kahretsin, ona , o mavi gözlerini ve dudaklarını içine çekmek göğsümü ağrıtıyordu. Isabella onun sırıtmasına neden olan bir şey söyledi, sol yanağındaki gamze patladı bana uzanıp ona dokunacak kadar cesur olmayı dilediğim tüm zamanları hatırlattı. Uzun kahverengi saçları bugün düzdü ve sanki birkaç gündür yıkamamış gibi biraz yağlıydı. Saçlarının yarısı başının bir tokayla toplanmış, diğer yarısı da omuzlarına dökülmüştü.

Birlikte ders çalıştığımızda, kalemini çiğnediğinde ve ders kitabına kaşlarını çattığında ve ben sadece *onu* incelemek için orada değilmişim gibi davrandığımda böyle takardı.

O zamanlar benim için çok iyiydi. Şimdi de benim için fazla iyiydi. Yine de onu istememe engel olmadı.

"Bu senin için sorun değil mi?"

Sözcükler ağzımdan fırladı ve Giana ile Isabella'yı ayrıntıları konuşurken susturdu. Mia ekrandan bana bakmadan önce gözlerini kırpıştırdı.

"İnsanlar nişanlı olduğumuzu düşünürken mi?"

Soru karşısında yutkundum, kayıtsızmışım gibi davranmaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Mia bir an için yumuşak bir ifadeyle baktı, sonra dudakları düzleşti ve bir kara kaşı havaya kalktı. "*Bana* mı , yoksa kendi endişeni mi dile getiriyorsun?"

"Birbirimizin tipi sayılmayız," diye , temiz giyimli eski sevgilisini düşünerek. Altın gibi bir teni, altın gibi saçları ve altın gibi bir ünü vardı. Hiç dişi eksik değildi. Yüzünde tek bir yara izi bile .

Ve sonra, ben vardım.

"Merak etme - eminim bu iş bittiğinde seni takip eden kadınlar geçidi bekliyor olacak," diye tersledi Mia. "Ve eğer bunu yapmak istemiyorsan, sadece söyle ve zamanımızı boşa harcamayı bırak."

"Bunu yapmak istemediğimi söylemedim."

"Sen de heyecandan hoplayıp zıplamıyorsun."

Sırıttım. "İstediğin bu mu Mia? Senin için zıplamamı mı istiyorsun?" Kameraya doğru eğildim. "Ne kadar yükseğe, tatlım?" Isabella bakışlarını kısarken Mia'koluna sakinleştirici bir el koydu ve Giana uyarmak için yumuşak bir "Aleks," diye mırıldandı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bir bileğimi dizimin üzerinde çaprazladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu savunmacı bir beden diliydi, ama bunu kibir gibi görünecek kadar mükemmelleştirmiştim.

bir anlık sessizlik geçerken gözlerimi Mia'dan ayırmadım ve sonra Giana boğazını temizledi. "Aleks için sorun sürece benim için de yok. Tek şartım, planın ne olduğu konusunda sürekli iletişim halinde olmamız ve hiçbir sürpriz olmaması."

"Sürpriz yok," diye söz verdi Isabella. "Sen söz verdiğinde, adamlarımın bazı yüksek profilli dedikodu sitelerini ve influencer'ları aramasını . Mia ve Aleks'in aylardır çıktıklarına dair fotoğraflar ve ayrıntılarla donanmış *içeriden kaynaklarım* var."

Tüm gözler bana çevrildi ve Mia'nın her zamanki metanet duvarından eskiden tanıdığım kıza nasıl dönüştüğünü kaçırmadım. Gözleri çok az yumuşamıştı, fark etmem için bile yeterli değildi. Ama ben bunu alt dudağının iç hafifçe , ellerini kucağında birleştirmesinden anladım.

Bunu o istedi.

Öne doğru eğildim, dirseklerim dizlerimin üzerinde dengeliydi ve dikkatim sadece ondaydı. "Bundan her şeyden çok ne istiyorsun Mia?"

Giana, "Bu senin de yararına Aleks," diye söze başladı ama ben elimi kaldırarak ondan biraz sessiz olmasını istedim.

Mia kaşlarını çattı, ellerine baktı, sonra başını salladı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Bir an için bana yalan söyleyeceğini sandım. Ama sanki daha iyi biliyormuş gibi içini çekti ve gerçeği yüzüme vurdu.

"Sadece Austin'den, Garrett'tan, bir yıldan uzun süre önce yaşanan bir ayrılık yüzünden yapılan tüm bu aptalca eleştirilerden kurtulmak istiyorum. I

İnsanların müziğimi ve o iki adamın *düşündüğü* gibi değil, gibi duymasını istiyorum." Yutkundu. "Bu albümü seviyorum. Ve bir mücadele şansı olmasını istiyorum."

Onu dinlerken çenem gerilmişti. Ona kendini küçük hissettirdikleri, uğruna kıçını yırttığı bir şeyi elinden aldıkları için o iki adamın da canı cehenneme. Austin ayrılıklarının ışıltısının tadını çıkarırken, o bu enkazdan yara almadan kurtulmaya çalışıyordu. O dangalak muhabir arkadaşının da yardımı olmadı.

İkisini de böcek gibi ezmek "Peki ya benim rolüm?"

Mia çenesini biraz daha kaldırdı. "Hepsinin yanıldığını kanıtla. Onlara düşündüklerinden farklı olduğumu göster. Ben sadece Austin'e takılı kalmış çılgın eski kız arkadaş değilim. Ben..." Kızardı. "Arzulanan. Seksi. Yetenekli. NHL'nin kötü çocuğunu yakalayacak kadar çekiciyim. Kalmak yeterince iyiyim."

Sözleri beni kaburgalarımdan vurdu, bir sonraki nefesim yavaşça dışarı sızmadan önce göğsümde durdu. Kendisi hakkında zaten böyle hissetmiyor olması, bunu görmemiş olması...

Başımı salladım ve tekrar sandalyeme yaslandım.

Sadece istediği şeyi teslim etmezdim.

Ayrıca eski erkek arkadaşının o serseri kaltağına, kız arkadaşımla hiç sevişmemiş olmayı diletirdim.

Ona hiç doğmamış olmayı diletirdim.

"Ben ," dedim.

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımı hafifçe eğerek ona cevap verdim ve Isabella ile Giana detaylar üzerinde konuşmaya devam ederken o güzel teninin kızardığını gördüğümü sandım. gizlilik tartışmaya ve sonraki halk önüne çıkışımızı planlamaya başlamışlardı, zemini nasıl hazırlayacağımız hakkında ileri geri konuşuyor ve teklifin ne zaman olması gerektiğini tartışıyorlardı.

Ağustos'a inmişlerdi, sadece bir ay kalmıştı.

Gözlerimi Mia'dan ayırmadım.

Ve şimdi ona dokunmak için bulacağım bahaneleri düşündüm.

CHAPTER 5

Çarpık Halo Mia

O gecenin ilerleyen saatlerinde sıcak bir banyo yaptım ve tamamen inanamayışımla birlikte suya daldım.

Aleks Suter resmi olarak benim sahte erkek arkadaşımdı. Ve yakında sahte nişanlım.

Gerçeküstüydü, öyle ki günün gerçek gibi hissettirmediği beden dışı deneyimlerden birini yaşıyordum. Sanki vücudumun üzerinde süzülüyor ve banyoda kabarcıklar yükseldikçe sıcak bir şaşkınlıkla izliyordum, başka birinin hayatının bir TV şovunu izliyordum.

Yeterince yükseldiğinde suyu ayak parmaklarımla kapattım ve biraz daha dalarken iç çektim. Telefonum, bir el havlusu ve bir kadeh beyaz şarapla birlikte banyonun yanındaki küçük ahşap masanın üzerinde duruyordu - Cora'nın akşam emekli olmadan önce benim için doldurduğu tereyağlı ve lezzetli bir şey.

Küvette dinlenmem gereken süre boyunca ekrana bakmamak için telefonumun yüzünü kapatmıştım ama telefon benimle alay ediyordu.

Çünkü telefon görüşmemizden sonraki bir saat içinde dedikodular uçuşmaya başlamıştı - ve artık Aleks ve ben tüm internete yayılmıştık.

Her şey, milyonlarca takipçisi olan bir hayran hesabımın, Aleks ve benim yıllar boyunca birlikte görüldüğümüz tüm zamanları gösteren basın videoları ve fotoğraflarından oluşan bir montajla bir video yayınlamasıyla başladı. Bu Isabella'nın izniyle olmuştu. O hayranı, kendisine sızdırılan herhangi bir bilgiyle koşacağını bilecek kadar iyi tanıyorduk.

Kabul ki Isabella'nın topladığı fotoğraflar ve videolar oldukça ikna ediciydi. Aleks'in New York'taki galibiyetinden sonra beni kocaman kollarıyla sarması, geçen yaz ailemle bir restoranda gülüşmemiz, geçen ayki yardım konserinden önce elini sırtımın küçük kısmına koyması...

Dışarıdan bakıldığında beni koruyormuş, istiyormuş, hatta belki de *seviyormuş* gibi görünüyordu. Tabii ki gerçeği biliyordum.

Beni şeyden çok sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibi gördüğünü biliyordum.

Bu video yayınlandıktan sonra, dedikodu siteleri Isabella'nın *içerideki kaynağından* alıntılarla çılgına döndü ve Garrett Orange'ın makalesinden rahatsız olmadığımı çünkü Aleks ile mutlu bir ilişki içinde olduğum düşünüldüğünde yaptığı noktaların gülünç olduğunu söyledi.

Ardından hayranların teorileri ve zaman çizelgeleri geldi - özellikle bir tanesi hız kazanıyor ve hızla viral oluyordu. Bunu planlamamıştık bile ama Aleks ile Şubat ayından beri gizlice çıktığımıza ve geçen yaz Austin'den ayrıldıktan sonra ilk koştuğum kişinin Aleks olduğuna dair çok ikna edici bir argüman oluşturmuştu.

Videonun sonunda, takipçilerinin ayrılıktan *önce* aralarında bir şeyler olabileceğini düşünüp düşünmediklerini bile sordu. Bu sadece küçük bir kibrit çakımı ve yavaş yanan bir mum alevi söylentisi değildi.

Hayır, zaten bir orman yangınıydı, kükrüyor ve baş edebileceğimizden daha hızlı yayılıyordu.

Isabella bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi. Her iki yanağımı da öpüp giderken telefonuna yapışmıştı ve bana her şeyi hallettiğini söylediğinde ona güvendim.

Ama şimdi, sadece benim için çok büyük olan evimin sessizliğinde, endişelenmekten kendimi alamıyordum.

Durum üzerindeki hakimiyetimi kaybetmek istemiyordum - hele de insanların hakkımda söyledikleri üzerinde zaten çok az kontrolüm varken. Bu, yarattığımız bir anlatıydı ve benim küratörlüğünü yapma gücüne sahip olduğum bir anlatıydı.

Ve kendimi daha iyi hissetmek için neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordum.

Ellerimi pelüş beyaz havluda kuruladıktan sonra telefonumu aldım.

Ben: Temel kurallara ihtiyacımız var.

Küçük noktaların zıplamaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü ve ardından bir yanıt .

Aleks: Ve bu sabaha kadar bekleyemeyecek bir mesaj mı? Saat sabahın ikisi, Strings.

Lanet ettim. O mesajı göndermeden önce saat farkını düşünmemiştim.

Tanıdık lakap karşısında midemin takla atmasına da karşı koyamadım. On altı yaşımızdan beri bana kaç kez böyle seslendiğinin bir önemi yoktu. Her söylediğinde, yanaklarımın tıpkı ilk seferinde olduğu gibi ısındığını hissettim.

Ben: Bu kadar çabuk cevap verdiğine göre uyumadığını varsayıyorum. Telefonunda oynayan porno videoyu mu böldüm? Aleks: Daha çok oturma odamdaki canlı aksiyon pornosunu.

Alay ettim ama bu sözleri duyunca içime ekşi bir şeyler oturdu. Şaka yaptığından oldukça emindim. Ama aynı zamanda istediği zaman evinde porno film oynatabileceğinden de emindim.

Aleks: Neden kurallara ihtiyacımız var?
Ben: Çünkü bu iş çoktan tersine dönmeye başladı ve her konuda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Aleks: Bu benim Mia'm. Kontrol edilemez olanı kontrol çalışıyor.

Benim Mia'm.

Bu kelimeleri ilk kez görmüyordum ya da ağzından ilk kez duymuyordum ama yine de beni aynı şekilde kesip biçtiler. Ben asla onun olmadım. Asla da olamayacaktım.

Ve tüm bunları saf acıma ve can sıkıntısından yaptığından oldukça emindim.

Öncelikle gerek. Sarhoşken uğraşmak tam bir kabus.

Bir yanıt yazdığını gösteren küçük noktalar tekrar belirdi ama sonra kayboldular. Bir kez daha ortaya çıktılar ama sonra yine kayboldular.

Sonra telefon çaldı, Aleks'in yüzü ekranı dolduruyordu.

Sıradan bir telefon görüşmesi de değildi.

Görüntülü arama için.

"Kahretsin," diye küfrederek banyoda beni kurtarabilecek bir şey varmış gibi etrafa bakındım. Panik içinde aramayı cevapladım ama beni sadece sese bağlayan seçeneği . Ekran Aleks'in karanlık bir görüntüsüyle doldu, dövmeli bir kolu başının arkasında duruyordu ve yüzünde uykulu bir sırıtış .

"Merhaba," dedim.

"Videonu aç." "Hayır."

"Eğer bana alkolik diyeceksen, en azından bunu yüzüme söyleyecek cesaretin olsun."

"Cesaretim yok ve sana alkolik demedim."

"Bunu ima ettin."

"Hayır, dağınık bir sarhoş ima ettim - ki bunun doğru olduğunu ve o zamandan beri her yıl sayısız kez kanıtladın - ve nişanlın olarak bununla uğraşmak istemediğimi söyledim."

Durakladı, o uykulu sırıtışı yerinde duruyordu. Sanki kamera kapalıyken bile beni görebiliyormuş gibi ekrana baktı. "Nişanlım," diye . "Kulağa hoş geliyor, değil mi? Sizi müstakbel Bayan Suter olarak tanıtmaya çalışayım mı?"

İsviçre-Alman aksanı artık o kadar hafifti ki neredeyse hiç duyulmuyordu ama bazen, soyadını söylediğinde olduğu gibi, bunu duyuyordum. Beni çocukluğumuza geri götürdü. İngilizcesi o zaman bile olağanüstüydü ama ya şimdi? On altı yıl boyunca İsviçre'de yaşadığını *bilmeseydiniz,* asla tahmin edemezdiniz.

Özellikle de bu konuda pek konuşmadığı için.

Biz çocukken, ailemin bir yardım müzayedesinde olduğu ve bizim evde yalnız kaldığımız bir geceye kadar geçmişi hakkında ağzını sıkı tutardı. Babamın votkasından bir şişe içip jakuzide takıldık ve ilk kez bana ailesinden bahsetti.

Annesi ve babasının nasıl bağımlı olduklarını, annesinin o daha küçük bir çocukken nasıl öldüğünü, babasının kısa bir süre sonra nasıl çekip ve onu aileye bıraktığını, ancak birkaç yıl sonra kendisinin öldüğünü. Annaliese'nin, koruyucu annesinin onu nasıl kurtardığını.

Bu çalıştığı bir geçmişti, yayınlamak istediği bir geçmiş değil. "Lütfen, sanki herhangi bir adamın soyadını alacakmışım gibi."

Kıkırdadı. "Aç şu lanet videonu, Strings." "Açamam."

"Neden olmasın?"

"Banyodayım."

Bir süre sessiz kaldı ve ekranı karanlık olmasına rağmen, bu itirafla çenesinin biraz gerildiğini gördüğüme yemin edebilirim. Bu bana gençken ortak banyomuzda duştan çıkarken beni yakaladığı zamanı hatırlattı. Üzerime bir havlu sarmıştım ama bu, nemli saçlarımdan ayak parmaklarıma inen sıcak bakışları altında kendimi çıplak hissetmeme engel olmadı.

Duraklamasını çok fazla analiz edemeden dişlerini emdi, başucuna yaslandı ve onu daha iyi görebilmem için bir lambayı yaktı.

" ama. Biz evleniyoruz. Müstakbel kocan satın almadan önce mallara bir göz atamaz mı?" "Sen bir domuzsun."

Öfkelendim. "Dur bakalım."

Boşta kalan elimle boynumdaki tüm köpükleri yıkadım ve boynumdan en ufak bir iz kalmadığından emin . Aleks'in deyimiyle *mallar*, videoma erişime izin vermeden önce. Görüntüm açıldığında "İşte," dedim. "Mutlu musun?"

"Çok," diye mırıldandı, dudaklarını her zamanki o aptalca, çileden seksiliğiyle birbirine dolayarak. "Yine de güçlü bir rüzgâr esip o baloncukları uçursa daha da mutlu ."

"Eğer durmazsan *seni* uçurmak üzereyim," diye uyardım.

Sonra *soluklaştım*, çünkü *az önce ne dedim ben*?

Aleks'in kaşları havaya kalktı, ağzının kenarı eğildi. "Bu iş benim için oldukça iyi gidiyor." "Yani-"

Başımı salladım, *ne* demek istediğimi anlamaya bile çalışamayacak kadar telaşlıydım çünkü ... *ne oluyor lan?!*

Aleks talihsizliğime kıkırdayınca ekrana ters ters bakarak . "Tamam, komik çocuk,

bir dakikalığına ciddi olabilir miyiz?"

"Muhtemelen en fazla otuz saniyem var."

"Aleks."

"İyi, ," dedi elini yüzüne silerek. Bunu yaparken gülümsemesini ve kaşlarını çattı. "Ciddi bir yüz ifadesi takın.
Sarhoş bir olma. . Başka?"

"Teşekkür ." İçimi çektim. "Tamam. Biz... her neyse işte, başka kadınlarla takılmak yok. İhtiyacım olan son şey, beni aldattığına dair bir hikâyenin yayılması. Bu beni daha büyük bir aptal yapar."

"Ama bu senin dahi reklamcının her şeyin nasıl biteceğine dair fikri değil mi? Beni üzerimde sürünen bir kadınla görüp, seni beni *kötü çocuk huylarımdan* kurtaramayan zavallı kız olarak resmetmek?"

"Bu farklı," diye savundum. "Bu *benim* şartlarımla olacak ve arkasında tam bir PR planı olacak. Sürprize ihtiyacımız yok."

"Sürpriz yok. Anladım anne."

Gözlerimi devirdim.

"Yeri ... bunu ailene tam olarak nasıl açıklayacağız?" "Çoktan yapıldı."

Alnındaki tiklere bakılırsa bu onu şaşırtmıştı. " mi? Peki nasıl karşıladılar?"

"Onları tanıyorsun," dedim elimi sallayarak ve şarabımdan uzun bir yudum aldım. "Annem saçma olduğunu düşünüyor ama Isabella'yı dinledikten sonra sorun . Sadece dikkatli olmamızı istiyor. Ve bunun tatillerde seni göreceği anlamına gelip gelmediğini bilmek istedi çünkü her zamanki gibi seni benden daha çok özlüyor."

Bunun üzerine sırıttı.

"Ve babam..." Son kadehi de boşaltmadan önce şarabımı yudumladım. "Şey, o... Babam."

Dikkatimi boş bardağımı yere çevirmeden önce gözlerim Aleks'e kaydı. Aleks, "Bundan heyecan

duyduğunu hayal bile edemiyorum," dedi.

"Gemide."

"Gemideyim ama mutlu değilim."

Köprücük kemiğime doğru bir baloncuk dağı daha salladım. "İyi niyetle bile olsa hiçbir şekilde yalan söylemeyi sevmez."

Aleks sustu, babamla ilgili bu gerçeği çok iyi biliyormuş gibi burun delikleri biraz açıldı.

Babam ve Aleks arasında çok garip bir ilişki vardı. Eğer babamın hokey sevgisi olmasaydı, Aleks Amerika' asla gelemeyebilirdi. Annemle birlikte Aleks'i havaalanından almaya gittikleri gün ne kadar heyecanlı olduğunu, çocukla tanışmadan önce bile nasıl gururla gülümsediğini hâlâ hatırlayabiliyordum.

Babam onun bizimle yaşamasını çok severdi. Ona kendi oğlu gibi davranırdı. Onu zihinsel, duygusal ve finansal olarak destekledi. Elbette, takım onun yemek ve barınma masraflarını karşıladı ama babam Aleks'e en iyisini vermek için her şeyin ötesine geçti - tıpkı Aleks kendi kanından olsaydı yapacağı gibi.

Ama aynı zamanda ona karşı da sertti - bana olduğundan çok daha sertti.

Sanki Aleks hiç sahip olmadığı oğlu gibiydi ve babam beklentileri konusunda asla utangaç değildi. Aleks'sayamayacağım kadar çok kez azarlandığına tanık olmuştum, özellikle de bize ilk taşındığında. O zamanlar pervasızdı, babam bir kural koyar koymaz hemen çiğniyordu.

Zamanla aralarındaki ilişkinin değiştiğini gördüm. Aleks babama saygı duymaya ve çok geçmeden onu neredeyse idolleştirmeye başladı.

Yine de tam olarak anlayamadığım bir şey vardı, bir tür çekişme. Belki de babam Aleks'in her zaman daha iyisini yapabileceğini, daha iyi *olabileceğini* bildiği içindi.

Ya da belki de Aleks babamın onu rahat bırakmasını istediği içindi. *Herkesin*

onu rahat bırakmasını istiyordu.

"Rich, biliyorsun," dedi Aleks, ana konuyu kapatmaktan memnun bir şekilde. "Sen bir şişe şarabı yudumlarken bana içki içmem konusunda ders veriyorsun."

"Sadece bir bardak."

"Elbette. Seni tanıdığımı unutuyorsun. Seni çantayı tokatlarken ve masanın altında bir sıra defans oyuncusunu içerken gördüm."

O anıyı hatırlayınca kıkırdadım, belki de olması gerekenden daha fazla gevşediğim bir lise partisinden bir anıydı. Sonra

gülümsemem çünkü o gece Aleks'e beni öpmesini teklif etmiştim.

Aynı gece bana asla yapmayacağını söylemişti.

Boğazımı temizledim. "Her neyse, peki ya sen? Hangi kuralları istiyorsun?"

"Hmm..." Çenesine vurdu. "Şey, bu benden istediğin oldukça uzun bir kuraklık dönemi... bu teklifin "*Beni* hala ayakta mı *üflüyorsun*?"

Yüzündeki müstehcen sırıtış karşısında çenem açıldı. "Aleks Suter," diye azarladım. "Eğer burada olsaydın, sana su sıçratırdım."

"Ve zafer dansı yapardım çünkü o zaman o baloncuklar yok olurdu." "Sen imkansızsın."

Kıkırdadı. "Sakin ol, sadece seninle dalga geçiyorum. Hangi kuralları istersen, benim için sorun değil. Doğruyu söylemek gerekirse, G. ile konuştuktan sonra... Gerçekten de kıçımı kurtardığını düşünüyorum. Dick marka anlaşmalarından ve bilet satışlarından çok memnun olacak. Medyanın olumsuz *olmayan* ilgisini üzerimde görmekten mutlu olacak." Omuz silkti. "O da umurumda değil ama sanırım işimi kaybetmemek güzel olacak."

"Hokey olmadan ölürsün."

Omzunu tekrar yukarı kaldırışı, gözlerini ekrandan kaçırışı... Midemi bulandırdı.

Çünkü o bakış bana şaka olsun diye söylediğim o sözün arkasında bir gerçek olduğunu söylüyordu. Ve eğer hokey olmadan ölecekse ve işini kaybetmesi umurunda değilse, o zaman bu şu anlama geliyordu... "Aleks..."

"İyi olacağım. Söz veriyorum."

Yutkundum, konuyu konuşmadan bırakmak istemiyordum ama onu yeterince iyi tanıdığım için bunu yapmanın faydasız olacağını biliyordum.

den

e. "Diyor ki, şeytan boynuzlarıyla çarpık bir hale tutuyor."

Aleks bana yine uykulu bir sırıtışla liseye geri dönmemi .

Yatmadan önce her şeyden ve hiçbir konuşurduk. Neredeyse onun kokusunu alabiliyordum, buz, ter ve nane. Neredeyse kolunun benimkini okşadığını ve ona aşık olduğumu belli etmemeye çalışırken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Aptal bir kız, işte ben .

"Bir liste yapacağım," dedim. "Ama biraz uyumalısın." "Oh, *şimdi* de benim güzellik ilgileniyor."

"Bu banyodan çıkmam lazım."

" *bu* uykusuz kalmaya değecek bir manzara. Sadece telefonu yukarı kaldır ve-"

"İyi geceler, Aleks."

Aramayı sonlandırdığımda hâlâ gülüyordu.

CHAPTER 6

Aleks Nasıl Davranır?

Sanırım korkmalıyım.

On altı yaşında bir çocuğun ailesini ve ülkesini geride bırakıp bir grup yabancıyla kalması doğru bir duygu gibi görünüyor ama ben bunu hissetmiyorum.

Yine de çoğu zaman pek bir şey hissetmiyorum.

Koruyucu annem benim hakkımda bunu biliyor. Havaalanına gitme vakti geldiğinde bana sadece bir kez ihtiyacım olan her şeyi alıp almadığımı sordu ve sonra uçağıma binmem gereken ana kadar benimle birlikte memnun bir sessizlik içinde oturdu. Reşit olmadığım için güvenlikten geçip benimle oturmasına izin verildi - ve sanırım bunun tek başına yeterli olduğunu biliyordu.

Yanağıma bir öpücük gülümseyerek, her Pazar arayacağıma ve bana ev sahipliği yapma nezaketini gösteren aileye iyi davranacağıma söz vererek gitmeme izin verdi.

Annem benimle hiç uğraşmaz. Nasıl olduğumu biliyor.

Onun bu yönünü seviyorum, beni değiştirmeye çalışmıyor. Beni koruyucu kardeşlerim gibi yapmaya çalışmıyor, ben yerimde sayarken gelip gidenleri gördüm. Bazıları akıllı. Bazıları komik. Hepsi evlat edinilecek kadar iyi.

Ama ben değilim.

Eğer korkmuyorsam, belki de heyecanlanmalıyım.

Amerika'ya ilk kez geliyorum. Hokey oynamak için buradayım. Evim, yemeğim ve eğitimim hallediliyor. NHL'de oynama hayalime o kadar yakınım ki neredeyse uzanıp ona dokunabilirim.

Ama ben de heyecanlı hissetmiyorum.

Bir çift beni havaalanından aldı. Adam uzun boylu, geniş omuzlu ve biraz göbekli. Kalın siyah saçları, bronz bir teni var güzel, özel dikim bir takım elbise ve bir Rolex giyiyor. Karısı ondan çok daha kısa boylu, ipeksi kahverengi saçlı, açık tenli ve nazik bir gülümsemeye sahip. Kalem etek ve bembeyaz bir bluz giymiş, topuklu ayakkabıları onu birkaç santim daha uzun gösteriyor.

Kendilerini Charlie ve Holly olarak tanıtıyorlar ama ben annemin gibi onlara Bay Bayan Conaway diyorum.

Bay Conaway valizlerimi alıyor ve Bayan Conaway otoparka doğru ilerlerken bana çoğunlukla uçuşun nasıl geçtiği ve burada olduğum için heyecanlı olup ilgili sorular soruyor. Havaalanından onlarla birlikte kalacağım Chicago banliyösüne giderken de Holly'nin soruları devam ediyor. Annem oraya Winnetka derdi.

Şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük tuğla bir evin önüne yanaştık. Büyük ağaçları, beyaz sütunları ve kocaman pencereleriyle bana Evde Tek Başına *filmindekini hatırlatıyor. O kadar büyük ki bir otel olabilir. Çimenler yemyeşil ve geniş; bir kapının arkasına gizlenmiş taş bir patikadan geçip diğer iki arabayla birlikte bir garaja park ediyoruz.*

Charlie çantalarımdan birini alırken ben de diğerini alıyorum. Holly bir hafta sonu gezisi için ondan daha az eşya topladığımla ilgili bir yorum yapıyor. Sadece dolabının ne kadar büyük olduğunu tahmin edebiliyorum ve ifadesinden şüphe duymuyorum.

İçeri girdiğimizde Holly bana ev hakkında her şeyi anlattı. Altı yatak odası ve sekiz banyosu olduğunu söylüyor. Artık yaz olduğu ve arka verandada oturup biraz güneşlenebileceği için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyor. Odamı beğeneceğimi umduğunu söyledi.

Kalacağım oda büyük bir merdivenin yukarısında ve ikinci kattaki koridorun aşağısında. Odam, bu malikânedeki diğerleri gibi Michigan Gölü manzaralı. Bana okyanus gibi geliyor, uçsuz bucaksız ve masmavi. Suya ve büyük bir teknenin bulunduğu özel iskelelerine bakıp nasıl davranacağımı düşünüyorum.

Eski botlarım ve kendimi yersiz hissediyorum. Uçuştan önce saçımı yıkamalıydım.

Kendimi, öz ailemin hiç böyle şey görüp görmediğini, beni doğuran kadının ölmeden önce kumlu bir sahilde yürüyüp yürümediğini merak ederken buluyorum. Acaba babam beni terk etmeden önce, bu dünyada yardım edecek annem olmadan baş edemeyeceğime karar vermeden önce, kolunda bir iğneyle bir çadırda tek başına ölmeden önce beni hiç yüzmeye götürdü mü?

Charlie karısına bazı sorularını akşam yemeğine saklamasıyla ilgili bir şaka yapıyor ve bu da beni şimdiki zamana geri çekiyor. Karısı bu yorum karşısında kızarınca yanağına bir öpücük konduruyor ve sonra bana yerleşmemi, aşağıda görüşeceklerini söylüyor.

Dolap, Berne'de üvey kardeşimle paylaştığım eski yatak odamın büyüklüğünde. Yatak, eskiden yattığım karyolanın üç katı büyüklüğünde.

Hala heyecanlı hissetmiyorum.

Bavulumu boşaltıyorum, duş alıyorum ve sahip olduğum en güzel kıyafetleri giyiyorum - annemin bana bu yolculuk için aldığı bir kot pantolon ve

Berne'de oynadığım hokey kulübünden kalma en sevdiğim uzun kollu tişörtüm. Bern'de saat geç rağmen, annemi, bana ayırmadığını bildiğim parayla aldığı cep telefonu ve SIM kartla arıyorum. Yakında başka bir cep telefonum ve bir de dizüstü bilgisayarım olacak.

Daha önce hiç dizüstü bilgisayarım olmamıştı.

Telefonu kapatmadan önce, sanki yüzümü görebiliyormuş gibi, "Gülümsemekte sorun yok," diyor. "Eğlenmende bir sorun yok. Bu harika bir fırsat Aleks."

"Biliyorum."

"Ich liebe di so wie du bisch."

Seni olduğun gibi seviyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Aşağı indiğimde Charlie ve Holly'nin gidip gitmediğini merak ediyorum. Ev sessiz ve ben mutfağa rastlayana kadar gölün etkileyici manzarasını seyrederek oturma alanında dolaşıyorum.

Orada bir kız var.

Mutfak adasında oturuyor, üzerindeki avize onu sıcak bir ışıltıya boğuyor. Saçları kahverengi ve nemli, kollarının ve sırtının derisine yapışıyor. O kadar uzun ki, neredeyse giydiği eşofman altının eteklerine değecek; eşofman altı kalçalarından iki kez kıvrılmış.

Ne yaptığını göremiyorum ama tezgâhın üzerine eğilmiş, bir şeye odaklanmış. Bir ayağını altına sokmuş, diğer ayağını da solundaki bar taburesine dayamış. Sol eli çalışırken sağ eliyle saçını çekiştirmeye devam ediyor.

Yaklaştıkça onun yazdığını fark ediyorum.

İlk başta, bunun bir şiir olduğunu düşündüm. Ama sonra, garip sembolleri görüyorum ve ayağını nasıl vurduğunu, sadece kendisinin duyabileceği kadar sessiz bir ritmi nasıl mırıldandığını fark ediyorum.

Bunun bir şarkı olduğunun farkındayım.

Attığım bir sonraki adım onun duyabileceği kadar yakın ve nefesi kesiliyor, dönüp bana bakıyor. Şarkısını çalacakmışım ya da daha kötüsü ne yazdığını görecekmişim gibi göğsüne bastırıyor. Onu korkuttum, ki buna alışkınım, bu yüzden özür dilemiyorum.

Aslında, hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bakıyorum.

Çok güzel bir kız.

Gözleri elektrik mavisi, o kadar parlak ve ışıltılı ki, onları örten büyük çerçeveli gözlüklere rağmen gölü bile utandırıyor. Kalın, koyu kirpikleri ve saçlarıyla aynı renkte kaşları var. Dudakları tozlu pembe, sarkık ve yumuşak görünümlü. Sol yanağında, gözünün kıvrımının hemen altında bir güzellik izi var.

Bana göz kırpıyor, kirpikleri bronz yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

"İşte buradasın," diyor arkamdan biri. Bu Holly. Geniş bir gülümsemeyle mutfağa giriyor. Daha önce giydiğinden biraz daha rahat ama yine de hoş bir elbise giyiyor. Kızın arkasında durup yanağından öpüyor ve ellerini kızın omuzlarına koyup nazikçe sıkıyor. "Ve görüyorum ki kızımız Mia ile tanışmışsınız."

Mia önce annesine, sonra bana , yanakları kızarmış. "Merhaba Mia," diyorum.

"Merhaba," diye karşılık veriyor.

Gülümsediğinde sol yanağında, güzellik işaretinin sadece bir santim altında bir gamze beliriyor.

Duygu sonunda beni vuruyor.

Şimdi heyecanlandım.

CHAPTER 7

Odadaki Fil Aleks

"Oh, Tanrım. Bu saf altın," dedi Carter Fabri, ben golf topuna bir atış daha yapmak için sıraya girerken kaydetmek için telefonunu havaya kaldırarak
yemyeşil çimlerin üzerinde
dinleniyordu. İlk salınımda
kaçırmıştım.

"Aleks Suter, *Suuuu Man* - ligin en skorer oyuncusu ve golf sahasında en çok ıskalama ihtimali olan oyuncu."

Ona dik dik bakarken gözlerim yarıklara dönüştü. Atışımı hazırladığım yere , ikinci denemem için içeri girecekmiş gibi yaptım, ama bunun yerine golf sopamla uzandım ve dizlerinin altından geçirdim, diğer çocuklar onun pahasına gülerken onu geriye doğru düşürdüm.

Aptal, parlak gözlü, gür kuyruklu herif kızmadı bile. gibi o da
oturduğu yerden gülmeye başladı.

Carter onunla ilk tanıştığımdan beri başımın belasıydı. İyi bir adam olması umurumda değildi. O benim en sevdiğim takım arkadaşıydı - harika olma potansiyeli olan ama bir semenderin omurgasına sahip olan türden.

Antrenmanlarda onu birçok kez izledim, rüyalarımızın merkeziymiş gibi oynuyordu ama bir maçta dikkatini kaybettiği için her şeyi bir kenara bıraktığına şahit oldum. Kendine güveni, beş yaşında bir çocuğun bisiklete binmeyi öğrenmesine eşdeğer olmalıydı.

Bu yüzden defalarca AHL'ye gönderilmişti.

Bu yaz Tampaya geri döndü, gelecek ay kampta yer alacağına söz verdi, ancak bundan daha uzun süre kalmak için kendini kanıtlaması gerekecekti.

"Su Man'i bırakın," dedi Jaxson Brittain. "Sadece tek bir şeyde iyi olan çirkin bir orospu çocuğu olması onun suçu değil."

"Her hücumda seni kıçından vurmaktan mı bahsediyorsun? Evet, benim uzmanlık alanım gibi görünüyor."

Diğer çocuklar gülerken Jaxson savunmasına başladı. Onları görmezden geldim ve atışımı yapmak için sıraya girdim. sefer topa vurdum, ama diğerlerine kıyasla zayıf bir gösteriydi.

Beni golf oynamaya ikna neden izin verdiğimi bilmiyordum. Hokeyi
arkadaş edinmek için oynamadım, hiç oynamadım.

Bugün bu fikri düşünmemin tek nedeni beni davet eden kişinin Will Perry olmasıydı. O bizim kalecimizdi, birlikte oynadığım ve bende daha iyi olma isteği uyandıran birkaç kişiden biri olan canavar gibi bir adamdı. Ayrıca geçen sezon Mia'nın babasının dediği gibi güneşe çok yakın uçtuğumda bana yardım etmişti.

Seattle takımından kırık bir hokey sopası gibi atıldıktan sonra Tampa'geldiğimde, kendimi her zamankinden daha fazla kanıtlamam gerektiğini . Tabii ki, benim için bu genellikle baş başa kalmama neden oluyordu. En iyi olma çabamla takım arkadaşlarıma saldırıyor, kendime yabancılaşıyor ve itiraf etmekten hoşlanmadığım kadar çok kez buz üzerinde ceza girmeme neden olan kavgalara karışıyordum.

Will ilk başta beni kızdırdı çünkü başından beri beni evcilleştirmeye çalışıyordu. Hizaya girmemi ve kurallarına uymamı istiyordu.

Ama beni gerçekten önemsediğini, takıma ne kattığımı gerçekten gördüğünü fark ettiğimde... bir şeyler değişti. Cezalandırılmaya ve tehdit edilmeye alışkındım, ancak birinin benim değerimi gördüğünü nadirdi.

Gerçekten değerli olduğumu hissettiğim nadir anlardan biriydi.

Bu yüzden beni kenara çekip potansiyelimi gördüğünü ve bana inandığını söylediğinde anlamı vardı - özellikle de benim gibi Will de hiçbir şey hakkında konuşmazdı, hele ki başka bir oyuncudan etkilenmişse.

Muhtemelen ben oraya gelmeden önce de takımın iyi durumda olduğunu ve ben gidersem yerime başka birini bulacaklarını hatırlatması da yardımcı oldu. Yutması ne kadar acı olursa olsun gerçek buydu.

Kimse size Daddy P gibi ego kontrolü .

Evet, o adam benden bir şey istediğinde, sadece takım arkadaşlarımla golf oynamaya gitmek için bile olsa, hayır diyemezdim. Buna bir de yüzümün o anda tüm internete yayılmış olduğu gerçeğini ekleyince - ki bu bir bar kavgası *değildi* - sanırım bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Bu yüzden her zamanki gibi daireme kapanmak yerine Will, Carter, Jaxson ve Vince ile birlikte büyük bir golf arabasına doluşup çim sahanın ortasına doğru .

Will bana neredeyse bir baba figürü gibi gelirken - gerçi bunu ona asla söylemem - ve Carter sinir bozucu küçük bir kardeş gibiyken, Jaxson ve Vince benim güvenilir takım arkadaşlarımdı. Onların sürekli soyunma odası şakalarına katılmayı umursamıyordum ve kesinlikle onların arkadaşı olmak zorunda değildim, ama buzda birlikte olduğumuzda onlara güvenebileceğimi biliyordum.

Golf arabasını park ettiğimizde ve çocuklar ikinci atışlarını yaptıklarında sessizdim, hepsi de kolayca yeşile ulaştılar. Sıra bana önce Vince topu neredeyse deliğe sokuyordu.

Neyse ki bu sefer ilk vuruşta vurabildim ve yeşilin kenarına kadar gidebildim.

"Peki, bize düğünle ayrıntıları mısın?" Bayrağa doğru ilerlerken Carter Will'e sordu. Tampa'daki o bunaltıcı Temmuz günlerinden biriydi, sabahın dokuzunda bile terin ensemden aşağı kaymasına neden olan türden.

Will kolayca, "Hayır," diye cevap verdi.

Bu beni gülümsetti. Bu, etrafında olmayı sevdiğim türden bir adamdı. Onu sadece bir kez soğukkanlılığını kaybederken görmüştüm - geçen sezon, dadısına halde aşık olduğunda ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğinde.

Neyse ki, aklını getirecek ben vardım.

"ama," dedi Vince. "Siz piçler bana benimkiyle ilgili her şeyi anlattırdınız."

"Maven sosyal medyada seninle ilgili her şeyi tüm *dünyaya* anlatıyordu," diye düzeltti Jaxson. "Ve her saniyesini sevmemiş gibi davranma."

Vince sırıttı ve omuz silkti. "Gelmiş geçmiş en ateşli çift olmamız değil."

Jaxson golf arabasından atlarken Vince'in şapkasının yakasını çekiştirerek, "Hayır," diye itiraz etti. "O unvan bana ve kız kardeşine ait."

Vince onu deliğe doğru kovalamadan önce ters ters baktı ve o, Carter ve ben birbirimizin düşerken Will başını salladı.

"Sadece bunun küçük bir ilişki mi olacağını yoksa bir randevu planlamaya başlamam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum, anlarsın ya?" Carter bunu belirtti. Will, "Herkes öğrendiğinde sen de öğreneceksin, Fabio," dedi. "Henüz söyleyecek bir şey yok."

"Ve Doc, düğün *zaman olursa* olsun senin eşin olarak gitmeyecek," diye araya girdim. değildi. Çocuğa sataşmak için geçen her fırsat benim için kaçırılmayacak kadar cazipti.

Carter'ın yüzü biraz kızardı ama gülümseyerek omuz silkti. "Öyle diyorsun. Sanırım Livvy gizliden gizliye benden hoşlanıyor."

Vince'in vuruş yapacağı yere yaklaştığımızda Jaxson ve Vince'in aynı anda kahkaha atmasına neden oldu. Livia takımımızın dişçisiydi ve Vince'in karısı Maven'in en iyi arkadaşıydı. Çok seksi, zeki ve yatakta biraz ucube olmasıyla tanınan biriydi.

Başka bir deyişle - Carter'ın liginin o kadar dışındaydı ki, başka bir spor yapıyor da olabilirdi.

"Rüyanda görürsün Fabio. Livvy seni canlı canlı yer," dedi Vince ve sonra topa hafifçe vurarak onu deliğe gönderdi.

Piç kurusu bir kuş vurdu ve ben buna, bir oyunda bana üstünlük sağladığında olduğu kadar kızdım.

Carter, Vince'tökezlemesine neden olacak kadar iterek, "Siktir git," dedi. Ama şimdi Jaxson ve Will de gülüyordu ve ben de kolayca sırıttım. "canı cehenneme. Bir gün size sözlerinizi yedireceğim."

Vince, "Eğer Liv'i çantana koyarsan, sana söz veriyorum, kelimenin tam anlamıyla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpeceğim," dedi.

Carter başını salladı ve ilk vuruşu için sıraya girdi. Ukalaca bir cevap vereceğini düşünmüştüm ama sustu ve nihayet atışını yaptığında deliği birkaç santimle ıskaladı. Bir sonrakinde yine başardı ama şimdi kafası gibi görünüyordu.

Zavallı çocuk. Biz sadece ona zor anlar yaşatıyorduk.

Yine de Livia'ya gösterdiği ilginin yarısını bile buzda daha iyi olmak için göstermesini tercih ederim. Onu kullanabiliriz, özellikle de benim hattımdaki pivotun bu sezondan sonra takımdan ayrılma ihtimali varken. Kırklı yaşlarının başında yaşlı bir emektardı. Canavar gibi oynuyordu ama vücutlarımız bunu ancak bir yere kadar yapabilirdi. Carter büyük olasılıkla dördüncü hatta ama odaklanırsa hızla yükselme potansiyeline sahipti.

"Peki, odadaki dev fil hakkında konuşacak yoksa Koç'un verdiği her kararı görmezden geldiğiniz gibi bunu da mi ?" Jaxson bir sonraki deliğe doğru gitmek için yüklenirken bana sordu.

"Evet, Su Adam, neden bize ülkenin en büyük pop yıldızıyla birlikte olduğunu söylemedin?" Vince araya girdi. Ah. Demek fil buydu.

Will ilk atışını yaparken tek kelime etmeden onlara göz kırparken sırıtışımın ukala ve sinsi göründüğünü umuyordum. Ama atışı yapar yapmaz, o bile pisliği istedi.

"New York'taki o maça geldiğinde hepimiz bir şey gördük," dedi. "O gece hat trick yaptın." "*Ve* bir kez bile ceza sahasına atılmadın," diye ekledi Carter.

Jaxson başını salladı. "Buna inanamıyorum. Alınma kardeşim ama... pek de onun tipi gibi görünmüyorsun."

Bu yorumla burun deliklerim alevlendi çünkü bu gerçeğin gayet farkındaydım.

Ama bu orospu çocuğunun bunu ihtiyacım yoktu.

"Sen öyle düşünmüyor musun?" Tek parmağımla çeneme vurarak sordum. "Belki de bir dahaki sefere gecenin beşinci orgazmında adımı haykırmasını sağladığımda bunu söylemelisin."

Bu hepsini güldürdü. Carter bana beşlik çakmaya çalıştı ama ben sadece eline baktım, o da utanarak elini tekrar indirdi. Hay sikeyim.

Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Mia'nın bunu duymak için burada olmaması önemli değildi, bu söylenecek en aptalca şeydi.

Neden hep savunma mekanizmam buydu?

Herkes zaten benim bir budala olduğumu düşünüyor, ben de buna uydurmaya devam ediyorum. Bu onların fikirlerini değiştirmeye çalışmaktan daha kolay. Hem neden isteyeyim ki?

zaman her şeyi mahvetmekten bir kötü gün uzakta hissettim, her zaman dokunduğum her şeyi mahvetmek için doğmuş bir parçam varmış gibi hissettim. "Konuşacak bir şey yok," dedim, onun hakkında birçok kadından sadece biriymiş gibi konuştuğum için kendime hâlâ kızgındım.

yatağıma girmek için can atıyorlardı.

Ama bu adamlar için - herkes için - ben buydum. Aleks

Suter: playboy, pislik, dövüşçü.

"Siz ikiniz birlikte büyüdünüz, değil mi?" Carter cevap almak için bana dönmeden önce içkisini yudumlarken sordu. Cevap yerine tükürdüm.

Belki de , takım arkadaşlarıma İsviçre'de fakir bir evlatlıktan Chicago'da zengin bir ailenin yanına nasıl anlatmalıydım. Belki daha iyi bir adam duygularını paylaşır ve berbat çocukluğunun onu nasıl şekillendirdiğini detaylandırırdı.

Ama o ben değildim.

Geçmişi tam olarak orada, tutmayı tercih ettim.

Hakkımda yüzeysel bilgilerden fazlasını bilen tek kişi Mia'ydı ve biz bile artık bu konuda pek konuşmuyorduk. Gençken çatılara gizlice çıktığımızda ya da daha çok okyanus gibi hissettiren gölün kenarında oturduğumuzda, bu konuşmalar kolay gelirdi.

Onunla yaptılar.

Ama beni asla zorlamadı, vermeye hazır olduğumdan fazlasını istemedi. Bazen biyolojik ebeveynlerimden bahsederdim - onlar hakkında bildiklerim çok azdı, ki bu da çoğunlukla her ikisi de ölene kadar uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele ettikleriydi. Bazen de ona koruyucu annem Annaliese hakkında hikayeler anlatırdım, Annaliese dünyada bir melekti.

Çoğu zaman sadece hokey hakkında konuşurdum.

Hokey hayatımda değişmeyen tek şeydi, kendimden başka güvenebileceğim tek şeydi.

"Dostum, eminim Dick bu habere çok sevinmiştir," dedi Vince ve beni şimdiki zamana geri çekti. "Dün gece baktım, senin forman şu anda takımda en çok satılan forma. Sezon dışında," diye ekledi başını hafifçe sallayarak. "Eğer siz ikiniz sezona girmeyi başarır ve arenada kapalı gişe oynarsanız, kadar mutlu olacak ki muhtemelen size jetini teklif edecek."

"."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti ve adamların bakışlarını kaçırmadım.

"Pekâlâ o zaman," dedi Carter sırıtarak. "Dostum, Mia Love bir iç saha maçına geldiğinde ne kadar çılgın olacağını hayal edebiliyor musun? O New York'tayken her şey harikaydı. Umarım arkadaşlarını da getirir. Birlikte takıldığı şu ikiz modeller..." Jaxson'ın omzuna vurdu ve diğer elinin parmak eklemlerini ısırdı ama sıraya girip atışımı yaparken söylediği her şeyi duymazdan geldim.

İlk kez, diğer çocuklarınkinden daha uzağa yelken açtı ve golf arabasına doğru yürürken Will kısık bir ıslık çaldı.

"Siz ikiniz ciddisiniz, ha?" diye sordu.

Cevap vermedim ama onunlayken cevap gerek yoktu. Aynı dili konuşuyorduk.

Çoğunlukla homurdanır ve kaşlarını çatar.

"Harika görünüyor, dostum. Çok yetenekli. Ve bunu sadece kızım ona takıntılı olduğu için söylemiyorum." Başımı salladım.

Harikaydı.

Her açıdan benden daha iyiydi - muhtemelen bu yüzden bu piçler birlikte olduğumuza inanamıyorlardı. "Konuşmak sana göre değil biliyorum ama eğer ihtiyacın olursa..."

"Siktir git, P Baba."

Sırıttı ve sopalarını arabaya yüklemeden önce çantasını omzuna aldı.

CHAPTER 8

Kaotik Başyapıt Mia

Bir hafta sonra midem düğüm düğümdü - ve bu Los Angeles'tan New York'a giderken yaşadığımız türbülanstan kaynaklanmıyordu. Gece geç saatlerde bir programa çıkacağım için de değil. Aslında, şu anda beni sakin tutan tek şey buydu.

Seyirciyle konuşmayı severdim. Sahnede performans sergilemeyi severdim. Müzik - *benim* mi? Benim güvenli yerimdi.

Aleks'in de o kalabalığın içinde olacağı gerçeği beni su içmeye ve nefes almaya zorluyordu.

Geçen hafta boyunca internet bizim hakkımızdaki dedikodularla çalkalandı. Bu noktada, hemen hemen herkesin hakkında konuştuğu tek şey bizdik - en azından *hissediliyordu*. Sosyal medyadan ana akım haberlere kadar herkes tek bir şeyi merak ediyor ve bilmek istiyordu.

Doğru muydu?

Mia Love gerçekten kötü çocuk Aleks Suter'la mı

çıkıyordu? Ve bu gece, onaylarını alacaklardı.

Isabella'nın dedikoduların uçuşması için tüm doğru tohumları ekmesinden bu yana ilk kez herkesin önünde birlikte görünecektik ve ben bu konuda tamamen rahattım.

Kesinlikle, *kesinlikle* harika.

"Tamam, peçeteni konfeti haline bir turne setini görselleştirmene yardımcı olduğu bir tür sanatsal deha anı , durmanı istiyorum."

Şaşkınlığımdan sıyrılıp Isabella'nın kaşlarını kaldırmış beni izlediği yere döndüm. "Ha?"

Tepsinin üzerindeki ellerime doğru başını salladı ve ben de bu manzara karşısında soluklaştım.

Kelimenin tam anlamıyla üç peçetemi de küçük parçalara ayırmıştım ve her an yere çok yakın olan bembeyaz bir dağ oluşturmuştum.

Küfrettim, küçük parçaları toplamaya ve yığını küçültmeye çalıştım ama başaramadım. Isabella kıkırdadı, elini sallayarak uçuş görevlimizi çağırdı, ben yüzümü saklayıp pencereden dışarı bakarken o da çöplerimi çabucak topladı.

"Sorun değil Mia. Yeni bir albüm ve turne başladığında herkes gergin olur." "Ben

gergin değilim."

Ona tekrar baktığımda dudaklarını düzleştirdi ve ben de sandalyeme geri oturdum.

"Tamam, *bu* konuda gergin değilim." Ona el salladım. "Senin sayende insanlar Garrett Orange ve onun aptal makalesini unutmaya başladılar bile. Ayrıca, bu Daisy Kent. En sevdiğim gece programı sunucusu."

"Sana göğüslerinin büyüklüğünü ya da şarkının hangi çocuk hakkında olduğunu sormadığı için mi?"

"Aynen öyle. Harika bir röportaj olacak. Ve bu single'ı ilk kez seslendirmek... İşte beklediğim şey buydu. Ne hazırlanıyorduk. Bana güvenin. Bu iş bende."

"Tamam, sana güveniyorum," dedi hemen. "Ama o zaman parmaklarınızın neden dokundukları her şeyi mahveden küçük teröristlere dönüştüğünü açıklamak ister misiniz?"

Kaşlarımı çattım, sonra jogger'ımın üst üste beş düğüm halinde bağladığım yere baktım. Bir başka lanetle, ellerimi

kapüşonumun cebine sokup kafeslemeden önce aceleyle çözdüm. "Ben iyiyim, sadece..." Sinirli bir nefes verdim.

"Aleks."

Başımı sallarken bir sonraki nefesim yavaştı. "Aleks."

Isabella sanki sorun buymuş gibi, "Bu işi etmeyecek, Mia," diye beni temin etti. "Giana ve ben aynı . O da bu işin içinde. Uslu duracaktır."

Başımı salladım ama *kendine çeki düzen vermenin* nelere yol düşününce tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

En iyi arkadaşımla aynı yerde olacağımı bildiğim her kelebeklerin uçuşması benim için alışılmadık bir şey değildi. Beni kucaklayacağını biliyordum, birbirimizle dalga geçeceğimizi ve birbirimize bok atacağımızı biliyordum. Her zaman olduğu gibi kolay hissedeceğimi biliyordum - bu sakin suyun yüzeyinin altında, beni akıntıyla birlikte aşağı çekmekle tehdit eden fırtınalı bir geçmiş olsa bile.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer ne bir erkek arkadaşım vardı, ne de ilişkiden yeni çıkmıştım ve denesem bile başka bir erkekle ilgilenemeyecek kadar kalbim kırıktı.

Ve bu sefer Aleks, bize doğru yönelen her kamera için bir gösteri yapacaktı.

Bana sadece küçük bir kız kardeş gibi sarılmazdı, bir kız arkadaş gibi sarılırdı. Parmaklarını benimkilerle birleştirirdi.

Tanrım... beni öper miydi?

Bu düşünceyle midem bir kez daha şiddetli bir şekilde yuvarlandı, öyle ki koltuğumda kıpırdandım ve biraz inledim.

Isabella gülerek, "Dostum, oluyor?" sordu ve benim bardağımın boş olduğunu fark edince kendi bardağındaki suyu bana uzattı. "Çok garip davranıyorsun. Sanki..."

Ben suyu yudumlarken sesi azaldı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırırken ağzı bir anda açıldı. "Kahretsin... Ona aşık mısın?"

"Dur," dedim dişlerimi sıkarak ve koluna vurarak. Takımımızdan başka kimsenin onu duymadığından emin olmak için küçük jetin etrafına bakındım. "Saçmalama."

"Ona aşık mısın?"

"Kesinlikle hayır," dedim daha ısrarla. "O benim için bir kardeş gibidir."

Yalan.

Koca bir yalan.

O koca yalanı ben mi sattım?

Reklamcımın yüzüne bakılırsa cevap hayırdı.

"Saçmalamayı kes. Gençken aranızda bir şey var mıydı?" "Hayır," diye yanıtladım hemen. "Evet. Hayır, olarak değil... ama bir çeşit?"

Isabella'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve o da etrafına bakındı, sonra kolumdan çekiştirerek ona doğru eğildim ve fısıldaşmalarını duyabildim.

"Tamam, kaltak. Bana *her şeyi* anlatmalısın - hemen şimdi."

İçimi çektim, kapüşonumu başımın üzerine çektim ve kalın kumaştan küçük bir delikten Isabella'ya bakana kadar onları sıkan ipleri çektim.

"Ona birazcık aşık olmuş olabilirim ya da olmayabilirim," diye itiraf ettim. "Mia! Neden bana söylemedin?"

"Çünkü önemli bir değil," dedim. " değil. Gerçekten. Biz... Bilmiyorum, aramızda bir şeyler var sanmıştım. Beni bir arkadaştan daha fazla sevdiğini düşündüm. Bir gece sarhoş, genç ve aptalken onu öpmeye çalıştım."

"*Denedin* mi?"

"Beni çevirdi." "O *ne*?!"

"Sakin ," dedim gülerek. "Bunu yapmakta haklıydı. Her şeyden önce, . İkincisi, bu her şeyi mahvedebilirdi - arkadaşlığımızı, ailemizi. O ailem için neredeyse bir oğul gibidir."

"Tamam, şimdi dünyayı nişanlı olduğunuza ikna etmek üzere olduğumuzu düşünürsek bu biraz *iğrenç*."

"Annem ve babam bunun sahte olduğunu biliyor," diye onu temin ettim. "Çünkü inan bana, aksi takdirde? Babamın bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu." "Aleks'ten hoşlanmıyor mu?"

"Aleks'i seviyor," diye karşı çıktım. "Ama... aynı zamanda bana karşı çok korumacı." "Ah, ve Bay Kötü Çocuk'un doğru seçim olduğunu düşünmüyor, ha?"

Cevap vermek yerine sustum çünkü doğrusu... Bilmiyordum. Tek bildiğim, babam ve Aleks arasında bir tür sessiz anlaşma olduğuydu; konu ben olduğumda sadece ikisinin bildiği bir şeyi paylaşıyorlardı.

"Sizinle yaşamaya nasıl geldiğini hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Isabella. "Biz onun ailesiydik."

"Bu da demek oluyor ki..."

"Bu hokeyde oldukça yaygın bir durum. Temel olarak, bir genç büyük bir yetenek sergilediğinde, USHL veya OHL gibi büyük bir genç liginde oynama fırsatı yakalayabilir. Ancak genç liglerde sadece belirli sayıda takım var ve bunlar da belirli şehirlerde. Aleks İsviçre'eydi ve kesinlikle orada kalıp çok başarılı olabilirdi. Ama... Sanırım ayrılmak istedi. Sanırım *koruyucu annesi* onun gitmesini istedi. İkisi de yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ayrıca Aleks sadece profesyonel olarak hokey oynamak istemiyordu. NHL'de oynamak istiyordu. Ve bunun için en iyi şansı Amerika ya da Kanada'ydı."

Isabella başını sallayarak onu takip etti. "Peki, nasıl oldu da seninle birlikte oldu?"

Omuz silktim. "Babam hokeyi sever, hep . Ve üniversitede oynamaktan öteye gidemediği için, hokeye dahil olmanın bir yolunu bulmak istedi. Yıllarca yerel USHL takımımıza sponsorluk yaptıktan sonra, koç ona kampa katılmak isteyip istemeyeceğini sordu. Koç, takım için dev bir skorer bildiği bu denizaşırı çocuğu gözüne kestirdiğini söyledi."

"Aleks."

"Aleks."

"Yani iki yıl boyunca seninle mi yaşadı?"

Başımı salladım. "Evet. On altı yaşımızdan mezun olana kadar."

"Yani, babanızın bazı sınırlar mantıklı olurdu. Bir baba kızıyla aynı çatı altında ergenlik çağında bir çocuğun yaşaması zor bir karar ."

"Aleks hiçbir zaman çizgiyi ," dedim, eskiden olduğu çocuğun neredeyse gülümseyerek. "Hokeye çok odaklanmıştı."

"Ama onu öpmeye çalıştın."

Isabella durmam için elime vurmadan önce tırnaklarımı karıştırarak yüzümü . "Onu öpmeye çalıştım," diye onayladım. "Durdurmakta haklıydı. Dediğim gibi - hiçbir şeye rıza gösterecek kadar aklım değildi. için doğru kişi değildik. O lige üst düzey bir draft seçimi olarak giriyordu, ben ise müziğime odaklanmıştım..." Omuz silktim. "Ben sadece benimle birlikte yaşayan seksi bir çocuğa aptal ve sarhoş bir kızdım. Yani, hadi ama - bu herkesin başına gelebilir. Aleks Suter'i duştan sonra basketbol şortundan başka bir şey giymeden dolaşırken görmek? Bu her genç kızın ıslak rüyası gibidir."

Isabella sırıttı ama uzun ve ağır bir iç çekti. "Bütün bunları bilseydim, evlenme teklif etmezdim-" "*Sorun* değil,"

diye tekrar söz verdim. "Bunu yapmak için ondan başka güvenebileceğim kimse yok."

"Ama?"

"Aması yok."

Dudaklarını tekrar düzleştirdi.

"Sadece rol yapma konusunda biraz gerginim, tamam mı?" Hafif bir kahkaha attığımı umarak kapüşonumu geriye attım ve uçuş görevlisi tarafından doldurulan sudan sakin bir yudum . "Ondan kelebekler uçuşmasına karşı bağışıklığım yok. Hepsi bu . Her şey iyi olacak. *Eğlenceli* olacak. Onu tanıdığım için, ukalaca bir laf edecek ve ben de ona homurdanacağım ve hiçbir şey olmadığı için neden mutlu olduğumu hatırlayacağım. O sinir bozucu biri," diye hatırlattım ona. "Ve eminim beni kızdırmak için eline geçen her fırsatı değerlendirecektir. Bu onun uzmanlık alanı."

Isabella koltuğuna geri otururken ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Tamam," dedi bir kez daha iç çekerek. "Ama... eğer herhangi bir noktada bu çok fazla olursa..."

"Olmayacak."

"Ama eğer ..."

"*Olmayacak*," dedim tekrar, kolunu tutup nazikçe sıkarak. "Şimdi susar mısın? Müşterinizin güzellik uykusuna ihtiyacı var." Gözlerini devirdi. "Sen her zaman güzelsin, ama evet, uyumana izin vereceğim. İnişe başladığımızda seni uyandırayım mı?"

Başımı salladım ve yanağıma bir öpücük konduran Isabella, menajerim Rina ve rezervasyon temsilcim Glo'nun gecenin her adımını gözden geçirdikleri yere giderken beni sırada yalnız bıraktı.

O derin bir sohbete dalana kadar bekledim ve sonra telefonumu açıp Aleks'ten gelen son mesajları okudum.

Aleks: NYC'ye ulaştım. Güvenlik ekibin delirmiş. Sanki dünyaca ünlü bir pop yıldızıymışsın gibi davranıyorlar. Onlara bu fikri ne verdi merak ediyorum.
Aleks: Kesinlikle dans yeteneklerin değil.
Ben: Takım arkadaşının yayınladığı videoya bakılırsa, golf becerilerinden daha iyi.
Aleks: Şimdiden eski kız arkadaşlarını aramak için sosyal medyamı mı karıştırıyorsun?
Amacım bu olsaydı elim boş , değil mi? Tabii bir gecelik sarhoş seks senin için bir ilişki sayılmıyorsa. Aleks: Sarhoş seks eğlencelidir. Sen de denemelisin.
Aleks: Eğer merak ederseniz gönüllü olarak öğretmenlik yapıyorum.
: Çok cazip ama ayak uydurmaya çalışırken kaslarını incitmeni istemem. Aleks: O zaman koç benden memnun olmazdı, değil mi?

Gülümsedim ve telefonumu yere bıraktım ama o başka bir mesajla devam etti.

Aleks: Ciddiyim... Buna hazır mısınız?

Buna cevap yazmak uzun zamanımı almış, ülkenin öbür ucundan endişemi hissedip hissetmediğini merak etmiştim.

Sanırım. Öyle misin?
Aleks: O serseri muhabiri ağlatmayı hayal ediyordum. Dişlerine tekme atmayı tercih ederdim ama sanırım kurallarınıza göre oynayacağım.

Bunun üzerine kıkırdadım ve telefonumu bir kenara koydum. Ama birkaç dakika sonra tekrar titredi.

Aleks: Arkandayım, Strings. Her zaman.

Şimdi o mesaja tekrar bakarken kalbim sıkıştı. Daha eski konuşmalara bakmak için parmağımı yukarı kaldırmadan önce uzun bir süre baktım. Geçen yaz benim ve Austin'in ayrılık haberinin çıktığı gece bana attığı mesaja kadar geldim ve ekranı kapatıp iç geçirdim.

Sonra koltuğuma daha da gömüldüm, kapüşonumu geri çektim ve eskiden tanıdığım çocuğu hayal ettim.

-

New York'a indiğimizde kendimi bitkin bir canavar gibi hissediyordum.

Neyse ki çenemdeki salyayı temizlemiştim ama yüzümün şiş olduğunu ve saçlarımın onca zaman kapüşonumun altında sakladığım için dağınık olduğunu biliyordum. Kendimi inanılmaz saç ve makyaj sanatçılarımın nimetlerini sayarken buldum.

ekibimle birlikte jetten indiğimizde bir milyon dolar gibi görünüyordum.

Ve sonra pistin en alt basamağında bekleyen Aleks'i görünce olduğum yerde durdum.

Herkes geçerken ona selam verdi, Isabella göğsünü bizi bekleyen siyah arabalara doğru önce kıkırdamasına neden olan bir şeyler .

Ama ben öylece donup kaldım, ayaklarım hareket etmek istemedi, kalbim göğsümde durdu ve

onu içime çektim. Aleks Suter kaotik bir başyapıttı.

İster terden sırılsıklam ve kanlar içinde olsun, ister hokey giysin, ister maç sonrası takım elbisesi içinde kaşları çatık ve tıraşlı olsun, bu adam herkesin başını döndürecek güce sahipti. Güzel değildi. Yakışıklı da değildi. Sadece çok *ateşliydi* - sert hatlara sahipti ve her amcığın karıncalanmasına neden olacak güçte yara izleri vardı.

Şu anda, bir çift açık gri jogger ve lacivert bir Tampa Bay Ospreys performans tişörtü içinde sakin, soğukkanlı ve toplanmış görünüyordu. Uzun kolluydu ve kaslı ön kollarını kapladığını bildiğim dövmelerini örtüyordu. İlk yaptırdığı dövmenin göğüs kafesinde, kalbinin hemen altında bir yazı olduğunu biliyordum. *Olduğunuz gibi* diyordu. Üvey annesi bir hafta sonra yaptırmıştı. Ve annesinin ona aldığı zincirin o gömleğin altında, ben göremesem de göğsüne yaslanmış olduğunu biliyordum.

O da şapka takıyordu - düz gagalı - ve nihayet ona doğru bir adım atmayı başardığımda şapkasını arkaya doğru . Saçlarının hâlâ kısa kesilmiş olduğunu görebilmem için yeterli bir hareketti, neredeyse asker tıraşlı gibi.

Parmaklarımı o dikenli saçlarda gezdirmeyi, biraz dikenli olsa da şekilde yumuşak olduğunu hissetmeyi hep sevmişimdir. Gençken film izlediğimizde onunla düşüncesizce oynadığımda avuçlarımı gıdıklardı.

Ancak tüm özellikleri - yıllarca hokey oynayarak geliştirdiği karın kasları, kolları, kalçaları ve sırt kasları - arasında gösteriyi çalan yine de yüzüydü.

Kaşının üzerindeki yara izi her zaman ilk fark ettiğim şeydi. Yarayı aldığında oradaydım, bir gece geç saatlerde stres atmak için boş kaleye disk atan aptal bir çocukken. Üzerinde herhangi bir kıyafet yoktu ve disk barın üzerinden fırlayıp ona öyle sert çarpmıştı ki çığlık atıp buza doğru koşmuştum.

Yüzünden akan kanın arasından bana sırıtmıştı.

"*Ben iyiyim, Strings," dedi, başparmağını yanağımdan süzülen bir damla gözyaşının üzerinde gezdirerek. "Benim için ağlama. Seni asla ağlatmak istemem."*

Bir anının yutkundum, diğer özelliklerini kataloglarken bir adım daha attım. Dolgun dudakları, kare çenesi, yanaklarının çukurluğu, çenesindeki kirli sakal...

Sonra ağzı sadece benim için olduğuna yemin ettiğim bir gülümsemeye dönüştü.

"Strings," dedi selamlayarak, son basamağa bana elini uzattı.

"Aleks," diye cevap verdim. Elimi onun elinin içine anda, bir sonraki nefesimi boğazımda düğümleyecek kadar büyük bir sıcaklık yayıldı içime.

Ayaklarım asfalta değdiği anda beni kendine çekti, sıkı, şiddetli ve sıcak bir sarılmayla sardı. Kokusu hâlâ aynıydı, taze buz ve nane gibi. Ama kolları artık daha büyüktü, daha kaslıydı, beni kendine doğru çekerken göğsü taş gibi sertti.

Bana sarıldığı süre uzadıkça bir iç çekiş onu terk etti ve ben de bir gülümsemeyle onun içinde eridim.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı kulağıma, beni kolunun altına çekerek. Saçlarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ben tüm bedenimi yok etmekle tehdit eden bir depremi savuşturmaya çalışırken o sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi dudaklarını orada tuttu.

"Tanrım, teşekkürler," dedim, ona dirsek attım, ama çekilmeme izin vermedi.

Bunun yerine, kolunu aşağı sırtımın küçük kısmına koruyucu bir şekilde , iri parmakları kalça kemiğime takıldı. Diğer eliyle dağınık saçlarımı uzaklaştırdı ve sonsuz kahverengi gözleriyle çenemi yokladı.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde dizlerimin bağı

çözüldü. "Ne yapıyorsun sen?" Fısıldadım.

"Sadece sana bakıyorum."

Yutkundum. "Etrafta hiç kamera olduğunu sanmıyorum."

Bunun üzerine sırıttı ve avucunu yanağımda gezdirdikten sonra boynumu kavradı. Elimde olmadan bu dokunuşa doğru eğildim ve Aleks *fark ettiğinde* tenim alev alev yandı.

"Pratik yapmak için şimdiki zaman gibisi yok, değil mi?"

Bununla birlikte, alnıma yakıcı bir öpücük konduracak kadar uzun süre eğildi.

Sonra elimi tuttu ve ben kalbimin göğsümden fırlamamasını dilerken bizi arabalara doğru götürdü.

CHAPTER 9

İyi Bir Gösteri

Aleks

New York, Amerika Birleşik Devletleri'nde en sevdiğim yerdi.

Elbette, Tampa'yı bir yuva haline getirmiştim. Plajları ve , ligin geri kalanı sırtını döndüğünde bana inanan takımı ve şehir merkezindeki yüksek binaların birinde satın aldığım daireyi seviyordum. Şehrin ne kadar büyüdüğünü, şimdi her daha yoğun olduğunu ve her zaman yapacak bir şeyler olduğunu seviyordum.

Ama New York gibisi yoktu.

İster bir maçta oynamak ister Mia'nın gösterilerinden birini izlemek için olsun, oraya her gittiğimde bu hareketli metropole daha çok aşık oldum. Sonbaharda, kışın, ilkbaharda ve yazın sevdim. Kokusunu, havasını, arabaların ve insanların sürekli gürültüsünü . New Yorkluların sporlarına, yemeklerine ve şehirlerine olan tutkusunu sevdim.

Eşi benzeri olmayan bir yerdi.

Şehre karşı bir yakınlık hissetsem de burası evim değildi. Yine de neyin evim *olduğundan* emin

değildim. Sanırım Bern olmalıydı. Çocukluğumun çoğunu Annaliese ile birlikte orada geçirmiştim.

Ya da belki de ilk gençlik yıllarımı Mia ve ailesiyle birlikte geçirdiğim Chicago olmalıydı.

Seattle bir yuva olabilirdi. Kendi başıma yaşadığım ilk yerdi, genç bir yetişkinden bir erkeğe dönüştüğüm yerdi. Kariyerimin başlangıcıydı. duyduğum bir şehir olmalıydı.

Bunun yerine, kızgınlıktan başka bir şey hissetmedim. O şehir, o takım, bir bütün olarak o organizasyon... bana sadece bir kenara atılmadan önce ihtiyaç duydukları şeyi benden alacak iyi .

Onlara kolaylık sağladığımı iddia etmiyordum. Bazen başımı çok fazla belaya soktuğumu, davranışlarımın bana pahalıya mal olduğunu biliyordum. Ama o takımı kazanan bir takım haline getirmek için ne yaparsam yapayım bana sırtlarını bu kadar çabuk görmek beni gerçekten .

Eğer oyuncuları için yarattıkları kalıba uymuyorsanız, o zaman sizin için bir yer yoktu. Şimdi,

Tampa vardı.

Tampa'yı sevdim. Tampa da beni sevdi.

Taraftarlar benim severdi. Kavgalarda beni , ceza ellerini cama vuruyorlardı. Ve Koç'u çoğu zaman kızdırmış da, yine de orada olmamı, takım olarak iyi olmamızı önemsiyor gibiydi. Richard Bancroft kesinlikle iyi olmamı istiyordu - sadece kendi çıkarı için bile olsa.

Belki Tampa bir gün evim gibi olur.

Ya da belki de tüm ev kavramı saçma bir yalandı.

Siyah araba bizi şehrin bir ucundan diğer ucuna, Rockefeller Plaza'ya doğru götürürken bu dünyada kimin New York'u evi gibi hissettiğini merak ediyordum. Isabella ve Rina yolculuk boyunca sohbet ederken Glo ve Mia'nın güvenlik görevlilerinden James sessiz kaldılar. Mia benim yanda çoğunlukla sessizdi, sadece Isabella ya da Rina ona doğrudan bir soru sorduğunda cevap .

Başka biri için muhtemelen gergin görünüyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Bu gece bu röportajı yapmanın, müziğini canlı olarak icra etmenin, seyircilerin önünde olmanın... onun için bulunmaz bir nimet olduğunu biliyordum. Çocukken onu ilk kez canlı performans sergilerken gördüğümden beri bunu . Buraya taşındığım yazın sonlarında göl kenarındaki bir festivalde küçük bir set listesi vardı ve onun utangaç, sevimli, şapşal bir kızdan büyüleyici, kendinden emin, güçlü bir şovmene dönüşmesini izlemiştim.

O zaman onu anladığımı, müziğin, dansın ve performansın onun için ne anlama geldiğini tam olarak kavradığımı

hissettim. Benim için hokey gibiydi.

Hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi. Hiçbir şey onun içindeki ışıltıyı bu kadar ortaya .

"Kaça ulaştın?"

Mia sorum karşısında gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını pencereden bana çevirdi. "Ha?"

"Eskiden bir giderken ağaçları sayardın," diye hatırlattım ona. Bu, on yedi yaşındayken parkta verdiği bir Noel konserine fark ettiğim bir ve bunun onu rahatlattığını ve sinirlerini yatıştırdığını itiraf etmişti. "Şehirde çok fazla ağaç olmadığını biliyorum, ama... sen kaç tane ?

Ağzının köşesi bir çentik yukarı kalktı. "Yirmi dokuz. Ama dürüst olmak gerekirse çok özenli saymadım." Uzun bir beni değerlendirdi. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Hadi ama Strings," dedim kapüşonunun takma isimli iplerini çekiştirerek. "Her şeyi hatırlıyorum."

Yanaklarının kızardığını gördüğümü sandım ama hemen gözlerini kıstı ve elimi . "Öyle mi? Çünkü o zamanki sınav sonuçlarınız bunu yalanlıyor."

"Neyin önemli olduğunu hatırlıyorum."

"Yani matematik, fen, İngilizce... bunların hiçbiri önemli değil, öyle mi?"

"Önemsiz değil - ama yine de hile için sen vardın, bu yüzden daha az baskı vardı."

Gözlerini ama bunu dudaklarının kıvrılmasından, omuzlarının eskisi kadar sert olmamasından anlayabiliyordum.

- Dikkatini dağıtmıştım.

Görev tamamlandı.

Yanaştığımızda binanın girişini çevreleyen bir paparazzi ve hayran kalabalığı vardı ve Isabella, güneş gözlüklerini mümkün olduğunca çabuk içeri girmeye hazırlanmadan önce Rina ile bir bakış paylaştı. İki güvenlik görevlisi arka kapıyı kuşatmış, James'in pencereye vurup onlara izin .

Medyanın ilgisine ve hayranlara alışkındım ama bu farklıydı. Bir maçtan önce birkaç çocuk, bir grup sarhoş adam ya da arenanın kapısına asılıp benden imza almak için yalvaran bir grup kadınla karşılaşabilirdim. Maçtan sonra, birkaç röportaj yapmam ya da arabamın güvenliğine ulaşana kadar arenanın ve otoparkın altından başımı eğmem gerekebilirdi.

Ama bu tam anlamıyla bir çılgınlıktı.

O kalabalığın içinde yeterince masum olan hayranlar da vardı elbette - ebeveynleriyle genç kızlar, telefonlarına kayıt yapan ve bir selfie için dua eden gençler, Mia'nın yaşıtı olan ve onu daha keşfedilmeden önce takip eden kadınlar.

Ancak çığlık atıp ağlayan ve kendilerini binanın girişini koruyan güvenlik sırasına atan çılgın hayranlar da vardı. Mia'ya kötü şeyler haykıranlar onun bir saniyelik ilgisini çekebilmek için yaptıkları hediyeleri fırlatanlar da vardı. Bu hayranların devasa kameraları olan ve maaş çeklerini talep eden insanlardan oluşan bir duvarın arkasında olduğunu da eklersek, ortam hiç de güvenli değildi.

Onlarla yüzleşmeye hazırlanırken dişlerimi birbirine geçirdim, elim Mia'nınkini buldu ve koltuğa sıkıca sardı. Gözlerini kırpıştırdı, gözleri benimkilere kaymadan önce o temas yerine baktı.

, nefes kesiciydi.

Uzun, siyah saçlarının dağınık olması ya da serulean mavisi gözlerinin altında torbalar olması önemli değildi. Üzerinde büyük boy bir koşu kıyafeti olması, kapüşonlu bir tişörtün zayıf bedenini yutması önemli değildi. Bir parça bile makyaj yapmamış olması, topuklu ayakkabı yerine yüksek topuklu spor ayakkabı giymiş olması ya da dudaklarının çiğnenmiş gibi çatlamış ve çiğ olması önemli değildi.

Her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı.

Bu gibi anlar bana gençliğimizi, çabalamadığı zamanlarda bile onu istememeyi nasıl imkânsız kıldığını düşündürüyordu. Onunla ilgili bir şey beni her zaman sıcak, ev yapımı çorba ya da kar fırtınasında sıcak bir köşe gibi çağırmıştı.

Rahat, konforlu ve güvendeydi.

Ayrıca zerre kadar çaba harcamadan inanılmaz derecede

seksiydi. Ve tabii ki tamamen ulaşılmazdı. "Hazır mısın?"

Rina Mia'ya sordu.

Mia başını sallayarak kendi güneş gözlüklerini taktı ve Isabella kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Onu yakaladım," diye söz verdim.

Glo'nun başını sallamasıyla James cama vurdu ve kapı açıldığında önce Rina dışarı tırmandı, sonra o, Glo ve Isabella arabanın kapısının her iki yanına dizildiler - ekstra koruma görevi görmeye çalışan üç küçük şey.

New York'un yaz sıcağı boğucuydu. Çığlıklar

kulakları sağır ediyordu.

Işıklar kör ediciydi.

Arabadan iner inmez Mia'yı kolumun altına aldım ve onu tüm korumak için elimden geleni yaptım.

"Mia! Buraya gel!"

"Aman Tanrım, bu o! Bu Aleks!"

Daha fazla çığlık. Bir

kamera flaşı telaşı.

Mia'yı göğsüme yasladım ama bana saklanmak yerine dimdik durdu ve yanımızdan geçerken herkese gülümsedi. Onu korumak, kollarımın arasına almak ve kimsenin bakmadığından emin olmak istedim.

Ama saklanmak istemedi.

"Tulumuna bayıldım, Mia!"

"Evet, Mia, kimin kıyafetini giyiyorsun?"

"Aleks! Aleks, bir öpücük alabilir

miyiz?!"

"Mia, Garrett Orange'ın albümün hakkındaki eleştirisi hakkında ne söyleyeceksin?"

"Austin albümü dinledi mi?"

"Austin'in Aleks'le aranızdaki ilişkiden haberi

var mı?" "Her şey ne zaman başladı, Aleks?"

"Dünyanın en büyük pop yıldızıyla çıkmak nasıl bir duygu Aleks?" "Mia, bu sefer kötü bir çocukla çıkmanın sebebi ne?"

Elimde olmadan bunu söyleyen muhabire bakarak sırıttım ve bu da ben daha yüz hatlarımı düzeltemeden onların gülümsemesine ve fotoğraf çekmesine neden oldu.

Güvenlik hayranları ve paparazzileri uzak tutmak için çabalarken Mia yürüyüşümüzü yavaşlattı, ama kalçamda gömleğimi yumruklayan eli bana gösterdiğinden daha gergin olduğunu söyledi. Kamera sırasının arkasındaki hayranlarına el sallarken gülümsemesi geniş ve kendinden emindi; hatta birkaç imza atmak ve selfie çekmek eğilmek üzere durdu. Kendisine her soruyu duymazdan geldi ama hayranlarına zaman ayırmayı da ihmal etmedi.

"Mia, Aleks'le aylardır çıktığınız doğru mu?" "Mia! Seni seviyorum!"

"Orospu!"

"Aleks! Üçlü yapmak için size katılabilir miyim?!"

"Mia, Garrett Orange'ın makalesi hakkında ne söyleyeceksin?" "Siktir git! Senin müziğin çöp!"

"Aman Tanrım, şuna bak! Çok seksi!"

"Mia, umarım her gece bu adam tarafından azarlanıyorsundur!"

Bir tur kahkaha. Daha fazla ışık yanıp sönüyor.

Neredeyse kapıya gelmiştik ve Mia eğilip son turnesinden parlak pembe pullu etekler ve tişörtler giyen iki genç kızla fotoğraf çektirmek için tutuşuma karşı biraz mücadele edene kadar onu ne kadar sıkı tuttuğumu ne kadar koruyucu olduğumu fark etmemiştim.

Tekrar ayağa kalkar kalkmaz onu kendime çektim. Onu omzumun üzerinden atıp binanın içine doğru fırlatmak istedim. Beni test eden herkese profesyonel bir hokey oyuncusu tarafından kontrol edilmenin nasıl bir his olduğunu göstermek istedim. Ama Mia'nın iyi olduğunu, buna alışık olduğunu biliyordum. Onu korumak için yanında olmadığım zamanlarda daha kötüleriyle de karşılaşmıştı. Bu yüzden yanında durdum ve sıkıca kavrarken bir yandan da rahatça hareket etmesine izin verdim.

Sonunda kapıya vardık ve kalabalığa son bir el sallayarak binaya son on adım kala kollarımla onu sarmama izin verdi.

"Seni daha iyi becerebilirim, Aleks!"

"Mia, müziğin hayatımı değiştirdi!"

"Seni seviyorum! Lütfen benimle bir fotoğraf çektir!"

"Müziğin berbat, sen de öyle, sürtük!"

Mia'nın kollarımda biraz hissettiğimde bu sonuncusu için dişlerimi sıktım ve dönüp bunu söyleyen her kimse onu yere sermeye hazırdım. Ama Mia sanki niyetimi biliyormuş gibi, sanki bana iyi olduğunu, bunun normal olduğunu, sadece onunla istediğini hatırlatmak istiyormuş gibi beni daha sıkı kavradı.

Bu düşüncenin ne kadar hoşuma gittiğini kendime asla itiraf edemezdim - beni orada bir reklam gösterisi olarak değil, gerçekten istiyordu.

Nihayet içeri girdiğimizde, kapılar arkamızdan benim en az iki katım büyüklüğünde dört yetişkin adamın çabasıyla kapandı. Kalabalık çığlık , kameralar yanıp sönmeye devam etti ama hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Pekâlâ," dedi Rina, ellerini çırparak ve hemen harekete geçerek. "Seni soyunma odana , olur mu?" "Merhaba Bayan Love," dedi genç bir kadın ve Mia'nın elini uzattı. Hâlâ onu korumaya çalışıyordum ama Mia gülümsedi bana baktı ve kadını selamlamak için kucağımdan kaydı. "Sizi tekrar Rockefeller'da çok güzel. Eğer bu tarafa gelirseniz, sizin için hazır bir odamız var."

Mia yürümeye çalışıp da tutuşum tarafından durdurulana kadar elimin hâlâ onun elinin etrafında sıkıca kenetlenmiş olduğunu fark etmemiştim.

İrkildi ve uykulu bir gülümsemeyle bana döndü. Saçları darmadağınıktı, yüzünde yorgunluk belirtileri açıkça görülüyordu. Yine de rahatlıkla, güvenle, bana hazır olduğuna, bunun için heyecanlı olduğuna dair sessiz bir söz vererek gülümsedi.

"Biraz solgun görünüyorsun, Suter," diye alay etti. "Kalabalığın içinde eski sevgililerinden birini mi görüyorsun?" "Daha çok yeni kum torbam olmak için yalvaran bir dizi erkek gibi."

"Onlara aldırma. Ben hiç takmam." Kaşlarım daha da aşağıya indi.

Bu saçmalığa daha ne kadar katlanacaktı?

Bir erkek nasıl olur da bir kadına bu şekilde davranmanın doğru olduğunu düşünür? "Her zaman böyle midir?" diye sordum.

Omuz silkti. "Her zaman değil. Genellikle daha iyi bir bariyer vardır ve çoğu zaman insanlar fotoğraf çekmek veya soru sormak için etrafta toplanırlar, ancak güvenli bir mesafeyi korurlar. Ama..." Başını iki yana eğdi. "Tek gereken bir kişinin içeri , yaklaşması ve diğer herkese aynısını yapma izni vermesi."

Çenem gerildi.

İnsanların ona, *herhangi birine* bunu yapma hakkına sahip olduklarını düşünme cüreti.

hokeyden istifa güvenlik ekibine katılacağımı söylememe iki saniye kalmıştı ki biraz kıkırdadı. "Ben iyiyim," diye söz verdi ve elimi sıktı - bu da onun elini hâlâ mengene gibi tuttuğumu fark etmemi sağladı. "Gösteriden sonra görüşür müyüz?"

İsteksizce başımı salladım, onu bırakırken boğazım düğümlendi.

Rina, Glo ve genç şovmen onu asansöre doğru götürürken omzunun üzerinden uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Güvenlik ekibi hâlâ sarmıştı, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Mia'nın Glo'nun söylediği bir şeye güldüğünü gördüğümde göğsümdeki kilidin açıldığını hissettim.

Isabella yanımdan geçerken kolumu sıkarak, "İşte *bu* iyi bir gösteriydi," diye fısıldadı. Ekrana dokunurken gözleri telefonundaydı. "İnternet şimdiden aklını kaçırmaya başladı."

Kendisi için beklettikleri asansöre doğru geri geri yürürken göz kırptı.

"Marci ile burada takılın, o sizi yerleştirir. Sonra görüşürüz, seni kalp yakan, seni." Marci'nin kim olduğunu bilmiyordum ama nazikçe gülümseyip bana el bakarak birinin asistanı olduğunu düşündüm.

Elini son bir kez salladığında Isabella ve ekibin yarısı gitmişti ama sözleri hâlâ kafamda çınlıyordu.

İyi bir gösteri.

Evet.

Çünkü hepsi .

- - -

Mia'nın röportajını ve performansını tıklım tıklım dolu bir izleyici kitlesinin en arka sırasından izledim.

Gösteri önceden kaydedilmişti, ancak bu, yeni single'ını canlı olarak ilk kez olmanın heyecanını yaşayan kalabalığın hissedilir enerjisinden şey . Hayranların çığlıkları ve şarkıya eşlik etmeleri Mia'yı gerçekten duyabildiklerinden emin olmak için birkaç çekim yapmak zorunda kaldılar - bu şarkı bir haftadan kısa bir süre önce, "ilişkimiz" haberinin çıkmasıyla bu performans arasında piyasaya sürülmüştü.

Hayranlar zaten tüm şarkı sözlerini biliyordu.

Güneş gözlüklerimi takmış, kollarımı kavuşturmuş ve sırtımı duvara yaslamış bir halde her şeyi izliyordum. Dikkatlerin çoğunun onun üzerinde olmasına ve kimsenin beni gerçekten fark etmemesine şükrediyordum. Yine de, arka sıralardan beni telefonlarına kaydederek yaptıklarını düşünen hayranları kaçırmadım.

Yeni şarkıyı beğendim. Eski albümlerine benzeyecek kadar popülerdi, ancak bir şekilde daha derin bir kenarı vardı, onun için yeni ve taze hissettiren bir olgunluk. Bana yatak odasında yazdığı şarkıları hatırlattı, sadece evde kimsenin düşündüğü zamanlarda söylediği şarkıları. Tabii bu daha çok bir bop gibiydi - ve bunun kasıtlı olduğunu biliyordum.

Şirket ilk single'ın hit olacağından emin olmak ister.

Gösteri bittiğinde, Mia'nın ekibinden bazılarıyla birlikte alt katta tekrar bize katılmasını bekledim ve sonra kalabalıkla yüzleşme zamanı geldi. Bu sefer o kadar yoğun değildi. Paparazzileri çağıran başka bir şeyler oluyor olmalıydı çünkü artık sadece bir avuç kamera ve küçük bir hayran topluluğu vardı.

Asansörün kapıları açıldığında Mia, Rina, Glo ve Isabella kahkahalar arasında dışarı çıktılar ve program yöneticisiyle vedalaştılar. Mia'nın gözleri benimkileri buldu ve gülümsedi.

Artık tamamen süslenmişti - kirpikleri koyu ve uzun, dudakları kırmızıya boyanmış, saçları ipeksi dalgalarla şekillendirilmişti. Hâlâ gösterisinde giydiği siyah, göz kamaştırıcı elbiseyi giyiyordu. Yakası o kadar aşağıya iniyordu ki neredeyse göbek deliğine denk geliyordu, göğüs dekoltesinin hafif kabarıklığı kumaşın ayrıldığı yerde sadece bir alaydı. Ve bu ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da, uzun, zayıf bacaklarının yanında hiçbir şeydi - yıllarca dans ederek yontulmuş bacaklar.

Ellerimi ceplerime sokarak bana doğru ilerlerken sırıttım. "Tekrar merhaba," dedi.

"Gösteriyi beğendin mi?"

"Tabii ki. Ne kadar büyük bir hayran olduğumu

biliyorsun." Kaşlarını kaldırdı.

"Palma McLaughlin?" Başparmağımla omzumun üzerinden sahneyi işaret eder gibi bir hareket yaptım. Palma bu geceki programın bir diğer konuk yıldızıydı. "*Yıllardır* ona aşığım. *Shoot Out'ta* o kötü kalpli gizli polisi oynadığında..."

Mia'nın şakacı bir şekilde karnıma yumruk atmasıyla kısa kesilen alçak bir ıslık çaldım. Bunu gözlerini yaptı ama geri çekilmeye çalıştığında onun yerine bileğinden kendime çektim.

"," dedim, kelimeler ağzımdan çıkmadan önce mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğinden emin oldum. "Öyle olacağından hiç şüphem yoktu."

Gülümsedi ama aynı elini göğsüme bastırdı. "Her neyse." "Ben ciddiyim. Yeni

şarkıyı beğendim. Albümün geri kalanını dinleyebilir miyim?"

Isabella onun yerine, "Üçüncü Ağustos'ta dünyanın geri kalanıyla birlikte," diye cevap verdi ve sonra bizi kapıya doğru itti. "Hadi gelin. İkinizi otele götürelim."

Bir kolumu Mia'nın omzuna koyarak, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldamak için eğildim. "Bana bir göz atacaksın, değil mi?"

"Göreceğiz."

"Oh, iyi davranışa mı bağlı?"

"Eğer öyle olsaydı, *kesinlikle* hiç şansın

olmazdı." "İyi bir çocuk olabilirim."

"Tabii, ben de gurme şef olabilirim."

"Çok komik," diye takıldım, tam güvenlik kapıları açarken parmaklarımı kaburgalarına geçirdim.

Kamera flaşlarının telaşı bize saldırırken Mia güldü ve onu yanıma çekip saçlarına bir öpücük kondurduğumda rol yaptığımı söyledim.

"Gerçek sen gibi konuştun."

Hayranlar etrafımızda çığlıklar atarken ve kameralar deli gibi parlarken Mia biraz durakladı ve bana baktı. Kırmızı dudakları aralandı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi.

Tam onu arabaya doğru yönlendirmek üzereydim ki bir adam güvenlik sırasını yararak onların üzerinden atladı ve neredeyse Mia'ya çarpıyordu.

Ama buna fırsat bulamadı çünkü elim onu sertçe göğsünden yakaladı. "O iğrenç

müziğini çocuklarımızın kulaklarından uzak tut, seni fahişe!"

Mia'yı arkamda tutup insani bir bariyer görevi görerek onu geriye doğru itmeden önce kelimeleri zar zor söyleyebildi. "Aleks," diye uyardı. "Yapma."

Mia'nın elinin sakince omzuma dolandığını hissedene kadar adamın gömleğini elime aldığımı ve ona kuduz bir köpek gibi hırladığımı fark etmemiştim.

Güvenlik onu için adamı çekiştirmeye başlamıştı bile, ama ben onu tuttuğumdan ve bakışlarımla öyle bir emin oldum ki, tüm hırçınlığı eriyip gitti.

"Bu saçmalığı bir denersen iki ayağın bir pabuca girer," diye çıkıştım.

Ben bu sözü verirken kameralar o kadar hızlı yanıp sönüyordu ki, sanki uzun ve kör edici bir ışık gibiydi ve sonunda herifi serbest bıraktığımda güvenlik onu uzaklaştırdı ve ben de Mia'yı kolumun altına sıkıştırdım ve diğer kolumu yüzüne dolayarak görünmesini engelledim. Onu Isabella'nın çoktan bindiği arabaya kadar taşıdım, bu sefer imza almak için durmasına izin vermedim ve ancak güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde onu bıraktım.

O zaman bile yakın durdum, yüzümü ona döndüğümde kalçam onunkiyle aynı hizadaydı. Kalabalık geri itildiğinde James içeri girdi ve ardından kapının kapanmasıyla gürültü kesildi.

Ellerimi Mia'nın yüzünde, boynunda gezdirdim ve iz olup olmadığını araştırdım. "İyi

misin?" Beni anında uzaklaştırdı. "Bu aptalcaydı, Aleks!"

"Ne? Ben ne ?" Ellerimi kaldırdım.

"Parlak zırhlı şövalyeyi oynamaya çalışıyorsun. adamlara karşı dikkatli olmalısın," dedi göğsüme vurarak. "Onlar deli."

"Ve görünüşe göre ölmek istiyorlar."

"Ben ciddiyim! O insanların neye benzediğini bilmiyorsun!"

"Ve içlerinden biri senin iznin olmadan sana dokunmaya cüret ederse hiç düşünmeden bileğini kıracağımı da bilmiyorlar."

"Benim bir güvenlik ekibim var," sessiz ve sert James'i işaret etti. O koca orospu çocuğunun gülümsediğini henüz görmemiştim. "Senin korumalık yapmana ihtiyacım yok."

"Belki de korumalık yapmak hoşuma gidiyordur. Belki de bunun yeni resmi unvanım olmasını isterim." Bunu alay etmek için söyledim, kaşlarımı ona sallayarak o anki gerilimi azaltmaya çalıştım ama Mia sadece sinirli bir hırıltı çıkardı.

Öfkeyle kollarını kavuşturmuş, yüzü her geçen dakika daha da kızararak pencereden dışarı bakıyordu. İşte o

zaman gördüm.

utanmamıştı. Onu kızdırdığım için beni azarlamıyordu - ki bu çocukluğumuzdan beri benim özelliğimdi.

O... korkmuştu.

"Ah, Strings," dedim, parmak eklemimi çenesinde gezdirerek. "Benim için endişeleniyordun."

Elimi savuşturdu, sert ifadesini korumaya çalışıyordu ama kaşlarının nasıl birbirine eğildiğini, yüz nasıl endişeyle kaplandığını gördüm. Bir süre sonra o büyük, yumuşak mavi gözleriyle bana döndü.

"Ya silahı olsaydı?"

"O zaman seni kurtarmak için kurşunun önüne atlardım." Dişlerini

emdi. "Ciddi ol."

"Öyleyim."

"Benim için bir kurşunun önüne atlamazsın."

"Dene beni, Strings."

Başını salladı, yanakları daha da kızarmıştı. "Aleks, böyle adamlar sadece fırsat kollarlar. Seni dava edebilir."

"Umarım öyle olur. Onu önce mahkemeye, sonra da adliye binasının arkasındaki toprağa gömeceğim."

Mia bir an için bana deliymişim gibi baktı. Ama sonra uzun bir nefes vererek kahkaha patlattı ve yüzündeki endişe eridi. Ardından dudaklarına isteksiz bir gülümseme yayıldı. Bana ters ters bakmaya çalıştı ama ben kaşlarımı oynatıp gülümsemesinin yeniden çatlamasını sağlayınca bu hamlesi boşa gitti.

Başını salladıktan sonra koltuğa yaslanmasına izin verdi. "Sen barbarsın," dedi gülerek.

"Sevmiyormuş gibi davranma."

Yanaklarının hafifçe kızarmasına bakılırsa, kelimeleri sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle söylediğimi sanıyordum. Ama Isabella arabanın kendi tarafından kıkırdayınca başımı ona doğru çevirdim.

"O bile dünya kesinlikle biliyor." Onun bizimle arabada olduğunu neredeyse unutmuştum. Glo'nun nereye gittiğini merak ettim. Bizimle Rockefeller'da buluşan ekibin diğer üyeleriyle birlikte kendi arabasına binmiş olmalıydı.

Isabella poker masasında kazanan elin kendisinde olduğunu bilen bir kadının boktan sırıtışını takınmıştı.

Telefonunu bize doğru çevirdiğinde nedenini anladım.

Mia'ya bağıran serseriyle yaptığım konuşmanın videosu çoktan yayınlanmıştı. Otele viral olmuştu.

CHAPTER 10

Gece

Şapkası Mia

Isabella, Glo ve Rina nihayet süitimden ayrıldıklarında kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Akşam yemeğini birlikte yemiş, gösterinin üzerinden geçmiştik.
ve medyanın ilgisini ve albüm lansmanı için sonraki tüm adımları tartıştık. Sıraya koyduğumuz tüm klip çekimlerine kadar her şey hakkında konuşmayı çok seviyordum.

Ama hâlâ insandım ve yorgundum.

Yalnız kaldığımda sessizlik, daha önce çığlık atan taraftarlardan daha gürültülü görünüyordu. New Yorkun trafiğinin ve gürültüsünün uzaktan uğultusunu hâlâ duyabiliyordum ama kulaklarımdaki uğultu en gürültülüsüydü. Sahneye çıktıktan sonra, büyük bir kalabalığın içinde olduktan sonra hep biraz böyle olurdum.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve bir radyo röportajı için erken kalkmamız gerekiyordu. Aleks'ten bir mesaj aldığımda yatağa girmeye hazırdım.

Aleks: Bekçi köpeğini bir gece şapkası için yeterince uzun süre çağırabilir misin?

Bir resim gelmeden önce kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Aleks otelin koridorunda durmuş, abartılı bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Güvenlik görevlilerimden biri olan Hunter'ın yanında poz veriyordu; Hunter'ın yüzünde soğuk ve alaycı olmayan bir ifade vardı. Aleks telefonunu tutmadığı elinde şampanyaya benzeyen bir şişe tutuyordu.

Ve birdenbire tüm yorgunluğum yok oldu.

En yakın boy aynasına doğru koşarken, makyajımı temizlememiş ve yüzümü yıkamamış olmayı dileyerek içimden küfrettim. En azından saçlarım hâlâ biraz hacimliydi. Sağa sola dönüp giydiğim bisiklet şortu ve ekstra büyük tişörtün içindeki incelerken ellerimi koyu renk saç gezdirdim, köklerini kabarttım.

Sanki bu *birinin* gururunu okşayacakmış gibi.

Sütyen ve daha önce taktığım sütyeni takmayı düşündüm, ancak bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. o gün için bir kez çıktı mı, bir daha çıkmazdı. Geç olmuştu ve Aleks'i görmek için hazırlanmama gerek yoktu. *Aleks*'ti.

Ayrıca, beni daha önce pek çok kez böyle görmemiş değildi.

Omuz silkip kendime içimden gülerek otelin kapısına doğru ilerledim. James köşedeki sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Ben yanına gider git kapıyı kapattı ve ayağa kalktı.

" yok," diye ona güvence verdim. "Sadece Aleks."

Başını salladı, yerine oturdu ama kitabı açmadı.

"James, yok. Okuyabilirsin. Hunter dışarıda ve ekibin geri kalanı da aşağıda." "Asla çok dikkatli olamazsınız, Bayan Love."

Bana böyle seslenmesinden nefret ettiğimi bilmesine rağmen gülümsedim. Mia demesini tercih ederdim. Yine de James ile formalitelerin aramıza koymayı sevdiği bir sınır olduğunu ve benim için çalıştığını ve onun arkadaşı olmadığımı hatırlattığını öğrenmiştim. İşler yoğun olmadığında kitap okumasına ya da telefonuyla ilgilenmesine izin verme teklifimi kabul ediyordu ama işini ciddiye alıyordu ve her zaman ikimize de önceliklerinin nerede olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Güvenlik ekibimin geri kalanıyla birlikte James ve Hunter'ı bulan kişi babamdı. Artık onun "küçük" kızı olmasam da o adam her zaman benimle ilgilenirdi.

Kapıyı açtığımda Hunter döndü ve Aleks gülümserken kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bu manzara karşısında kıkırdadım. "Sorun değil Hunter. Çoğunlukla zararsızdır." Aleks'e içeri girmesini işaret ederek kapıyı daha geniş açtım ve kenara çekildim.

Aleks, Hunter'ın yanından geçerken, "Ondan hoşlanıyorum," dedi, başparmağını benim canavar korumama doğru uzatarak. "Onu da," diye ekledi James'i işaret ederek. "Şaka yapmıyorlar."

"Onlara kelimenin tam anlamıyla hayatım pahasına güveniyorum," dedim. "Ve onları işe alan kişinin babam olduğunu duyunca şaşırmayacaksın."

"Onları da çok seviyorum."

Aleks'i çatı katındaki süite girerken takip ettim, kendini evinde hissetmek için acele ediyordu.

Islık çalmadı ya da buranın ne kadar büyük ya da lüks olduğuna dair herhangi bir yorum yapmadı. Böyle paralara alışkındı ve bir bunun için minnettardı. Ben kendimi açıklamak zorunda parayı ve şöhreti anlayan biriyle birlikte olmak güzeldi.

Yine de, Chicago'da bizimle yaşamaya sonraki ilk birkaç hafta olduğu gibi, böyle bir şeyin onu sessiz ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bıraktığı zamanları hatırlayabiliyordum. Artık büyük bir kontratı olan profesyonel bir hokey oyuncusuydu. O vardı

Hayatı boyunca sahip olacağını daha fazla para.

Para her şey demek değildi. Babam bunu bana doğduğum günden beri aşılamıştı. O ve annem her zaman iyi durumda olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlamamı sağladılar ve hayatta istediğim her şey için çok çalışmam gerektiğini bilmemi sağladılar. İlk plak anlaşmamı imzaladığımda, babamın beni bir kenara çekip, büyük konuşmalar için ayırdığı o kendine has ciddi yüz ifadesiyle oturttuğunu hatırlıyorum.

"Bu senin paran," demişti bana. *"Sana polislik yapmayacağım ama akıllıca kullanmanı tavsiye edeceğim. Güvendiğiniz ekip kurun ve her şeyin geldiği gibi kolayca gidebileceğini bilin. Ve günün sonunda-"*

"Önemli olan para değil," bitirmiştim.

O zaman gülümsemişti, bunu anladığım için gururla parlıyordu. Ben de anlamıştım. Evimizi seviyordum. Havuzumuzda takılmak ya da tekneyle eğlenceliydi. Çıktığımız tatillerden keyif alıyordum.

Ama günün sonunda beni mutlu eden şey annem ve babamla geçirdiğim zamandı. Aleks ile tembel yaz günleri ve uzun kış geceleriydi. Pijama partisinde arkadaşlarımla gülmekti. Müzik yazmak, sahne almak, ekibimle vakit geçirmekti.

Bu yüzden duygularımı anlayan bir mali danışman bulana kadar araştırdım. Paramla güvendeydim, yatırım yapıyor, tasarruf ediyor imkanlarım dahilinde yaşıyordum. Ekibime iyi ödeme yapıyordum çünkü bu benim için önemliydi. Ayrıca kazandığımın en az yüzde yirmi beşini hayır kurumlarına veriyordum - çünkü hayatım boyunca kazandığımın tamamını harcamam gerekmeyecekti.

Şanslıydım ve bu şansı ileriye taşımayı seviyordum.

"Geç oldu," diye Aleks'e işaret ettim ama onu hevesli bir köpek yavrusu gibi oturma odasına kadar takip , bu durumdan rahatsız ele veriyordu. Gerçek şu ki, orada olduğu için mutluydum. Heyecanlıydım. Uzun zamandır onunla vakit geçirmemiştim, özellikle de sadece ikimiz.

Ve bugünden sonra, aklından neler geçtiğini merak ettim.

Bu kamuoyunun önüne ilk ve birlikte çekilen her fotoğraf ve videomuzun internette sadece birkaç saat . Isabella ve Giana çok heyecanlıydı, planımızın ilk adımı mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı.

Otele varır varmaz hemen işe , tüm bunları sindirmek için fazla zamanım . Ama şimdi Aleks buradaydı ve yalnızdık.

Tek düşünebildiğim daha önce ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğuydu.

Beni sıkıca kavraması, kolunun altına alması, benim adıma bu kadar sinirlendiğini görmek nasıl bir duyguydu. Bana yaklaştığı için o pisliği ölümle tehdit ettiğine tanık olmak beni heyecanlandırdığı kadar korkutmuştu da.

Aleks benim için her zaman bir tür koruyucu ağabey olmuştu. Ama

ben onu bir ağabey olarak görmüyordum - en ufak şekilde bile.

Ve bugünle ilgili her şey bana bu adamın ne kadar *ateşli* olduğunu hatırlattı.

Unutmuş değildim; sadece meşguldüm. Ve mesafeliydim. Odaklanmam gereken başka bir adam, yazmam gereken bir müzik ya da yürütmem gereken bir turne varken Aleks Suter'i düşünecek vaktim yoktu. Ve Floridayaşarken, yılın büyük bölümünde seyahat ettiği profesyonel bir hokey takımında oynarken... şey, tam olarak gibi değildi.

Birbirimize mesaj attık. İrtibatı koparmadık. Ama bugün onunla yeniden bir araya

gelmek... Bu bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

Şu anda çocukken maçtan sonra yaptığı gibi rahat görünüyordu. Eve gelir, duş alır ve aynı eşofman altı ile aynı kazağı giyerdi. Oynadığı takımın eşofmanlarıydı, kumaş koyu bordoydu ve sol göğsünün üzerinde altın renkli bir logo vardı.

Şimdi de benzer bir şey giyiyordu ama eşofmanları siyahtı ve tahmin etmem gerekirse, okulda giydiklerinden çok daha lüks bir markaydı. Kısa saçları biraz nemli görünüyordu, çenesi yeni tıraş edilmişti ve gözleri benimkiler gibi yorgunluktan değil, muziplikten parlıyordu.

Mekânı incelerken onu izledim, saatle ilgili yorumumdan acele etmediği belliydi. Şehre bakan tavandan tabana pencerelere geldiğinde, yanında getirdiği şişeyi havaya kaldırarak yerde dönmeden önce sadece bir an için manzaraya baktı.

"Biraz baloncuk ister misin?"

Gülümsedim. "Koyduğumuz kurallar kadarmış."

"Hey, sarhoş bir aptal olamayacağımı söylemiştin," diye . "Tamamen ayık olmam gerektiğinden değil. Ayrıca," diye ekledi, şişeyi açmaya başlamıştı bile. "Bu elma şarabı."

"Elma şarabı mı?"

"Eski moda köpüklü elma şarabı," dedi.

Oturma alanındaki sehpanın üzerinde dört şampanya bardağı ve şampanya için yapılmış bir buz kovası vardı Süit görevlimiz akşam yemeğimizi getirdiğinde her ihtimale karşı bu kovayı doldurmuştu. Aleks, şişeyi kovaya koymadan önce iki bardak kehribar rengi altın rengi köpüklü sıvıdan doldurdu ve bardaklardan birini bana uzattı.

Sanki bana ilk kez bakıyormuş gibiydi.

Çok hızlı bir şekilde içeri girmiş, aradaki mesafeyi kapatmış ve güvenlik ekibim hakkında yorum yapmıştı. Ama şimdi, karanlık gözleri

Isınmış boynumdan çıplak, pembe boyalı ayak parmaklarıma kadar yerimi inceledi. Bakışları tembelce benimkilerle buluşmak üzere yukarı doğru kayarken burun delikleri biraz şişti ve kadehini bana eğdi.

"Şerefe," dedi. "Muhteşem bir albüm çıkış performansına."

Gülümsedim, bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve bir yudum aldım. Elma şarabı gevrek ve tatlıydı ve elimde olmasından bir kadeh şampanyadan çok daha mutlu olduğumu fark ettim. İhtiyacım olan son şey sabah baş ağrısıyla uyanmaktı.

"Bunun varlığından nasıl haberin oldu?" diye sordum. "Bu bir
Otis spesiyali olurdu."

Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Otis benim komşum. Huysuz bir ihtiyar ve Ospreys için kombine bilet sahibi. Nasıl oldu bilmiyorum ama evcil hayvanım gibi oldu. Bazen evime geliyor, yemek yiyor, bana ikramlar getiriyor, bütün gece sürebilecek sohbetler için yerleşiyor."

"Sanırım buna *arkadaş* deniyor, Aleks."

"Benim arkadaşım olmadığını
biliyorsun."

Dudaklarımı düzleştirdim ve onun hakkındaki bu küçük gerçekten nefret ettiğimi söyleyen bir bakışla onu kıstırdım. İkimiz de Aleks'in isterse arkadaşları *olabileceğini* biliyorduk. Ama *huysuz* olan oydu.

"Her neyse, beni bununla o tanıştırdı." Bardağını kaldırdı. "etmeliyim ki, ilk içirdiğinde boktan bir şey olduğunu ama sevdim."

"Otis'in yaptığı gibi, öyle görünüyor."

"Oh, o benim üzerimde büyüdü, tamam. Bir
mantar gibi." "Ondan hoşlanıyorsun," dedim
bilmiş bir gülümsemeyle. "Katlanılabilir biri."

"Belki bir gün onunla tanışırım."

"Oh, Tanrım. Altmış saniye içinde sana asılırdı." "Güzel.
Bana asılan birini kullanabilirim."

Aleks o zaman bana sırıttı. "Ne yani, bugün alnımdan öpmem sana yetmedi mi?" "O
sahteydi," diye hatırlattım ona.

"Senin için neredeyse kavga ediyordum. Bu sahte değildi."

"Ah, hatırlatma bana. Sen tam bir mağara adamıydın." "İnternet
bunu seviyor gibi görünüyor," diye sırıtarak belirtti.

"Koçunu uyarsam iyi olur. Kafan yakında kaskına sığmayacak kadar büyük olacak."

Aleks yüksek sesle bir kahkaha attı ve ben mutfağı işaret ederek ona verilen yiyeceklerden istediğini almasını söyledim. Odasında ücretsiz mini barı olan bir okul gezisine çıkmış çocuk gibi atıştırmalıkları mideye indirmesini izlerken gülmemek elde değildi.

Getirdikleriyle döndüğünde rahat bir sohbete ; Aleks kanepede yaslanırken ben de karşısındaki deri koltuklardan birine oturdum. Ona Florida'da yaşamayı nasıl bulduğunu ve yeni takımının nasıl olduğunu sordum. O da bana yeni albümü ve en çok gurur duyduğum şarkıları sordu.

Çok geçmeden elma şarabı şişesini neredeyse bitirmiştik, saat gece yarısını sabahın erken saatlerine doğru ilerliyordu. New York şehri pencerelerin dışında hâlâ hayatla aydınlanıyordu ve biraz uyumam gerektiğini bilsem de uyumak . Sanki yeniden çocuk olmuştum, sanki annem ve babam uyuduktan sonra Aleks odama gizlice girmişti de ben ona dedikodu anlatıyordum, o da biz Uno oynarken umursamıyormuş gibi davranıyordu.

"Bugün oldukça yoğundu," dedi Aleks şişenin son kısmını bardaklarımıza doldururken. "Tüm o hayranlar, çığlıklar, kameraların flaşları."

"Sanki bunu da anlamıyorsun."

"Var," dedi, yeni doldurulmuş bardağımı bana uzatırken. "Ama bu şekilde değil."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil. Alıştım artık, sanırım."

"Hiç çok fazla gibi geliyor mu?"

Düşünerek kaşlarımı çattım. "Bazen," diye düşündüm. "Ama bunu ben istedim, biliyor musun? Bunun hayalini kurdum. için *dua ettim*. Her zaman istediğim şey buydu ve müzisyenlerin sadece küçük bir kısmı bunu deneyimleyebiliyor. Bu bir ayrıcalık."

Aleks, "Bu, her yönünü sevmek zorunda olduğunuz anlamına gelmiyor," diye belirtti. "Çılgın hayranların size korkunç isimler haykırmasını hiçbir şekilde *eğlenceli* bulamazsınız."

"O kısmı sevmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama mutlu hayranları gördün mü? Onlarla fotoğraf çektirdiğim için ağlayanları, albümlerini imzalarken konuşamayanları gördünüz mü? Beni görmek için giyinip süslenen küçük kızları gördünüz mü?" Başımı , kalbim tıpkı ilk seferinde gibi bu ifadeler karşısında da merakla doldu. "Odaklandığım şey *bu*. Kötü şeylerden daha çok gördüğüm şey bu."

Başka bir omuz silkmeyle elma şarabımdan bir yudum aldım.

"Dürüst olmak gerekirse beni en çok rahatsız eden şey kendi zihnimdeki kıyaslama tuzağı. Hayranlar harika. Bu *benim.*

kendimi döven ."

Aleks kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Garrett Orange'daki o makale gibi şeylerin beni etkilemesine izin vermemek çok zor." "Siktir et o adamı."

Sırıttım. "Evet, ama aynı zamanda... insanlar onu dinliyor. Fikirlerine saygı duyuyorlar. Bu da bazen benim hakkımda söylediği şeyin doğru olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ve etrafım beni seven ve beni yüceltmek için para alan insanlarla dolu olduğu için bunu göremiyorum."

"Onlara para ödemeseniz bile ekibiniz sizi geliştirir. Bana ya da ailene ödeme yapmıyorsun ve biz senin müziğini seviyoruz." "Onlar benim ailem," dedim soğukkanlılıkla. "Ve siz benim müziğimi ."

"Evet, biliyorum."

Güldüm ama Aleks'e baktığımda çenesi sabitti, gözleri benimkileri tutarken ciddiydi.

Kahkaha boğazımda düğümlendi.

"Mia, şimdiye kadar çıkardığın tüm albümleri baştan sona en az yüz kez dinledim." Ağzımı açtım ama boğazım cevap veremeyecek kadar kuruydu.

Müziğimi mi dinledi?

"Bu seni neden şaşırttı bilmiyorum," dedi sırıtarak yüz ifademi okuyarak. "Sanki ben senin lisede yazdığın her şarkı için deneme kuklan değilmişim gibi."

"Evet, ama o farklıydı. Sen benimle yaşadın. Seni test mankenim olmaya zorladım."

Aleks elindeki son şarabı da geri attı. "Artık çok fazla zorlama yapmana gerek olmadığını biliyorsun."

Bununla ilgili bir şey midemi bulandırdı ve elma şarabımdan bir yudum daha alarak kendi kendime gülümsedim. Onunla tekrar birlikte olmak, birlikte oturup konuşmak çok güzeldi. Bunu yapmayalı çok uzun olmuştu.

Ve en son denediğimde.

Gözlerimi kadehimden Aleks'e kaldırdım ve iki yıl önce ailemin evinde geçirdiğimiz 4 Temmuz gününü düşündüm. O zaman Austin'le birlikteydim ve Aleks de...

Kendisi değil.

Ya da belki kendinden çok *fazla*.

Yıkıcı, üzgün ve yalnızdı. Kendini sersemletecek kadar içmesini izlemiştim ve onunla gittiğimde kendini kapatmış, soğuk davranmıştı.

O geceki davranışları beni biraz korkutmuştu.

Bana her zaman söylediği şeye, annesinin ve babasının bir kısmının onun içinde yaşadığına ilk kez inandım. İlk kez, eğer izin verirse bağımlılığın onu gerçekten ele geçirebileceğini düşündüm.

"?"

Sözcükler dilimden dökülmeden önce onları daha iyi düşündüm, bu yüzden iki katına .

"Gerçekten nasılsın?"

Aleks'in gözleri bir an benimkiler arasında gidip geldikten sonra ağzının kenarını kaldırdı. "Ben iyiyim, Strings."

"Gerçekten mi?"

"Merak buysa, son yalnız kaldığımızda olduğu gibi bir şişe hap almayı düşünmüyorum." Biraz ürperdim ve bakışlarımı kaçırdım.

" değil," dedi gülerek. "... Beni o şekilde görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ben..."

Aleks sustu, düşüncesini bitirmedi. Ve bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini zorlamadan anladım. Aleks'in gerçekten kötü geceler geçirdiği pek sık olmazdı ama geçirdiğinde bunun onu çok etkilediğini biliyordum. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Ailesinin yaşadığı hayattan bir nefes uzaktaymış neden olduğunu ve bundan nefret ettiğini biliyordum.

"İsviçre'ye geri dönmeyi hiç düşündün mü?" Konuyu değiştirerek sordum.

Aleks artık boş olan bardağımı aldı ve kendi bardağıyla birlikte mutfaktaki lavaboya taşıdı. "Bazen. Bir gün orada milli takımda oynamanın eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Bu harika olurdu," dedim ona, içten bir gülümsemeyle. "Belki üvey kardeşlerinden bazılarıyla da ." Aleks buna homurdandı.

"Ne? Eminim seni görmek isterler."

"Ve bahse girerim varlığımı bile hatırlamayacaklardır," diye karşılık verdi. Gerçi bunu sinirli bir şekilde söylememişti. Bunu şaka olarak söyledi, sırıtışı yükseliyordu. "Sorun değil, Strings. Herkesin arkadaşa ihtiyacı yoktur."

Bundan o nefret ediyordum ki bunu yüzüme yansıtmaktan kendimi alamıyordum. Çünkü bu ifadeyle kastettiği şeyin arkadaşa ihtiyacı olmadığı değil, onları hak ettiğine inanmadığı biliyordum.

İçindeki kişiden, genetiğinden, kaderi olarak algıladığı şeyden zaman korkmuştu. Ve bir parçam her zaman bu konuda konuşmaya hakkım olmadığını hissetti. Onun yaşadıklarını yaşamayı hayal bile edemiyordum ve tam olarak anlayabilecekmişim gibi davranmak istemiyordum.

Ama onu sandığından, daha iyi tanıyordum. Ve kalbinin iyi olduğunu biliyordum.

Abartılı bir şekilde dudaklarımı büzerek alaycı bir tavırla ortaya çıktım. "Vay canına. Peki bu benim için ne anlama geliyor? Ben senin arkadaşın değil miyim?"

"Hayır," dedi hemen, zıplayarak durduğum yere geldi. Ellerini ceplerine soktu ve küçük bir çocuk gibi omuzlarını iki yana salladı. "Sen benim kız arkadaşımsın."

Gözlerimi devirdim, gülümsememeye çalıştım ama başaramadım.

Sonra Aleks sırıtışımı hızla yanağıma bir öpücük kondurdu. "Biraz uyu, Strings. Yarın büyük bir gün olacak."

çekildiğinde kızardım, kapıya doğru ilerlerken sırtı bana dönük olduğu için şükrettim. James'in

geldiğinde "Teşekkür ," dedim. "Gece içkisi için."

Göz kırptı. "Ne zaman istersen."

Aleks kendini dışarı bırakmadan önce James'e hayali bir şapka çıkardı.

Elim yanağımda, öptüğü yerde şaşkın şaşkın durdum ve bunca zaman sonra o çocuğun kalbimin bu kadar büyük bir kısmını nasıl hâlâ avuçlarının içinde merak ettim.

CHAPTER 11

Kendime Bir Aşk Şarkısı

Aleks

Chicago'daki ilk yazım bir ateş rüyası gibi geçti.

Yürüyüş, şenlik ateşi ve üvey kardeşlerimle oyun dolu bir tatil yerine, yeni takımımla oryantasyona ve yeni evimi ve çevremi tanımaya atıldım. Antrenman kampı Eylül ayına kadar başlamayacak ama bu her gün kendi başıma antrenman yapmayacağım anlamına . Bay Conaway, diğer birkaç takım arkadaşımla birlikte bana özel antrenman saatleri olan yerel bir pist ayarlıyor ve birlikte haftanın en az üç gününü orada geçiriyoruz.

Taşınmadan önce okul danışmanı beni kültür şoku konusunda uyarmıştı. Evimi özlediğimi hissettiğimde annemle konuşmamı, depresyon veya anksiyete belirtilerinin farkında olmamı teşvik etti.

Kendimi bildim bileli depresyonun tüm belirtilerinin hayatımda mevcut olduğunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Sanırım biraz kültür şoku yaşıyorum. Chicago neredeyse her yönüyle Bern'den farklı. Ancak Conaway'in evine yerleşmek, USHL'ye ve takımımın nasıl çalışacağına alışmak arasında kendime bunların üzerinde duracak fazla zaman tanımıyorum.

Fazladan zamanım olduğunda Mia ile geçirmeye çalışıyorum.

"Şuna ne dersin, 'Beni , kalbimi uyandırıyorsun. İçimde koştuğunu hissediyorum... gerçekten iyi bir osuruk gibi.*" "Aleks!"*

Mia, ailesinin havuzunun kenarına tutunduğu yerden bana su sıçratıyor, ince vücudu suyun altındaki bir köpük erişteyle destekleniyor. Hava güneşli ve sıcak ve bugün hiçbir yerimiz yok. Traverten döşemeye yayılmış bir not defteri, elinde bir kalem ve burnundan aşağı kayan bir güneş gözlüğü var.

"Ne? Bence bu şimdiye kadar yaratılmış en romantik cümle."

"Ve bence sen iğrençsin."

"Daha iyi bir şeyin var mı?"

Başını yukarı kaldırıyor, kalemiyle çenesine vururken ağzını yana çekiyor. Omuzlarımın hemen üzerinde yükselen suyun içinde ilerliyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Onu mutfak adasında otururken ilk gördüğüm andan beri bu böyle.

Burada bulunduğum ilk birkaç hafta utangaçtı, onunla konuştuğumda yanakları hep kızarıyordu. Sorularıma tek kelimelik cevaplar veriyordu - ki bu iyiydi, çünkü ben de pek konuşkan biri değilim.

Ama birlikte zaman geçirdikçe, şımarıklığı daha da ortaya çıktı. Ve onun

etrafında olmaktan daha çok hoşlandım.

Alışık olmadığım bir şekilde nazik - yapmacık ya da çıkarcı değil, doğal. Tam olarak doğru olmayan bir şey söylediğimde İngilizcem konusunda bana yardımcı oldu. Sonbaharda okula başlamadan önce bana okulu anlatmak için yıllığını çıkardı, iyi anlaştığı insanların yanı sıra uzak durması gerekenleri de işaret etti. Ailesi akşam yemeği partileri düzenlediğinde uyum sağlamama yardımcı oldu, bana nasıl giyineceğimi ve önce hangi çatalla yiyeceğimi gösterdi.

Bazen onunla şakalaşmayı, onu biraz hırpalamayı seviyorum, sırf onun sinirlenmesini görmek

için. Çoğu zaman, ona bakmayı, dünyayı izlerken onu izlemeyi seviyorum.

Çok tatlı bir kız. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyorum. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, kendimi onu tanımlamak için başka sıfatlar düşünürken buluyorum.

Komik.

Yetenekli.

Yaratıcı.

Nazik.

Seksi.

Sonuncusunu gerektiğini biliyorum ama elimde değil - özellikle de böyle zamanlarda, açık mavi bir üçgen mayo ve ona uygun ipli bikini altından başka bir şey giymediğinde. Gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor, rengi bronz tenine karşı parlıyor.

"Beni , kalbimi uyandırıyorsun. Ama elimi beni başından beri tedirgin etti. Beni evcilleştiremeyeceğini biliyorsun ama yine de deniyorsun." *Gözlerini kapatıyor, şarkı sözlerine uygun olarak yarattığı ritme eşlik ederken bir sonraki kelimeleri arıyor. Sözleri birkaç kez tekrarlıyor, arıyor, bekliyor.*

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve benimkilere kilitlendi.

"Bu beden sana ait olabilir, ama bu ruh hala benim."

Sırıtıyorum, vücudunun benim olmasıyla ilgili o sözleri söylediğini duyduğumda yutkunuyorum. Bana şarkı söylemediğini biliyorum ama bu, söyleseydi nasıl olurdu diye merak etmemi engellemiyor. "Bunun bir aşk şarkısı olduğuna emin misin?"

"Kendime bir aşk şarkısı."

"Sevdim bunu."

Sırıtıyor. "Öyle mi?" "Evet.

Bunu ."

Mia bunu hararetle yapıyor ve sonra kalemi sayfaya bırakıp yüzünü bana dönüyor. Havuzdaki erişteden kayarak suya batıyor ve birkaç dakika sonra yüzündeki suyu silerken gülümseyerek çıkıyor. Sıcak bir gün ama gölden gelen esinti havuza bir serinlik yayarken Mia bir gözünü açıp diğerini kapatıyor.

"Tüm bunları anlamamı dinlediğiniz için teşekkürler," diyor ve elini deftere doğru sallıyor. "Eminim senin için aptalcadır."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü," diyor elini tekrar sallayarak. "Bilmiyorum, hepsi aşk dolu ve sevimsiz şeyler." "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

"Yaratıcılığınızı küçümseyin. Sanatınla dalga geç."

Gözleri biraz genişliyor, gülümsemesi soluyor.

"Sende bir şey var Mia," diyorum ona doğru ilerlerken. Attığım her adımda hafif dalgalar oluşturuyorum, tenine çarpan dalgalar. "Özel bir şey. Gerçek ve savunmasız bir şey."

Ondan sadece bir adım uzaklaştığımda, vücudu suyun altında bile sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın olduğunda duruyorum.

"Ben sadece gitarı olan bir kızım," diye sessizce nefes alıyor.

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Ve ben sadece bir çocuğum," diyorum, bir santim daha yaklaşmaya cesaret ederek. "Ama bir gün dünyayı yönetebileceğimize bahse girerim, Strings. Bahse girerim herkes adımızı bilecek."

"Çok ukalasın." Kelimeler fısıltıyla ağzından döküldü.

"Sen anlayana kadar ikimize de yetecek kadar kendime güveneceğim." "Ya

hiç anlamazsam?"

Çenemdeki kaslar klik sesi çıkararak ona doğru uzanıyor ve ne yaptığımı anlamadan elim ileri doğru süzülerek onu suyun altında buluyor.

Ona ilk kez dokunuyorum.

Parmak uçlarımdan, elimden, kolumdan, göğsümdeki kararsız kalp atışlarıma kadar yayılan elektriği görmezden gelemiyorum. Parmak eklemlerimi Mia'nın kolunda gezdirirken umarım soğukkanlı davranıyorumdur, umarım dediği gibi ukala *görünüyorumdur ve gerçekte olduğum gibi korkmuş bir çocuk değilimdir.*

Mia, tenine dokunduğumda derin olmayan bir nefes alıyor ve ben de o noktadan köprücük kemiğine kadar ürperti çizgisini takip ediyorum.

"Görmeni sağlamanın bir yolunu bulacağım," diye söz veriyorum ve bu kez bir adım daha attığımda bedenlerimiz aynı hizaya

geliyor. Artık zar zor konuşabiliyorum.

"Sen... Mia, sen..."

Ereksiyonumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Acaba beni itip dehşet içinde soluyacak ve bana sapık diyecek mi diye merak

ediyorum. Ama demiyor.

Daha sert nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş .

"Ne?" soruyor nefes nefese, bakışları bir kez dudaklarımı izlemeden önce benimkilere kayıyor.

Çok güzelsin. Seksisin.

Beni çeviriyorsun.

Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettiriyorsun.

Ama cümlemi tamamlayamıyorum çünkü sürgülü cam kapı açılıyor ve Mia ile ben suç mahallinde suçüstü yakalanmışız gibi birbirimizden .

Mia not defterine koşuyor, aklına bir şarkı sözü gelmiş gibi davranıyor ve sayfaya bir şeyler karalıyor. Uzun bir nefes veriyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak havuzun dibine batıyorum.

Tekrar ortaya çıktığımda, Bay Conaway'in güneşi engellediği yere sulu bir sisin içinden bakıyorum.

"Aleks," diyor, sesi derin ve emredici. "Neden havlunu alıp çalışma odama gelmiyorsun? Biraz sohbet etmek isterim."

"Evet efendim," diyorum, merdivenlere doğru yüzmeye başlamıştım bile.

Dönüp gidiyor, havuzun kenarına eğilip Mia'nın alnına bir öpücük konduracak kadar uzun süre duruyor. Sanırım yazdığı şarkı hakkında bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki çınlamadan emin olamıyorum.

Havluyu çabucak çıkarıp kalın kumaşı belime sararak mevcut durumumu gizliyorum. İçeri girmeden önce gözlerim kısa bir süreliğine Mia'nınkileri buluyor.

Havuzda ve güneşte kaldıktan sonra klima çok soğuk geliyor. Evin içinde Bay'a doğru ilerlerken titriyorum. Conaway'in çalışma girdiğimde başıyla kapıyı işaret ediyor ve sözsüz bir şekilde kapatmamı söylüyor. "Otursana," diyor eliyle masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ederek.

"Hâlâ biraz ıslağım."

"Otur, oğlum."

Bu sefer itiraz etmedim. Sırtım dimdik, ellerim kucağımda deri koltuğa oturuyorum. Daha beş dakika önce Mia'nın bana ukala demesine ve şimdi babasının ofisinde yaprak gibi titrememe neredeyse gülecektim.

Şimdiden bu adama tanıdığım herkesten daha fazla saygı duyuyorum.

Babamı hiç tanımadım. Bir bakıma, bunun için mutluyum. Onu seveceğimi sanmıyorum.

Koçlarım, sanki gerekli olan tek şey unvanlarıymış gibi, hak etmek için hiçbir şey yapmadan saygımı talep eden türden adamlar olma eğilimindeydi. Bu tür davranışlardan nefret ederdim. Beni dizginlerine karşı vahşi bir at gibi koşturuyordu.

Ama Charlie Conaway beni evine kabul etmişti. Ekipten yardım aldı elbette ama o bunun ötesine geçti. Konuştuğumda beni dinledi. Antrenman yaparken beni izledi. İstediğimde yardım teklif etti ve istemediğimde sessiz kaldı. Beni besledi, giydirdi ve sadece günlük hayatını yaşayarak bana bir erkek olmanın ne demek olduğunu gösterdi.

İşine, karısına, kızına ve bu eve gösterdiği özeni seviyorum. Sadece birkaç aydır burada olmama rağmen bana değer vermesini seviyorum.

Ama parmaklarını dikleştirip sandalyesinde arkasına yaslanıp gözleriyle beni değerlendirirken, ona duyduğum saygının gerçek ölçüsünün sevgi olmadığını fark ediyorum.

Korku içinde var olur.

Bu adamdan ilham aldığım kadar korkuyorum ve bu *onun gücünün gerçek bir kanıtı. "Seninle gurur duyduğumu söylemek istiyorum," diye başlıyor.*

Neden bilmiyorum ama bu kelimeler burnumun direğini sızlatıyor ve bu hisse karşı burnumu çekiyorum. Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bunu bana koruyucu annemden başka kimsenin söylemediğini fark ediyorum.

"Gerçekten alıştın," diye devam ediyor. "Pistteki antrenman saatlerini ciddiye alıyorsun, ev işlerine yardım ediyorsun, aileme ve pistteki personele karşı saygılı davranıyorsun. Koçunla sadece birkaç kez görüştüğünü ve takıma alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama yeni bir ülkeye bu kadar iyi alışmış olman gerçekten olağanüstü. Sen iyi bir çocuksun Aleks. Harika bir adam olacaksın."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, o iltifatları sıralarken bile kalbimin neden hızla çarptığından emin değilim. "Teşekkür ederim, efendim."

Başını sallıyor, sandalyesinde daha da geriye yaslanıp gözlerini benden ayırmıyor. "Sen ve Mia iyi anlaşıyor gibisiniz." Ve birden kalbimin neden hızla çarptığını anladım.

"Evet efendim," diye onaylıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. Bu bir tuzak gibi geliyor.

"O harika bir kız, Mia'm," diyor dudaklarında mesafeli bir gülümsemeyle. "Her zaman öyleydi. Doğduğu andan itibaren ailemize, girdiği her odaya ışık getirdi. İlk şarkı söylemeye başladığında ve bir gitar istediğinde, annesi ve ben onun oturma odasındaki yetenek gösterilerini endişeli yüz ifadeleriyle izledik. Berbattı," diyor gülerek. "Ama Tanrı'ya şükür, gittikçe daha iyi oldu. Müzik eğitmenleri onun gelişimi karşısında şaşkına döndü ve şimdi... sanırım hepimiz onun özel olduğunu biliyoruz."

Sessizleşiyor, ben de boğazımı temizleyip tekrar "Evet efendim" diyorum.

Bay Conaway bir süre sessiz kaldıktan sonra öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı ve dikkatle bana baktı. "Evlat, Mia ile arkadaş olmanıza sevindim. Bence sen onun için iyisin ve bence o da senin için iyi. Ama bir şeyi çok açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Boğazımda zımpara kağıdı kaplı bir şarap mantarı gibi hissettiren şeyi yutuyorum.

"O benim küçük kızım Aleks," diyor, sesi şimdi daha alçak. "O benim dünyam. Ve bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Kesinlikle hiçbir koşul altında onunla uygunsuz bir şey yapmayacaksın. İkinizin arkadaş olmanızı istiyorum ama sınır burada çiziliyor. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Birdenbire tüm "evet efendim "lerim .

Sessizce ona bakıyorum.

Ne dediğini anlamak istemiyorum, anlamış olsam bile. Benden isteyeceğini bildiğim şeyi kabul etmek istemiyorum.

"Senin yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Hissettiğin şeyleri, dürtüleri biliyorum..." İçime kapanmak ve bu konuşmadan kaçmak istiyorum.

"Mia'nın genç ve güzel bir bayan olduğunu biliyorum ve onu baştan çıkaran şeyler olabilir. Ama... onun başarmak istediği şeyler var,

Aleks. Tıpkı senin yaptığın gibi. Onunla aynı çatı altında yaşayacağın ve onu güvende tutmak için en az benim kadar çalışacağın konusunda sana güveniyorum."

Ben hâlâ bir şey söylemeyince iç geçiriyor, eliyle çenesini ovuşturuyor ve pencereden dışarı, büyük mavi göle bakıyor. Dikkatini tekrar bana verdiğinde bakışları daha sert.

"O sana yasak Aleks. Onun arkadaşından başka bir şey olmanı istemiyorum. Ve eğer bu çizgiyi aştığını öğrenirsem, herhangi bir sıfatla, buna katlanmayacağım. Konaklama durumundaki rolümü iptal ederim. Evimi terk etmeni isterim."

Bunun bir tehdit olmadığını sormadan biliyorum.

Bu bir söz.

"Bunu yapmak istemiyorum, Aleks. Senden hoşlanıyorum. Sana inanıyorum. NHL'ye kadar ve sonrasında da senin yanında olmak, seni desteklemek istiyorum. Ben... Hayata zor bir başlangıç yaptığını biliyorum ama seni sadece bir ay boyunca oynarken gördükten sonra şunu söyleyebilirim ki önünde parlak bir gelecek var." Duraklıyor. "Ama onun da öyle. Kalbinin kırılması ya da Tanrı korusun hamile kalmasıyla bu geleceğin mahvolmasına izin vermeyeceğim."

Boynum yanıyor şimdi. Gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden bakışlarımı kucağıma indiriyorum. Ona o kadar çok şey sormak istiyorum ki.

Tartışmak istiyorum.

Ya ben ondan gerçekten hoşlanıyorsam, o da benden hoşlanıyorsa? Ya incitmezsek? Ya birlikte *iyi* olabilirsek?

Ama o suların tehlikeli olduğunu test etmeden de biliyorum.

Bu adam, bu baba - tartışmaya zemin hazırlamıyor. Kanunları ortaya koyuyor. Ve ben de ona saygı duyuyorum, acı verse bile.

"Anlıyorum efendim," diye mırıldanıyorum sonunda.

Bay Conaway uzun bir nefes verir. "Güzel."

Sonra ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönüyor ve bir elini sertçe omzuma vuruyor. Sıkıyor, ben ona bakana kadar bekliyor.

"O artık senin kız kardeşin gibi Aleks. Onu koru - ben de seni koruyacağım."

Başımı sallayıp kucağımda kıvrılmış parmaklarıma bakıyorum. Havuz yüzünden budanmışlar ve Mia'ya dokunmanın his yüzünden hâlâ uğulduyorlar.

O anda ona bir daha asla dokunamayacağımı anladım.

"Bu kadar ciddi konuşma yeter," diyor Bay Conaway. Sırıtarak sırtımı sıvazlıyor ve onunla birlikte ayağa kalkmamı istiyor. "Bu akşam seninle biftek pişirmeye ne dersin?"

İşte böyle, konuşma kapandı, beklentiler netleşti, sınırlar çizildi. Ofisinden çıktığımda havuza geri dönmedim.

Odama gidiyorum.

Mia'ya dokunmanın, onu öpecek kadar yakınımda tutmanın nasıl bir his olduğunu unutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ve bunun bir erkek olarak gücümün ilk sınavı olacağını biliyorum.

CHAPTER 12

Mia'nın Planı Bu Değil

Albümün çıkışından bir hafta önce Garrett Orange, makalesinden bile daha fazla ilgi gören bir video incelemesi yaptı.

Bu yeni video incelemesinde, albümümün kadın düşmanı, erkek düşmanı bir rezalet olduğuna dair daha önceki görüşünü kalmadı, aynı zamanda şarkı yazımının yorgun olduğunu, albümün *kendisinden* önce gelen iki albüm tınladığını ve açıkça *"Austin Westbrook artık bana ilgi göstermeyi bıraktığı için ilgiye muhtaç* olduğumu*"* söyledi.

Daha sonra Austin'in sanki eski bir tür azizmiş gibi son bir ay içinde ayrılığımız ya da yeni albümümle ilgili soruları nasıl kibarca reddettiğinden bahsetti.

Isabella' hayranlarımın yorumlarda beni savunduğunu ve onunla aynı fikirde olanların sadece öfkeli yaşlı adamlar olduğunu söylediğinde ona güvenerek görmezden gelmeye çalıştım - ama de darbenin etkisini hissettim.

Hâlâ ne yaparsak yapalım, bu adamın sözlerinin, benim eski sevgilisini özleyen deli bir kız olduğuma dair kanıtları gölgede bırakacağını hissediyordum.

New York'tan bu yana geçen iki hafta boyunca benimle ilgili konuşulan tek şey yeni albüm ve tabii ki yeni ilişkim için duyduğum heyecandı. The Daisy Kent Show'a Aleks'le birlikte çıktığımda çekilen fotoğraf ve videolar, binadan bir saat sonra her yerde yayınlanmıştı. Hayranlarım son albümümden müziklerle memler ve video kolajları yaptılar ve çıkmaya ne zaman başladığımıza dair daha da fazla teori paylaştılar.

En çok viral olan an, Aleks'in bana bağırmaya cüret eden adamın neredeyse hayatına son verdiği andı. Videoyu hayranın bakış açısından izlediğimde - Aleks öfkeden , çenesi gergin, gözleri kısılmış ve boynunda damar atıyor... anladım.

Cehennem gibi sıcaktı.

Ama şimdi, Garrett Orange yine ilgi odağı olmuştu. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, Aleks ve ben gerçekten birlikteysek, ayrılmadan önce muhtemelen Austin'i onunla *aldattığımı* ima .

Bu tamamen saçmalıktı. Austin'e sadık kalmıştım.

Ama albümde aklımda aldatmayı düşündüğüm zamanlarla ilgili bir şarkım vardı.

Gerçek değildi, dışarıdan çok mükemmel görünen ama gerçekte darmadağın olan bir ilişkide olma hissini keşfediyordum.

Şimdi, bana karşı cephane olarak kullanılacak.

Ben bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını düşünürken, Isabella harekete geçmiş, bana Florida'ya bir uçak bileti ve sahilde muhteşem bir ev tutmuştu.

Tatil için değil.

Ama bir fotoğraf fırsatı için.

"O adamı susturmanın en iyi yolu dikkatleri tekrar üzerine çekmektir," demişti. "Ve bunu yapmak için Aleksle senin ilk sızdırılan fotoğraflarınızdan daha iyi yol olabilir mi?"

Benim için bir çanta hazırlarken göz kırparak ve küçük bir dönüş yaparak bu fikri ortaya atmıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Tampa'ya inmiş ve sahil evine götürülmüştüm.

Aleks zaten orada beni bekliyordu.

Sıcak, güneşli gündü ve bulutlar giriyordu - öğleden sonra dörtte fırtına getirecek türden. Florida'da yaz boyunca her gün böyleydi, geçen sezon başlamadan önce buraya taşındığında Aleks' öğrendiğim bir gerçekti bu.

Şimdi ona bakınca, doğma büyüme Floridalı olmadığına inanmak zordu.

Sahildeki malikânenin büyük kapısından bir eli keten şortunun cebinde, diğer eli bira tutarken vals yaparak çıktı. Yalınayaktı, burnunda yansıtıcı bir çift havacı güneş gözlüğü vardı. Parlak, çiçekli yakalı gömleğinin düğmeleri açıktı ve hafif esintide dalgalanarak karın bölgesinin bronz ışıltısını gösteriyordu.

Onu New York'ta gördüğümden beri biraz kilo almış ve kaslanmıştı. Evde babam ve Aleks'le birlikte büyüdüğüm için hokey oyuncularının playoff sezonunda çok kilo verme eğiliminde olduklarını ve onları tekrar forma sokmanın genellikle tüm yaz sürdüğünü biliyordum.

Aleks'in bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Karnındaki o çizgileri ve çıkıntıları iyi tanıyordum, sağ kıçına yayılan soluk dövmeyi ve şortunun altında kaybolan derin kesik V'yi biliyordum. Gençken, onu tişörtsüz her gördüğümde kızarırdım, ister tembel bir Pazar öğleden sonrasında evin içinde dolaşırken ister sabah duşundan sonra okula gitmek için acele olsun.

O artık farklıydı.

Solgun yerine bronzdu, daha uzun boyluydu ve mümkün olan her yönden daha iriydi. Sırıtışı her zamanki ukalalığıyla aynı ama artık tecrübeyle destekleniyordu. Bu sadece arkasına saklandığı bir kalkan değildi.

Florida ona bu kadar yakışırken, ilk tanıştığım, her zaman kabarık bir ceket giyen ve başına bir bere geçiren genci hatırlamak zordu. Chicago'da yaşarken, yılın dörtte çoğumuz böyle giyinirdik.

Şimdi sadece bir plaj olmak için *yaratılmış* gibi görünüyordu.

Ekibim arabayı boşaltırken kollarını iki yana açarak, "Cennete hoş geldiniz," dedi.

Isabella bu sefer burada olamadı ama asistanı Marci'nin yanı sıra James, Hunter ve ekiplerinden birkaç kişi vardı. Her biri Aleks'le tokalaştıktan sonra alanın güvenliğini sağlamaya ve valizlerimi içeri almaya koyuldular. Marci çoktan sahnelenen öpücüğümüzün nerede gerçekleşeceğinin peşine düşmüştü ve özel plajımıza doğru ilerlerken telefondakinin Isabella olduğunu anlamak için bir tahminden ihtiyacım yoktu.

"Cennet," diye mırıldandım o koşarak uzaklaşırken. "Daha çok benim kişisel cehennemim gibi."

"Oh, hadi ama. O kadar da kötü değil. Duş aldım," dedi Aleks kendini savunmak için ve merdivenlerden bana doğru ilerledi. "Dişlerimi bile fırçaladım," ekledi göz kırparak.

"Sanırım bundan biraz fazla zevk alıyorsun," dedim gözlerimi devirerek ama Aleks beni kucakladığında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Güneş kremi ve narenciye birası gibi kokuyordu.

"Nasıl ? Dünyanın en büyük pop yıldızını öpmek ve bütün hafta sonu gösterişli bir sahil malikanesinde bedava kalmak?" Parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Hmm... belki de biraz dudak kremi sürmeliyim."

" çeneni," dedim onu iterek. Omzumdaki küçük çantayı benden aldı ve içeriye doğru ilerledi. O, Körfez'e bakan sonsuzluk havuzu da dahil olmak üzere evin keşfettiği farklı alanlarından bahsederken, ben dudaklarından kolayca dökülen tek kelimeye .

Öptüm.

Garrett'ın videosu yayınlandığından beri ilk kez midemin tamamen farklı bir nedenle gerildiğini hissettim. Artık internetteki bazı aptalların albümüm hakkında söyledikleri beni endişelendirmiyordu.

Artık sadece Aleks Suter'i öpeceğim gerçeğine odaklanabilirdim.

Aleks Suter. En iyi arkadaşım. Gençlik hayalim. Uzun zamandır istediğim kişi.

Dudakları benimkilere dokunacaktı.

Ve bu konuda şakalar yapıyordu.

Dünyanın en büyük pop yıldızını öpmek...

Sanki daha önce onu öpmeye *çalışmamışım* gibi. Sanki

denediğimde beni reddetmemiş gibi.

Tabii ki, o zamanlar bir pop yıldızı değildim. Sadece koridorun sonunda yatan garip bir genç kızdım. Şimdi bir tür statüm olduğu için farklı mıydı?

Öyle olmadığını biliyordum, Aleks'in böyle biri olmadığını aklımdan geçerken bile

biliyordum. Ama nedense öyle olmasını diledim.

Beni gerçekten öpmek istemesini diledim, sadece istediği şey için beni kullanmak için bile olsa.

Günün tüm stresini ve endişesini taşıyor çünkü kalacağım yatak odasına Aleks çantamı sandalyelerden birinin üzerine bırakırken kaşlarını çattı.

Mermer zeminli, pelüş, kral yataklı, şık bir oturma alanına ve sahile bakan bir balkona açılan sahip çarpıcı, tek kişi için fazla büyük bir oda olan ana süitti.

"Hey," dedi, kaşları koyu kahverengi gözlerinin üzerinde katlanarak. "İyi misin?"

"Oh, sadece şeftali," diye düz bir şekilde cevap verdim, gözlerim pencerelerin dışındaki mavi suda yatağa çöktüm. Aleks uzun

bir süre sessiz kaldıktan sonra dikkatlice oturdu ve yer bıraktı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsun."

Bir attım. "Şimdiden beni yüzüstü mü bırakıyorsun, Suter?"

"Sözümden asla dönmeyeceğimi biliyorsun. Son zamanlardaki meleksi davranışlarımla bunu kanıtlamadım mı?" Neredeyse boş olan birasını kaldırdı. "Beni küvetinin güvenliğinden tehdit ettiğinden beri günde iki taneden fazla içmedim."

"İki hafta boyunca bir bar kavgasına karışmamayı ya da bileklerine kelepçe taktırmamayı başardın," dedim. "Lütfen benden sana bir geçit töreni düzenlememi bekleme."

"En azından bana bir '*atta boy'* verebilirsin."

"Kafan zaten çok büyük. Seninki kadar kaslı omuzlarla bile onu taşıyabilmene şaşırıyorum." "Kaslarımı seviyor

musun, Strings?"

Bu sefer gözlerimi fazladan devirmiştim, öyle ki Aleks'i güldüren sinirli bir alay savururken göz kapaklarım titriyordu.

"Hiçbir şeyden caymıyorum," dedi beni dürterek. "Sadece neden biri gitarını çalmış ve akortsuz çalmaya başlamış gibi göründüğünü merak ediyorum."

"Seni öpmek zorundayım," diye hatırlattım ona. "Bu aklı başında her kızın yeşile dönmesi için yeterli."

"Ah. Sanırım ayıkken sana az çekici geliyorum, ha?"

Geçmişimize atıfta bulununca biraz sırıttım, bu da bir şekilde yumuşattı. Bu konuda gülmekte haklıydı. Her ne kadar aptal kalbim aşırı tepki vermeyi ve on yedi yaşımdaki o reddedilme anına kalmayı sevse de, bunun büyük bir mesele olması gerekmiyordu.

Gençtik. Sarhoş ve aptaldım. Tutunacak bir şey değildi. Ama aynı zamanda

benim için kuma çizilmiş çok derin bir çizgiydi.

Aleks'in beni bir arkadaştan fazlası olarak görmediğini ve asla da görmeyeceğini anlamıştım.

Hayır, Aleks gibi bir adamı elde eden kız ben değildim. Görünüşe göre Austin gibi sümsük, kontrolcü narsistlerin ilgisini çeken bir kızdım. Altın çocukların evcilleştirmek ve bir ödül gibi kollarında taşımak istedikleri kızdım.

"Sadece biraz yorgunum," dedim. "Albümün çıkışına hazırlanmak için o kadar çok şey yaptık ki ve turne için hala yapmamız gereken çok şey var... nasıl olduğunu bilirsin. Eminim sezon yeniden başladığında sen de aynı şekilde meşgul ve yorgun olacaksın." Avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. "Yine de iyi olacak. İyi *olacağım.*"

Aleks bana inanmamış gibi gözlerini biraz kısmıştı ama daha fazla bir şey söyleyemeden Marci odaya daldı. "Ah! İşte . Tamam, yerimizi seçtim. Isabella bazı yerel fotoğrafçılara ipucu verdi.

Şüphesiz çoktan yola çıkmışlardır. James ve Hunter'a çok yaklaşmalarına izin vermemelerini ama iyi bir atış yaptıklarından da emin olmalarını söyledim." Başını sallayarak durakladı. "Bu çok garip. Normalde bu serserileri senden *uzak* tutmak için elimizden gelen her şeyi yapardık."

"Gelincik Garrett'ın dikkatini çekecekse buna değer," dedim ayağa kalkarak. "Bize ne yapacağımızı söyle, Koç."

- - -

Otuz dakika sonra Aleks sahilde beni bekliyordu.

Balkonumdan ona baktım, suya nasıl daldığını ve geri önce biraz yüzdüğünü izledim. Kumsalda yüzerken sırılsıklamdı ve sonra lüks gündüz yatağına uzanıp bacak bacak üstüne attı ve ellerini başının arkasında birleştirdi.

Yerini almıştı.

Marci koridordan odama bakarken, "Şimdiden fotoğraflarını çekmeye başladılar," diye doğruladı. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar," diye mırıldandım.

En sevdiğim bikinimi giymiştim, Kaliforniya'daki özel havuzumda giydiğim parlak sarı, askılı küçük bir bikini çünkü küçüktü ve güneşte geçirdiğim bir günün ardından bıraktığı bronzluk çizgilerini seviyordum. Ama Marci'yi mermer merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken kendimi beyaz sıkıca sararken buldum.

Vücudumu seviyordum. Cinselliğimle gurur duyuyordum ve büyüdüğüm her yıl kendimi onu daha fazla kucaklarken buluyordum - Babamın dehşete düşeceğinden çok emindim.

Paparazzileri de umursamıyordum. Ağzım yemekle dolu ya da yüzüm hapşırırken çekilmiş fotoğraflarımı yayınlamaya bayılmalarındansa, kendimi içinde yıldız gibi hissettiğim bikiniyle gurur verici bir fotoğrafımı görmelerini ederdim.

Ama bu Aleks'ti.

Ve *onun* gözlerinin vücudumda olduğu düşüncesi, daha gerçekleşmeden beni titretmeye yetti.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım," dedi Marci, oturma odasında durdu ve biraz oynadı - sanki sahildeki rüzgâr mahvetmek üzere gibi. "Unutma, sadece doğal davran. Ve orada çok uzun süre kalmak zorunda değilsin. Bence ikiniz de gazetecileri görmüş gibi yaparsanız ve o da onlardan uzaklaşmak için sizi içeri daha çok satarız."

Başımı salladım ve ona garip bir başparmak işareti yaptım. "." "İyi eğlenceler," dedi müstehcen bir gülümsemeyle.

Bunu bir yanıtla bile geçiştirmedim. Bunun yerine döndüm ve sahile doğru yürüdüm, Aleks'in şezlonga uzandığı yere yürüyüşümü yavaşlattım.

Bluetooth hoparlörden çalan reggae müziğine ayaklarını vuruyor, sanki dünyada hiçbir umurunda değilmiş gibi mırıldanıyordu. Güneşin altında kururken vücudundan aşağı su süzülüyor, ayaklarına ve baldırlarının altına kum yapışıyordu.

Lacivert sörf kalın nasıl yapıştığını fark etmemeye çalıştım - başka bir kalın kısmıyla birlikte - ama daha çok dikkatimi çekti. Karın ortasından damlayan ve şortun etekleri boyunca kayan suya bakmamak imkânsızdı.

Vaat edilmiş toprakları işaret eden yüzlerce neon ok gibiydi.

Ensemde boncuk boncuk ter birikti ve omurgam boyunca kaydı, üstelik Temmuz sıcağından değil.

Kendine gel, Mia.

İçime derin bir nefes çekip yavaşça dışarı verdim, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek yanına yanaştım ve güneşi engelleyecek şekilde

Gösteri zamanı.

"Sırtına biraz güneş kremi sürmemi ister misin, tatlım?" Paparazzilerin bizi duyamayacağını bildiğim için şaka yaptım. Ama uzakta ve gözden uzakta olmalarına rağmen, deklanşörlerinin tıkırdadığını duyduğuma yemin .

Aleks koyu renk güneş gözlüklerinin altında gözlerini kapatmış olmalıydı çünkü başını kaldırdı ve o çok zahmetsizce takındığı seksi sırıtışıyla bana doğru döndü.

Beni gördüğü anda gülümsemesi kayboldu.

Tıpkı Marci'yle planı gözden geçirirken konuştuğumuz gibi, üzerimdeki örtüyü silkip onun yanındaki gündüz yatağına attım. Hava kavurucu sıcak olmasına rağmen, artık beni koruyan o örtü olmadığı anda tüylerim diken diken .

Sonra benim bir şey söylemem gerekiyordu, ikimizin de gülmesi gerekiyordu ve sonra ben eğilip ona bir tane yerleştirecektim.

Ama Aleks güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırdığında, beni görünce gözleri büyüdü - tüm bu planlar aklımdan uçup gitti ve olduğum yerde çakılıp kaldım.

Ne söylemem gerektiğini unuttum. Nasıl güleceğimi unuttum. Nasıl *nefes alacağımı* unuttum.

Dudaklarımın ayrıldığı yerden ayak parmaklarımın sıcak kumun altında saklandığı yere kadar beni tararken koyu gözler neredeyse simsiyahtı. Yol boyunca bir balıkçının kancası gibi yosunlara da takıldılar - köprücük kemiğime, göğüslerime, göbeğime, kalçalarıma, uyluklarıma, baldırlarıma.

Kendimi bir krala ya da tanrıya sunulmuş bir adak gibi hissediyordum, sanki onun yiyip bitirmesi gereken biriydim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabilsem bile bir şey yapamazmışım gibi.

"*Läck du mir*," diye mırıldandı, kelimeler derin bir bariton sesiyle bir araya gelince ayak parmaklarım kumda kıvrıldı. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama genel olarak anlamak için Google Translate'e ihtiyacım yoktu.

Gözlerinde, gevşek çenesinde, bakışları benden hiç ayrılmadan ayağa kalkışında vardı.

"*Siktir*, Mia..." Başını salladı ve sanki en doğal içgüdüsüymüş gibi, sanki bana dokunmadan edemiyormuş gibi parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdirmek için uzandı.

Serin bir yaz yağmuru gibi ürperdim.

Göstermelik olduğunu biliyordum. Bunu doğal konusunda benden çok iyi olduğunu biliyordum. Muhtemelen birlikte tüm kadınlara böyle dokunuyordu - sanki onlar ona aitmiş gibi, sanki her türlü saplantısının nesnesi onlarmış gibi.

Ama de sahte olsa bile beni nefessiz bıraktı.

Parmak uçları köprücük kemiğimdeki sarı kayışın hemen altından kayarak beni tekrar yakından incelerken burun delikleri alevlendi. "*dFarb staht dir mega.*"

Bir şekilde nefesim göğsümde gibi gelmeyen küçük bir atmayı başardım. "Benimle başka bir dilde konuştuğunun farkında mısın?"

"Bu rengin sana yakıştığını söyledim," diye mırıldandı, sesi daha sessiz, daha sertti. Yutkunmakta nasıl zorlandığını, eli kolumdan boynumun arkasına kayarken çenesinin nasıl gerildiğini kaçırmadım.

Parmakları saçlarımın kıvrıldı, gözleri gözlerime sabitlendi.

"Çok zarifsin."

"Plan bu değildi," diye nefes aldım, arzunun içime akmasıyla gözlerim açık kalmakta zorlanıyordu. Onun bu kadar yakınımda olması, sert elleri yüzümü çevreleyip çenemi kendisine doğru eğerken üzerimde yükseldiğini hissetmek çok fazlaydı. "Orada oturman gerekiyordu. Ben-"

"Bu kıyafetle ortaya çıktığın anda planın içi boşaltılmış oldu," dedi kalçamdaki limon rengi ipi koparark. "Takma adın Strings' yeni bir anlam kazandırdı."

"Oh," diye fısıldadım. Tanrım, umarım fısıldamışımdır. Aslında bunu kafamın içinde söylediğimi ya da en azından onun duyamayacağı kadar sessizce mırıldandığımı umuyordum.

Aleks elini tekrar yukarı kaldırırken yutkundu. Yüzümü okşayarak beni kendine çekti. Onun dokunuşuna yaslanırken dengemi zar zor korumaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Hazır mısın?"

"Ha?"

Ellerini üzerimde hissettiğimde baş dönmeme karşı mücadele ederken sırıttı. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Dudaklarımı yaladım, başımı sallarken gözlerim çoktan kapanmıştı. "İpler..."

Gözlerim isteksizce açıldı ve Aleks çenemi parmakladı, içindeki her kas kısıtlamayla gerilmiş gibiydi. "Burada sözlü rızaya ihtiyacım olacak," dedi kabaca.

"Öp beni."

Sözcükler nefes nefese bir onaylamadan başka bir şey değildi ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Ağızlarımız birleştiği anda içimden küçük bir nefesin fışkırması buz gibi bir göle atılmak gibiydi. Aleks sesle birlikte beni daha da sabit tuttu, elleri yüzümü çevrelediği yerde sabitti, parmaklarımı kollarına sarıp canımı kurtarmak için tutunurken kolları güvenlik rayları görevi .

Göğsümün hızla inip kalkmasına neden olan şey güneşin ya da onun sıcaklığı mıydı?

Bayılacağımdan mı korktun? Ateş miydi yoksa buz mu? Canlı canlı yanıyor muydum yoksa hipotermiye mi yakalanmak üzereydim?

Kendime *bunun sahte olduğunu* hatırlattım. *Kameralar için şov yapıyor.*

Ama *Tanrım*, ne ama.

Dudakları benimkilere masaj yapıyordu, yumuşak ve sıcaktı ve bir şekilde bu kadar sert ve keskin kenarları olan bir adama ait olamayacak kadar yumuşaktı. Alt dudağımı ısırdı, çenem ve çenem boyunca öptü, sonra tekrar ağzımı aldı. Bu kez pantolonumun ortasındaydım ve dilini benimkiyle dans etmesi için içeri soktu.

Bunu yaptığında içimden utanç verici bir inilti çıktı ve sanki bu ses onu çözmüş gibiydi. Aleks inledi,

kollarını tamamen bana doladı ve bedenimi kendine doğru çekti.

Sıcak. Kesinlikle

sıcak.

Bu sıcaklık şimdi beni parçalamaya, içten dışa yakmaya ve beni bir is yığınına indirgemeye . Vücudu benimkine karşı ıslak ve kaygandı, aramızdaki küçük boşlukta buhar yükseliyordu, nefeslerimiz her öpücükte daha da çılgınca artıyordu.

Aleks alt dudağımı ısırmadan önce ağzımın içine bakarak, "Tam bir şov yapıyorsun," dedi. "Beni geçmene asla

izin vermeyeceğim."

Kıkırdadı, ama bacağımı kalçasının üzerine kaldırdığımda bu kahkaha alçak bir iniltiye dönüştü. Kalçamı ve ben de kollarımı ona dolayarak çaresiz bir ergen gibi bir sonraki öpücüğe yuvarlandım.

Belki de öyleydim.

Belki de bu yıllarca bastırılmış enerjinin sonunda açığa çıkmasıydı. Belki de

on yedi yaşındaki ben sonunda şansını yakalamıştı.

"Mia," diye uyardı Aleks ve ereksiyonunun karnıma baskı hissettiğimde, içimi bir güç seli kapladı ve sıcaklığın yerini aldı.

Sırıttım, elimi göğsünden aşağı kaydırdım ve uzun bir tırnağımla şortunun hemen üstündeki deriyi gıdıkladım.

"Kadın," diye küfretti ve sonra dişlerini sıkarak ve sanki canı acıyormuş gibi ellerini kollarıma doladı ve aramıza sıkıca mesafe koydu.

Beni itip kakmadı, kameraların fark edeceği kadar sert şey yapmadı. Ama beni güvenli bir mesafede tuttu, başını sallarken yanağının içini diliyle ısırdı ve ateşli bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdi.

"Sorun ne, Suter?" Kelimenin tam anlamıyla nefes nefese kalışımın oyunun bir parçası gibi görünmesini alay ettim. "Dünyanın senin... durumunu görmesinden mi korkuyorsun?"

Gözlerinde bir meydan okuma parıldıyordu. "Kendini kurnaz mı sanıyorsun? Bunun beni utandıracağını mı sanıyorsun?"

bir gülümsemeyle omuz silktim, hâlâ nefesimi toplamaya ve hiç de öyle hissettirmeyen sahte bir öpücüğün etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Saf küçük şey," dedi başparmağını alt dudağımda gezdirerek. "Şimdiye kadar beni hiçbir şeyin utandıramayacağını bildiğini sanıyordum."

Sonra aniden beni bıraktı, geri çekildi, sörf şortunu çözdü ve ayak bileklerine kadar yırttı.

Suya doğru koşmaya başlamadan önce sırıtıp kaşlarını sallbile ona aşağı bakma zevkini tattırmaya cesaret edemedim.

Ama o bunu yaptığında bir kahkaha patlattım ve başımı sallarken yüzümü kapattım. İşte

bu kadar.

Bu para atışıydı.

Ve bir saat içinde tüm manşetler Garrett Orange ve onun müziğim hakkındaki görüşlerinden yeni erkek arkadaşımın devasa sikine kaymıştı.

CHAPTER 13

Taslak Hazırlama

Süreci Aleks

O akşam vücudumdaki kum ve güneş kremini yıkarken iki şeyi çok çabuk fark ettim.

O sarı bikinili Mia'yı kirli zihnimden çıkaracak kadar soğuk bir duş yoktu.

Ve sahte de olsa onu öpmenin nasıl bir his olduğunu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yoktu.

Küçük gösterimizden kısa bir süre sonra körfezde bir fırtına koptu ve Mia'yla birlikte içeri çekildik; ben Mia'nın başının üzerinde tuttuğum dayanıksız bir plaj havlusuyla onu kuru tutmaya çalışırken de sağanak yağmurun içinden koşuyorduk. İçeri girdiğimizde nefes alacak bir dakikamız bile olmamıştı ki Marci Mia'yı omuzlarından tutup tiz bir zafer çığlığıyla sarsmaya başladı.

"Aman *Tanrım*, bu inanılmazdı. Isabella 10 dakika içinde arıyor. Çok sevindi. Herkes aklını kaçırıyor!"

Marci, medyanın ilgisini göstermek Mia'yı dizüstü bilgisayarının yanına sürüklerken ben sıvışmış, hafta sonu kalacağım odaya doğru merdivenleri kendi kendime sırıtmıştım.

Şimdi buz gibi suyun altında duruyor, Mia'nın mükemmel vücudunun görüntüsünü ve benim için açılan ağzının anısını zihnimden temizlemeye çalışıyordum.

Ama işe yaramadı.

Su hâlâ ılık akarken kendimi okşarken, avuç içimi serin duş fayansına dayadığımda ve bir şekilde beni öncekinden daha da sıkı bir şekilde saran bir serbest bırakma homurdandığında kendime düşündüğümün o olmadığını .

Yine de gerçek, derimin yüzeyinin altında uğulduyordu - tamamen mahvolduğumu sürekli hatırlatan bir şey.

Soğuk su sıcak tenime çarptıktan sonra buhara başka bir şey yapmayınca ettim ve elimi musluğa kapattım. Üzerime basketbol şortu ve tişört giymeden önce hızlıca havluyla kurulandım ve sonra aşağıya indim.

Artık evin daha sessizdi, dışarıdaki yağmurun yumuşak ve devasa evin açık alanını dolduran gök gürültüsünün uzaktan sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Yaşam alanına döndüğümde Mia'yı mutfak adasında, elinde telefonu, sırtı dönük, çıplak bacaklarından birini altından geçirmiş, de yanındaki bar taburesine asmış halde gördüm.

Onu görünce daha da yavaşladım, onu bu şekilde görünce uzak bir geçmişin parıltısı yüzüme vurdu. O da duş almış olmalıydı, çünkü saçları ıslaktı ve bronz omuzlarına yapışıyordu. Bir çift eşofman altı giymişti, kalın bandı kalçalarında bir kez kıvrılmıştı ve askılı bir bluz sırtının alt kısmındaki pürüzsüz teni gösteriyordu.

Gözlerimi kapatsam, onu çocukluğumuzdaki gibi hatırlayabilirim; mutfak adasında oturmuş, kafasında durmadan çalan bir şarkının sözlerini bulmaya çalışırken Honeycomb gevreği yiyordu.

"Peki, benim *durumum* tüm internete yayıldı mı?"

Mia sesimle biraz , sandalyesinde dönüp bana bakarken göğsünü düz bir avuç içiyle kapattı. Büyük, kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükler takıyordu - bana geçmişi düşündüren bir başka görsel. Ben ona doğru ilerlerken gülümsedi, başını salladı ve telefonunun ekranını karıştırdı, sonra da telefonu tezgâhın üzerine bırakıp bana itti.

İşte o zaman sutyen giymediğini fark ettim ve bir kez daha beynimin allak olduğunu hissettim. Geçen hafta otelde de sütyen takmamıştı ve ellerimi kendime saklamak için içimdeki her şeyi kullanmıştım. Onun için yeterince iyi olmadığımı, kafasında bir sorun olduğumu ve sadece albümünü çıkarmak için özenle hazırladığı planlarında bana düşen rolü biliyordum. Ama bu, parmaklarımı altından geçirip onu avuçlamanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme, bana izin verip vermeyeceğini, şok olup kızıp kızmayacağını ya da gözlerini kapatıp iç geçirip dokunuşuma yaslanıp yaslanmayacağını merak etmeme engel olmadı.

Kumsala doğru eğilmişti, beynimin bir kısmı *buna* karşı *çıktı*. *İnledi kavradı ve çekti.*

Bunu kameralar için yapıyordu, diye tartıştı daha zeki kısım. *Bu bir numaraydı, tıpkı yüzlerce kez yaptığı gibi.*

"Elbette öyle," dedi. "Ve endişelenmeyin - yorumların sadece yarısı manzaranın ne kadar küçük ve hayal kırıklığı yarattığından bahsediyor
öyle."

Telefonunu eline alıp manzarayı seyretmeden önce, en çok gıdıklandığını bildiğim yan tarafını çimdikledim.
kendim.

Ekrandaki makale *Pop Star Entertainment*'a aitti ve fotoğraflarda aletim bulanıklaştırılmış olsa da, ayrıntıları göremeyecek kadar bulanıktı. Yine de görülecek çok şey vardı ve Mia'nın beyaz kıçımın ondan koşarak uzaklaşmasını izlerken geniş gözlerinin ve eliyle ağzını kapatmasının yakın özellikle keyif aldım.

"Hmm... buradaki ifaden bana pek de *küçük* gelmedi," yüzünü yakınlaştırdım.

Mia koluma bir şaplak atıp telefonunu elimden aldı, ama bu birkaç kaydırma daha yapıp öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızı görmeden önce olmadı.

Bacağını kalçamın üzerine kaldırmış ve göğsünü bana doğru kavislendirmiş olanı beni bir daha sertleştirmeye yetti, bu yüzden her ihtimale karşı mutfak adasının diğer tarafında durmak için yuvarlandım.

"Görev tamamlandı diyebilirim." Tezgâhın üzerine dirseklerimin üzerine eğildim ve şu anda yazmakta olduğu yere doğru salladım. "Isabella mutlu mu?"

"Heyecanlandım. Eminim Giana da öyledir. Telefonunu kontrol etmelisin - ." Bakışlarını telefonumu daha önce mutfakta bıraktığım yere doğru takip ettim.

"Sesin biraz kıskanç geliyor," dedim. "Telefonuma bakmak ister misin, Strings? Söz veriyorum, mesajlaştığım tek kız sensin." "Kapa çeneni," dedi bana bakmadan, ama yanaklarının nasıl kızardığını kaçırmadım.

Kıkırdadım, telefonumun kilidini açtım ve mesajlara hızlıca göz attım. Gerçekten de Giana'dan birkaç mesaj gelmişti ve bana sponsorluk tekliflerinin gelmeye başladığını ve yarın görüşmek istediğini söylüyordu. Ayrıca bir dahaki sefere mallarımı tüm dünyanın görmesi için teşhir *etmememin* mümkün olup olmayacağını sordu.

Richard Bancroft'tan da bir mesaj vardı. İlk yedi iç saha maçı için arenadaki tüm süitlerin biletlerinin şimdiden tükendiğini bildiriyordu. Bazı yüksek profilli konukların katılmasını bekliyordu.

Carter beni çocuklarla bir grup sohbetine eklemişti ve onlardan sik şakalarından olup bittiğine dair ayrıntılar için çok da ince olmayan ricalara kadar değişen yaklaşık bir düzine mesaj vardı.

Ancak Mia'nın babasından gelen cevapsız bir mesaj gördüğümde tüm bu mesajlar arka planda kaldı.

Charlie Conaway: Merhaba evlat. Sohbet etmeyeli epey oldu. Bu hafta sonu vaktin var mı?

Başkası için yeterince hoş görünecek olan metni görünce kıçım sıkıştı. Ama Charlie'yi tanıyordum. Bana bir hokey oyuncusu ve bir erkek olarak duyduğu sevgi ve saygının ardında, kızına karşı şiddetli bir koruma katmanı olduğunu biliyordum.

Ve içimden bir ses - sahte olduğunu bilsin ya da bilmesin - şu anda internette dolaşan fotoğraflardan memnun *olmadığını* söylüyordu.

"Gopferdami," diye mırıldandım nefesimin altında, sonra ona yarın konuşabileceğimize dair bir mesaj attım. "Ne?" Mia sordu.

İçimi çektim, mesajı attıktan sonra telefonumu yüzüstü tezgâha bıraktım ve diğerlerini görmezden "Bir şey yok. Sadece babanın derimi canlı canlı yüzmeye hazırlandığından oldukça ."

"Babam sana mesaj mı attı?" Mia bana salladı. "Oh, o iyi. O da annem de durumun farkında. Eminim sadece seninle dalga geçiyordur."

"Uh-huh."

"Siz ikiniz bazen çok tuhaf oluyorsunuz. Sen yokken sanki güneş seninle doğup batıyormuş gibi davranıyor," diye belirtti. "Arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına Grammy ödüllü kızından daha çok seninle övündüğüne eminim."

Cevap vermedim, çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. Charlie Conaway hayatımı birden fazla şekilde kurtarmıştı. Bana bir ev, başka türlü ulaşamayacağım bir kariyer için bir bilet ve kendim için bir şeyler yapma şansı vermişti.

Sadece saygımı talep , bunu hak etmişti de. Bu dünyada ondan daha fazla gurur duymak istediğim kimse yoktu. Ama aynı zamanda bana çok şey vermiş olan bu adama karşı derin ve kafa karıştırıcı bir kızgınlık besliyordum.

Çünkü bana ne kadar inansa da, hatta belki beni ne kadar *sevse* de, beni kızı için bir tehdit olarak görüyordu. Her zaman gördü.

Boğazımı temizledim ve bu gecenin bunların üzerinde durulacak bir gece olmadığına karar verdim. Sabah Charlie'den dayağımı yerdim. Şimdilik Mia'yla yalnızdım ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordum.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

"Marci'nin St. Pete'de yaşayan ailesi varmış. Onlarla yemeğe ve bu gece onların evinde kalacak. Sanırım James uyuyor ve Hunter da nöbet tutuyor. Ekibin geri kalanı çevrede."

Birden Mia'nın midesi öyle yüksek sesle guruldadı ki dışarıdaki gök gürültüsünü gölgede bıraktı. Yanakları pembeleşirken kaşlarımı kaldırdım.

"Peki akşam yemeği planınız nedir?"

"Eve bir şef gelecekti ama onu iptal ettim." "Neden?"

Omuz silkti. "Aç değilim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz midesi daha da yüksek sesle guruldadı. "Belli ki," dedim gülerek.

İçini çekti, sonunda telefonunu kilitledi ve bir kenara bıraktı. "Tamam, sadece evde başka bir yabancının olmasını istemedim. Evdeki şefim olsaydı durum farklı olurdu. Onu tanıyorum. Onun için gösteri yapmak zorunda değilim. Ama ben..."

"Yorgunum," bitirdim, sesim yumuşaktı.

Omuzları biraz çöktü ve başını salladı.

Bunu hayal bile edemezdim. Elbette profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın getirdiği *bir* şöhret vardı ama Mia'nın sürdüğü hayatla kıyaslanamazdı. Hâlâ bir parça normalliğe tutunmuştum. Yalnız yaşayabiliyordum, saldırıya uğramadan dışarı çıkabiliyordum, benden imza isteyen birkaç kişiden fazlasını görmeden kendi alışverişimi .

Ama Mia? Sürekli etrafında olan koca ekibi vardı. Güvenlik görevlileri. Ajanlar.

Reklamcılar. Stilistler. Etiket temsilcileri... Liste uzayıp gidiyordu.

Kendi evinin mahremiyetinde ya da bunun gibi bir tatil evinde kalsa bile, etrafında sürekli insanlar vardı. Huzurlu ve sessiz bir gece geçirmek istediği için onu suçlayamazdım.

Ama onun yemek yemediğini düşününce göğsümün koruyucu bir ayı gibi sıkıştığını hissettim.

" şeyler sipariş edecektim," dedi. "Ama yatağa gidip sabah yiyebilirim." "Saat altı oldu," dedim.

Karnı tekrar guruldayınca kıkırdadım ve parmak eklemlerimi vurdum. "Senin için yemek yapacağım."

"Ne?" Mia anında başını salladı, kahverengi gözleri bu fikir onu dehşete düşürmüş gibi irileşmişti. "Bunu yapmana gerek yok. Eminim planların vardır."

"Hafta sonu için buradayım, unuttun mu?" Kollarımı iki yana açarak sordum. "Ayrıca, yemeklerimi sevdiğini biliyorsun." "Senden bunu yapmanı isteyemem. İş çıkış saati ve markete gitmen gerekir."

"Oh, ne kriz ama."

"Bugün benim için çok şey yaptın zaten." "Evet, çünkü seni öpmek gerçekten zordu." "Fırtına var ve-"

"Kadın," diye homurdandım, avuçlarımı granit tezgâhın üzerinde düzleştirdim ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için alçalttım. "Kapa çeneni ve seni beslememe izin ver."

Tartışmasını bitirecek göründüğünde kaşlarımı kaldırdım ve onu denememesi için sözsüz olarak uyardım. Ve ancak o teslimiyet dolu bir iç çekiş tezgahtan geri çekildim.

"Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Sen rahatına bak," dedim, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum ve anahtarlarımı kapının yanındaki kaseden çıkardım.

"Sakin ol," diye . "O da ne?"

Sırıttım ve kapı aralığından onu işaret ettim. "Bu bir emirdir. Telefona biraz ver. İhtiyacım olanı almam için yarım saat boyunca albüm ya da turne hakkında düşünme."

Ağzının kenarı eğildi ve benimle kapıda buluşmadan önce bar zıpladı. Şaşırtıcı bir şekilde kollarını boynuma doladı ve beni şiddetli bir şekilde kucakladı.

Yasemin ve bal.

Ona sıkıca sarıldım, kollarım onu sardı, burnum ıslak saçlarının kokusuna gömüldü. Vücudu benimkine karşı küçük, yumuşak ve esnekti, o anda onunla ilgili her şey onu dünyadan saklamak neden oluyordu. Kanepede film izlerken ona sarılmak istedim. Omuzlarını ovmak ve ona banyo yaptırmak istedim. Onun için yemek yapmak istedim ve bunu teklif etmem ona çok çılgınca geldi, kimsenin para almadan onunla ilgilenmek isteyeceğine inanmıyordu... bu sadece bunu daha çok yapmak istememe neden oldu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Yutkundum, sarılma çok erken bitti.

"Her zaman yanımda olduğunu biliyorsun."

- - -

Bir buçuk saat sonra Mia üçüncü kez inliyordu, hazırladığım yemekten büyük bir ısırık daha alırken çenesinden olabilecek en itici şekilde peynir damlıyordu.

Yine de olmamak elde değildi.

"*Guh, ish sho fucking good,*" dedi, bir çatal dolusu daha kürekleyerek.

"Böyle inlemeye devam edersen Hunter bu mutfakta masum bir şeyler olduğuna inanmakta zorlanacak."

tabağında kalan karamelize soğan ve pastırmalı peynirli makarna ve patatese doğrultarak, "Bu hiç de masum değil," dedi. Sol tarafında da elma püresi vardı. "Bu düpedüz günah. Adı neydi bunun? Hiç hatırlayamıyorum."

"Älplermagronen," dedim, kendi lokmamdan bir ısırık alarak. "Ve şu anda göründüğü kadar etkileyici değil. Tam anlamıyla makarna ve peynir." "Bu Annaliese'nin spesiyallerinden biri miydi?"

Üvey annemden, bu dünyada bir ebeveyne sahip olduğum en yakın kişiden bahsedilince biraz sertleştim. istedim ama öldüğü gün kalbimde bir şeyler karardı ve on yıl sonra bile kederimden kurtul.

Benim için her şeyi yapmıştı.

Hayatımın iyi için zamanını, parasını ve enerjisini feda etmişti. Ve elinden çabuk

bana Amerika'ya, daha iyi bir hayata bir bilet ayarladı.

Bana bir kez bile hasta olduğunu söylemedi.

Ve ben bunu fark edemeyecek kadar genç ve

bencildim.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi ve Mia yüz ifademi anladığında çiğnemesi biraz yavaşladı.

"İsviçre'ye döndüğünde," dedi. "Onu görmeye gitmeyi düşünüyor musun?"

Git onu gör. Sanki Berne'deki eski kapımın eşiğine gelebilir, paslı menteşeleri o kapıyı itebilir ve kucağında son tığ işi projesiyle sallanan koltuğunda otururken görebilirmişim gibi. Sanki ona sarılabilir ve bana çok zayıf ve beni hemen beslemesi gerektiğini söylerken gülebilirmişim gibi.

Bunun için her şeyimi verirdim. Her şeyi. Onunla bir gün daha geçirebilmek için hokeyi bile

bırakabilirdim. Ama Mia'nın demek istediği *mezarını görmeye gider miydim*?

Bunu hep planlamıştım. Mia ve ailesi benimle gelmeyi teklif etti. Ama korkmuştum, üzgündüm ve açıkçası onun gerçekten gitmiş olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum.

Yani, hayır. Henüz dönmemiştim.

Bir gün bunu değiştirecek kadar güçlü olacağımı

umuyordum. "Belki," diye cevap verdim.

Mia'nın daha fazlasını sormak istediğini biliyordum ama zorlamadı. Bu yönüyle bana Annaliese'i hatırlatıyordu - ikisi de benden olmadığım biri olmamı istememiştiBunun yerine Mia yutkundu, bir ısırık daha aldı ve ağzına atmadan önce bana doğru salladı.

"Tek bildiğim bunun orgazmik olduğu."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Biz gençken böyle dediğini hatırlamıyorum."

"Çünkü o zamanlar mükemmel bir küçük melektim," dedi omuzlarını sallayarak. "Ve ilk orgazmımı yirmi üç yaşıma kadar yaşamadığım için."

Bir sonraki lokmamda neredeyse boğuluyordum ve ikimiz için de doldurduğum beyaz şaraptan bir yudum alarak bunu bastırırken Mia bana sırıttı. "Şaka yapıyorsun."

"Hepimiz senin gibi ellerimiz pantolonumuzun içinde , Aleks."

"Belki de ." Başımı salladım. "Dur tahmin edeyim, mükemmel erkek arkadaşın Austin Westbrook gül yapraklarıyla dolu bir yatakta seninle tatlı tatlı sevişirken boşalmanı mı sağladı?"

Mia bakışlarını kısarak tabağından bir parça pastırma aldı ve bana doğru fırlattı. "Neden her zaman her mahvetmek zorundasın? Tam da hıyarın teki olmadığını düşündüğüm anda, gidip

kanıtlıyorsun." "Korumam gereken bir itibarım var."

Dişlerini emdi ve çatalına birkaç penne eriştesi yerleştirdi. "Eğer bilmek istiyorsan, o değildi."

Bu itiraf karşısında yaşadığım gerçek şoku gizleyemedim. "Um... ama siz ikiniz yirmi iki yaşındayken çıkmaya başlamadınız mı?"

salladı, lokmasını yuttu ve şarabına .

"Sakın bana gerçekten aldattığını söyleme," dedim ama bu düşünce karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Aldatmayı sevdiğimden değil ama o altın çocuk pisliğinin hak ettiğini bulmasının *büyük bir* hayranıydım.

"Tabii ki *hile yapmadım," diye* verdi Mia. Tabağındaki yemekle oynarken bana bakamıyordu. "Ama ilk orgazmımdan o sorumlu değildi. Ben sorumluydum."

"Bu işin sevdim," dedim, daha fazla eğilerek. "Senin için çok kötü,

alacağın tüm hikaye bu kadar."

"ama! Beni asılı bırakamazsın. Ne kullandın? Ellerini mi?" "Aleks!"

"Bir titreşim mi?"

"Dur," diye sırıtarak kelimeyi uzattı, elleriyle yüzünü kapatırken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bir titreşimdi, değil mi? Pis kız." Sırıttım. "Ne tür bir ? Büyük müydü, yoksa şu küçük klitoris gıdıklayıcılardan biri miydi?"

Mia bana bir parça daha pastırma fırlatarak güldü. "Tam bir sapıksın."

Kadehimin onu izleyerek sırıtarak şarabımı içtim. Merakım beni ele geçirince gülümsemem soldu. "İkinizin arasında olanların gerçek hikâyesi nedir?"

"Ne yani, magazin gazetelerini okumuyor musun?" Elini telefonuna doğru salladı. "Belli ki ben deli, nevrotik, kıskanç bir drama kraliçesiyim ve o beni düzeltemedi."

Sadece bekledim, parmağını bir topak peynirde gezdirip ağzına atmasını izledim. "Seni ilişki sorunlarımla

sıkmak istemiyorum."

"Ben sordum," diye hatırlattım ona. "Ve her ilişki sorunları hakkında konuşurduk."

O anda gözleri benimkilere kaydı ve ne düşündüğünü anlamam için tek kelime etmesine gerek kalmadı.

Bu daha önceydi.

Bir partide çok sarhoş olduktan sonra odasına girmesine yardım etmeden önce. Beni istediğini itiraf etmeden önce. Beni öpmeye çalışmadan önce.

Ona yapamayacağımı söylemeden önce.

O gecenin anısı o zamandan beri peşimi bırakmıyor, omzumdaki küçük şeytan sürekli fısıldıyor ve kabul ne olacağını merak ediyordu. Ama gece herhangi bir şekilde rıza kadar ayık değildi ve tekrar ayıldığında - gülüp *geçmiş*, sarhoş olduğunu ve aptallık ettiğini söyleyerek olayı hafife almıştı.

Ailesinin evinden ayrıldığımızda ve Seattle'a yerleştiğimde, kendi taşınmam için artık çok geçti.

Los Angeles'a taşınıyordu.

Sonra bizden beş yaş büyük bir rock yıldızıyla çıkmaya başladı.

Bu, bana hiç erkeklerle ilişkilerinin sadece ilkiydi. Ondan sonra DJ, aktivist ve son olarak Austin vardı.

Ve onun tipinin ne açık ve net bir şekilde anladım.

İyiydi. Her biri iyiydi. Onları asla haberlerde kavga ederken, bardan atılırken, alkollü araç kullanırken ya da çocuklar için düzenlenen bir yardım maçında hakemi terslerken göremezsiniz.

Onlar poster çocuklarıydı, eve anne ve babaya götürdükleriniz. Ve o bunu hak ediyordu. Ama her çuvalladıklarında ve onu kaybettiklerinde bir parçamın sevinmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Ben anılarıma yenik düşerken Mia bir an sessiz kaldı ve gözlerimin onun temiz yüzünde gezinmesine izin verdim. Yorgun olmasına rağmen o kadar güzeldi ki bakmamak elde değildi. Cildi öğleden sonra , sol gözünün altındaki güzellik izi artık teniyle neredeyse bütünleşmişti. Dudakları her zamanki dolgun ve davetkârdı, gözleri gözlüklerinin ardında mavinin en sarhoş edici tonundaydı. Sonunda cevap vermeden önce ikimizin de şarap kadehlerini doldururken mutfağın alçak ışığında parlıyorlardı.

"Olmadığım biri olmamı istedi."

Bunun üzerine çenemin nasıl gerildiğini gizlemek ve devam etmesi için ağzımı kapalı tutmak için şaraptan bir yudum aldım.

"İlişkimiz ilerledikçe o da değişti. Eskiden başarıma iltifat ederdi - müziğim hakkında sorular sorar, sıkıştığımda yazmama yardım eder, ne kadar yetenekli söylerdi. Arkadaşlarının yanında başarımı över, kendimi bir milyon dolar gibi hissetmemi sağlardı." Başını salladı, parmağı şarap kadehinin kenarında geziniyordu. "Ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça, ters iltifat gibi hissettiren küçük yorumlar yapmaya başladı. Kendi kariyerinin benimkinden daha önemli olduğunu, evlendiğimizde onu destekleyeceğime ve ailemize bakacağıma güvenebileceğini bildiği için çok minnettar olduğunu ima ediyordu."

Burnumu kırıştırdım ve Mia biraz güldü.

"Evet, evet, biliyorum. Çok utanç verici. Ama... bunu itiraf etmek bile aptalca geliyor ama... evlilik ve bir gün anne olma fikri beni heyecanlandırıyordu. *Şimdi* değil tabii ki. Ama... bir gün." Omuz silkti. "Sadece bunun geleneksel bir evlilik olacağını düşünmemiştim. Yani, ailemi biliyorsun. Annemin de babamınki gibi bir kariyeri vardı. Kendi arkadaşları ve birlikte arkadaşları vardı. Hâlâ seyahat ediyorlar, hâlâ gülüp oynuyorlar ve birbirlerinin her şeyiymiş gibi birbirlerini öpüyorlar. Benim istediğim *de buydu*. Hâlâ da istediğim bu."

Bir süre sessiz kaldı, dışarıda yağmur yavaşlarken şarabını yudumladı. Yüzündeki umutsuzluğu gördükçe dişlerimi daha çok sıkıyordum.

O herif hakkında daha önce söylediklerimi geri aldım. İyi olmaktan başka bir şey değildi.

O hıyarla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Bir kez, iki yıl önce 4 Temmuz'da hafta sonunu Mia'nın ailesiyle geçirmiştim ve Mia onu eve getirmişti. *O* hafta sonu benim için kabus gibi geçmişti. Seattle'daki koçumla aram çok iyiydi, bana koydukları sınırlar yüzünden hayal kırıklığına ve sonra gidip Mia'nın Austin Westbrook'a aşık olmasını en ön sıradan izlemek zorunda kalmıştım. Bu benim kişisel işkence tarzımdı ve yüzden kendimi sersemletecek kadar içmiştim.

Neredeyse çok daha kötüsünü yapıyordum ama babası beni durdurmak için oradaydı.

Benimle konuşmak istemesinin nedenlerinden birinin de bu olduğuna emindim. Muhtemelen kendi kendine, küçük kızını her an yoldan çıkarabilecek uyuşturucu delisi serseri olduğumu düşünüyordu.

Ya da belki sadece seni kontrol etmek istiyordur, diye fısıldadı beynimin içindeki yumuşak bir ses. O kısmı hiç dinlemedim.

Austin'le aynı yerde bulunduğum diğer sefer Mia'nın gösterilerinden birinden sonraydı. Ona sarılıp harika olduğunu söyleyecek kadar uzun süre kaldıktan sonra takımla ilgili bir iş için Seattle'a dönmem gerektiği bahanesini uydurmuştum. Bunu sorgulamamıştı ve ben de o serserinin onu öpmesine şahit olmadan önce oradan uzaklaşmıştım.

Ayın dördünde bizzat gördükten sonra dayanamadım. Gazetelerde görmek yeterince kötüydü.

"Bir gecede olmadı," dedi Mia, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ama yavaş yavaş, gizlice, ilişkimiz tutkulu bir halden

Bu hissiz, performatif dansın içinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Güldük, eğlendik ve röportaj sorularını mükemmel bir çiftmişiz gibi yanıtladık ama yalnız kaldığımızda konuşmadık, dokunmadık, oynamadık."

Başını salladı ve ona uzanmayı o kadar çok istedim ki bunu yapmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak zorunda kaldım.

"Biraz ara vermek istediğimi söylediğimde şaşırmış gibi davrandı. Ve sonra, işimin bittiğini anladığında... sadece anlatının kontrolünü istedi. Her şeyin kontrolünü istedi." İçini çekti, şarabından uzun bir yudum almadan önce şarabını döndürdü. "Ve bağlantıları sayesinde bunu başardı."

"O seni kontrol etmiyor."

"Benim ve ayrılığımızın kamuoyundaki algısını o kontrol ediyor."

"Saçmalık." Öne doğru eğildim ve ayağımı onun bar taburesine taktım. "Her sözüne takılan küçük hayranları olabilir ve belki bazen medyayı avucunun içine alabilir. Ama ben senin konserlerine gittim. Hayranlarını iş başında gördüm. Güven bana Mia," dedim elimle bileğini kapatarak. Gözlerini benimkilere dikene kadar bekledim. "Senin hikâyeni yazacak biri varsa, o da sensin."

Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi, dudaklarının acınası bir eğimiydi. "Oldukça boktan bir iş ."

"Hayır, sadece taslak hazırlama sürecindesin," diye ona güvence verdim. "Çocukken şarkı sözleri üzerinde çalıştığın gibi. En iyisi henüz düzenleme aşamasında. Yani, bence sahilde bir hokey öpüşmek oldukça harika bir ekleme."

Ben sırıttım, o da bana tatlı tatlı gülümsedi. Bileğinin üzerinde duran elimi kavrarken de o tatlı gülümsemesini korudu, elimi kavrayışımdan kurtardı ve o kadar hızlı hareket etti saçları bir kasırgaya dönüştü.

Sonra *kolumu* tuttu.

Lisedeyken, kendini nasıl koruyacağını bilmesi gerektiğini hissettiğimde ona öğrettiğim bir hareketti bu ve kolumu arkamda birleştirip göğsümü tezgâhın üzerine bastırarak bar taburemin arkasında durduğunda bir kahkaha attım.

"Amca de," diye kulağımın kabuğuyla alay etti ve kolayca elinden kurtulup onu bu tezgâhın üzerine çivileyebilecek olmama rağmen razı oldum.

"Amca."

Beni bıraktığında muzaffer bir gülümseme ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bar taburemde dönüp ona baktım. "Gördün mü?" "Gördün mü?" dedim. "Sen eski sevgilinin ya da onun küçük parazit onayına ihtiyaç zavallı küçük bir şey değilsin. Sen medyanın harika olduğunu söylemesine ihtiyacın yok. Sen Mia Love'sın."

Ayağa kalktım ve ayağa kalktığımda göğsüm onun göğsüne değdi, ben onun üzerinde yükselene kadar gözleri benimkilere kilitlendi. Sırıtarak burnuna dokundum.

"Tam iyi kısma gelmişken kaleminizi çalmalarına izin vermeyin."

CHAPTER 14

Çok

Kötü

Onu bulduğumda bisikletimi bile zahmet etmiyorum. Mia

Bisikletimi patikanın hemen dışında bırakıp Aleks'in kumsalda yığıldığı yere gözümü diktiğimde Ocak ayının havası yanaklarıma ve burnuma acı soğuk gibi çarpıyor. Tek başına, rüzgar buz gibi ve acımasızca eserken Michigan Gölü kenarında oturacak kadar cesur olan tek kişi.

Ona yaklaşırken paltomu daha sıkı sarıyorum ve dişlerim şimdiden takırdamaya başlamış olsa da ona ne halt ettiğini sormuyorum, ona deli olduğunu söylemiyorum ya da ayağa kalkıp benimle gelene kadar kolunu çekiştirmiyorum.

Soğuk kumda onun yanına oturdum.

Böyle kış gününde göl kıyameti andırıyor - suyu derin ve karanlık, beyaz kapaklar çarpıyor, her dalga bir uyarı kükremesi çıkarıyor.

Aleks kabarık ceketinin içine gömülmüş, kapüşonunu beresinin üzerine çekmiş, kollarını dizlerine dolamış. Uzak sulara bakarken hafifçe sallanıyor ve kırmızı burnunun ucunu zar zor görebiliyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ölümle, bu büyüklükte bir kederle ilgili hiçbir deneyimim yok. Kelimelerin

bu kadar keskin bir acıyı nasıl hafifletebileceğini bilmiyorum.

Aleks yedi aydır bizimle birlikte yaşıyor. İlk başlarda sessizdi - o kadar ki okuldaki çocuklar sene başladığında onunla dalga geçtiler. İngilizce konuşmayı bilmediğini düşündülerBen Harmon'a mükemmel bir şekilde küfrettikten sonra burnuna öyle sert bir yumruk attı ki burnu çatladı ve her yere kan fışkırdı.

O zamandan beri, okulumuzdaki her kızın ona aşık olduğunu ve her erkeğin onunla arkadaş olmaya çalıştığını izledim. O kızlardan birkaçıyla çıktı. Onları evimizin önünde öpmesini yatak odamın penceresinden güvenli bir şekilde izledim. Ve hokey takımındaki bazı çocuklarla takıldı, ama onları her zaman uzak tutuyor gibi görünüyor.

Nedense Aleks benim ve ailemin yanında sadece kendisi oluyor. Ama

şimdi, onu da kaybedebileceğimizden endişeleniyorum.

Aleks memleketi hakkında pek konuşmaz. İsviçre'deki arkadaşlarına ya da kız arkadaşlarına yazmıyor, bize hokey oynayarak büyüdüğüne dair hikayeler anlatmıyor ya da aile anılarını paylaşmıyor. Sorduğumuzda, doğrudan ve çoğu zaman son derece üzücü gerçekleri söylüyor.

Ailesi uyuşturucu bağımlısıydı.

Öz annesi öldü ve babası da ölmeden önce onu etti. Onları hatırlamıyor.

Denemiyor.

Ancak Aleks'in hakkında konuşmayı sevdiği bir kişi varsa o da koruyucu annesi Annaliese'dir.

Onun gerçek gülümsemesini, hokey dışında konuştuğu herhangi bir konuda neşelendiğini gördüğüm tek zaman bu. Bize Annaliese'den bahsederken gurur ve sevgiyle parlıyor. Onun yemekleriyle övünüyor, aptalca danslarını ve yağmur yağdığında akan çatılarının her bir noktasının altına tencere ve kova koyarak nasıl oyun oynadığını anlatırken gülüyor. Kaldığı misafir odasındaki şifonyerin üzerinde ikisinin bir resmi var ve haftalık pazar görüşmelerini hiç kaçırmıyor.

Babam Noel için onu Chicago'ya götürmeyi teklif etti ama o reddetti. Biz bunun sebebinin hâlâ bakmakla yükümlü olduğu üç çocuğu daha olması olduğunu düşündük. Şimdi anlıyoruz ki o kadar uzağa seyahat edemeyecek kadar hasta olduğu içinmiş.

Aleks'in çok sevdiği kadınla asla tanışma şansım olmayacak.

Ve onun yanında otururken, bu dünyadan ayrılırken ondan bir parça götürdüğünü biliyorum.

Özür dilerim.

Kelimeler dilimin ucunda ama ağzım onları söyleyemeyecek kadar kuru. Çok zayıf ve yorgun geliyorlar ve yeterli değiller.

Onun yerine, sadece yanına oturuyorum. Hareket etmeyi durduramadığı yerde sabit kalmaya çalışıyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum çünkü kalbinde bir fırtına koptuğunu biliyorum.

"Eve gitmelisin," diyor bir süre sonra. Sesi gergin, sanki boğazında bir el varmış gibi. "Sen gittiğinde ben de

gideceğim."

"Burası çok soğuk."

"Paltom yanımda."

"Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum." "Zamana ihtiyacım yok." "Yalnız kalmak istiyorum." "Çok kötü."

Sonunda bu sözle bana baktı ve ben de ona kaşlarımı kaldırarak karşı çalışmasına cesaret ettim.

Yazdan beri böyleyiz. Aleks Suter'in uysallığa cevap vermediğini çabuk öğrendim.

Etrafındaki herkesi korkutuyor - takım arkadaşlarını, okuldaki akranlarımızı, hatta bazen ailemi bile. Ama beni hiç korkutmuyor.

Çünkü görüyorum, çatık kaşları, yara izleri ve kötü tavırlarıyla umutsuzca saklamaya çalıştığı o şeyi.

Hayatında kimsenin kalmaması gerektiğini düşünüyor. Kimsenin anlayamayacağı ya da ilişki kuramayacağı kadar korkunç bir hayat yaşadığını düşünüyor. Yalnız olduğunu ve bunun böyle olması gerektiğini düşünüyor.

Neden onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım bilmiyorum ama öyleyim.

Kıpırdamadığımda bakışları biraz yumuşuyor, burnu ve gözleri soğuk rüzgârdan kızarmış. Sadece on yedi yaşında ama nedense çok daha yaşlı görünüyor, sanki kimseye anlatamayacağı binlerce hayat yaşamış gibi. Teni solgun, yüzü uzun, gözleri donuk ve yorgun.

Yine de hala yakışıklı. O her zaman öyledir.

Aleks bir iç çekişle, hiçbir yere gitmediğimi fark ederek rahatlıyor. Elleri hâlâ paltosunun ceplerinde, ama dirseğini uzatıyor, yaklaşmam ve kolumu onunkinin içinden geçirmem için sessiz bir davet.

Bunu yaptığımda, anlık sıcaklık karşısında iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Başımı omzuna koyarak ona daha da sokuluyorum.

Aleksle başkalarıyla fazla şey konuşuyorum. Okuldaki en iyi arkadaşım Jessie bile Aleks'e anlattığım şeyleri bilmiyor. Nasıl oldu bilmiyorum ama Aleks güvenimi kazandı.

Elbette, aptal bir pislik , bana sataştığı ya da sadece kendi iyiliği için aptallık ettiği için kafasına vurmak istiyorum, ama yine de...

O her zaman ve nedense başka hiç kimseye söylemediğim şeyleri ona söylemek çok kolay.

O da aynı hissediyor mu bilmiyorum ama bana cevap vermesinden hoşlandığımı biliyorum. Dinlemesini seviyorum ama konuşması da daha iyi. Bana İsviçre'yi anlatması, yazları tırmandığı dağların ve kışın Annaliese seyahat edebilmenin bir yolunu bulduğunda kaydığı göllerin resimlerini göstermesi hoşuma gidiyor. Bana hokey hakkında içini dökmesini, onu zorlayan bir şey olduğunu söylemesini seviyorum.

Ama Aleks çoğunlukla konuşan biri değildir. Sessiz olmayı seviyor ve ben de buna aldırmıyorum. Bu yüzden, sessiz kalmaktan ve onun yanında olmaktan memnun bir şekilde yerleşiyorum.

Konuştuğunda beni şaşırtıyor.

"Onu göremedim bile," diye fısıldıyor. "Veda bile edemedim." Onun itirafı kalbimi parçalıyor.

Kolunu sıkarak onu duyduğumu belli ediyorum. Bir kez daha, üzgün olduğumu *yüksek sesle söyleyemeyecek kadar zayıf hissediyorum. "Gitmemeliydim," diyor Aleks. "Onunla kalmalıydım. Orada olmalıydım."*

"Hayır," diye itiraz ediyorum, başımı sallayarak ve dik oturarak. Aleks'in bana bakmasını bekliyorum"Annaliese buraya gelmeni istedi Aleks. Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istedi. Hayallerine kavuşmanı istedi."

"Her zaman herkesi kendinden önce düşünürdü."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bazı insanlar sevgilerini böyle gösterirler."

Yutkunuyor ve sonra imkânsız olan gerçekleşiyor.

Gözleri saklayamayacağı kadar hızlı yaşlarla dolar. Ve aslında, onları saklamıyor.

İlk gözyaşları yanaklarından süzüldükten sonra bile o sonsuz kahverengi gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve onları silip atmaya fırsat bulamadan teninde donup kalıyor.

"Bunu onsuz nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye .

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın."

Gözleri bana tam olarak inanmıyormuş gibi gözlerimi arıyor. Ama yavaş yavaş kaşları yumuşuyor, alt dudağı titriyor. Ve sonra, Michigan Gölü'nün rüzgarla savrulan kıyısında, Aleks Suter kırılıyor.

İlk hıçkırık vücudunu sarstığında kollarımı ona doluyorum ve yarı boyunda bir kız olarak elimden geldiğince onu kendime çekiyorum.

Küçük bir çocuk gibi kıvrılıyor, başı göğsümde, kolları bana yapışmış ağlıyor ve ağlıyor.

Onu acele ettirmiyorum. Onu rahatlatmaya da çalışmıyorum. Sadece ona sarılıyorum ve hayatını sonsuza dek şekillendireceğini bildiğim bir anın her yürek parçalayıcı saniyesini hissetmesine izin veriyorum.

Bir süre sonra sakinleşiyor, burnunu çekerken gözyaşları kuruyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Mia?"

"Öyle mi?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bunu söylediğinde kalbim daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde acıyor, belki de bu anın benim hayatımı da şekillendireceğini söylüyor.

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın Aleks."

Aleks, babamın endişelenmemesi için eve gitmemiz gerektiğinde ısrar edene kadar o soğuk kumsalda gün batımına kadar kalıyoruz. Ama eve gittiğimizde, annem ve babam uyuduktan sonra gizlice onun odasına giriyorum.

Güneş doğana kadar ona sarılıyorum.

CHAPTER 15

Tek Yön Bilet

Mia

Aleks'in sözleri haftalar sonra bile hala aklımda
çınlıyor.

"Tam iyi kısma gelmişken kaleminizi çalmalarına izin vermeyin."

Bir ilham kaynağıydılar ve beni bir sonraki kaos haftasına doğru ateşlediler. her şov, ilk single'ımızın klibinin kaydı, turne çalışmaları... hepsi içimde bir güvenle yapıldı.

O haklıydı.

Ben de tam iyi kısmına geliyordum.

Bu albüm benim beşinci albümüm olmasına rağmen yeni bir dönemin ilk albümü gibi hissettirdi. Yeni bir kişiliğe, yeni bir alana, yeni bir hayata adım atmak gibiydi. Daha ilk single'dan sonra bile hayranlarım albümün geri kalanının neye benzeyebileceğine dair olasılıklarla başları dönüyordu. Benim daha yaşlı, daha bilge ve söyleyecek daha çok şeyi olan bu yeni versiyonumu duymaya hazırdılar.

Şirketimin beklentileri yüksekti. Single'ımız çıktığı haftadan beri tüm streaming platformlarında ve Billboard Top 100'de bir . Albümün tamamı için ön siparişler bir öncekini çok aşmıştı. İlk single'ın klibi elli milyondan fazla kez izlenmişti. Henüz turneyi duyurmamıştık ama duyurduğumuzda rekorlar kıracağımızı . Dünyanın en büyük stadyum ve arenalarında birden fazla gece sahne alacaktık ve her gecenin kapalı gişe olacağını tahmin ediyorlardı.

Bununla ilgili her şey *daha büyük* hissettirdi.

Albümün çıkış partisine kadar da sanki parıltılı bir bulutmuş gibi uçuyordum.

"Tamam, Aleks birazdan burada olur," dedi Isabella, şu anda düzeltilmesi gerekmeyen rujumu yeniden sürüyormuş gibi banyoya uçarak. "Telefonlarını hazırlamaları için birkaç favorimize haber vermiş *olabilirim* ya da olmayabilirim."

Son kısmı göz kırparak eklemişti ve *favorilerden* kastının benimle çoğunlukla olumlu yorumlar yapan hesapları yöneten hayranlar olduğunu biliyordum. Onları özel çıkış partime davet cesur bir seçimdi ama yapmıştı.

Çünkü bu albümün ivmesi ne kadar yükselirse yükselsin, Garrett Orange her fırsatta ağzını bozmaya devam . Ve kimseden teyit almadan müzik eleştirmenliği oyunundaki diğer büyük isimlerden bazılarını etkilediğini biliyorduk.

Albüm neredeyse tüm müzik endüstrisi dergileri ve blogları tarafından yerden yere vurulmuştu ve hepsi de Garrett ile aynı yorgun nedenlere tutunuyordu.

Sadece bu eleştirilere dayanarak, herhangi bir ödül için yarışamayacağımızdan emindim. Plak şirketinin de benzer bir düşünceye sahip olduğundan oldukça emindim. Ve tüm eleştiriler beni her şeyi ikinci kez düşünmeye iterken, bu albümün harika olduğunu düşünen bir sahtekar olup olmadığımı merak ederken, Isabella bunu tersine çevirebileceğimize ikna olmuştu - ve bu gece çok önemli olacaktı.

Çünkü bu gece, tüm dünya albümü kendileri için dinleyecekti. Gerçek jüri onlar
olacaktı.

Ve belli ki Isabella bu kararları verirken Aleks'le yeni ilişkimin akıllarının bir köşesinde olmasını istiyordu. Isabella telefonunda bir şeyler yazarken, "Bütün ekibiyle geliyor bu arada," haber verdi. Sıcak pembe saçları
Bu gece atkuyruğunu geriye doğru atmış, dar kot pantolonuyla giydiği deri askısız minik bluzunun içinde boynundaki dövmeyi belirgin bir şekilde sergiliyordu. "G ve ben dünyalarınızın biraz karıştığını görmenin iyi olacağı konusunda hemfikirdik."

Dalgınca başımı salladım, dudaklarımı sildim ve yansımama baktım.

Çarpıcı kırmızı dudaktan cesur dumanlı göze kadar makyajım mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Allık ve kirpikler, bronzlaştırıcı ve kaşlar. Elbisem en sevdiğim tasarımcı tarafından özel olarak dikilmişti, tüm doğru yerleri sarıyor ve albümün renklerini yansıtıyordu - bir gün batımı gibi parıldayan sarı, mercan ve kırmızı.

Dışarıdan pop yıldızı gibi . İçimde ise yıllardır
hissetmediğim kadar dengesiz hissediyordum.

Genelde böyle şeylerde . Yani, bu benim *albüm çıkış partimdi*, Tanrı aşkına. Bunun için çok çalışmıştım, bunun geri , bir yıldan uzun süredir bunun hayalini kuruyordum.

Tüm kötü basın sayesinde, kariyerimde ilk kez, dünyanın şarkılarımı sadece birkaç saat içinde duyacağı düşüncesiyle kusmak istedim.

"Hey," dedi Isabella, gözlerini kaldırıp ilk kez bana iyice bakarak. "İyi misin?"

Önce yansımama sonra da ona parlak bir şekilde gülümsedim. Bu acınası bir sahte gülümseme girişimi değildi. Bu, beni çöküşlerden kurtaran, en bile gerçekten iyi olduğuma dair güvence veren türden bir sahte gülümsemeydi.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben *mükemmelim*," diye yalan söyledim ve iki yanağını da öptüm. "Yine de bir kadeh şampanya iyi giderdi."

"Ah, çok klişe. Ben de bizi Jäger bombası yaparken hayal ediyordum," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve kolunu benim koluma doladı. Bu geceye katılacak tüm insanlar, etkinliklerin sırası ve dikkatimi vermem gereken ilgili diğer şeyler hakkında konuşmaya devam .

Ben onu takip ettim ve dinliyormuş gibi yaptım, bir yandan da kalbimin göğsümden gibi atmasına karşı savaştım.

Çıkış partisini Los Angeles'taki evimde düzenlemeye karar verdiğimiz için mutluydum. bu mülk zamanın yüzde doksanında bana ev sahipliği yapamayacak kadar geniş olduğu için değil, aynı zamanda burada sessiz bir an için kaçabileceğim tüm yerleri bildiğim için.

Isabella'yı evin içinde takip ettim ve bana ev müdürüm Renee ve yardım için tuttuğu etkinlik ekibi sayesinde mekanın geçirdiği inanılmaz dönüşümü gösterdi. Güzel nevresimler ve özenle seçilmiş ışıklandırma etkinliğin havasını belirlerken, şirketimizin popüler yeni DJ'i de yumuşak ama hoş müzikler çalıyordu.

Konukların çoğu havuzun etrafında takılıyor ve muhteşem Ağustos akşamının tadını çıkarıyordu. Davetli listesini çok kabarık tutmamıştık, daha ziyade sektörde en yakın olduğum kişilerle ve bize katılmak üzere seçilmiş bir avuç şanslı hayranla kalmıştık.

Annem ve babam geldiğinde böyle bir hayranla selfie çekmenin tam ortasındaydım.

Ciyak ciyak bağırıp annemin kollarına uçarken kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Chicago'daki hayatlarında ne olursa olsun, büyük etkinliklerimi asla kaçırmadılar. Albüm çıkış partileri, turnedeki ilk gece, ödül törenleri - onlara ne zaman ihtiyacım olsa oradaydılar.

Ona sarılıp zamankinden daha uzun süre sıkıca tuttuğumda annem " güzel görünüyorsun," dedi. Yine de sarılmayı . Geri çekilip kollarımı ellerinin arasına almadan önce bana aynı şiddetle sarıldı, gözleri araştırıyordu. "Kesinlikle nefes kesici."

"Babam da aynı şeyi söyledi annemle beni bıraktıktan sonra beni kucaklayıp şakağıma bir öpücük . "Nasıl hissediyorsun, benim küçük yıldızım?"

"İnanılmaz," diye yalan söyledim. *Tanrım*, bunun bir yalan olmasından nefret ediyordum. Gece ilerledikçe bu tür etkinliklerde genelde hissettiğim gibi hissetmemem sinirlerimi daha da bozuyordu. "Bu gecenin o gece olduğuna inanamıyorum."

"çalıştın," dedi annem. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sıktı. "Seninle çok gurur duyuyoruz." "Son derece gururluyum," diye ekledi babam. Önünden geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve gözleriyle bir yudum aldı
kalabalığı tarıyor. "Bu gece oldukça etkileyici bir katılım var."

"Huxton Crow ile aynı odada olmaya asla alışamayacağım," diye ekledi annem, yanakları pembeleşerek. "O sadece çok..."

Gözleri, kaşlarını kaldırmış ve eğlenen bir gülümsemeyle cümlesini bitirmesini bekleyen babama kayınca sesi soluğu kesildi.

"Yetenekli," dedi.

"Uh-huh. Eminim onda hayran olduğun tek şey budur, tatlım. *Yeteneği*."

Annem elimi bıraktı, böylece babamın yanına kayabildi; babam da bir kolunu anneme doladı ve saçlarını öptü. "Onun senin üzerinde hiçbir etkisi yok, aşkım," diye söz verdi.

Birbirlerine bakışları göğsümün sıkışmasına neden oldu. *Bu* benim özlemini duyduğum, hakkında şarkılar yazdığım türden bir aşktı. Otuz yıldır ve hâlâ ilk günkü gibi delicesine aşıklardı.

Babam tekrar ciddileşmeden önce sırıttı, kaşları biraz çatıldı. "Peki, *erkek arkadaşın* bu akşam bize katılacak mı?"

Sorudan sonra şampanyasından bir yudum aldı, sanki bu onun açık hoşnutsuzluğunu gizleyecekmiş gibi. Elimde olmadan biraz sırıttım çünkü babam bana karşı zaman biraz korumacı olmuştur.

"Charlie," diye uyardı annem.

"Aslında ," diye cevap verdim. "Her an ."

"Gerçekten mi?" O zaman annemin yüzü aydınlandı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Babama bakmadan önce kendi şampanyamı yudumladım. "*Sen* de onu göreceğin için heyecanlı değilmişsin gibi davranma." "Onu son gördüğümde kızıma saldıran bir blogun başlığında olmasaydı daha heyecanlı olurdum."

Gözlerimi devirdim. "Sadece küçük bir öpücüktü. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bundan daha fazlası olacak. Bu maskaralığın amacı da bu zaten." Konuşmamızı dinlemeye çalışan birileri olabilir diye son kısmı sessizce söylemeye özen gösterdim.

"Bunun neden gerekli olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye homurdandı babam, yumuşak bir sesle konuşmak için benim işaretimi alarak. " anlayan yüksek maaşlı bir ekibimin olması iyi bir şey, değil mi?"

Annem babamın hoşnutsuzluğuna gülerek göğsünü . "Oh, o iyi olacak. Seni her zaman küçük kızı olarak görecek. Bizi gerçek olduğuna inandırmak yerine bunu bize anlattığın için mutluyuz. Öyle değil mi tatlım?" Babam cevap olarak homurdandı ve annemle ben kıkırdayarak bilmiş bilmiş baktık.

Bu çok garip bir şeydi, çünkü Aleks geldiğinde babamın onu sarıp sarmalayacağını ve muhtemelen gecenin büyük bir bölümünde hokey hakkında konuşmak için onu biliyordum. Mezuniyetten bu yana Aleks'in Chicago'da bize katıldığı neredeyse her tatil böyle olmuştu. Bu ikisi çok severdi.

Yine de babam sanki çıkıyormuşuz gibi davranmamız dünyanın sonuymuş gibi davranıyordu.

Sonra tekrar, ailemle tanışması için eve getirdiğim *her* erkeğe aynı şekilde baktı. Austin bile onu kazanamadı.

Üç yıl boyunca çıktık. Belki de annem haklıydı - babam beni her zaman küçük kızı olarak görecekti ve hiç kimse yeterince iyi olamayacaktı.

Annem komşularımızdan ve yakın arkadaşlarından birinin yeni yatında verdiği partiyle ilgili bir hikâyeye başladı ve Isabella araya girene kadar dikkatle dinledim. Annemle babama özür dileyerek gülümsedi ve beni yanından çekerek kulağıma fısıldarken sesi alçaktı.

"O burada," diye şarkı söyledi. "Gösteri zamanı."

sonraki nefesim kesildi, partiyi tararken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Florida'daki sahil evinde buluştuğumuzdan beri Aleks'le fazla vakit geçirmemiştim. Elbette, Giana ve Isabella'nın dikkatli orkestrasyonu sayesinde çeşitli etkinliklerde birlikte görülmüştük, ama gerçekten o kadar meşguldüm ki, hızlı bir fotoğraf çekimi dışında ayıracak fazla zamanım olmamıştı. Mesajlaştık, evet, ama yine seyrek olarak.

Kalbim, onun artık yakınımda olduğunu bilerek geçen her saniye hızlanıyordu. Sonunda

onu gördüğümde, o aptal kalp tamamen durdu.

Kalabalığı bir film sahnesi gibi ayırdı, sanki buradaki her konuk o içeri girdiğinde rollerinin kenara çekilmek olduğunu bilen bir figürandı. Bir grup insan onu takip etti, uzaktan tanıdığım hokey oyuncuları ve kollarına yapışmış sevgilileri.

Ama tüm odağım .

Mükemmel bir şekilde dikilmiş tasarım bir takım elbise giymişti. Koyu hardal sarısıydı, neredeyse kahverengiydi ama albümümün titreşimlerine kadar sıcaktı. Takım elbisenin altında geleneksel düğme ve kravat yerine kalın boynunu saran tamamen siyah bir gömlek vardı ve altında Annaliese'in gençken ona verdiği zincir kolyenin olduğunu görmeden biliyordum. Hangi durumda olursa olsun kolyeyi hiç .

Yeni kesilmiş saçları ve çenesindeki mükemmel şekilli tüylerden, onu parti boyunca bana doğru taşıyan elbise ayakkabılarına kadar, nefisti.

Elini karnının üzerinde gezdirirken saatinin parıltısını kaçırmadım, diğer eli emin bir şekilde pantolonunun cebine kayıyordu. Ukala bir gülümseme takınmış ve sadece bir şampiyonun yapabileceği kendinden emin bir yürüyüşle yürüyordu.

Ve yakıcı kara gözleri bana kilitlenmişti.

"Lanet olsun," diye fısıldadığını duydum Isabella'nın nefesinin altından. Koşarak uzaklaşmadan önce kolumu sıktığını hissettiğimi sandım, o ve etrafımdaki herkes sanki Aleks için denizleri ayıran seyircilerden işaret alıyorlarmış gibi birkaç adım geri çekildiler.

Bir kez daha, bu gece için bir planımız vardı. Söylenti değirmenlerini hareketlendirmek için modaya uygun bir şekilde geç gelecekti. *Burada olacak mı, olmayacak mı?* Ve geldiğinde, beni tüm partinin önünde öpecekti.

Bu, birlikte katıldığımız ilk halka açık etkinlikti. Bu bir restoranda ya da plajda birlikte görülmemiz değildi. Bu, onun benimle bir gece şovunun kaydında görülmesi de değildi.

Bu, arkadaşlarımız ve ailemizin tek bir yerde bir araya gelmesiydi. Bu, özel bir davetli listesi olan samimi bir

partiydi. Bu bizim ciddi olduğumuzu kamuoyuna açıklamamızdı.

Ve *lanet olsun*, bu adam sinsice yaklaşırken ciddi görünüyordu, omuzları kare, gözleri ısındı ve beni düzleştirilmiş saçlarımdan kırmızı topuklu ayakkabılarıma kadar içime çekti. Bu konuda çok... *iyiydi*, beni istiyormuş gibi, onu çıldırtıyormuşum gibi, her arzusunun nesnesi benmişim gibi davranmakta.

Rolünü o kadar iyi oynadı ki, bana o şekilde bakarken bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmak zordu.

Nefesim göğsümde kilitlenmişti ve o bana ulaşmadan önce nefesimin serbest kalmasını ve bana en azından bir nefes oksijen vermesini diledim. Yeterince yaklaştığında bir kaşını kaldırdı, hazır olup soran sessiz bir soruydu .

Ağzımın köşesi cevap olarak yukarı doğru eğildi, nazlı ve davetkâr bir

gülümseme. Bunun üzerine bakışlarının daha da açlaştığına yemin

edebilirim.

Müzik soldu. Uzaktan gelen konuşmalar, beklentinin rahatsız edici uğultusuna

dönüştü. Ve tek kelime selam vermeden beni öptü.

Aleks, vücudu benimkiyle hizaya gelene kadar, partinin ortasında birbirimize çarpana kadar durmadı. Bir eli yukarı ve geriye doğru saçlarımın arasına kaydı, başparmağı çenemde güçlü ve sabitti. Diğer eli boynumdaydı, köprücük kemiğimin üzerindeki deride nabzımın yerden yayılıyordu. Sanki bir elinin kıvrık, diğerinin düz olması bir şekilde kontrolü elinde tutmasına yardımcı olacakmış gibi, beni kendine doğru çekmek ve aynı ölçüde uzaklaştırmak istiyordu.

O kadar sıcaktı ki, acaba o anda alev yanar mıyım diye düşündüm.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda inledi ve sonunda nefesimi buldum, öpücüğü tutarken onu içime çektim. Ayak parmaklarımın ucuna basarak sessizce daha fazlasını istediğimde, kollarım boynuna dolandığında ve tırnaklarımı yeni kesilmiş saçlarında kendime bunun pratik yaptığım ve planladığım bir şey olduğunu söyledim.

O saçın avucuma değen tanıdık hissi beni sersemletti, geçmişin anıları *şimdinin* ezici hissiyle savaşıyordu.

Aleks alt dudağımı nefesimi kesip açmama yetecek kadar ısırdı ve dilini ağzımın içinde gezdirerek bacaklarımın arasında bir elektrik şimşeği çaktırdı. Elleri şimdi yüzümü çevreliyor, beni kendisine bağlıyordu ve sonra yavaşça serbest bıraktılar, öpücüğü keserken beni sarılmak için kendisine çektiler.

Yine kendime bunun bir rol olduğunu söyledim, o çekilmez o öpücüğü kovaladım, bitmesine izin vermeye hazır değildim.

Beni kollarının arasına alırken biraz kıkırdadı, kolları kocaman, koruyucu ve sıcaktı. Tarçın ve deri gibi kokuyordu ve titrek, sığ bir nefesle kokuyu içime çektim.

"Merhaba," diye nefes aldı ve saçlarımı
öptü. "Merhaba."

"Görünüyorsun..." Yutkunduğunu hissettim, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu.

"Güzel mi? Büyüleyici mi? Bir milyon dolar gibi mi?" Çenemi göğsüne dayayana kadar başımı yukarı eğerek
alay ettim. "Bu gece biri sana dokunmaya kalkarsa benim için hapse tek gidişlik bilet gibi."

Bakışları ve iltifatları altında tenim ısındı ama gözlerimi devirmeyi başardım. "Şu haline bak, sahiplenici erkek arkadaş rolünü çok iyi oynuyorsun." Gülümsedim. "Sen de iyi görünüyorsun. Bilirsin işte. Bir hokeyci için."

Bana şakayla karışık sırıttı. "Sadece iyi, ha? Çünkü buraya gelirken seni ağzının suyu akarken yakaladığıma eminim." "Çünkü Şef
Jenn'in meşhur cannolisini yaptığını hatırladım. Onlardan bir tane almak için hâlâ saniyeleri sayıyorum."

Aleks parmaklarını kaburgalarıma geçirmeden önce alt dudağını ısırarak başını salladı, beni daha da sıkı tutmadan önce kavrayışında kıpırdanmama kadar.

"Tam bir velet."

"Yalan söyleme. Bu seni ediyor."

"Oh, hiçbir şey beni senin ağzın kadar heyecanlandıramaz."

Tekrar ona bakmadan önce gülümsememi göğsüne sakladım, tüm şakalar bitmişti.

"Burada olmana sevindim," dedim.

Ve ciddiydim.

İnsanlarla dolu bir kalabalığın önünde olmadığımız bir şeymişiz gibi davranmak garip bir şekilde bütün gece hissettiğim
en sakin şeydi. Gözleri benimkiler arasında geliyor, yüzünde okunamayan bir ifade beliriyordu.

Ama ben bunu analiz edemeden biri Aleks'in omzuna vurarak gerçeğe dönmemizi işaret etti.

CHAPTER 16

Kasırga

Aleks

Kahretsin, onun için
gitmiştim.

Sanki hayatımda her zaman var olan bir gerçek değilmiş gibi, sanki yıllarca görmezden gelmem onu silmek için bir şey yapabilirmiş gibi, bu farkındalık beni vurdu. Mia'ya olan bağlılığımı isteksizce bırakıp, bizi bölen kişiye doğru dönmemize yetecek kadar ayrılırken beynim alaycı bir *"duh*" zikri söylüyor gibiydi.

Birbirimizden ayrıldık ama hâlâ kendime doğru çekiyordum, bir kolum beline dolanıyor ve kalçasına takılıyordu. Başparmağımı oradaki kemiğin üzerinde gezdirdim ve bu dokunuşun onda yarattığı ürpertinin sadece göstermelik olup olmadığını merak ettim.

"Sanırım bu öpücükle adamımızı terbiyesizleştirdin," dedi Jaxson, gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı ve onu benden alıp nefessiz kalmış Mia'ya çevirdi. "Gerçi bundan önce pek görgülü sayılmazdı. Ben Jaxson Brittain, erkek arkadaşınızın buzdaki tavırlarına katlanmak zorunda kalan talihsiz ruhlardan ."

Elini kibarca sıktı ve koluna sokulduğu yerde biraz şaşkın görünen Grace'i işaret etti. "Bu benim kız arkadaşım, Grace Tanev."

"Çok özür dilerim," dedi Grace cılız bir sesle ve sonra düzeltti. "Yemin ederim beş dakika içinde kendimi toparlayıp sakinama şu anda *Mia Love olduğun için kafayı yiyebilir miyim?!*"

Mia'nın ortaya çıkan gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, gülüşü o kadar hafif ve ki bal gibiydi. "Bekle, öyle miyim?" Gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Kahretsin. Neden bana söylemedin?"

"Sen de mi komiksin?" Grace biraz inledi. "Artık resmileşti. Etrafım gelmiş geçmiş en kötü sürtüklerle çevrili. Hepiniz çok seksi, akıllı ve komiksiniz ve *ugh*!" Ellerini birbirine çırptı ve Maven'ı yakalamak için dönerek onu yanımıza çekti. "Al bakalım. Herkesle tanışmalısın."

Grace tam anlamıyla tanışma faslına geçti ve ben de bir kolum hâlâ Mia'nın belinde olduğu halde boş boş durup dinledim. Elden ele dolaşan tepsilerde bize sunulan içkileri reddetmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti ama Mia'ya iyi davranacağıma söz verdim.

Bir içki içersem on tane içeceğimi bilecek kadar .

Bunu fark ettiğimde neredeyse kendime gülecektim. Stanley Cup Finalleri'nde oynadığım bir gece bile heyecanlanmamıştım, ama beni müzik endüstrisinden insanlar ve telefon kameralarını bana doğrultmuş hayranlarla dolu bir eve koyun ve ehliyet sınavından önceki bir ergenin midesine sahip oldum.

Bu bir tür sınav - başarıyla geçmem gerektiğini bildiğim bir sınav. Tanışma faslı
bittiğinde Mia, "tanıştığıma çok memnun oldum," dedi

Jaxson ve Grace, Vince ve Maven, Will ve Chloe ve Carter'la tanışmıştı. Livia buraya gelir gelmez Will'in kızı Ava'yı tuvalete götürmüştü ve yakında bize katılacaktı.

Mia kaşlarını bana doğru kaldırarak, "İtiraf etmeliyim ki bu kadar çok arkadaşın olduğunu fark etmemiştim," diye alay etti.

Will, "Arkadaşı olmadığımızı birden fazla kez açıkça belirtti," diye araya girdi. "Ne yazık ki onun için, konu bir aile kurmak olduğunda hayır cevabını kabul etmeyen bir ekibiz."

Carter, "Evet, bir nevi bu işin içine çekildi," diye ekledi. "Onun buz üzerindeki öfke patlamalarına katlanıyoruz ve karşılığında hepimizi golf sahasında ona kıyasla Scottie Scheffler gibi ."

Carter' karnına bir yumruk atmadan önce elimle gülümsememi sildim - gerçekten canını yakacak kadar değil, ama iki büklüm oldu ve sanki ben vurmuşum gibi davrandı.

Vince şakalarına devam ederek Mia'ya takımdaki ilk haftamı ve herkesle nasıl ters düştüğümü anlattı. Merakla beni izledi, gözleri anlayışlıydı ve gülümsemesi hafifti çünkü beni herkesten daha iyi tanıyordu.

İnsanlarla arama mesafe koyduğumu biliyordu çünkü onlara arkadaşlık anlamında sunacak hiçbir nezaket, cömertlik ya da ilgi anlamında verecek hiçbir şeyim olmadığını biliyordum.

Kendime sadık kaldım çünkü güvenebileceğim tek kişinin ben olduğumu biliyordum ve başka kimseyle uğraşmazsam, eylemlerimin sadece beni etkileyeceğini biliyordum.

Ben de böyle olmasını istiyordum.

Livia, Ava'nın elini tutarak bize doğru yürüdü ve normalde alıngan olan küçük kız, çembere katıldıklarında Liv'in arkasına saklanarak gözlerini kocaman açtı ve ağzı açık kaldı. Livia kendini tanıttı ve sonra Mia ile birbirlerine o kadar uzun süre övgüler yağdırdılar ki, acaba onlara bir oda mı ayarlasam diye düşündüm.

"Peki bu kim?" Mia, Ava'nın kadar eğilerek sordu.

"Bu," dedi Livia, bir elini Ava'nın saçlarında gezdirerek. "Bu senin en büyük hayranın Ava Perry."

Ava daha çok kızardı, Livia'nın bacaklarının arkasına daha çok saklandı. O zaman titrediğini fark ettim.

"Merhaba Ava, seninle tanışmak çok güzel. O eteğe bayıldım," diye ekledi Ava'nın giydiği ışıltılı lavanta rengi şeyi göstererek.

"Senin 'Do My Own Thing' klibinde gibi," dedi Ava, sesi yumuşaktı.

"*Öyle*, değil mi? Bence sana daha da çok yakışıyor." Sabırla bekledi, partiye için acelesi yoktu ve Ava'yı dikkatli bir gülümsemeyle sakinleştirdi.

"Senin şarkılarınla dans ederken bunu takmayı çok seviyor," dedi Chloe. "Biz

mi?" Mia kıkırdayarak sordu.

"Oh, evet. Ve ben de onların pek de istekli olmayan dinleyicileriyim," diye homurdandı Will. "Müziğini takdir etmediğimden değil Mia, sadece her zaman gittiğim bir şey değil."

"Sana yalan söylemesine izin verme," dedi Chloe. "Geçen sabah ip atlama antrenmanı sırasında son albümünüzü bangır bangır çaldığını duydum."

Will kızı gibi kıpkırmızı oldu ve inkar etmeyince hepimiz kahkahalara boğulduk. En azından

herkes öyle yaptı.

Mia'ya gülemeyecek kadar aşıktım.

Ne giydiği önemli , makyajlı ya da yeni yıkanmış olması da etmiyordu. Mia, adının veren türden bir nefes kesiciydi. Sadece bir gülümsemesi ve sol yanağındaki o küçük gamzesiyle nefesinizi kesebilirdi - kelimenin tam anlamıyla - ve hepsi bu.

Bu gece, albümünün kapağıyla eşleşen sıcak renklerin bir görüntüsüydü. Altın tonları cildinin doğal ten rengiyle birleştiğinde alev alev yanıyordu, gözleri her daha da çarpıcı bir maviydi.

Ne olduğunu anlayamıyordum ama bir nedenden dolayı, o... kapalı görünüyordu. Daisy Kent giderken yanına bindiğimde, gösteriyle ilgili zerre kadar gergin olmadığını bildiğim zamanların aksine, bu gece aynı şeyi söyleyemezdim.

Aynı *görünüyordu*, eminim - dengeli, kendinden emin.

Ama sımsıkı sarılmıştı, nefesi biraz kesikti, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Acaba benden

başka kimse görebiliyor muydu?

"Ava, bir sorum var," dedi Mia. "Evde kullandığım küçük kayıt kabinimi görmek ister misin?" Ava'nın çenesi düştü. "Şaka mı

yapıyorsun?"

Mia bir elini uzattı ve Ava elini tuttuğunda bay sandım. "Bu kadar kutsal bir şey hakkında asla şaka yapmam. ama, gece geç saatlerde ilham en sevdiğim atıştırmalıkları nereye sakladığımı bile göstereceğim."

Ava dönüp tabak büyüklüğünde gözlerle Will ve Chloe'ye baktı, ayak parmaklarının üzerinde biraz zıpladı.

"Siz de anne ve baba," dedi Mia, onlara katılmalarını işaret ederek. Chloe *teknik olarak* Ava'nın annesi olmasa da, gururla parladığını ve mutlu bir şekilde bu unvanı takip ettiğini gözden kaçırmadım, Will'in eli onlar giderken onunkini buldu.

"Söylemem gerek, dostum - bu kadın şahsen daha da baharatlı. O bacaklar..." Carter ıslık çaldı, bir eli omzumda takdirle başını salladı ve Mia'nın gidişini izledi.

Sanki ben de gibi dönüp bana baktı ama yüzüm asıktı, çenem seğiriyordu. Bu Carter'ı bembeyaz

yaptı.

"Tamam. Ben... şurada bir yere siktir olup gideyim," dedi ve havuz güvertesinde bir barın yeri işaret etti. Livia gözlerini devirdi

ve onu takip edip bana iyi eğlenceler demeden önce başını salladı.

Ekip dağıldı ve ben Mia'ya yapışıp kalmak istesem de, nedense onun Will ve Chloe'yle biraz zaman geçirmesine sevinmiştim. Giana yanımda bir grup söylediğinde gülmüştüm. Kimi davet etmem gerekiyordu ki? Golf sahasındaki çocuklara şaka olsun diye bundan bahsetmiş, sonra da kabul etmesine şaşırmıştım.

Bir anda karşıma çıktılar, soru sormadılar, karşılık beklemediler. Bu konuda ne

hissettiğimden emin ama yeni bir duyguydu.

Giana serbest kalır kalmaz yanıma sıçradı. Denver'ın yıldız güvenlik görevlisi ve müthiş bir hayırsever olan kocası Clay Johnson'ın elini sıkmadan önce bana kocaman sarıldı. Giana çekilip götürülmeden önce biraz sohbet ettik ve sonra Isabella oradaydı, bana hızlıca sarıldı ve Mia ile öpüşmemin şimdiden viral olduğunu söyledi.

Daha sözlerini bitirmeden şefle konuşmak zorunda olduğunu söyleyerek koşturmaya başladı ve ben yalnız kaldım. İki

saniyeliğine.

"Yani, böyle mi ? Biraz zengin ve ünlü oluyorsunuz ve birdenbire Chicago'da Noel diye bir şey kalmıyor mu?"

Tanıdık sese gülümseyerek döndüm ve Mia'ya çok minyon bir kadının bana baktığını gördüm. Holly Conaway zamanki gibi parlak ve güzeldi; ona sarıldım ve gülüşünün tadını .

"Hey, ben *sadece* 4 Temmuz'da oradaydım." "O iki yıl

önceydi!"

"Noel'de oyun oynadığımızı biliyorsun," diye .

"Evet, aynı zamanda istediğin zaman istediğin yere uçabileceğini de biliyorum. Ve kadar bahane uydurabilirsin, ama Noel sabahı o evde olana kadar seni dinlemeyeceğim."

Sırıttım. "Evet, hanımefendi."

Zaferle gülümsedi ve ben de yıllardır onları ziyaret etmemiş olmamın gerçek nedeni karşısında midemin biraz daha sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Çünkü en son gittiğimde Mia da oradaydı. Ve

Austin'le birlikteydi.

Sadece iki gün boyunca ellerini onun üzerinde gezdirmesi ve onunla ne kadar mutlu olduğunu görmek, kendimi çatıdan aşağı atmak istememe neden olmuştu. Bir daha asla Chicago'ya dönmemek için her türlü bahaneyi bulmaya kararlı bir şekilde Seattle' geri dönmüştüm. Mia ve Austin ayrıldıktan sonra bile uzak durmak istedim.

Kalbinin kırıldığını görmekten, onu başka bir adamla mutlu görmekten nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum.

"Haklı, biliyorsun," diye yüksek bir ses geldi ve beni düşüncelerimden uyandırdı. "Sen tatiller aynı olmuyor." "Ne yani, bilardoda onları yenmene izin verecek kimse yok mu?"

Bunun üzerine Charlie Conaway kendine özgü kahkahasını patlattı ve beni sertçe kucaklamadan önce omzuma vurdu.

"Kendine *benim kazanmama izin verdiğini* söylemeye devam *et*," dedi. "Sen ve ben gerçeği biliyoruz."

"Ofiste zor günler geçirdiğinde dövebileceğin biri olsun diye bana nasıl oynanacağını öğrettiğini mi?" Bunun üzerine kocaman gülümsedi. "Hey, beni buza çıkardığında karşılığını verdin."

"Oh, o gün kafamın içinde kir yaşayan bir gün. Düşmeden önce kollarının bir çizgi film gibi sallanışı..." Holly ikimizin de göğsünü okşayarak, "Pekâlâ, şimdi," dedi ama Charlie hâlâ oğlu gibi bana . Birçok yönden,
bana öyle davrandı.

Ama bir süre daha baktığında, bu ışın daha uyarıcı bir ton aldı.

O beni seviyordu. Bunu dünyanın yuvarlak olduğunu bildiğim gibi biliyordum. Ama aynı zamanda bana karşı temkinliydi, özellikle de Mia'yla ilgili niyetlerim söz konusu olduğunda.

Plaj gösterisinden sonra onu aramamı istemiş, sonra da yirmi dakika boyunca beni sorguya çekmeye devam etmişti. Ona bunun reklamcısının fikri olduğunu, benden ne isterlerse onu yaptığımı, Mia'yı incitecek hiçbir şey yapmayacağıma dair verdiğim söze sadık olduğumu söylemem önemli değildi.

Bana inanmadığı açıktı - tam olarak değil.

Onu tam olarak suçlayamazdım, çünkü Chicago'daki evine en son beni eski yatak odamda bir şişe Xanax'ın tamamını içmek üzereyken yakalamıştı.

O zamanlar her şeyin ne kadar karanlık olduğunu, Seattle takım doktorunun *anksiyete* olarak gördüğü şey için bana reçete edilen bir hapın her şeyi nasıl daha da kötüleştirdiğini hatırlayarak ürperdim. O hapları almak ve her şeyi daha iyi hissettirmek çok kolaydı. Bana reçete edilenden daha fazlasını almak da çok kolaydı.

Ve o gece, aklıma bir fikir geldi.

Bütün şişeyi alırsam ne olur?

Charlie beni bulduğunda öğrenmeme iki saniye kalmıştı.

Keşke ona artık iyi olduğumu söyleyebilseydim ve bunun doğru bilseydim. Keşke ona bunu gerçekten yapmayacağımı, şimdi daha iyi olduğumu, bir daha asla bu dürtülere teslim olmayacağımı söyleyebilseydim.

Ama asla emin , değil mi? Soyumdan değil.

Keşke Charlie yıllar boyunca ona verdiğim sözleri tutmak için ne kadar uğraştığımı, genç yetişkin hayatımın en cazip anında kızına nasıl direndiğimi bilseydi.

Öte , bu sahte ilişki olayını elimden sürdürmeyeceğimi söylersem yalancı bir orospu çocuğu olurdum. dokunabileceğim, sarılabileceğim, öpebileceğim ve benimmiş gibi davranabileceğim bu kısa en iyi şekilde değerlendirmeyeceksem olayım.

Belki de bu yüzden Holly ile rahat bir sohbete daldığımızda babası hâlâ bana biraz temkinli bakıyordu. Geçen içki tepsilerini geri çevirdiğimde de kaşlarını kaldırdı, sanki bir oyun oynuyormuşum ve o da beni izliyormuş gibi.

"Zaten çok kötü yaralandı..." demişti bana plaj gösterisinden sonra yaptığımız telefon görüşmesinde, sesi duygu yüklü bir tonda çıkmıştı. "Onu banyo zemininden tekrar kaldıramam. Başka bir adamın onu bu şekilde mahvetmesine izin veremem."

"Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Kasıtlı olarak değil. Ama seni önemsiyor Aleks." "Ben
de onu önemsiyorum."

"Sadece... bu işi fazla ileri götürme, tamam mı? O sana güveniyor. Ben *de sana güveniyorum."*

Ama gerçekten öyle miydi?

Şu anda bana bakma şekli, içgüdülerimin bana aksini söylediğini gösteriyordu.

Ben . İkimiz de büyüdük. Ama Charlie Conaway için ben hâlâ bir belaydım. Başka bir ülkeden gelmiş, sorunlu bir geçmişi olan, ergen kızıyla aynı çatı altında yaşayan hormonlu bir genç olmayabilirdim ama yeni bir şekilde tehdit oluşturuyordum. Profesyonel bir sporcuydum, buzda ve buz dışında bir savaşçıydım, bir playboydum, sarhoş bir karmaşaydım, bir bağımlıydım, ortalığı kasıp kavuran ve ardında enkazdan bir iz bırakan bir kasırgaydım.

İşin en üzücü yanı da, gerçek bu olduğu halde buna itiraz bile edemememdi.

İyi bir aileden gelmiyordum. Annaliese öldüğünden beri artık bir ailem . Hiç ciddi bir kız arkadaşım olmamıştı, hatta bir geceden fazla süren bir ilişkim bile olmamıştı. Hayır kurumlarına bağış yapmıyor ya da boş zamanlarımı bir grup çocukla gönüllü olarak geçirmiyordum.

Ben Mia'nın genellikle aşık olduğu, tütüler içinde hoplayıp zıpladığından beri hayalini her şeyi ona verebilecek türden sıcak ve bulanık bir adam değildim.

Gerçek şu ki... çoğu gün? Zar zor .

Ulaşabildiğim her şeyle kendimi uyuşturuyordum - hokey, alkol, kadınlar.

Charlie oyunuma saygı duymuş olabilir, ama o noktada bitti. Herkesin bana olan saygısı burada sona eriyordu. Bunun ötesinde, ne sunabilirdim ki?

Hiçbir şey.

Ve bu her şeyin gerçeğiydi.

Onun küçük kızı için asla yeterince iyi olamam.

CHAPTER 17

İkinci Perde

Mia

Kıyıya vuran su sesi duymak istediğim tek müzikti.

Yatak odamla bağlantılı balkonda duruyordum, ellerim parmaklıktaydı ve serin bir deniz meltemi saçlarımın arasından akıyordu. Reneenin evin bu kısmını kapattığını ve koruduğunu biliyordum, James'in koridorun birkaç kapı bariyer gördüğünü de biliyordum. Burada bulduğum huzur ve sessizliğin, birkaç keyifli an için bile olsa yalnız kalabileceğimi bilmenin verdiği tesellinin tadını .

Kendi albümümün çıkış partisinden gizlice kaçmak pek mantıklı gelmedi. Ancak DJ albümü çalmaya başladığında ve herkes her şarkı sözüne için etrafımda toplandığında, derimden sürünerek çıkacağımı hissettim.

Bu seferki daha kişiseldi. Daha gerçekti.

Ve orada durup da onu değerlendiren herkesin yüzünü izlemeye dayanamadım.

Eğer beni bulmak isterlerse, ekibimin gizlice kaçtığım yere gelmesine izin verilmeyecek gibi değildi. James daha çok hayranların ya da partinin konuklarının bana fazla yaklaşmamasına dikkat ediyordu. Yine de herkesin albümün ilk uğraşamayacak kadar meşgul olacağını umuyordum - en azından bir süreliğine.

Dalgaların sesinden, şu anda şarkının uzaktan gelen ritmini . On dördüncü parçaydı - "Senden Sonra."

Belki de albümdeki en samimi şarkı, gözlerimi kapattım ve şu anda, tam şu anda, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca insanın aynı şeyi dinliyor olabileceğini bilerek zihnimde şarkıya eşlik etmeme izin verdim.

Ve *benden* bir parça gibi hissettiren bir sanat eserini yargıladılar.

Sürgülü cam kapının açıldığını duydum ama bana katılan kişiye dönüp bakmadım. Huzur ve sessizliğimin sona erdiğini bilerek derin bir iç çektim ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Belki de geceye karışmış gibi yaparsam arkalarını dönüp tekrar giderlerdi.

Sanki yapabilirmişim gibi, bu parıltılı elbisenin lanet gün batımıyla.

Gözlerimi kapattım ve yanaklarımdaki tuzlu serin havanın tadını çıkardım. Bekledim ama kimse adımı söylemedi ya da burada ne işim olduğunu sormadı.

Bunun yerine, sadece yanıma gelen birinin sıcaklığını, korkulukta benimkine yaslanan pürüzsüz, kaslı bir kolun sıcaklığını hissettim.

Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım, kalbim kısa bir süre durakladıktan sonra Aleks'i yanımda görünce tekrar canlandı. Aşağıdaki sahile vuran dalgaları izliyor, bir eliyle takım elbisesinin ceketinin düğmesini göbeğinin üzerinden çözüyor, sonra da korkulukların üzerindeki pozuna daha da gevşiyordu.

Bir an için yeniden on yedi yaşındaydım, o Michigan Gölü'ne bakarken ben de aşkıma bakıyordum.

"Hani şu içeride devam eden parti ya? Tüm o insanlar DJ'in etrafında toplanmış, çalan her şarkıyı dinliyor?" Sonra bana döndü, kaşlarından biri saç çizgisine doğru kalktı. "Bu senin için."

"Beni oraya geri sürüklemeye mi geldin?"

"Herhangi bir sürüklemenin gerekli olacağını düşünmemiştim."

Yutkundum ve sahile doğru döndüm. "Haklısın. Hepsinin benim için burada olduğunu biliyorum. Orada olmalıyım." İçimi çektim. "Ben bencil bir kızım."

"Ben öyle bir şey demedim."

Omuz silktim, bunun gerçek olduğunu bildiğim halde itiraz edemedim. Bu gece benim için o kadar çok insan gelmişti ki, yine de hepsinden kaçmak için kaçmıştım.

"İçeri dönebilirsin," dedim. "Ben hemen geliyorum. Sadece... bir saniyeye ihtiyacım
vardı." "Sanırım burada kalmayı tercih ederim."

"Neden? Geri döneceğime inanmıyor musun?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sadece seninle olmayı tercih ederim."

Bu sözler ılık bir kaynak suyu gibi üzerime dökülürken uzun bir duraklama oldu. Doğru bile, sadece beni daha iyi hissettirmek için söylüyor olsa bile... Bunları duymak hoşuma gidiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti. "Neden kaçma ihtiyacı hissettiğini merak ediyorum."

Bakışlarını inceledim ve daha tek bir kelime bile etmeden orada yumuşaklık ve anlayıştan başka bir şey bulamadım. Uzun bir iç geçirdim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, dirseklerim tekrar korkulukta dengede durmadan önce başımı salladım.

"Keşke bilseydim."

Aleks bilgi almak için beni zorlamadı. Beni sorularla sıkıştırmadı ya da ne hissettiğimi tahmin etmedi. Sadece orada, yanımda durdu, gözlerimiz en uzun süre suda kaldı.

"Diğer tüm albüm tanıtım partilerinde çok... heyecanlıydım," dedim sonunda, sesim o kadar yumuşaktı ki dalgaların arasından beni duyabildiğinden bile emin değildim. "Bu gece öyle hissetmiyor olmam beni gerçekten korkutuyor. Aslında tam tersini hissediyorum. Kendimi... korkmuş hissediyorum." Yutkundum. "Belki de albümün boktan olduğunu bildiğim içindir. Belki de içten içe Garrett Orange'ın benim hakkımda haklı olup olmadığını merak ettiğim içindir - eğer hepsi haklıysa. Belki de bu gece çöküp yanacağım ve herkes benim bir sahtekâr olduğumu anlayacak."

Aleks başını salladı, sanki sunduğum seçenekleri tartıyormuş gibi başını hafifçe iki yana eğdi. "Belki," diye kabul etti, ama bu göğsümdeki ağrıyı dindirmeye yetmedi. "Ya olan şey buysa? Ya az önce sıraladığın tüm büyük korkular gerçekleştiyse?"

"Kendimi bu balkondan aşağı atardım."

Bakışları bana döndü, sert ve . "bir şaka bile yapma."

"Dramatik davranıyorum," dedim, omuzlarım daha da çökerken onu el sallayarak. "Ama demek istediğim... Önemli olan her açıdan ölmüş olurdum. Yaratıcılık açısından. Kariyer açısından."

"Sen yapar mıydın?"

Ona göz kırptım. "En kötü senaryoları duymadın mı? Garrett haklıysaalbüm batarsa, herkes benim..." Başımı salladım. "Berbat bir söz yazarı ve daha da berbat bir şarkıcı olduğumu mu? Yıllardır bir hiç uğruna abartıldığımı mı? Alakasız olduğumu mu? Hepsi bu kadar. İşim biterdi. Sadece yirmi altı yaşında olabilirim ama bu sektörde bu... genç sayılmaz." Yutkundum. "Zamanım dolmuş olurdu."

"Ama ölmüş olmazdın," diye belirtti Aleks. "Utançtan ölmek konusunda ne kadar dramatik olmak istersen iste. Kalbin hâlâ atıyor olurdu. Ciğerlerin hâlâ organlarına oksijen pompalıyor olurdu."

"Müzik olmadan kaybolurdum."

"Vazgeçmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

O sırada bana döndü ve ağırlığını korkuluklara dayadığı dirseğine verdi. Tanrım, o kadar seksi görünüyordu ki bu adil değildi. Takım elbisesi, yeni kesilmiş sakalları, koyu renk gözleri...

"Bu albüm beğenilmeseydi gerçekten müzik yapmayı bırakır mıydınız? Yani, dürüst olmak gerekirse. Bir daha eline gitar almaz, tuşların oturmaz, şarkı söylemez miydin?"

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Seslendiremedim bile, ama buna yoktu. Aleks zaten

biliyordu.

"Durmazdın," dedi ben cevap vermeyince. "Aksine, özgür olacaksın. İstediğini yaratmakta, yeniden başlamakta, en iyisi olmak için üzerindeki tüm bu lanet baskıyı atmakta özgür olacaksın. O zaman hayata ne katarsın? Ne hissederdin?"

Söylediği her kelime kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Bu kariyerden isteyebileceğin her şeye zaten sahipsin Mia - para, şöhret, ödüller. Beş parasız ve sokakta olmazdın. Birdenbire şovlara çağrılmayı bırakmazsın. Turne biletleri satılmasa bile, yine de satılırdı. Dünya çapında milyonlarca hayran tarafından arzulanmaya devam ederdiniz. Ama bunu zaten biliyorsunuz. Ve başka ne var biliyor musun? Bence insanların albümü beğenmemesinden ya da Garrett Orange denen o *chotzbrocke* ile aynı fikirde olmasından korkmadığını da biliyorsun. En azından pek değil."

Aleks yaklaştı, göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar kolunu parmaklık boyunca . Parmak uçlarını kolumda, omzumda, boynumun eğimi boyunca , ta ki saçlarımı geriye ve bir kulağımın arkasına süpürene kadar, gözleri tüm bu süre boyunca benimkilere kilitlendi.

"Korkuyorsun çünkü bu albüm gerçek Mia. Bu sensin."

Gözlerim anında sulandı, ayrılmış dudaklarımdan boğuk bir nefes kaçtı.

"Bunu sadece ilk birkaç şarkıda duydum. Seni on yedi yaşında, yirmi bir yaşında ve yirmi altı yaşında duydum. Kırıldığını duydum, iyileştiğini duydum, yeni bir yol bulduğunu duydum. Bu gece heyecanlı değilsiniz çünkü bu albüm hayranlar ya da bir plak şirketi yazılmadı. Bu senin için yazılmış bir albümdü. Ve bırakın tüm dünyaya göstermeyi, birine gerçek benliğinizi bu şekilde göstermekten daha korkutucu bir şey olamaz."

Sessiz gözyaşları gözlerimde birikti ve her iki yanağımdan aşağı sıcak ve ağır bir şekilde süzüldü. Aleks başparmağıyla bir tanesini yakaladı ve ben de her kelimesine tutunarak avucunun içine eğildim. Chicago'daki çocukluk evime geri dönmüş gibiydim, ikimiz de yatma vaktimizi çoktan geçmiştik ve birbirimize en büyük korkularımızı itiraf ediyorduk.

Artık benimkileri o kadar yakından ki dile getirmeme bile gerek kalmıyordu - aramızda yıllar geçse de yine de biliyordu.

"Korkmalısın. Ama aynı zamanda gurur duymalısın Mia. Hem de çok gurur duymalısın. Çünkü *bunu* sen *yaptın.* Her şeyini buna yatırdın. Bu sadece pop hitleriyle dolu bir çarkın dişlilerinden değil. Bu sanat - *senin* sanatın.

"Ve size şu anda söyleyebilirim ki, evet, bazı insanlar bundan nefret edecek. Bazıları buna boktan diyecek. Ama *daha fazla* insan bunu sevecek, onunla bağ kuracak, tekrar tekrar çalacak ve her şarkıda kendilerinden bir parça görecek. Çünkü kendinizi tutmadınız. Ham, dürüst ve gerçek olmanıza izin verdiniz. Ve böyle vurucu bir müzikten daha iyi bir şey yoktur."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" .

Bunun üzerine ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. Gözleri uzun bir benimkiler arasında gidip geldi, boğazındaki adem elması sertçe sallanıyordu.

"Çünkü hissettim," diye itiraf etti usulca.

Bu sözleri okurken kalbim göğsümde mengene gibi sıkışmış, atmaya çalışıyordu. Gerçekten hissedip hissetmediğini merak . Acaba bu albümdeki müziklerin çoğunun bana hissettirdiği şeylerden esinlendiğini biliyor muydu?

İkinci parçanın, ilk gerçek erkek arkadaşımla birlikteyken onu nasıl özlediğimi, Aleks'in benim erkeğim durumunda her şeyi nasıl farklı yapacağını merak ettiğimi anlattığını biliyor muydu?

Altıncı ve yedinci parçaların beni reddettiği için ona ne kadar kızgın , baştan beri kendi kendimi sabote ettiğimi fark etmeden önce bir dizi berbat erkek arkadaşım için onu nasıl suçladığımı araştırdığını biliyor muydu?

"Pencereler" başlıklı son parçanın, kapılarımı onun için sonsuza kadar açık bırakamayacağımı, ancak penceremi asla kapatamayacağımı çünkü zaman belki bir gece sürünerek gireceği umuduna tutunacağımı anlattığını biliyor muydu?

Ona sormak istedim. Şu anda onun bakışları altında hissettiğim kadar şeffaf olup olmadığımı bilmek istiyordum. Ama ben daha tek bir kelime bile edemeden Aleks alt dudağını ıslattı ve gözleri ağzıma kaydı. *Tanrım*, bana nasıl bakıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Bir şey hissetmediğini bilsem bile bir şeyler hissettiğini düşünmemek imkânsızdı.

küçük mesafeyi ortadan kaldırarak bir adım daha yaklaştı. Onun yakınlığı, elinin hâlâ yüzümü kavraması, diğer eli beni belimden kavrarken biraz titriyor gibi görünmesi tenimi ısıtıyordu.

"Aleks..."

"Mia."

Beni kendine doğru çekti, bedenlerimiz aynı hizaya geldiğinde boğazımda düğümlenen sessiz nefes aldım. Kalbimin göğüs kafesimden dışarı fırlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum, nefesimi sabitlemek için savaşırken göğsüm hızla yükselip alçalıyordu.

Gözlerimi kırptım ve yıllar önceki halimizi gördüm - ben onun üstündeydim, o beni durdurmak için kalçalarımı sıkıştırıyordu, çenesini çevirip beni reddetmeden önce ağzım onunkine doğru gidiyordu.

Ama gözümü tekrar kırptığımda, onun arkasını dönmediği şimdiki . Ağzını benimkine doğru eğdiği şimdiki zamanda.

Şimdiki zaman, parmaklarının elbisemin kumaşında kıvrıldığı yer.

"Burada hiç kamera yok, biliyorsun," diye nefes aldım. "Numara yapmana gerek yok."

Bu onu duraksattı, bakışları ağzımdan gözlerime doğru kayarken çenesindeki kaslar sertçe esnedi. Onları aradı, bir şey arıyordu.

Ve sonra sürgülü cam kapı açıldı.

Isabella bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde iki kadehle yalınayak çıkarken, "Şu halinize bakın, kendinizi davaya adamışsınız," dedi. ". Bizi burada kimsenin göremeyeceğinden emin oldum."

Giana, iki cam kadehle onun ardından içeri girdi.

G gülerek, "Bu iyi şey, çünkü reklamcının bu şampanya şişesini sallamak ve bir rap yıldızı videosundaymışsın gibi göğüslerine dökmek üzere olduğundan eminim," dedi.

Aleks beni bırakırken usulca gümbürdeyen gergin bir nefes verdi, o kadar geri çekildi ki sanki Kaliforniya yerine buzlu tundradaymışız gibi vücudumu ürperttiğini hissettim.

Isabella bana bir bardak uzatırken Giana da ona bir bardak uzattı ve şişeyi patlatarak her biri için tepesine kadar baloncuklar döktü. Biz.

"Başardın orospu," dedi sarhoş bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Akışlar çılgınca. Sosyal medya spiral çiziyor. Albüm çıkalı sadece bir buçuk saat oldu ve şimdiden bunun albüm olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim." "Aşağıda insanlar *ağlıyor*," dedi Giana, bir an duraklayıp birkaç kez gözlerini kırpıştırarak bunun yerleşmesine izin verdi. "Ağlıyorlar, Mia."

Kalbim yeterince kararsız değilmiş gibi, şimdi de tek teker sallanan bir vagon gibi hissediyordum, sanki her an bedenimden yere çarpacakmış gibi.

İnsanlar albümü sevdi.

Aleks beni öpecek miydi?

Ağlıyorlardı. İnternet patlıyordu.

Aleks beni öpmek üzere miydi... olmadığı halde, gösteriş için olmadığı halde?

"Gördün mü?" Aleks parmak eklemlerini çeneme vurarak söyledi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordum. "Sana söylemiştim."

Gözleri en yumuşak okşayışla benimkileri , sanki bir saniye bile yalnız kalsak ona binmeye hazır değilmişim gibi.

Onun da istediği bu muydu? Beni mi istiyordu?

Yoksa hepsi rol müydü?

"Sanırım ikinci perdemizin zamanı geldi," dedi Isabella, kadehini bana doğru eğmeden önce şampanyasının yarısını yudumlarken. "Yükselen aksiyon, eğer isterseniz."

Aleks ve ben sorgulayan bakışlar atarken Giana ayak parmaklarının üzerinde biraz zıpladı ve heyecanını geniş gri gözlerine yansıttı.

Isabella rahatsızlığımıza biraz kıkırdadı ve Aleks'in yanına kayarak göğsünü okşarken kaşlarını salladı. "Umarım yüzük alışverişine çıkmaya hazırsındır, kötü çocuk."

Bakışları daha sonra bana döndü, şakacı ama bir kalp krizi kadar ciddi, sonunda titreyen kalbimi yerinden üç kelime ekledi.

"Teklif zamanı."

CHAPTER 18

Çok Garip

Aleks

Bir hafta sonra Billboard'un Top 100 listesinde ilk ona giren şarkılardan sekizi Mia'nın yeni albümünden oldu.

Ve tabii ki bir numarada yer aldı.

Tüm radyo ve televizyon programcılarının Mia Love'dan ve onun özel büyüsünden bahsetmesine neden olan albüm inanılmazdı. Turnesini günler kalmıştı ve hayranları hangi şehirlere gideceğini ve biletleri nasıl bulacaklarını merak ederek çılgına gibi, hepsine fangirl kalp krizi geçirtmek üzereydik.

Bir kuyumcu yirmi dakika içinde evime gelecekti. Bir yüzük

seçiyorduk.

Ve yarın, evlenme teklif edeceğim.

Bu düşünce kalbimi . Mia'nın bir aile istediğini artık biliyordum, Austin'le ayrılığı hakkında konuştuğumuzda bana söylediklerinden anlamıştım. Evlenmek istiyordu. Çocuk sahibi olmak istiyordu. Ve küçük nişanlılığımızın sahte olması önemli değildi.

Bunu onun için unutulmaz kılmak istedim.

Albümünün kurtarmak ve turneye yardımcı olmak için bile , içinde bunu sevmeyen bir parça olmalıydı. Gerçek bir şey istiyordu, sahte bir şey değil.

Ben de ona hak ettiğini vermek için elimden geleni yapardım.

Bana gelince, bu muhtemelen - sahte ya da başka türlü - bu deneyimi yaşadığım tek sefer olacaktı.

Bunu ne kendime ne de bir başkasına asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama ben de bir aile özlemi çekiyordum. Her maçtan sonra eve dönecek bir kadına sahip olmanın, büyük bir evde koşuşturan bir ya da iki çocuğa sahip olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Onlara ne öğretirdim? Onlara benim sahip olduğumdan daha iyi bir ev hayatını nasıl gösterirdim? Benim hangi parçam onların içinde yaşayacaktı?

Fantezinin bittiği yer hep orasıydı.

Çünkü *bunu* düşündüğümde, benim genlerimle nasıl sıkışıp kalacaklarını düşündüğümde, hayal kurmamı engelledi. Rüya bir kâbusa dönüştü.

Hiçbir kadını ömür boyu bana katlanmak bırakmak istemiyordum ve masum bir çocuğun babası olarak başarısız olma düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Isabella bugünkü planın üzerinden geçerken Mia mutfağımda biraz yeşil . Aklından neler geçtiğini, düşüncelerinin şu anda benimkiler kadar kaotik olup olmadığını merak ediyordum. Bronz kollarını ortasının üzerinde kavuşturmuş, saçlarını ensesinde düşük bir yapmıştı. Dodgers beyzbol şapkası, büyük boy bir tişört ve siyah motorcu şortu giymişti - etekleri tişörtünün altında kayboluyordu ve ilk geldiğinde pantolon giyip giymediğini merak etmeme neden oldu.

Isabella ve ekibi kimseye fark ettirmeden onu içeri sokmayı ama şimdi paparazzilere daireme bir kuyumcunun geleceği ihbar edilmişti ve onlar da aşağıda kamp kurmuş, bunu kanıtlamak için bekliyorlardı.

Mia'nın Tampa'daki evime ilk gelişiydi. Seattle'da yaşarken birkaç kez ziyaret etmişti ama buraya hiç gelmemişti. Sadece

kapıdan içeri girerek bir apartman dairesini ev gibi hissettirebilmesi çılgıncaydı.

Belki de birlikte büyüdüğümüz içindir. Belki de Chicago'daki o büyük evde, evin korkutucu hissettirmemesini sağlayan sıcaklık ve rahatlık oydu. Sebep her ne olursa olsun, onun tekrar benim alanımda olması göğsüme tanıdık, nostaljik bir ağrı getirdi.

Her şeyi içine çekerken, bakışları her bir mobilya ve dekor parçasına takılırken onu izledim.

Ben basit bir adamdım. Ne çok ihtiyacım vardı ne de çok şey istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, asıl amacım eve bir kadın temiz tutmaktı. Mekânımı dolduran eşyaların çoğu iç mimarım tarafından seçilmişti ve benim tercihlerimle çok az ilgisi vardı.

Ama Mia neyin bana ait olup neyin olmadığını biliyor gibiydi. Bakışları oturma odamdaki kahverengi deri koltuğun üzerinde gezindi ama pelüş krem rengi fasulye torbasına kilitlendi. Duvardaki sanat ikinci kez bakmadı ama İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski bir savaş gemisi kapısından yapılmış olan sehpaya biraz gülümsedi. Ve gözleri özellikle ana yaşam alanımın köşesindeki, koltuğu Hillsborough Nehri'ne bakan Steinway'de kamaştı.

Ona o piyanoyu onun için aldığımı söyleyebilir miydim, beni görmeye , çalması gerekirse diye? "Tamam, park ediyor," dedi

Isabella, ona kuyumcu hakkında bilgi veren her ona bir mesaj göndererek.

"Aleks, hazır mısın?"

Onu selamlayıp kapıma doğru yöneldim ama Mia'nın yanında durakladım.

"Hazır mısın?"

Gözlerini kırpıştırdı, yorgun gözlerini bana çevirdi. Geçirdiği fırtınalı haftayı hayal bile edemezdim. Yaz tatilim sona ermek üzereydi, çocuklarla birlikte yerel bir pistte kiraladığımız zamanı gelecek ayki eğitim kampına hazırlanmak için kullanıyorduk. Ama Mia röportajlar, etkinlikler ve canlı performanslar için ülkenin bir yanına gidip geliyor, bir yandan da Ekim ayında başlayacak turnesi plan yapmaya ve antrenman yapmaya devam ediyordu.

Ne kadar etkileyici olduğunu düşünmek için hiç durup durmadığını merak ettim. Tahmin etmem gerekirse, cevap hayırdı. Pek çok insanın arzuladığı doğal yeteneğinin ve azminin her zaman olmamıştı.

"Özür dilerim," dedi, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını sallayarak. "Yetişkin bir adamın oturma odasında bir *fasulye torbası* gördükten sonra hangi kadın buraya gelip seninle gerçekten yatar soruyordum kendime."

"Hey, bu şey çok rahat. Üzerine otur da gör."

"Ew." Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle . O *rahat* şeyin üzerinde ne yaptığını bilmek istemiyorum." Sırıttım. "Merak etme - kimseyi becermedim. Henüz."

Burnunun kenarını sıkarak oflayıp pufladı. "Ve nişanlıymışım gibi davranmak zorunda olduğum adam da bu." Onun yorumuyla midem biraz bulansa da sırıtışımı sabit tuttum.

Bu gibi şakalarının arkasında bir parça gerçek olduğunu, tüm bu rol yapmanın altında her zaman bir gerçek yatacağını hatırlayana kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti.

O benden farklı bir ligdeydi, iyi ayarlanmış aileleri ve olumlu halkla ilişkileri olan güzel çocukların hüküm sürdüğü bir ligde.

Ben de ailesinin o çocukken aldığı bir karar sayesinde sahip olduğu ayak takımı bir arkadaştım.

"Pekâlâ, aşağıda. Kameralar kapıda yaygara koparıyor. Onu camdan çekebilecekleri kadar yakından karşılamaya çalışın."

Isabella emri verirken hâlâ Mia'ya bakıyordum ama onu tekrar selamladım ve sonra kapıdan çıkıp asansöre bindim.

Lobide beni bekleyen kuyumcuyla selamlaşırken düşüncelerimden sıyrılmak için elimden geleni yaptım. Zenci bir adamdı, uzun boylu ve iri yapılıydı, size gülümsediğinde ona karşılık vermekten kendinizi alamadığınız o gülümsemelerden birine sahipti. Sıkı bir el sıkışma ve bana getirdiği etkileyici yüzük koleksiyonuyla övünen gür bir sesle kendisini Bay Lionel Bachman olarak tanıttı. Diğer elindeki evrak çantasına dokundu ve ben de başımı sallayarak zaman ayırdığı için teşekkür ettim.

Lobideki alışverişi uzatmayı ihmal etmedim ve ben görmemiş gibi yapsam da camın arkasındaki deklanşörcülerin tıkladığını gördüm. Bazı hayranlar da yanlarından geçerken durmuş, cep telefonlarını havaya kaldırmışlardı. Ne çektiklerini bile bilmediklerinden emindim - henüz değil. Ama manşetlerin ne olduğunu görmek için bekleyecek ve sonra videolarını sosyal medyada yayınlayıp orada oldukları için övüneceklerdi.

Mia'yla "çıkmaya" beri Tampa Körfezi'nde her zamankinden daha fazla ilgi görüyordum. Turistler apartmanımın önünde selfie çekiyorlardı. Yerel halk beni artık daha fazla tanıyor ve bir fotoğraf ya da imza istemekten çekinmiyordu. Ve birdenbire hayranlarım çoğunlukla erkekler ya da küçük çocuklar olmadı. Artık Mia'nın nasıl olduğunu, onu tekrar ne zaman göreceğimi, onu sevip sevmediğimi, evlenip evlenmeyeceğimizi soran sağlıklı miktarda genç kadın vardı.

Isabella'nın istediği gibi dedikoduları alevlendirmek için hepsinin bol bol içki içtiğinden emin olduğumda, Bay Bachman'ı asansöre ve benim katıma çıkmaya yönlendirdim.

Döndüğümüzde Mia koltuğumun kenarına oturmuştu ve Isabella telaş içinde Bay Bachman'a sağduyusu için bol bol teşekkür edip ona bir içki ikram etti. Mia'nın yanına oturdum ve onun tavandan tabana pencerelerimin dışında vızıldayan Tampa şehrini seyretmesini izledim.

"Bayan Love," dedi Bay Bachman sandalyeye oturduğunda. Gözlerinde saf bir hayranlıkla onun elini sıktı. "Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk. Bugün görmeniz için en değerli seçkimi getirdiğimi bilmenizi isterim. Umarım mücevherler sizin yarısı bile parlar."

Mia bu sevimsiz iltifat karşısında gülümseyerek elini üzerinde salladı. "O zaman başlayalım, olur mu?"

Sonraki yarım saat boyunca Mia ve ben Lionel etkileyici koleksiyonunu onu dikkatle dinledik. Yirmi karatlık elmas yüzüklerden o güne kadar gördüğüm en renkli safirlere kadar her şey vardı. Her yüzük titizlikle hazırlanmıştı ve özel bir hikâyesi vardı; Bay Bachman'ı her birini anlatırken dikkatle dinlerken, ben daha çok Mia'ya odaklanmıştım.

En çok renkli bir elmas ya da muhteşem kesimli bir safir olduğunda parladığını fark ettim. Daha büyük elmaslar için hiçbir şey ifade etmiyordu, gözleri onları hızla tarıyor ve diğerlerini yakalıyordu.

Tam bir açıklamadan sonra denemek için birkaç tane seçti, elini uzattı ve her bir yüzüğün manikürlü parmağında nasıl göz kamaştırdığını inceledi.

"Garip hissettiriyor mu?" giydiğinde ona sordum.

"Çok tuhaf," dedi gülerek ama başını eğip elinin görünüşünü nasıl değerlendirdiğini, parmağını nasıl oynattığını ve elmasın ışıltısını nasıl izlediğini kaçırmadım.

Bay Bachman denemek için yaptığı her seçim için onu , ama dudaklarının yumuşak kıvrımından hiç de öyle olmadığını anlayabiliyordum.

henüz istediğini bulamadı.

Ayrıca bir parçasının bunu istemediğini de merak ettim.

Mia onu tanıdığımdan beri hep romantik biri olmuştu. Şu anda bir parçasının ölüyor olması gerektiğini biliyordum.

Kendi yüzüğünü istemedi.

Onu seven bir adamın onun *için* seçmesini, onu mükemmel olanı seçecek kadar iyi tanımasını istiyordu. Nefesini kesecek bir evlenme teklifiyle istiyordu.

Hayallerindeki adama evet demek istiyordu.

Boğazımdaki kalın düğümü yuttum, ona bunu veremeyeceğimi biliyordum. Ama

belki en azından bir kısmını verebilirdim.

"Bırak ben ."

Mia parmağındaki yeşil safir prenses kesim yüzüğe odaklandığı yerden gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

Yüzüğü parmağından dikkatlice kadifenin üzerine koyduktan sonra kollarından tutup koltuktan kaldırdım. Isabella'nın da beni takip etmesi için başımla işaret ederek onu birkaç adım geriye, balkonuma doğru yürüttüm.

"Siz ikiniz burada kalın," dedim cam kapıyı açıp Mia'yı minderli sandalyelerimden birine oturtarak. "Telefonlarınıza bakın ya da kestirin ya da ne isterseniz yapın. Ben yüzüğü seçeceğim."

"Ama-"

"Hey, gerçekten önemli değil, değil mi?" Mia'ya sordum. "Eğer gerçek değilse?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Ben... Sanırım hayır."

"O zaman bırak ben yapayım. Eğlenceli bir sürpriz olur. Ayrıca, her gün, bütün gün karar . İzin ver bunu senden alayım."

Ona gerçekten sürpriz yapmak istediğimi, sanki benimle evlenmeye evet deme şansı varmış gibi o yüzükleri istediğimi kendime sakladım.

Doğru olanı seçip seçemeyeceğimi, yarın dizimin üzerindeyken o kutuyu açıp ondan gerçek bir soluk alma tepkisi alıp alamayacağımı merak ediyordum. taktığı mücevherler hakkında çok şey hatırlıyordum ve gösteriler ya da canlı performanslar için süslendiğinde ona baktığımda bile ne seçtiğini, takımının seçimine karşı kendi seçiminin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Kabul ettiğinde Mia'nın iç çekişinden gelen rahatlama hissini kaçırmadım ve o zaman haklı olduğumu anladım.

Sahte bile olsa, kendi evlilik yüzüğünü seçmek istemedi. Bu her şeyin büyüsünü bozuyordu ve Mia hakkında bildiğim bir şey varsa o da hayatın sunduğu büyüye tutunmayı sevdiğiydi.

"Tamam," dedi. Sonra küçük parmağını kaldırıp göğsümü işaret etti. "Ama bu konuda komiklik yapma, tamam mı? Beatles'a yemin ederim, eğer tek boynuzlu at görünümlü devasa bir şey alırsan-"

"Çok pembe, mor, büyük..."

Koluma vurdu. "Aleks."

"Mm, adımı söylemene bayılıyorum, sanki öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğinden emin değilmişsin gibi."

Mia gözlerini bana dikerken Isabella bir kahkaha attı. Sonra çıplak ayağıyla kıçımı tekmeleyerek beni içeri soktu. "Fikrimi değiştirmeden git."

Bay Bachman'ın yanına dönmek için daireme girdiğimde hâlâ sırıtıyordum. Birkaç

dakika daha göz gezdirdikten sonra hangi yüzüğü seçeceğimi tam olarak biliyordum.

- - -

Bay Bachman satın almadığım yüzükleri toplayıp yoluna devam ettikten kısa bir süre sonra Isabella izin istedi. Çok mutluydu, bize zaten ortalıkta dolaşan fotoğrafları ve bunun ne anlama geldiğini anlayamayan hayranların videolarını gösteriyordu.

Özellikle Mia'nın albümdeki yeni şarkılarından birine yapılan ve bir gün geleceğini bildiği doğru adam için penceresini açık anlatan düzenlemeyi çok sevdi. Video, çocukluğumuz da dahil olmak üzere yıllar boyunca çekilmiş fotoğraf ve videolarımızdan oluşan bir montajdı. Bunu sadece Mia keşfedilmeden önce Instagram'da paylaştığı için aldıklarından oldukça emindim. eski filtrelerden biri vardı, ikimiz bir selfie için eğilmiştik.

Ben zar zor sırıtırken Mia pırıl pırıl gülümsedi ama o fotoğrafı hatırladım. Mezuniyetimizden birkaç gün önce, yollarımızı ayırmak üzere olduğumuzu bildiğim o anda nasıl hissettiğimi hatırladım.

Isabella dairemde sadece Mia ve ben kalmıştık, ön kapım kapanır kapanmaz üzerimize sessizlik çökmüştü.

Ellerimi ceplerime soktum ve Mia'yı telefonunda bir şeyler yazarken bulmak için döndüm. Bana baktığında uzun iç geçirdi ve gülümseyerek omuz silkti. "Görev tamamlandı sanırım."

"Yarından sonraya kadar bunu söyleyebileceğini sanmıyorum."

Hâlâ gülümseyerek başını iki yana eğdi. Ama sonra dudakları eşitlendi, kaşları keskin mavi gözlerinin üzerinde katlandı. "Tüm bunların senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Vazgeçmek için biraz geç değil mi de?" "Eğer
çıkmak istiyorsan asla geç değildir."
Bunu söylerken sesinde bir parça kırılganlık duyduğumu düşündüm ve nedenini biliyordum.
Albümü . *Kendisinin* bile beklemediği rekorlar kırıyordu. Ve bu onun için gerçekti, kalbine yakındı.
Büyük bir kısmı hâlâ Garrett ve diğer eleştirmenlerin bunu ondan alıp alamayacağını merak ediyordu.
"Hey, büyük kötü kurt rolümü oynayıp seni tüm zamanların en başarılı müzik turnesinin gün batımına gönderene kadar durmayacağım."
Bunun üzerine biraz sırıttı ve şapkasıyla oynadı. Kulağının üst kısmını şapkanın altına gördüğümü sandım - sanki kocaman kulakları da olsa, bebek fare kulakları da olsa, beyzbol şapkasının içinde daha az sevimli gibi.
"Bahse girerim sayım yaptığın kısım budur," diye tersledi. "Zavallı sen, bir grup puck tavşanı ile öpüşmek ve kameralara yakalanmak zorunda ."
Onu suçlayamasam da benim hakkımda hâlâ böyle düşündüğünü bilmek gülümsememi daha da sıkılaştırdı. Aksini düşünmesi için ne yapmıştım?
"Her neyse, sanırım iyi olacak." Mia mutfak adasındaki eşyalarını toplayıp kapıya doğru ilerlemeye başladı.
"Bekar bir hanımefendi olduğunuz bu güzel akşamda nereye gidiyorsunuz?"
Bu sorunun sonuna eklediğim küçük göz gözlerini . "Muhtemelen otel odamda doğru olmayan bu numaranın üzerinden geçmek için," dedi.
"Ne? Bugün hafta sonu. Bu gece çalışamazsın."
Bunun üzerine yüzüme güldü. "Sanki sezon boyunca *hep* hafta sonu çalışmıyormuşsun gibi." "Strings,
ama. Bugün Cuma. Tampa'dasın. Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım."
"bir turum var. Sen ve ben mi?" işaret etti. "Hafta sonlarını pijamalarımızla evde tembellik geçirdiğimiz ve yüzümüzü pizzayla doldurduğumuz normal işlerde çalışmıyoruz."
"Yapabiliriz."
Dudaklarını düzleştirdi. "Neden Cuma geceni bu dairede benimle geçirmek istiyormuş gibi davranıyorsun?" "Rol yapmıyorum."
Sözcükler, tutmak için daha iyi düşünemeden ağzımdan döküldü ve ağırlıkları aramızda asılı kaldı. Bu sözler Mia'nın içindeki küstahlığı ortaya çıkarmışa benziyordu; Mia gözlerini kırpıştırdı ve dudakları biraz aralandı.
"Planım yok," dedim boğazımı temizleyerek hızlıca. "Bu gece şehre inip, kafayı bulup, yarın dizlerimin üzerine çökmem gerekirken gördüğüm ilk sarışını becerecek değilim."
Sikeyim.
Kelimeleri söylerken bile derim yandı, sanki boğazımdan çıkan asit gibiydiler ve ben virüse yenik , hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.
Mia başını sallayarak dudaklarını birbirine kenetledi. "Doğru. Ve *bu* samimi teklifle..."
Yanımdan geçip kapıya doğru yürümeye başladı, ama onu dirseğinden yakalayıp durmasını sağladım.
Gözleri kolumdan yüzüme doğru ilerlemeden önce onu tuttuğum yere takıldı ve bunu görebilmesini umdum. Söylediklerimde ciddi olmadığımı, bunun bir örtbas, bir savunma mekanizması, bir kalkan olduğunu bilmesini umuyordum.
Eskiden bunu bilirdi. Hala
biliyor mu?
"Kal," diye mırıldandım, sesim biraz kararsızdı. "Pizza sipariş edebilir ve gibi Hayat Oyunu oynayabiliriz.
Ya da dışarı çıkmak istersen, çıkarız."
"Öylece *dışarı çıkamam,"* dedi. "Büyük bir olay çıkarmadan olmaz ve son zamanlarda yeterince çılgınlık yaşadım."
"Doğru değil."
Kollarını ortasının üzerinde kavuşturarak dokunuşumdan uzaklaştı. "Hangi dünyada biri bizi tanımadan bir yere gidebiliriz ki?"
"Dışarı mı çıkmak istersin yoksa evde mi kalmak istersin Mia?" Bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim. "Soruya cevap ver, ben de bunu gerçekleştireyim."
İnanılmaz bir atarak başını salladı ama sonra yanağını diliyle ısırdı, pencereden dışarı baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Peki. Dışarı çıkmak istiyorum."
Sırıttım, göğsüm meydan okumayla inliyordu.
"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

CHAPTER 19

Kedi

Balığı

Mia

"Kendimi kesinlikle gülünç hissediyorum."

Aleks'in taktığı o aptal maskenin altında sırıttığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Sen de gülünç görünüyorsun," dedi, durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmadan. "Ama kimse seni fark etti mi?"

Akşam ilerledikçe daha da dolan bara baktım, henüz kimsenin beni tanıyıp isyan çıkarmamış olmasına gerçekten şaşırmıştım.

Yine de manyak gibi giyinmişken beni nasıl tanıyacaklarından emin değildim. "*Arınma Gecesi*'nden çıkmış bir çift gibi görünüyoruz," dedim.

"Oh, bu gece kesinlikle bazı kabusların kaynağı olacağız."

"Bu şeyler sende nasıl ve neden var?" Hafif siyah bir kapüşon ve beyaz bir şortla eşleştirdiği yeşil balık kafası maskesinin üzerindeki büyük sarı göz küresini çekiştirdim. En dikkat çekici hepsi yüzüyle birlikte örtülmüştü, bu da onu maske takmış kaslı adam gibi gösteriyordu.

Ben ise hâlâ motorcu şortum ve üzerinde en sevdiğim gruplardan biri olan *The Night Game* yazan büyük boy tişörtümün içindeydim. Oh.

Ayrıca bir kedi kafası maskesi takıyordum.

Gri ve beyaz çizgiliydi, pembe bir burnu ve acayip bıyıkları vardı. Aynı zamanda lastikti ve cehennem gibi sıcaktı ama hızla dolmaya başlayan bu barda hırpalanmamak için terin bedelini öderdim.

Yüzümü gören tek kişi kapıda kimlik kontrolü yapan fedaiydi. Benimkini verirken , pop yıldızı değil de yasal kimliğim olsa bile adımı tanıyacağından korkuyordum. Ama yaşlı bir beyefendiydi ve doğum günümden ve yüzümün resmime uymasından hiçbir şey umurunda değildi.

Yirmi bir yaşından büyük olduğumu gösteren parlak pembe bilekliği bana ikinci bir bakış bile atmadan takmıştı.

Aleks bize Tampa'dan St. Pete'in merkezine giden bir taksi çağırmıştı, maskelerimiz çoktan takılmıştı, içeri girdiğimizde şoför görünüşümüze bakıp gözünü bile kırpmadı - sadece nereye gitmek istediğimizi sordu. Aleks, her Ocak ayında Tampa'da korsan temalı geçit töreni Gasparilla sırasında muhtemelen daha çılgınlarını gördüğüne dair beni temin etti.

Taksi bizi bara bıraktığında kalabalık tarafından ezileceğimizden çok korkmuştum, özellikle de güvenlik ekibime Aleks ve ben yola çıktığımızda yanımızda olmalarına gerek olmadığı ısrar ettiğim için. Onlara endişelenmemelerini, iyi olacağımızı söyledim.

Buna tam olarak inanmamış olsam bile.

Tabii ki James ve Hunter iyi olacağımızı düşünmemi umursamadılar, beni tamamen yalnız bırakmayacaklardı. Bize yer açtılar, plakasız bir arabayla bizi takip ettiler ve şimdi kalabalığın arasına karışıyorlardı ama gözleri benimle Aleks'in üzerindeydi.

Ama geçerken bize gülüp işaret eden ya da beşlik çakan bazı insanlar dışında... hiçbir şey olmadı.

Kimse bizi tanımadı ve şimdi sanki ünlü değilmişiz gibi çocukluk arkadaşımla iki kişilik yüksek bir masada oturuyorduk.

"Ne diyebilirim ki? Sapıkça şeylerden hoşlanırım," diye cevap verdi Aleks. Alay ettim. "Ciddiyim. Bunlar sende ne arıyor?"

"Bunlar Seattle'daki çaylak partimden. Küçük bir taciz ritüeliydi. Dışarı çıktığımızda bize bu maskeleri taktırıyorlardı ve gecenin sonunda hala bizimle eve gelecek bir kız bulup bulamayacağımızı test ."

Dudaklarımı düzleştirdim. "Büyüleyici."

"Sen sordun," dedi omuz silkerek. "Balık kafası benimdi. Kedi o zamanki oda arkadaşıma aitti ve taşındığımızda onunkini atacaktı. alabileceğimi söyledim. Bu hatıradan ayrılmak istemedim."

"Ne kadar da ." "Neden gidip bir içki almıyorsun?"

Kalabalık bara biraz panikle baktım. "Ya sesimi tanırlarsa?" "Tanımazlar," diye beni temin etti.

Dudağımı çiğnedim, tartışıyordum.

"ama," dedi gülerek ve koluma hafifçe vurdu. "Dışarı çıkmak istiyordun. İşte ," dedi elini sallayarak

bar sahnesi üzerinde. Barın üçte biri dans pisti ve ışıklarla tamamlanmış kulüp havası verirken, üçte biri atari oyunları ve bilardo masalarıyla daha çok bir dalış barı gibi hissediyor ve diğer üçte biri de açık hava masaları ve çim oyunlarıyla bir park gibi davranıyordu.

Cevap vermem uzun sürünce Aleks sırıtarak ayağa kalktı. " değil. Ben giderim." "Hayır!"

Hemen ayağa fırladım. "Ben yapmak istiyorum"

Aleks sırıttı ve tekrar yerine oturdu. "Aferin kızıma."

"Bir şey ister misin?" diye sordum.

"Şaşırt beni."

Bar taburemden fırladım, bara doğru ilerlerken biraz titriyordum. Sipariş verebileceğim yere ulaşmak için kalabalığın arasından ite kaka ilerlemek zorunda kaldım ve insanların beni nasıl işaret edip sırıttıklarını kaçırmadım.

"Güzel bıyıklar," dedi bir kız gülerek, geçip gitmeden önce az önce sipariş ettiği shot'ını kaldırarak.

"Cadılar Bayramı'na daha iki ay var, biliyorsun değil mi?" diye dalga geçti bir adam, ama bunu sarhoş bir sırıtışla yaptı. "Çaba için bir A, yine de."

Bu alaycı sözler dışında herkes beni yalnız bıraktı. Ve hakkını yemeyelim, barmen bana ne istediğimi sorduğunda bile şaşırmış . Sanki daha çılgınca şeyler görmüş gibiydi ve kedi maskem gözlerini iki kez kırpmasına bile neden olmadı.

Kendime limonlu ve misket limonlu votka suyu, Aleks'e de viski söyledim. Beklerken parmaklarımı barın tahtasına vurdum, etrafa bakındım ve her şeyi içime çektim.

Tek bir kişi bile beni umursamazken.

Tanrım, biraz görünmez olmak güzel bir histi. Lanet bir kedi maskesi takmış bile, bu insanlar için hiç kimseydim. Cuma gecesi barda sarhoş olan bir kaçıktım sadece. Bara gidip normal bir insan gibi içki sipariş edebilirdim.

Bunların hepsini kaçırmıştım.

Kariyerim on dokuz yaşımda - dua ettiğim ve hayalini kurduğum bir şeydi. Ama bazen, bu yola girdiğimde farkında olmadan hangi deneyimlerden vazgeçtiğimi, hangi geçiş törenlerine asla erişemeyeceğimi merak ediyordum. Dışarı çıkmak, genç ve umursamaz olmak hakkında şarkılar yazdım, ama gerçek şu ki katıldığım partilerin çoğu balo kıyafetiydi ve herhangi bir türden içkiden çok şampanyadan oluşuyordu.

Bu , barmen geri döndüğünde siparişime iki shot tekila ekledim. Ve bana toplamı söylediğinde, tereddüt ettim.

Çünkü tam da o anda üzerimde hiç para olmadığını fark ettim.

gerçek bir cüzdan olan bir çanta taşımaya alışık değildim. Bir cüzdanım zaman da bunu moda olsun diye ve rötuşlar için rujumu rimelimi koymak için kullanıyordum. Benim için bir şeylerin ödemesini yapan bir ekibim vardı ve katıldığım etkinliklerin çoğunun ödemesini önceden yapıyordukpara almam için hiçbir *neden* yoktu.

Şu anda cüzdanım yanımda olsa bile ne yapacaktım? adım yazan bir kartla mı ödeyecektim? Fedai kayıtsız olabilirdi ama bu barmen olabilir miydi?

"Hımm..." diye kekelerken boynum kıpkırmızı kesildi.

Bana kaşlarını çattı, sıradakine başıyla selam verip siparişine başlarken bile yüzünü sinirli bir ifade kapladı.

Panikleyerek Aleks'in oturduğu masaya baktım.

Ve yine, o piçin iki yirmi dolarlık banknotu havaya kaldırırken o lanet balık maskesinin altında sırıttığını biliyordum.

Gözlerimi devirerek barmene hemen döneceğimi söyledim. Kalabalığın arasından Aleks' ulaşmak için *özür dilerim* diye mırıldandım, parayı elinden aldım, bara doğru , ödemeyi yaptım, içkilerimizi aldım ve dikkatlice manevralar yaparak masamıza geri döndüm.

Bunu başardığımda, içkilerimiz döküldüğü için ellerim yapış yapış olmuştu ve maskenin altında terliyordum, nefesim kesilmişti.

"Peynir ve pilav, bu bir yapımdı," dedim, biraz hava için gömleğimi karıştırırken. "Bir şeyleri kendin alma dünyasına hoş geldin."

"Kimse beni tanımıyor." "Sana söylemiştim."

O göremese de gülümsedim, kokteylimin pipetini maskemin ağzına soktum ve uzun bir nefes çektim. Hemen yüzümü buruşturdum, kollarımda titreme . "Bu iğrenç!"

Aleks viskisinden bir yudum almak için maskesinin altını kaldırırken bir kahkaha attı. "Üniversite partilerinde kaçırdığınızı merak ediyorsanız, işte size tadımlık."

Uzun bir yudum daha aldığımda bile hâlâ yüzümü buruşturuyordum. Titreyerek başımı salladım ve iki tekila shotı havaya kaldırdım. "Bunları bizim için aldım."

"Vay canına. Gerçekten üniversite deneyimi yaşayacağız."

"Daha önce hiç barda shot yapmamıştım."

"*Ne*?" Güldü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silktim. "Herkes partiye odaklanmışken ben müziğe odaklanmıştım. Ve sonra içkinin pek de bir şey olmadığı partilere . Daha çok... şampanya fıskiyeleri ve pahalı şarap şişeleri gibiydi."

"Ne tür bir tekila bu?"

"Bilmiyorum. Sadece tekila dedim."

"Tanrım," dedi, shot bardaklarından birini alırken başını sallayarak. Maskesini kaldırıp içmeye hazırlanırken bardağı bana doğru tuttu. "İşte kusmamanın şerefine."

Kadeh kaldırma endişemi dile getirmeme fırsat vermeden bardağını tokuşturdu ve kadehi geri fırlatarak bana da aynı şeyi yapmaktan başka seçenek bırakmadı.

Bunu yapar yapmaz öksürdüm, alkol yemek borumu yakıp geçerken neredeyse öğürüyordum.

"Aman Tanrım," diye tısladım, kokteylimi içerken - ki kokteylim çok az daha iyiydi. "Bu berbattı. Bir insan bunu neden yapar ki?"

"Mümkün olduğunca çabuk sarhoş olmak

için." "*Korkunçtu*," dedim.

Ama yanma hissi yatıştığında, yüzen bir gülümseme hissettim, dans etme dürtüsü beni geçirdi.

Aleks'i yakaladım ve bir tane daha yapmak için bara .

- - -

"Kedi balığı! Yayın balığı! Yayın balığı! Yayın balığı!"

Aleks omuzlarımı ovarken tezahüratlar barda çınlıyordu, ikimiz de yeşil çimlerin üzerinden rakiplerimize bakıyorduk. "İşte bu, Strings. Tek bir şans. Maçı kazanmak için tek bir atış."

"Tamam, Eminem. Sakin ol."

"Bunu duyuyor musun? Kalabalık çıldırıyor mu? Bu *senin* için. Bunu batırırsan çılgına dönecekler. Bunu batırırsak *kazanırız*."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Ama sonra tekrar tekrar başımı salladım, ellerimi birbirine sürttüm ve ayak parmaklarımın üzerinde biraz zıpladım.

Hayatımda tek bir gün bile atletizmle ilgili bir yarışmaya katılmamıştım.

Ama görünüşe göre, beni sarhoş edin, bir kedi maskesi takın ve çim pong oyununda profesyonel bir hokey oyuncusuyla eşleştirin ve farklı bir insan oluyorum.

Elememiz gereken bir çöp tenekesi kalmıştı ve yakartopu elime , ellerimde beklentiyle ağırlaştığını hissettim. Aleks sırası geldiğinde topu kıl payı kaçırmıştı - top çemberin etrafında dönerek dışarı fırlamıştı, giderek artan hayranlarımızın dehşeti ve karşı karşıya oynadığımız iki kas kafanın rahatlamasıyla

Adım atıp atmaya hazırlanırken o iri yarı adamlar benimle alay ediyorlardı ama ben onları geliyor, bunun yerine akan uğultuya odaklanıyordum.

Bir konsere başlamak için sahneye çıkmadan önce hissettiğim adrenalinin ; harika bir şey olacağı ve benim de bunun bir parçası olacağım beklentisi.

Beni doldurmasına izin verdim, kendimi sıcak, gizli bir vaha gibi içine bıraktım.

Bir nefes aldım. . Topu elime aldım... ve uçmasına izin verdim.

Top fırlatılır fırlatılmaz tezahüratlar sustu ve top çimin üzerinde ağır çekimde uçuyor gibiydi. Yanı başımızda oyun oynayan insanlar bile durup izlemeye başlamıştı, acaba bu o muydu, eve altın madalyayı götürecek miydik diye.

Kırmızı top mükemmel bir yay çizerek yükseldi ve çöp kutusunun kenarına çarptığında kalabalıktan toplu bir *oh* sesi yükseldi. Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım, ellerimi birbirine vurdum ve "GİR ŞURAYA!" diye bağırdım.

Zıpladı, hepimizle alay etti.

Sonra da çöp kutusuna düştü.

Her şey bir oldu: kalabalık çığlık atıyor, etrafımızda biralar uçuşuyor, biri küçük avlu pong sahasının ortasına doğru koşuyor ve tişörtünü yırtıyordu.

Ve ben Aleks'in kollarına atladım.

Yere iner inmez beni döndürdü, bacaklarım güçlü merkezinin etrafına sarıldı ve bir eliyle beni zahmetsizce tutarken diğer elini zaferle havaya .

Tam da beni sabit tutan tek elinin sıkıca kıçımda olduğunu fark ettiğimde, tam da çok hassas bir onun sıcaklığıyla aynı hizada olmasına tepki vermeye başladığımda - etrafımız sarılmıştı.

Aleks beni yere bıraktı ama yakınımda tuttu, beşlik çakarken ve insanların maskelerimizin arasından kabaca avuçlamalarını ve bizi iyice sallamalarını kabul ederken kolu sahiplenici bir şekilde bana sarıldı. Down'ları olduğunu ve sırada bizimle oynayacaklarını iddia eden düzinelerce insan vardı ama Aleks'in nemli tişörtünü çekiştirdim, bu korkunç Florida sıcağında kafamızda lastik bir maskeyle spor yapmaktan onun da benim kadar sıcak olduğunun kanıtıydı.

Söylememe bile gerek kalmamasına bayıldım. O küçük hareketle bir molaya ihtiyacım olduğunu anladı.

"Pekâlâ, sanırım tahttan inip başkalarının oynamasına izin vermemizin zamanı geldi," diye kalabalığın hayal kırıklığına uğradığını duyurdu. Ama onların yalvarışlarını elinin tersiyle iterek elimi tuttu ve beni bara doğru çekti.

İkimiz de birer su içtik ve Aleks beni sadece tuvalete gidip dönecek kadar yalnız bırakırken ben bir shot yaptım.

"Sen de benim terli misin?" diye sordu maskemi çekiştirerek. "Oh, kesinlikle
iğrencim. Bir kediden bataklık canavarına dönüştüm."
Lastiklerin arasından bile kıkırdadığını duyabiliyordum ve elimi tekrar avucuna önce barmene biraz daha para uzattı.
"," dedi. "Gidebileceğimiz bir yer biliyorum."

CHAPTER 20

Düğümlere Bağlı

Aleks

"Söz veriyorum, burada iyiyiz," dedim üçüncü kez, Mia'nın iskelenin kenarına takılan dizini sıkarak. Körfezin artık kapkara olmuş sularına bakıyor, dondurma külahlarımızı yalarken ayaklarımıza çarpan dalgaları dinliyorduk.

Mia'nın maskesi hâlâ kafasındaydı, sanki biri bize yaklaşırsa her an indirmeye hazırdı. Ama kimse bize ikinci kez bakmıyordu. parlak ışıklı avluda patenciler hareketler yapıyor ve kendilerini filme çekiyorlardı, sağımızdaki parkta oynayan aileler vardı, tıpkı bizim gibi iskelenin kenarına serpiştirilmiş sevgililer kendi dünyalarına dalmışlardı. James ve Hunter da her karşı yakınlarda gizleniyordu.

"Mia," dedim , geçen bir kaykaydan ürküp elini başındaki maskeye . "Burası St. Pete Şehir Merkezi - Los Angeles değil. Biz *iyiyiz*."

Lastiği kafasından sıyırdım ve bir *tokatla* ulaşamayacağı karşı tarafıma düşmesine izin verdim. Bana bakarken endişeli gözleri iki çıktı ama elindeki eriyen külahı başımla ettim.

"Yalamaya başlasan iyi edersin, yoksa ellerine yüzüne bulaştıracaksın."

Mia gözlerini kırpıştırdı, dilini külahın kenarlarında uzun ve düz şekilde gezdirmeden önce damlayan baktı. Terli ve kokulu olması önemli değildi - bu kadının teri benim için kedi nanesi gibiydi.

Hala muhteşem görünüyordu.

Ona dokunma dürtüsü beni hâlâ düğüm düğüm ediyordu.

Ve hala dilini dondurma külahı boyunca öyle bir gezdiriyordu ki, başka bir şey yaladığını hayal etmemek imkansızdı.

Bu manzara karşısında inlememek için kendimi zor tuttum ve şortumu düzeltmek için aşağı uzandım.

Bu konuda kurnaz olduğumu sanıyordum ama Mia kaşlarını kaldırdı, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce gözleri kucağıma düştü. "Seni sapık - dondurma külahını yalayışımı izleyerek mi göğüslerin kabardı?"

"Hey, acı çekenleri biraz , tamam mı? Burada biraz kurak bir geçiyoruz," diye hatırlattım ona. "Ve o dondurma külahını küçük bir nemfoman gibi yalayıp kemirmen benim suçum değil." Omuz silkerek kendi külahımı yaladım. "Ben sadece bir erkeğim."

"Bir *nemfo mu?*" Kıkırdadı. "Kaç yaşındayız, yine mi on altı? Ben dondurma yiyorum, Suter. Onu kirleten ." "Uh-huh. Geçen ay yemeklerime *orgazmik* diyen kişi söylüyor bunu."

Başını sallayarak kendi kendine kıkırdadı. oldukça sarhoş olduğunu görebiliyordum - ayaklarını tekmelerken gözleri biraz kaymış ve odaklanmamıştı. Bu gece o kadar çok içki içtiğini görmüştüm ki hâlâ uyanık olmasına şaşırmıştım.

Konuşmayı keseceğini düşünmüştüm ama sonra küçük şeytan gibi gülümsedi ve külahının kenarını yalarken yüzünü bana döndü. Yavaşça yalamaya özen gösterdi, külahın ucunu ağzına alıp inlerken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sonra gözlerini kapattı, lokmayı yuttuktan sonra dudaklarını yaladı.

"Çok *iyi*," dedi biraz soluk soluğa.

Kahretsin, bağışıklığım istedim. Bunu rahatça yapabilmeyi istedim. Ama sikim artık kaya gibi sertleşmişti ve gözlerim dilinin dudaklarını yalayıp temizlediği yere takılı kaldığında şortumun içinde lanet bir çadır kuruyordu.

Gözlerini açıp bana gülümsediğinde, yanakları pembeleşmiş ve kızarmıştı, iki kişinin bu oyunu oynayabileceğine karar verdim.

Hiç ara vermeden bakışlarını üzerimde tuttum ve külahımı ağzıma götürüp göğsümden gelen alçak bir iniltiyle yavaşça yaladım. En tepeye , dilimi sıkı bir daire şeklinde döndürdükten sonra, tıpkı tanrılar Mia'nın kalçalarının arasındaki tatlı meyveye erişmemi sağlasaydı yapacağım gibi ileri geri hareket ettirdim.

"Mmm, haklısın," dedim, çikolatalı dondurmayı tenimden yalamadan önce başparmağımla ağzımın kenarını sildim. "Lezzetli."

Mia'nın bir sonraki nefesi ayrılmış dudaklarından titreyerek çıktı, çakırkeyif gözleri uzun süre ağzıma takılı kaldı ve sonra silkinip homurdanarak kolumu itti.

"İğrençsin."

"Kendinize az böyle düşündüğünüzü söylemeye devam edin."

O daha itiraz edemeden uzandım ve dondurma külahımla burnuna vurdum. Ağzı inanılmaz bir şekilde açıldı, "Bunu az önce yapmadın."

"Ben de yaptım ve yine yapacağım." Bir parmağımı dondurmamın içinde gezdirdim ve sonra bir yanağına dokundum. "Seni velet!" Bakışlarını kısarak kendi külahıyla tam çeneme vurdu. "Ha! Nasıl bir his?"

Onu birkaç kez daha yakaladım ve karşı saldırı girişimlerinden kaçtım. Saçıma biraz bulaştırmaya çalıştığında, yolumdan çekildim ve yanağındaki kremalı ikramı yaladım.

"Ew!" Ama o güldü ve sonra eğilip çenemi yaladı. Dilinin kırbacı tam

arasına bir sarsıntı gönderdi.

Karşılık veremiyordum, gülemiyordum ya da külahımla bir yumruk daha atamıyordum. Beynim allak olmuştu. Birkaç saniye sürmüş olması önemli değildi. Dilinin etime sürtünmesi zihnimde ağır çekimde gerçekleşmişti şimdi onu bileğinden yakalayıp kendime yakın tuttuğumda tekrar ediyordu.

Burnumun ona baktım, Mia yaramaz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ona sarıldıkça bu gülümseme daha da kayboluyor, aramızdaki enerji dokunulduğunda elektrikli bir şeye dönüşüyordu.

Onu öpmek istedim.

Yapmamak için kendimi zor tuttuğumdan burun deliklerim şişti. Yaparsam ne yapardı? Bana izin verir miydi? Etrafta rol yapacak kameralar yokken beni öper miydi?

Düşüncesizce hareket edemeden Mia elimden kurtuldu ve şakacı bir şekilde beni tekrar itti, yanakları karanlıkta bile kızardığını görebileceğim kadar .

Bir peçeteyle kendini , aynısını yapmam için bana da bir tane uzattı ve sonra ikimiz de külahlarımızın geri kalanını yerken sessizleştik.

"Bu gece çok eğlenceliydi," dedi sonunda ve bana bakmadan önce durakladı. "Daha önce hiç dışarı çıkmamıştım. Her zaman yaptığın şey bu mu?"

Dilini üzerimde hissettiğimde hâlâ sersemlemiştim ama bunu üzerimden çalışarak sorusuna odaklandım. "Tam olarak böyle değil, en azından artık değil. Artık VIP hayatına daha alışkınım, kabul ediyorum. Ama Seattle'da çaylakken?" Başımı salladım, son yiyordum. "Her zaman."

"Eminim o zamanlar dışarı çıktığında daha çok içiyordun. Bu gece neredeyse *hiç içmedin*. Bu çok kaba. Şu anda senden çok daha sarhoşum."

"Çünkü yaklaşık yedi tekila shot ve kim bilir kaç tane kokteyl içtin." "Ve neredeyse bütün gece o viskiyi

yudumladın. Bir kadının tek başına içmesine izin vermek hoş bir şey değil." Son kısmı ağzımın kenarının eğilmesine

neden olan korkunç bir İngiliz aksanıyla söyledi.

"Ne diyebilirim ki? Sözlerimi tutarım."

Mia kaşlarını kaldırdı.

"Sarhoş olup kendimi rezil etmeye iznim olmadığını söylemiştin," hatırlattım. "Doğru,

çünkü bunu gerçekten yapacağından çok emindim."

Biraz alay etti, son külahını bitirdi ve kırıntıların tozunu almak için ellerini birbirine sildi. Bana tekrar baktığında, benimkinin yokluğunda gülümsemesi .

"Sözümün eri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben... Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu ima ettin."

Yutkundu. "Demek istediğim, bu küçük gösteri için yaşam tarzını bırakmanı beklemiyordum. Sadece bazı kurallar koyarsam bu konuda ihtiyatlı davranırsın diye düşündüm."

Şimdi, keşke içecek bir şeyim olsaydı, avuçlarıma yaslanıp karanlık suya bakmaktan başka bir şey yapabilseydim ve onun benim hakkımdaki fikrini değiştirip değiştiremeyeceğimi merak etseydim.

Acaba beni lanet bir vahşiden başka bir şey olarak görebilecek mi?

Sözlerinin göğsümde yarattığı acıyı gizlemek için yüzümü nötr tutmaya çalıştım. Tam da bende daha fazlasını gördüğünü düşündüğüm anda böyle bir şey bana hatırlatıyordu.

Yine de, *ben* bile kendimi daha fazla düşünmüyorsam onu suçlayabilir miydim?

Kimsenin , beni farklı kılan bir hayat yaşamıştım. Motive edici unsurlar söz konusu olduğunda, hiçbiri yoktu - geçimini sağlayacak ya da bir aile, gösteriş yapacak bir ebeveyn, etkileyecek bir eş, örnek olacak bir çocuk yoktu.

Sadece ben vardım.

Ve çoğu gün, beni idare eden tek şey hokeydi. Bazı günler, o bile

beni heyecanlandırmıyordu.

Belki de Mia bu yüzden söz sözümü tutacağıma güvenmiyordu. Ama bu şakanın tarafı, hayatımda sözümü tutma ihtiyacı hissettiğim *tek* kişinin o olmasıydı.

Sunduklarımdan daha iyisini hak ettiğini düşündüğüm tek kişi oydu.

"Biliyor musun, balık kafası maskesiyle bile, o barda oynadığımız adamlardan daha fazla kadın eminim." Mia duruşumu yansıtmak için arkasına yaslandı, ifadesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "Biz avluda pong oynarken köşede mırıldanan bekârlığa veda grubunu gördün mü? Tuvalete gittiğinde saldırıya uğrayacaksın diye endişelendim."

Ona ukalaca bir cevap vermek istedim ama devam ederken yapabildiğim en iyi şey acınası sırıtma çabasıydı

Daha önce söylediklerinden dolayı için.

"Annem ve babamdan taşındığından beri hiç biriyle çıktın mı?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı, daha düşünceliydi. "Bilirsin işte... ciddi olarak?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." "Dalga geç
benimle."

Neden bunu benden duyması gerektiğini bilmiyordum. Seyrek de olsa Mia'yla hayatımdaki herkesten daha fazla konuşuyordum. Eğer bir ilişkim olduğunu bilecek biri varsa, o da oydu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hiç mi?"

Yutkundum ve Mia'ya ona karşı hissettiklerimi söylemek için Los Angeles'a uçak bileti aldığım zamanı düşündüm. O zamanlar ikimiz de yirmi yaşındaydık. Ben NHL'deki ilk sezonumu yeni bitirmiştim. O da ilk albümünü kaydediyordu.

Uçuşumdan bir gece önce magazin basını onun bir rock yıldızıyla çekilmiş fotoğraflarını yayınladı.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim.

"Hokey hayatının tek aşkı, ha?"

Sudan ona doğru baktım. "Eğer düşündüğün buysa."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Bu yüzden soruyorum. Ben... Ben sadece hiç yuva kurmak istemediğini merak ediyorum. Eğer bir gün bir eş istersen... çocuklar..." Omuz silkti. "Belki de yarın tüm dünyaya numara yapacağımız içindir, ama aklımdan çıkmıyor."

"Bunu mu istiyorsun?" Konuyu saptırarak sordum. "Evlilik ve çocuklar yani. Austin'le böyle hissettiğinden bahsettiğini biliyorum. Şimdi hâlâ böyle hissediyor musun?"

"Evet," dedi, gözleri karanlık dalgaları tararken dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Evet, gerçekten istiyorum. Ama şimdi farklı, biliyor musun? Austin'den sonra. Sırf bir koca olsun diye bir koca istemiyorum. Ben istiyorum ki..." İç çekti. "Beni tüketecek türden bir aşk istiyorum. Bir eş ve arkadaş istiyorum, birlikte gülebileceğim, oynayabileceğim ve keşfedebileceğim birini. Tutku istiyorum, ham ve her şeyi kapsayan. Sadece evlenmek istemiyorum. Evlenmek istiyorum - zihnimi, bedenimi ve ruhumu benim onun deli olduğum kadar deli olan birine adamak istiyorum."

Onun bu itirafı karşısında burun deliklerim alevlendi, yüzünün yan tarafına ulaşan azıcık ışığın izini sürerken boğazım düğümlendi. Bakışlarım güzellik işaretine, yanağının hemen altındaki yumuşak deriye takıldı, eğer onu yeterince büyük gülümsetirsem gamzesinin ortaya çıkacağını biliyordum.

Kızının da aynı gamzeye sahip olup olmayacağını, oğlunun onun parlak mavi gözlerine sahip olup olmayacağını merak ettim.

Ve sonra midem hemen dibe vurdu çünkü eğer çocuğu olursa, onun için asla yeterince iyi görmeyeceğim birinden olacağını biliyordum.

Bu kategoride sınıflandırabileceğim bir erkeğin hayatta olmadığından oldukça .

"Bu adil değil, arada," dedi parmağıyla beni gösterip küçük bir el hareketi yaparak. "Şimdi cevap vermek zorundasın." "Yoksa ne
olur?"

Çenesine vurdu. "Ya da... Seni bu iskeleden aşağıya, köpekbalıklarının istila ettiği sulara atarım." "Aşağıda
köpekbalığı olmadığına eminim. Ayrıca beni bir santim bile fırlatamayacağından da eminim."

"İyi o zaman. O zaman *kendimi* aşağı atarım." Demek anlatmak için dramatik bir şekilde öne doğru eğildi ama sırada dengesini kaybetti, gözleri büyüdü ve neredeyse suya düşecekken küçük bir çığlık attı.

Bir elimle onu kolayca yakaladım, dirseğine doladım ve kendime çektim. O kadar ufak tefekti ki bu hareketle ne kadar kolay geldiğini fark etmemiştim ve şimdi yarısı kucağımda, bir eli göğsümde, diğeri boynuma sarılmış burnumun ucundan ona bakıyordu.

Bir kez daha öpecek kadar yakındı.

Eğer onu bir santim daha yukarı çekersem, çenemi indirip ağzımı onunkine doğru açarsam, tadına bakabilirdim. Çıkarmasını umduğum o tatlı nefesi içime çekebilir, kollarımın eriyişinin tadını çıkarabilirdim.

Yoksa bu sadece gösteriş için miydi?

Sanki aklımın nerede olduğunu anlamış gibi sertleştiğini hissettim - sanki heyecanlanmak yerine öpeceğimden korkuyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve geçen hafta albümünün çıkış partisinde, *siktir et* diyecek ve onu gerçekten öpecek kadar baştan çıktığımı hatırladım.

Ama bana etrafta hiç kamera olmadığını hatırlattı.

Dudaklarımı sadece zaman dudaklarında görmek istediğini açıkça belirtmişti.

Yutkundum, isteksizce onu tutmayı bıraktım ve dik oturmasına yardım ettim. Ama artık kucağımda olmasa bile, eli hala göğsüme yapışmıştı, parmak uçları beni yerimde tutmaya yetecek kadar kapüşonuma dolanmıştı.

"Ne istediğimin bir önemi yok," dedim sonunda, sesim sert çıkmıştı.

Mia gözlerini kırpıştırdı. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir eş, çocuklar isteseydim... fark etmezdi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü herkesin başına gelmesi gereken hikâye bu değil Mia." "Neden
senin için öyle olmasın ki?"

Sırıttım, nemli saçlarını geriye ve yüzüne süpürürken burnumdan kahkaha nefesi çıktı. "Bir kadına hayat arkadaşı olarak ne sunabilirim? Bir çocuğa baba olarak ne sunabilirim?" Başımı salladım. "İçimde bir hastalık var Mia. Doğuştan gelen ve beni asla terk etmeyecek bir hastalık. İçimde bağımlı kanı dolaşıyor."

"Aleks..."

"Bu doğru. Beni içtiğimde, kendimi uyuşturmak için başka yollara gördün. Dört Temmuz'u hâlâ hatırladığını biliyorum."

Bakışlarımla onu kıstırdım ve bana söylemesi için cesaretlendirdim.

Söylemedi.

"Ailemin hayatını mahvettiği gibi benim hayatımı da mahvetmesine izin vermemek için aktif olarak mücadele etmek zorundayım," diye devam ettim, sesim kısıktı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bazı günler bu değip değmeyeceğini merak ediyorum. Biriyle paylaşabileceğim büyük ve güzel bir ailem yok. Bir ömür boyu harika çocukluk anılarım yok. Ben arkadaşları ve finansal planı olan, iyi ayarlanmış bir beyefendi değilim. Ben sadece..." Omuz silktim. "Ben sadece bir hokey oyuncusuyum. Ve bazı günler, o kadar bile değilim."

Mia'nın gözleri benimkiler arasında gidip ve elini gömleğimin içinde daha da yukarı kaldırdığını, beni kendine daha da yaklaştırdığını fark edip emin değildim.

"Sen gelenlerden daha fazlasısın," diye fısıldadı. Ama buna gerçekten
inanıyor muydu?

Benimle şakalaşma şekli, davranışlarım hakkında söylediği şeyler... O kadar emin değildim.

Ve şu anda, annesinin deyimiyle, ve tekila isterse her şeyi bir durumdaydı.

Benimle son kez bu kadar sarhoş olduğunda, onu öpmemi istemişti. Ve
ertesi gün, bana bunun bir hata olduğunu söylemişti.

Boğazımı temizledim, elimi onunkinin üzerine koyarak parmaklarını sıyırmasına kadar uzun tuttum. Ayağa kalktım, ona da nazikçe yardım ettim.

"," dedim. "Seni evine götürelim. Yarın büyük bir gün olacak."

Gülümsemeye çalıştım, ona iyi olduğumu ve konuşmanın gömülü belirten küçük bir göz kırptım. Maskesinin altında kaybolsa bile kaşlarını çatmasını kaçırmadım. Benimkini de indirdim, elini tuttum ve doğru yürürken bir taksi çağırdım. James ve Hunter bizi uzaktan takip ediyorlardı ama Mia'nın iyi olduğundan emin olmak için orada olduklarını biliyordum.

Mia'nın benimle güvende olduğunu hissetsem bile onlar için minnettardım. Ekibinde onu koruyacak iyi adamların olması hoşuma gitmişti.

Mia, Davis Adası'nda, Will Perry'nin Chloe ve Ava ile birlikte yaşadığı yerden çok da uzak olmayan, gözlerden uzak bir malikânede kalıyordu.

Yolda durduğumuzda ve taksi şoförü arabayı park , bu hayatı onunla birlikte yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Ya dışarıda geçirdiğimiz bir geceden sonra eve dönerken onu kapısına kadar götürmek yerine onunla *birlikte* içeri girseydim? Soyunmasına yardım etmek, birlikte sıcak bir banyoya girmek, ona sarılmak, dokunmak ve onu her yönden benim yapmak nasıl bir his olurdu?

Bir an onu görebildim - bana sorduğu aileyi. Ama ortaya çıkar çıkmaz
kayboldu, bir gerçeklik bulutu içinde silindi.

Onu kapıya kadar geçirdiğimde güvenlik görevlilerinden biri kapıdaydı. James. Selamlamak için başını salladı ama onun dışında biz gibi davrandı, gözlerini evin çevresinden .

"Teşekkür ," dedi Mia . "Bu gece için. Ben... ne kadar eğlendiğimi, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu sana anlatamam."

"İyi vakit geçirmek için her zaman buradayım." Eğildim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. "Yarın görüşürüz, neredeyse
nişanlım." Sonra, kalbimin dengesiz atışından daha ikna edici olduğunu umduğum ukala bir göz kırpışla geri .

CHAPTER 21

Bu Gece Mia Var

"Sarhoşum."

Owen Marshall'ın ev partisinden ayrıldığımızdan beri yirmi yedinci kez kıkırdıyorum ve Aleks bir sırıtışla savaşıyor, sessiz olmamı söylemek için bir parmağını dudaklarına götürüyor.

Aleks'in ayık olması sayesinde şimdi evdeyiz. Sabah pist zamanı var ve akşamdan kalma olmak istemedi, bu yüzden bu geceki partide içmedi. Ayık olmasına sevindim. Bizi götürdüğü için mutluyum.

Yan bahçemde tökezlerken düşmememem için beni dik tutmasına seviniyorum.

Arka güverteye doğru ilerlerken elinin kilitlendiği yere çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum ama bu imkansız. Eli çok büyük. Avuç içi tenime karşı çok sıcak.

Beni neredeyse taşıyacağı noktaya kadar ona daha da yaslanıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Neden hep bu kadar güzel kokuyor? Vücut yıkama suyu ve erkek gibi. Nane, buz ve o. *Bazen sırf bu kokuyu içime çekebilmek için odasına gidip o video oyunları oynarken yatağının üzerine şarkı sözleri yazıyorum.*

"Pekâlâ, Strings. Şu bacaklarını kullan," diyor Aleks kıkırdayarak merdivenlere ulaştığımızda. Yukarı çıkarken her adımda bana yardım ediyor ve sürgülü cam kapıdan bizi dikkatlice içeri sokmadan önce sessiz olmamı tekrar hatırlatıyor.

İçeri girmeme yardım etmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için kontrol etti. Annem ve babam partiye biliyorlar. Bilmedikleri şey ise küçük kızlarının şu anda büyük bir D ile sarhoş olduğu ve bundan hiç memnun olmayacakları. Tekrar söylüyorum, Aleks'in benimle ilgilenmesine sevindim.

Her zaman benimle ilgileniyor.

Koridorda birlikte tökezliyoruz - ben ona yapışıp sallanırken o bizi sabit tutmak için elinden geleni yapıyor. Benim odama giderken onun odasını geçiyoruz ve içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan dikkatlice ve sessizce kapatmam için beni serbest bırakıyor.

Kıkırdama krizine girerek yüzüstü yatağa düştüm.

"Sarhoşum," diyorum tekrar, sesim yorganım tarafından bastırılıyor.

Aleks'in elleri yataktan sarkan ayak bileklerimde olmadan önce arkamdan iç çektiğini duyuyorum. Hızlı bir hareketle beni ters çeviriyor ve ben daha da çok gülüyorum.

"Sessiz olmazsan ikimizin de başını derde sokacaksın," diye fısıltıyla uyardıktan sonra sağ kalçamın dış tarafına bir şaplak attı. "Sus."

Bu kelime neden diken diken ediyor bilmiyorum. Neden bütün

kahkahalar boğazımda düğümleniyor bilmiyorum.

Kalçalarımın arasına çarpan ve onları birbirine sıkıştırmama neden olan garip ve alışılmadık elektrik zonklamasını anlamıyorum.

Aleks'i izlemek için dirseklerimin üzerine eğildiğimde gözlerim kocaman, dudaklarım ayrık. Benden habersiz, dikkatini spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüğü yere vermiş. Her bir ayakkabıyı ayağımdan kaydırmadan önce bağcıklarını özenle çözüyor ve kirli şeyleri sessizce yatağımın altına yerleştiriyor.

Ayaktayken elleri yine ayak bileklerimi buluyor, başparmakları çoraplarımın üstündeki hassas teni okşuyor.

Sanırım ben de onun biraz sertleştiğini hissediyorum.

Sanırım o da odanın ağırlığını benim gibi hissediyor, havanın artık bir şekilde daha ağır olduğunu. Yutkunuyor, gözleri

benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

Çok seksi.

Tanrım*, çok ateşli.*

Üzerinde okulumuzun logosu olan koyu yeşil bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Üzerindeki açık renk kot pantolon, boynundaki zincir ve arkası dönük şapkasıyla birlikte kötü bir çocuğa benziyor. Geçen hafta buza yapışan burnunun hâlâ kırık olmasının da bir faydası yok.

Ona bakarken sıcak ve terli hissediyorum, sanki başka tarafa bakmalıymışım gibi ama yapamıyorum.

Boğazını temizliyor, ayak bileklerimi serbest bırakıyor ve odayı geçip şifonyerime gidiyor. Pijamalarımı bulana kadar çekmeceleri açıp kapatıyor ve onları yanımdaki yatağa fırlatıyor.

"Biraz uyu, seni küçük tehdit," diyor sırıtarak. Kapıya doğru bir

adım atamadan bileğini yakaladım.

"Kal."

Aleks elimin bileğini sardığı yere bakıyor, bakışları benimkini bulduktan sonra tekrar temas noktasına bakıyor. "Lütfen?" Bir an sonra hâlâ donup kaldığında ekliyorum. "Sadece... buraya otur. Konuş benimle."

Yanımdaki yatağı okşuyorum, sırtımı yastıklara dayayana kadar yana kayıyorum. Aleks davetiyeye cehenneme açılan bir kapı gibi bakıyor.

"Henüz yatamayacak kadar sarhoşum," diyorum. "Ben döndüreceğim."

Yutkunuyor ama kabul ediyor, oturuyor. Hâlâ kaskatı, yastıklara yaslanıp tam olarak gevşemiyor.

"Aman Tanrım. Sakin ol, Suter. Üzerine kusmayacağım," diye takılıyorum ve sonra kolumu onunkinden geçirip başımı omzuna koyuyorum, çoraplı ayaklarımı bacaklarının altına sokuyorum. "Mmm, her zaman çok sıcaksın, bir fırın gibi."

İçime çekiliyorum ve birkaç nefes aldıktan sonra Aleks'in biraz rahatladığını hissediyorum.

"Dostum. Jerry'nin fıçı duruşunu gördün mü?" Bir hıçkırıkla kıkırdıyorum. "Sonrasında kanepede sızmasına şaşmamalı."

"Çantayı tokatlama performansından daha çok etkilendim," diyor Aleks, parmakları saçlarımla oynamaya geliyor. Tırnaklarının kafa derime değdiği ilk anda keyifle iç geçiriyorum. "Bu kadar şarap düşkünü olduğunu kim bilebilirdi?"

"Annemden aldım."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve sonra geceyi ve yaşanan tüm çılgınlıkları . Sevişirken ve havuza atlarken gördüğümüz insanlardan mutfak adasında dans edenlere ya da yetişkin bir adamı kıç üstü yatıracak nargileler içenlere kadar.

Sonunda sustuk, ben kapüşonunun ipiyle uğraşırken Aleks hâlâ saçlarımla oynuyor.

"Sanırım liseyi özleyeceğim," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Yani, hepsini değil. Okul ödevlerini falan değil ama... Bilmiyorum. İyi sayılırdık, değil mi? Eğlenceliydi."

Aleks sırıtıyor ama ona baktığımda gözlerinde bir tür mesafe görüyorum. "Sanırım öyle."

Annesini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum ve iniş çıkışlarla dolu bir dönem geçirdiğini bildiğim halde benimle aynı lise deneyimini yaşadığını varsaydığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yepyeni bir ülkeye taşındı. Annesi olarak gördüğü kadın o yokken öldü. Her şeyin farklı olduğu bir yerde - dil, kültür, hatta sevdiği sporun bazı yönleri.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam kalbim o kadar sert atıyor.

Bu çocuk hayatıma sadece iki yıl önce girdi ve şimdi benim en iyi arkadaşım. Onunla her sabah ve akşam konuşmadığımı hayal bile edemiyorum. Yeni şarkılar yazmaya çalışırken benimle dalga geçmediği hafta sonlarını ya da sezon boyunca hokey oynarken ona tezahürat yapmadığım geceleri hayal edemiyorum. Bu evde uyurken onun hemen koridorun sonunda olduğunu bilmemeyi hayal bile edemiyorum.

Şimdi son sınıftayız, mezun olmamıza ve ayrı hayatlar yaşamamıza haftalar kaldı. Ben sonbaharda üniversiteye gideceğim, tabii bir mucize olur da müziğim o zamana kadar yükselişe geçmezse, ki dışarıda benimle aynı büyük çıkışı yapmak isteyen kaç sanatçı olduğunu düşünürsek bu pek olası görünmüyor. Peki ya Aleks? O çoktan NHL'ye seçildi. Elbette, bu yılın geri kalanında burada olacak ve belki gelecek yıl genç ligde bir sezon daha oynayacak, ama sonra gitmiş olacak. Ve kim bilir benim için daha sonra ne olacak.

Ama bu gece var.

Kelimeler bir anda yüzüme çarpıyor, önce sert, sonra tereyağı gibi eriyerek vücudumun her köşesine yayılıyor. Bu gece bizim.

Yutkunuyorum, ellerimin ne yapacaklarını söyleyemeden hareket ettiğini hissettiğimde kalbim hızlanıyor. ipiyle çenesinin çizgisini izlemeye geçiyorum, avucumu gıdıklayan hafif kirli sakaldan biraz titriyorum.

Sanırım dokunuşumla çenesinin sertleştiğini hissediyorum, sanırım kalbinin benimkiyle aynı hızda atmaya başladığını duyuyorum. Kucağına tırmanmadan önce fazla düşünmeme izin vermiyorum.

Aleks'in beni durdurmasını bekliyorum. Gülmesini ve bana ne halt ettiğimi sormasını bekliyorum. Ama sormadı.

Onun yerine, elleri kalçalarımı buluyor ve ben ona yaslanırken beni morartacak kadar sert kavrıyor. Tamamen oturduğumda, kot pantolonunun dikişi eteğimin altındaki pamuklu külotla aynı hizaya geldiğinde bacaklarımın arasındaki o elektrik şimşeği intikamla geri döndü.

Temas titriyorum, artık onun üstünde olduğum için kendime olan güvenim biraz daha sarsılmış durumda. Ellerimi kapüşonuna sokarken ne kadar gergin olduğumu göstermemek için elimden geleni yapıyorum, gözlerim dudaklarını bulmadan önce boynunda, çenesinde geziniyor.

Aleks hareket etmiyor.

Altımda öylece oturuyor, nefesleri zor ve geliyor, elleri belime .

"Bana bundan hiç bahsetmedin," diyorum nefes nefese, boynundaki gümüş zincirli kolyeyi parmaklayarak. Gerçekten söylemek istediğim şeyi, gerçekten yapmak *istediğim şeyi erteliyorum.*

"Ne olmuş ona?"

"Seninle tanıştığımdan beri bunu takıyorsun. Bir anlamı var mı?" "Annemden bir hediyeydi."

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda kaşlarım birbirine çarpıyor. Artık ikimiz de biliyoruz ki anne dediğinde Annaliese'i kastediyor.

- öz annesi değil.

"Bunu bana ortaokulda takıma girdiğimde vermişti," diye açıklıyor. "Takımdaki bazı çocukların kolyeleri olduğuna ve benim de bir tane istediğime dair aptalca bir yorum yapmıştım ama gerçekten bir kolyem olacağını hiç düşünmemiştim. Bırakın böyle bir şeyi, bazı haftalar yemeğe bile zor yetişiyorduk."

Metale dokunuyor, parmak uçları arasında yuvarlıyor, sonra bırakıyor ve eli yine kalçamda. "Seni seviyordu," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Neden olduğundan emin değilim."

Bunun üzerine kaşlarımı daha da çatıyorum ve ellerim yüzüne doğru uzanırken cesaretimi yeniden buluyorum. Çenesinin çizgilerini, burnunun sivri köprüsünü, koyu kahverengi gözlerinin üstündeki çatık kaşlarını izliyorum.

"Nedenini biliyorum," diyorum usulca.

Ona karşı sallandığımda Aleks kalçalarımı sıkıca kavrıyor, göz kapaklarım azıcık sürtünmeyle içime dolan coşkudan dolayı biraz titriyor. Şu anda tüm bedenim yanıyor, tenim sıcak, kanım kaynıyor.

Parmaklarım boynunun dibinde kıvrılıyor, çenesini bana doğru eğiyor ve gözlerini benimkilere dikmeye zorluyor. Ona karşı tekrar sallanıyorum.

Ereksiyonuna karşı.

Benim için sertleşti.

Bu gerçek beni ve sıcak, yumuşak ve nemli olduğum yerde o sertliği hissedince inliyorum. "Mia," diye uyarıyor Aleks ve bu kez kalçalarımı tekrar kıpırdamamı engelleyecek kadar sert kavrıyor.

"Aleks," diye cevap veriyorum nefes nefese, alnımı onunkine daldırarak. Alt dudağımı ısırıyor, her nefeste göğsünün nasıl sallandığını izliyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum.

Ne olmasını beklediğimi, buradan nereye gitmemizi beklediğimi bilmiyorum.

Tek duyabildiğim tekrar eden o üç kelime.

Bu gece var.

Titreyen ellerimle onu kendime çekiyorum, dudaklarımı boynuna indirirken direncine karşı savaşıyorum. Boğazına bir öpücük kondurduğumda en alçak, en lezzetli sesi çıkarıyor.

Ağzımı adem elmasının yamacından çenesine doğru sürükleyip, kalbim göğsümden fırlamak üzereyken oradaki deriyi ısırdığımda nefesi yoğunlaşıyor.

Sonra asılı kaldım, nefes nefese, dudaklarım ayrılmış ve onunkinden sadece bir santim uzaktaydım. "Mia, biz-"

"Öp beni," diye araya giriyorum, ensesini tırmalayarak. "Aleks, öp beni." "Siktir."

Kelimeyi mırıldanıyor, dudaklarını ıslatıyor. Bunu yaparken dili neredeyse bana değiyor. , altımdaki sıcaklığını, bu anın sıcaklığını varlığımın her hücresinde hissediyorum.

"Mia, sen... sen sarhoşsun." "Ne olmuş yani?"

Ona karşı sallanıyorum ve homurdanarak beni bir kez daha sabitliyor.

"Aleks, seni istiyorum."

Bu kez İsviçre Almancasıyla bir dizi küfür daha savuruyor ve ben biraz sırıtıyorum. İşte bu kadar.

İşte o zaman teslim oluyoruz, Aleks Suter tarafından öpülmenin, onun tarafından dokunulmanın, onun tarafından sahiplenilmenin nasıl bir şey olduğunu nihayet hissediyorum.

Ağzımı onunkine doğru indirmeye çalışıyorum, benimle buluşması için onu yukarı çekiyorum. Ama son anda başını yana çeviriyor.

Dudaklarım onun yerine ağzının köşesine değiyor ve kaşlarımı çatarak ona bakmak için geri çekiliyorum.

Burun delikleri alevleniyor, gözleri yatak odamın karşısında bir yere odaklanıyor. Uzun bir an boyunca tamamen sessiz, ben nefes nefese kucağında beklerken o lanet bir ejderha gibi nefes alıyor ve bakışlarıma karşılık vermek dışında her şeyi yapıyor.

"Sarhoşsun Mia," diye tekrarlıyor ve sonunda gözlerini benimkilerle buluşturduğunda yemin ederim bir parçam kopuyor. "Biraz uyumalısın."

Ve işte orada, güzel, aptal yüzünün her özelliğinde yazılı. Reddedilme.

Beni istemiyor.

Sarhoş olmamı kullanarak gülüp geçiyor, gerçekte ne demek istediğini söylemek zorunda kalmamak için. Beni *utançtan kurtarmak için.*

için çok geç olduğunu fark ediyorum, utanç içinde onu bırakıp kucağından inerken. iner inmez yataktan uçuyor ve ben de bacaklarımı göğsüme doğru çekip sıkıca sarılıyorum.

Oh, Tanrım.

Ne yaptım ben?

"Ben... Ben gidip sana biraz su getireyim," diyor ensesini ovuşturarak. Ve sonra

gitti.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman ." O odadan çıktığında bu sözleri defalarca tekrarlayıp alnıma bir tokat atıyorum. "Mia, ne oluyor lan?!"

Yorganımın altına giriyorum, yüzümü gizlemek için kulaklarımın üzerine çekiyorum. Belki geri döndüğünde bayıldığımı düşünür. Belki de onun haberi olmadan utancımdan ölebilirim.

"Mia?" Aleks geri döndüğünde soruyor. Yatağımın başucuna bir bardak su koyduğunu duyuyorum ama kıpırdamıyorum. "Burada su var. Yatmadan önce içmelisin. İki tane de ibuprofen getirdim. Başına iyi gelir."

Cevap

vermiyorum.

Hareket

etmiyorum.

Bu kâbusun içinde bir saniye daha yaşamak istemiyorum.

Sanırım ağırlığı arkamdaki yatağı batırırken iç çektiğini duyuyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, uyuyor numarası yapabilmeyi umuyorum.

"Mia, ben..."

Ama cümlesini bitirmiyor.

Onun yerine, saçlarımı alnımdan geriye doğru tarayıp oraya bir öpücük kondurduğunu hissediyorum ve bu öpücüğü aynı anda hem yüzüme inen bir tokat hem de ruhumu dağlayan bir demir gibi hissediyorum.

Aptal tarafım neredeyse bu öpücüğün özlemle dolu olup olmadığını merak

ediyor. Akıllı yanım ise bunun aslında acıma olduğunu biliyor.

Aleks nihayet kalbim göğsümde sıkıca kilitlenmişti. O gittikten sonra yorganı üstümden atıyorum, sırtüstü uzanıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken tavana bakıyorum.

Ama düşmelerine izin vermem.

Ve ertesi sabah, hiçbir şey gibi davranıyorum.

CHAPTER 22

Şu işi bitirelim Aleks.

Mia kendini binlerce kilometre
uzakta hissediyordu.

Gerçekte, körfezin güzel mavi-yeşil sularında süzülen lüks bir yatın güvertesinde benden sadece birkaç metre ötede duruyordu. Kahverengi saçları esintiyle dalgalanıyordu, vücudu istesem dokunabileceğim kadar yakındı.

Ancak gözleri büyük güneş gözlükleriyle korunuyordu, şampanya kadehinden yudumlarken ve dikkatle reklamcısını dinlerken ağzı sıkı bir çizgi halindeydi.

Tam buradaydı ama yine de tamamen başka bir gezegendeydi.

Akşamdan kalma olup olmadığını, bir gece önce içtiği tekilanın geri dönüp onu kıçından ısırıp ısırmadığını merak ettim.

Yoksa o da benim gibi dün gecenin kalıntılarını mı hissediyordu, bilinmeyen bir maddenin yapışkan kalıntısı gibi, tam olarak temizleyemediğiniz bir şey mi?

Dünyaya sahte nişanımızı ilan etmeye hazırlanırken göğsümde hissettiğim huzursuzluğa bir isim koyamıyordum. Yeri geldiğinde güldüm, tam zamanında espriler yaptım ve omuzlarımı dik tuttum.

Ama bu sahte bir özgüvendi - sadece bu reklam gösterisi için değil, aynı zamanda neden bu kadar düğümlendiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı için maskelediğim bir özgüven.

Birlikte eğlenceli bir gece geçirmiştik. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum - gevşemeye, bir pop yıldızı yerine normal bir insan gibi davranmaya. Bahçe pongu galibiyetimizi o sarkık kedi maskesiyle kutlayışını düşündükçe hâlâ gülümsüyordum.

Ama aynı zamanda tam olarak bir şey yüzünden mide bulantısıyla da
savaşıyordum. Belki de asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeye
duyduğum hastalıklı bir özlem.

"Paparazziler çoktan teknenin fotoğraflarını çekmeye başladılar. olduğunuzu biliyorlar. Ama vermek için kasıtlı olarak , ta teknenin bulanık bir fotoğrafını çekene kadar."

Isabella tabletinde bir konser ya da gala koordine ediyormuş gibi bir zaman çizelgesi olduğunu hayal ettiğim şeyleri gözden geçirdi. İş modundaydı, pembe saçlarını şık bir topuz haline getirmiş gözleri ödülde odaklanmıştı. "Şimdi geri dönüyoruz ve iyi, net bir atış
yapabilecekleri kadar yaklaştığımızda, siz ikinizi
Büyük anın için başını eğ. Aleks, yüzük sende mi?"

Spor ceketimin iç cebine dokundum. "Ring pop güvenli."

Isabella yaptığım şakaya gözlerini kısarak baktı ve hemen işine döndü. "Ve Mia, bize hayatının performansını sergilemeye hazır mısın?"

Mia şaşkınlığını üzerinden atıp Isabella'ya döndü ve uzun bir süre boş gözlerle ona baktı. Sonra güneş gözlüklerini kafasına geçirdi, gözleri ışıl ışıl ve kocaman parlıyordu. Elleriyle ağzını kapatıp başını sallarken gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Aman Tanrım! Aleks! Buna inanamıyorum!" Her kelimeyi sahte bir coşku ve şaşkınlıkla söylüyordu. "Evet, evet, binlerce kez evet!"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz ellerini ve tüm hareketlerini bıraktı, güneş gözlüklerini tekrar kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gülümsemesi düzleşti.

Isabella ona göz kırptı. "Tamam, Moody Pants."

"Akşamdan kalma," diye açıklama yaptım - ve Mia'nın beni nasıl titizlikle görmezden geldiğini, yutkunduğunu ve bakışlarını ufukta bir yerde kaçırmadım.

"Senin hatan, hiç şüphesiz," dedi Isabella. "Tamam, şimdi marinaya ne zaman konuşmamız gerekiyor. Yani güvenlik ekibi..."

Isabella plana devam etti ve ben her zamankinden daha dikkatle dinledim çünkü Mia'nın neredeyse hiç dinlemediğini söyleyebilirdim. Isabella neredeyse bitirmek üzereydi ki Giana yanımızda sessizce telefonuna baktığı yerden yükseltti.

"Bekle! Bir fikrim var." Ayağa kalktı, önce bana sonra Isabella'ya bakarken ayak parmaklarının üzerinde biraz zıpladı. "Tamam, sadece fotoğraf biliyorum ama... ya bir," ellerini havaya kaldırdı ve tırnak işareti yaptı, "telefonuna bir video kaydetse ve sonrasında bunu sızdırsa? Sadece bulanık resimler değil, ses ve her şeyin olduğu canlı bir video." Durakladı, hiçbirimiz yanıt vermeyince dudaklarını birbirine doladı. "Hostes derken tabii ki kendimi kastediyorum. Videoyu ben kaydederim."

Isabella stylus kalemini G'ye doğrulttu. "Tamam, bu altın değerinde." Sonra bana baktı. "Ama bir konuşma
hazırlamadık." "Anında bir konuşma yapamayacağımı sorma şeklin bu mu?"

"Yapabilir," dedi Giana benden önce.

Ben de bu düşünceyi . "Ben ."

Bu Mia'nın dikkatinin tekrar bize dönmesini sağladı. Başını salladı ve güneş gözlüklerini tekrar saçlarına doğru kaydırdı. Bunu yapmasına . Biraz Chicago'da havuz takıldığım , biraz da bir gün olabileceği anneye benziyordu - mükemmel bir karışım. Yüzü güneş kremiyle parlıyordu, kirpikleri maskarayla boyanmıştı ama yüzünde makyaj yoktu. Mavi keten şortu, omzundan sarkan ve altındaki mayosunun siyah askısını açıkta bırakan bol düğmeli beyaz bluzu, çıplak bacakları ve çıplak ayakları, sol ayak bileğinin narin kemiğini saran gümüş zinciri ile bu tekneye aitmiş gibi görünüyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sen... sen ne diyeceksin?" "Merak
etme." Ona göz kırptım.

Dudaklarını düzleştirdi. "Tamam, bu beni daha çok endişelendiriyor."

"Sürpriz olacak - tıpkı yüzüğün gibi," dedim ceketimin cebine tekrar dokunarak. "Güven bana."

Mia kaşlarını kaldırarak bana baktı ve Isabella'ya baktığımda o da aynı ifadeyi takındı.

İç çekerek güldüm. "Dinle, bunu yapabilirim. Eğer konuşmamdan nefret ediyorsan, zaman videoyu sileriz ve sızdırmayız. Bu kadar basit."

Bu Isabella'nın omuzlarını rahatlattı. "İyi nokta - videoyu sanki yahni barın arkasında saklanıyormuş çekebiliriz. Ve evet, eğer , bunu yayınlamayız."

"Çoğu kadın emmemden hoşlanır," diye karşılık verdim. "Özellikle iki *parmağımla* küçük ritmik kalıplar halinde."

Parmaklarımı kıvırdım ve ukala bir sırıtışla *yaklaşma* hareketi yaptım.

Giana kızardı, öksürdü ve telefonuna baktı. Mia gözlerini devirdi. Isabella dişlerini emdi. Hiçbiri gülmedi.

"Zor bir kalabalık," diye mırıldandım, ellerimi ceplerime sokarak. Mia'yı dürttüm. "Senden bir gülümseme bile yok."

"Bazılarımız bunu ciddiye alıyor," dedi ve gözleri sert ve soğuk bir şekilde bana dikildiğinde kaşlarımı çattım. Dün gece ile bu sabah arasında kaçırdığım ne olmuştu?

Isabella ve Giana'nın planlar hakkında sohbet ettikleri yere baktım ve Mia'dirseğinden nazikçe tutup onlardan uzaklaştırarak vücudumla görüş alanlarından korudum.

"İyi misin?"

"İyiyim," diye . "Çok
ikna edici."

Bunun üzerine çekti ve güneş kalın bulutların ardına gömülürken bile güneş gözlüklerini gözlerine geri çekti. "Hadi şu işi bitirelim."

- - -

Mia

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, teknenin pruvasına doğru yürürken sadece Aleks'in duyabileceği alçak sesle, batan güneş tik güvertenin üzerinde mükemmel bir parıltı yaratıyordu. Florida'da her zaman olduğu gibi hava gibi sıcaktı ama su üzerinde o kadar da kötü değildi. Bir esinti vardı, tuz tenime yapışıyordu. Dudaklarımı yaladığımda tadını aldım.

"Hâlâ son dakikada vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sadece şu konuşma olayını kastediyorum," diye açıkladım, ellerimi korkulukların üzerinden kaydırarak gözlerimi ufka diktim. Gözlerin çoktan üzerimizde olduğunu, kamera lenslerinin gidebildikleri kadar yakınlaştırıldığını, deklanşörlerin tıkırdadığını, verdiğimiz paparazzilerin gözlerinde dolar işaretleri biliyordum. Bu yüzden zorla gülümsedim ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuşum gibi davrandım.

"Neden, içimde olmadığını mı
düşünüyorsun?" "Sadece gerekli
olduğunu düşünmüyorum." "Bugün
çok huysuzsun."

Bunun üzerine içimden bir kahkaha attım. Huysuz. Bunun için tek kelime . Ve gerçekten de hissettiklerime yakın olduğunu düşündüğüm tek kelimeydi.

Hafif akşamdan kalma, dün gece ne kadar tamamen tatmin olmuş, şimdi nişanlıymış gibi davranmak üzere olduğum en iyi arkadaşıma karşı hissettiklerim konusunda kafası karışık ve dün gece sorularımı geçiştirmesi ve sorduğum için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesi için bir kelime mıydı?

Senin için bir meydan okuma var, Webster.

Dün gece düşüncelerime ayak uyduramamıştım ama küçük cehennem zebanileri gibi ortalığı kasıp kavurmuşlar ve Aleks beni sonra bile beni uyanık tutmuşlardı. Aleks'le geçirdiğim geceyi, ne kadar eğlendiğimi, kendimi serbest bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Ama sonra iskeleyi, bir değil *iki* kez, belki, sadece belki, beni öpeceğini nasıl düşündüğümü düşündüm.

Bunu yapacak kadar yakın
görünüyordu. Bunu yapmak istiyor
gibiydi.

Ama bu sadece benim hâlâ şey saf bir kız olduğumu gösteriyordu, çünkü o bilmiyordu. Neden bilsin ki? Etrafta gösteri yapacak kimse yoktu.

Eğer son kez beni istemem istemediğinin kanıtı değilse, ne bilmiyordum.

Ama... çok *kafa karıştırıcıydı.* iskelede benimle flört ediyordu, değil mi? Dondurma, neredeyse düşerken beni tutuşu.

Bu onun için gerçekten bir şaka
mıydı? Gerçekten hiçbir şey
hissetmiyor muydu?

Ve sonra bir aile istediğimi söylediğimde beni dışladı. Beni en çok kızdıran şey buydu. Beni daha fazla içeri aldığını biliyordum, ama de zamanlarda beni uzak tutuyordu, sanki gerçek cevaplar konusunda bana güvenmiyormuş gibi.

Şu anda bu kadar alıngan olmamdan bu düşünce kasırgasını ve uykusuzluğumu
sorumlu tuttum. Ama içten içe bunun Aleks'in bana sahte bir evlenme teklifinde
bulunacak olmasından kaynaklandığını da biliyordum.

Ve bu konuda ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Aleks, ben yerleştikten sonra arkama geçti, duruşunu genişletip çenesini omzuma dayayacak kadar eğilirken kollarıyla beni sıkıca sardı.

Hepsinin göstermelik olduğunu biliyordum ama bu, onun tarafından verdiği hisle kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasını engellemedi, bir sonraki yutkunmamın o kadar zor olmasını engellemedi ki tamamen pes ettim.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor *musun*?" diye kulağıma usulca sordu.

Burun deliklerim alevlendi, iki gerçek içimde egemenlik için savaşıyordu. Bir yandan, bunu kesinlikle yapmak istemiyordum. Ona karşı parçalayan pek de sahte olmayan duygularım Aleks'le daha fazla rol yapmak istemiyordum. Dün gece ne istediğinin önemli olmadığını, aşkın, evliliğin ve bir aile kurmanın onun için söz konusu olmadığını söylediğini duymak bile... *Tanrım*, onun yanıldığını kanıtlamak neden oldu.

Bu ona sarılma, onu öpme ve ona... Ne?

Onu seviyor musun?

Bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi midemi bulandırsa da, kalbim bunun doğru olduğu gerçeğiyle göğsümü tekmeledi. Onu
gerçekten seviyordum.

Her zaman vardı.

Ama öte yandan, neyi söylemediğini de anlıyordum. Bu sadece onun için uygun olmadığını düşündüğü bir şey değildi - bunu gerçekten istemiyordu. Bunu bana söylemek istemedi, zengin ve ünlülerin yaşam tarzını sevdiğini itiraf etmek istemedi ama seviyordu.

Gol atmak, para kazanmak ve istediği kişiyle yatmak istiyordu.

Sakladığı gerçek buydu.

Ve bir bakıma anlıyordum - çünkü ben de başarı istiyordum.

Bunu kendim için, kariyerim için istiyordum. Isabella'nın çizdiği resmi istiyordum. Albümün şu ana kadarki başarılarını, turnemin stadyumlarda kapalı gişe oynayacağı öngörüsünü, Garrett Orange ya da biri benim hakkımda her ağzını açtığında, kendi hikayemizle onu hemen gerçeğini seviyordum.

Hiç söz olmadığını düşündüğüm bir anlatının kontrolünü ele geçirmiştik.

Garrett, benim başarımı çalmaya çalıştığı gibi ilgimi de çalmıştı ve ben bu güçle büyüdüm.

Sonunda, bu yanım geldi. Çünkü Gelincik Garrett'la başa çıkmanın başka bir yolunu bilmiyordum ama Aleks'e olan duygularımı biliyordum. Bunu yıllardır yapıyordum. Söz konusu o olduğunda kendimi inkâr etme sanatında profesyonel sayılırdım.

Onun için ne olduğumu ve asla ne olamayacağımı açıkça belirttiği geceden beri.

"Evet," cevap verdim, çenemi Aleks'in blöf yapmadığımı görebileceği kadar eğerek. "Bunu istiyorum. Sadece bu videoyu çekmeye çalışırken kendini utandırmanı istemiyorum. İhtiyacımız olan bir şey değil. Fotoğraflar yeterli olacaktır."

Kıkırdadı, sesi boynumda alçak bir gümbürtüye dönüştü. "İnancın az," diye kıkırdadı. "Benim ateşli bir evlenme teklifi konuşması yapabileceğimi düşünmüyorsun herhalde."

"Ben sadece-"

"Kadın," dedi ve kalçalarımdaki ellerini sıkarak sözümü kesti. Sonra kulak mememi ısırdı ve sesini daha da alçaltıp kulağıma hırladığında göz kapaklarımın titremesine neden oldu. "Kapa çeneni ve bir sonraki şarkına ilham vermeme izin ver."

Gözlerimi devirmek istedim.

Alay edip onu üstümden itmek ve bunları bir şarkıya koyacağımı düşünüyorsa *hayal* gördüğünü söylemek istedim.

Ama ben yörüngeden çıkmamaya çalışmakla meşguldüm, parmaklarım pruvadaki metal çubuğun etrafında öyle sıkı kıvrılmıştı ki eklemlerim bembeyaz olmuştu. Tüm vücudum ellerine, kulağımdaki sesine, söyledikten uzun süre sonra bile hala yankılanan sözlerine tepki verdi.

Rol yapmakta bu kadar iyi olduğu için, bunu bu kadar kolaymış gibi
gösterdiği için ona lanet olsun. Bunu benim için imkansız kıldığı için ona
lanet olsun.

"Pekâlâ muhabbet kuşları," diye seslendi Isabella ana salonda gözden uzakta saklandığı yerden. Kapı açıktı, böylece bizimle konuşabiliyordu - ve böylece Giana sinsice bir güvercinin bakış açısından video çekebiliyordu. "Az önce görüş alanımızda olduğumuzu teyit ettim. Ateş et Romeo."

Aleks uzun, derin bir nefes aldı ve kalçalarımı tuttuğu yerde tenimi okşarken nefesini yavaşça bıraktı. Tekrar yaptı, bu sefer benim de onunla yapmamı .

"Nefes al, Strings," dedi kulağıma. "Ben buradayım, seninleyim."

Bir sonraki nefes verişimizde Aleks beni serbest bıraktı, yanıma doğru kayarken bir elini sırtımın alt kısmında tuttu. Bir dirseğini metal çubuğa dayadı, sonra eli saçlarımı yüzümden geriye doğru süpürmek için yukarı çıktı ve boynumu kucaklayarak ona dönmemi bekledi.

Bunu yaptığımda kalbim kırıldı.

O kadar acımasızca ki, ona baktığımda sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyordum. Onu hem karşımda duran sert adam olarak hem de yıllar önce kalbimi ilk çalan sessiz, çocuk olarak görmek çılgın . Bundan sonra aramızda ne olursa olsun, o kiminle çıkarsa çıksın, ben kiminle evlenirsem evleneyim ya da kariyerlerimiz bizi nereye götürürse götürsün, gözlerimi kapatıp her zaman onu görebileceğimi biliyordum.

Onu zaman bir parçammış gibi .

Aleks uzun bir bana baktı, çene çizgimi okşarken boğazı düğümlendi, kahverengi gözleri batan güneşin altında neredeyse altın rengindeydi ve yüzümün her santimini izliyordu. Başını biraz sallayarak dudaklarını ıslattı.

"Çok güzelsin," dedi usulca.

Giana'nın çekim yaptığını biliyordum, bu yüzden avucuna doğru eğildim, midem kasılırken ve dizlerim güçsüzleşirken bile kendime bunun göstermelik olduğunu söyledim.

"Ve sadece gözlerini, saçlarını ya da dudaklarını kastetmiyorum," dedi daha yüksek sesle, Giana'nın telefonuyla açabileceği kadar yüksek sesle. Bu yorumla birlikte alt dudağıma dokunarak sırıttı. "Yine bu dudakları seviyorum. Dedikleri gibi, binlerce gemiyi denize indirebilecek türden bunlar."

Dudaklarımın kıvrılmasına engel

olamadım. Zavallı çocuk.

Bu konuşmayı yapmaya çalışırken kaza geçirip yanacaktı.

"Seni muhteşem yapan her şey hakkında konuşmaya devam edebilirim - gamzen, güzellik işaretin, bacakların, gülüşün.
Ama tüm bunlar... dürüst olmak gerekirse Mia, seni gerçekten güzel yapan şeyle kıyaslandığında çok sıkıcı."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ve o da gülümseyerek başını salladı, sonra beni kendine doğru çekti, gözleri benimkileri arıyordu.

Keşke güneş gözlüklerimi taksaydım diye düşündüm.

Keşke arkasına saklanabileceğim bir şeyim olsaydı, gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Bu sizin kalbiniz ve ruhunuz," dedi yutkunarak. "Sen de müzik senin içinde yaşıyor. Girdiğiniz her odayı nasıl aydınlattığınız, ailenizi ve arkadaşlarınızı nasıl bu kadar şiddetle sevdiğinizdir. Gülüşün, ağlayışın, hayatın sunduğu her duyguyu hissetmeye kendini açışın, acı verdiğini bilsem bile onlardan asla kaçmayışın.

"Bu acıyı dünyayla paylaşma şekliniz, savunmasız olmayı benimseme ve hepimizden aynı şeyi yapacak kadar cesur olmamızı isteme şeklinizdir. Doğru olan için, sesinizin duyulması için, *tüm* seslerin duyulması için mücadele etme biçiminizdir."

Kaşları birbirine eğildi ve dudaklarını ıslattı, söylediği her şeyin mükemmel olmasını istermiş gibi bir an durakladı. Bu kalbim

gümbür gümbür atıyor, içimde zaten kopmakta olan fırtınayı daha da şiddetlendiriyordu.

Söylediği şeylere inanamıyordum.

Ciddi miydi, yoksa Oscar'a layık bir performans mıydı, anlayamadım.

Dün gece hissettiğim kafa karışıklığı dörde katlandı ve aniden öyle ki düşeceğim korkusuyla pruvadaki çubuğu daha da sıkı kavramak zorunda kaldım.

"Mia, senin büyümeni izleme zevkine eriştim," diye devam etti sonunda. "Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü çok önemseyen bir kızdan, , dünyanın dört bir yanındaki diğer kızlara tam olarak oldukları kişi olmaları ve her parçalarını için ilham veren bir kadına dönüşmeni izledim."

Gözlerim yaşlarla doldu - ve bunu ben istediğim için yapmadım.

Numara yapıyor olabilirdi.

Ama bu bana çok gerçekçi geldi.

"Gençken kendime senin için çok fazla olduğumu söyledim. Yıllar boyunca ayrı kaldığımızda, kendime yeterli olmadığımı söyledim. Ama şimdi, asla bildiğimi ya da anladığımı iddia edemeyeceğim nedenlerden dolayı, evren bizi tekrar bir araya getirdi. Bana hak etmediğimi bildiğim bir şans verdi. Ama sana söz veriyorum, bu şansı boşa harcamayacağım."

Ellerimi arasına aldığında biraz titrediğine yemin edebilirim, kendini bir dizinin üzerine indirirken çenesinin nasıl gerildiğinin sadece benim kafamda olmadığına yemin edebilirim.

Sahte, Mia.

Numara yap.

Hepsi gösteri için.

Ama bu düşünceler kalıcı olmayacaktı. Dizini tik ağacına vurur vurmaz ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü, onu rüyalarımda sayamayacağım kadar çok kez hayal ettiğim şekilde önümde eğilmiş görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ben dürüst bir adamım," dedi, sesi derin ama biraz titrekti. "Kendime karşı bile. Ve senin hak ettiğin kişi olmadığımı biliyorum. Pek çok açıdan yetersiz biliyorum. Mantıksız, gürültücü, düşünceli ve soğuk olabildiğimi biliyorum. Dünyayı dışlayıp aptalca şeyler yapabildiğimi biliyorum. Ama seni asla dışlayamam, Mia." Yutkundu. "Ve seni sevmekten asla vazgeçemezdim - yıllar boyunca ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

Gözlerimi kırptım, iki sıcak gözyaşı daha yanaklarımı yaktı.

Ve kalbim onun sözleriyle, onları kadar inandırıcı hale getirdiğiyle gürledi. Bunu

bana yaptığı için onu sikeyim.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki gerçekten istiyormuş gibi söylediği için onu sikeyim.

"Mükemmel olacağıma söz veremem. Aslında, her şey olacağımı biliyorum ama." Ceketinin cebine uzanabilmek için ellerini çekmeden önce ellerimi sıktı. "Ama bana izin verirsen, seni benliğimin her bir parçasıyla, içimde kalan her iyi parçayla seveceğim. Seni koruyacağım ve sana bakacağım. Seni güldüreceğim. Ağladığında sana sarılacağım. Arkanda duracağım, seni destekleyeceğim ve seni her zaman kutlayacağım."

Spor ceketinin cebinden gece mavisi kadife kutuyu çıkarırken nefes alarak durakladı.

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum," diye itiraf etti ve sonra ilk gençliğimde kalbimin alev alev yanmasına neden o güzel, çarpık gülümsemesini takındı. "Ama biz de öyleyiz."

Kutuyu açtı ve boğazımdan kopan nefesi taklit etmek zorunda kalmadım.

İki elimle ağzımı kapattım, hayatımda gördüğüm en güzel yüzüğe bakarken daha fazla gözyaşı döküyordum. Aleks'in dairesindeki kuyumcu gösterisinden bile hatırlayamıyordum. Yine de tüm bunlar bir bulanıklıktı. Sahte bile kendi alyansımı seçmek . Kendimi çok tuhaf hissediyordum, kötü alamet gibi.

Ve Aleks bunu biliyordu.

Beni . Bana sürpriz yapmak için bir yüzük seçmişti.

Kendim için hayal edebileceğimden çok daha iyi bir yüzük seçmişti.

Narin ve karmaşık altın ayarın yerleştirilmiş taşın ne *olduğundan* bile emin değildim ama yeşilsiyah ve grinin karışımıydı, mükemmel boyutta bir mücevherin içinde dönen bir güzellik girdabıydı. Parlak bantta taşı çerçevelemek için minik yaprakları bulunuyordu; bir dal sarmal çizerek taşın üstünü sararken diğeri de altını sarıyordu.

Tek bir kelime olmadan anlatılan bir peri masalı gibiydi.

Büyüleyici, sihirli ve çarpıcıydı.

Mükemmeldi.

"Evlen benimle Mia," diye fısıldadı Aleks, sanki kelimeler onu boğuyormuş gibi. Boğazını temizledi ve daha yüksek sesle konuştu, koyu renk gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Evlen benimle."

Her ne çalıştıysam, her ne sahte gösteri yapmayı planladıysam tam da bu anda mı? Artık imkânsızdı. Duygularıma o kadar yenik düşmüştüm ki zar zor başımı sallayabiliyor, titreyen sol elimi uzatırken yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı süzülmesine neden olan çalkantılı şaşkınlık yüzünden zar zor nefes alabiliyordum.

Aleks yüzüğü kutudan çıkardı ve yüzük parmağıma geçirdi. Tam

oturmuştu.

Sonra ayağa kalktı, bana bakarken kendi gözleri de kızarmış ve yaşlarla çevrelenmişti. Sağ gözyaşlarını avucuyla sildi ve ardından yüzümü çerçeveleyene kadar bu hareketi sol yanağıma da yansıttı.

Eğildi, ben de ayak parmaklarımın üzerine bastım ve dudaklarımız çok yumuşak bir öpücükle buluştu, içimde bir deprem gibi yankılanan ve ayak parmaklarıma hissettiğim öpücük.

Kollarımı boynuna , uzaklaşmaya çalıştığında bile onu çektim. Bu sadece göstermelik olsa bile umurumda değildi.

Onlar için değil, kendim için rol yapmak istedim.

Aleks'in bana bunları söylediği ve ciddi olduğu, bana evlenme teklif ettiği ve benim de evet dediğim, beni sevdiği bu fantezinin her saniyesini içime istiyordum.

Benim olduğu yere.

İhtiyacı olan tek işaret benim tutuşum gibi görünüyordu. Aleks beni içine , kollarını bedenime doladı ve beni o kadar sıkı tuttu ki sanki uçup gitmemden korkuyordu.

Ağzımı açtım ve dili içeri kaydı, benimkiyle dans ettiğinde midemin derinliklerinde bir ateş yaktı. Bu kıvılcım

şehvetin içimde titreşmesine neden oldu.

O alev bedenimi, kalbimi, ruhumu yaktı. O ateş beni

yaktı.

Ve sonra beni ateşli bir gerçeklik topunun içinde Dünya'ya geri gönderdi.

Öpücükten ayrıldım, daha fazla gözyaşıyla savaşarak göğsüne bastırdım ve aramıza çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koydum.

Bi
z. "I..." Bir sonraki nefesim bir daha panik içinde geldi, sonra tekrar, tekrar, ta ki göğsüm hızla
Kontrol edemediğim bir düzende yükselip alçalıyordu. "." İçeri
dalmadan önce kelimeleri zar zor .

Teknenin içinde birileriyle kutlama yapmak için koşuyormuşum davranmaya çalıştım ama kutlama yapan Giana ve sersemlemiş Isabella'nın yanından geçerken bunu başarabildiğimden emin değildim. Reklamcım ve arkadaşım beni dirseğimden tutup kucaklamaya çalıştı ama ben onun elinden kurtulup en yakın kafaya doğru koştum.

Öğürmeden önce ellerimi klozetin kapağına ancak koyabildim.

Kusana kadar parmağımdaki yüzüğe baktım.

CHAPTER 23

Atışı yaptım

Aleks

Mia bana zar zor
bakabiliyordu.

Kıyıya yapmamız gereken "sürpriz" nişan partisini midesinin bozuk olduğunu iddia ederek iptal etti. Hepimiz onun teknede kustuğunu duyduk, bu yüzden yalan gibi gelmemeliydi.

Ama oldu.

Marinaya elini sıkıca ve o da bizi bekleyen paparazzilere gösterisini bitirecek kadar göz kamaştırıcı gülümsemesini . Toplanan hayranlarından bazılarına el salladı ve onlar sevinç çığlıkları atarken yüzük parmağını havaya kaldırdı. Siyah SUV'ye bindiğimiz anda ise anında soldu.

Benden uzaklaştı, arabanın diğer tarafına kadar gitti. Pencereden dışarı
baktı.
üzerine katlandı.

Isabella ve Giana da bizimle birlikte arabaya , James ön koltuğa, şoförün yanına . Biz yola çıkarken Giana koltuğunda zıplayarak Isabella'ya evlenme teklifiyle ilgili çektiği videoyu gösteriyordu. Videoyu için bir hesap açacaklardı ve sonra Isabella Mia'nın süper hayranlarından bazılarına tüyo verecekti, böylece onlar da videoyu paylaşıp patlamasını sağlayacaklardı.

İkisi de tüm bu gösterinin yıldızının önünde parçalanmakta olduğu gerçeğinden habersiz görünüyordu.

Kokladım, Mia'nın hemen yanına kadar yavaşça ve dikkatlice ilerledim. Ona dokunmadım ama G ve Isabella'nın oturduğu onu engellemek için öne doğru eğildim, bir tür kalkan görevi görebileceğimi ve gerçeği ondan öğrenebileceğimi umuyordum.

"Mia."

"Lütfen, beni yalnız bırakın," diye fısıldadı.

Bu sözleri söyleme şekli göğsüme binlerce kağıt kesiği saplanmış gibi hissettirdi.

Ben kıpırdamayınca burnunu çekti ve beni geçip reklamcısına baktı. "Eve gitmek istiyorum."

Araba sessizleşti. "Bu gece mi?" Isabella sordu.

"Şu anda. Eşyalarımı toplayıp havaalanına gitmek ve eve dönmek istiyorum."

Isabella başını sallamadan önce sadece bir an sessiz kaldı. "Elbette. Uçağı ayarlayacağım."

Arkadaş tarafının Mia'ya sorunun ne olduğunu sormak istediğini biliyordum ama iş tarafı ona o anda Mia'nın patronu olduğunu hatırlattı. Mia onun patronuydu. Hemen işe koyuldu ve her şeyi gerçekleştirmek için kime ihtiyacı varsa mesaj atıp aradı ve ben yutkundum, bedenimle o bariyeri da oluşturup Mia'nın bana bakmasını sağlamaya çalıştım.

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Şu anda mı?"

"Unuttuysan diye söylüyorum, yakında bir turum başlayacak."

Kaşlarımı çattım, asitle ıslanmış oklarından kaçarken bir yandan da neden bana doğrultulduklarını merak
ediyordum. "Zaten geç oldu," diye denedim. "Sadece... bu gece kal ve sonra-"

"Ben gidiyorum," diye araya girdi, gözleri benimkilere sertleşmişti. "Ve şu anda beni biraz yalnız gerçekten minnettar ."

Lanet olsun, bunu yapması, neyi yanlış yapthiçbir fikrim yokken beni kendinden uzaklaştırması beni çok kızdırmıştı. Ama onu daha fazla üzmek istemedim, bu yüzden geri çekildim, karşı pencereye doğru kaydım ve Tampa'ya dönüş yolumuzda köprünün ışıklarının geçişini izledim.

Isabella aramalarını yaptıktan sonra, "İkiniz *harikaydınız,*" dedi. "İnternet eriyor."

"Aman Tanrım. Bak!" Giana telefonunu bana ve Mia'ya doğru tutmadan önce Isabella'ya gösterdi. "Video şimdiden yarım milyon kez izlenmiş. *Daha yeni* koydum, sanki... *ne*!?"

Mia ve ben bakıştık.

İkimiz de gülümsemedik.

Ve yolculuğun geri kalanında herkes sessizdi.

- - -

Mia'nın kaldığı eve vardığımızda arabasının kapısını açıp hışımla garaj yoluna fırladı.

Kapıyı arkasından çarparak kapattığında Giana ve Isabella sıçradı ve sonra bana baktılar. Bir küfür mırıldandım

Cipten atlayıp huysuz gelin adayımın gitmeden önce bir kelime daha söyledim. "Mia."

"Beni yalnız bırak, Aleks."

"Bir saniye durur musun?"

dirseğinden yakaladım, sıkıca kavramadım ama bana bakması için dönmesini sağlayacak kadar tuttum. "Ne haltlar dönüyor?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim. Sadece eve gidip kendi lanet yatağımda uyumak istiyorum. Gürültüden uzaklaşmak istiyorum. Turuma odaklanmak ve bu... bu... maskaralığa bir ara vermek istiyorum."

"Bana kızgınsın."

Alay etti. "Sana neden kızayım ki?"

"Bu öğleden sonra buraya geldiğimden beri kendime sorduğum soru tam da buydu. Beni aydınlatmak misiniz?"

Mia yanağını diliyle , kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı. Sonra burnunun sıkarak uzun bir nefes verdi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sana kızgın değilim."

Yalan.

Bunu biliyordum ve o da biliyordu. "Ben sadece... yorgunum, tamam mı?"

Mavi gözleri bu ifadeyle benimkileri buldu, bakışlarımı tuttu ve için sessizce yalvardı. Ama o eve doğru döndüğünde, ben de onunla birlikte hareket etmeye başlamıştım bile.

Gitmesine izin veremezdim.

Gitmesine izin veremezdim, bu şekilde olmazdı.

"Konuş benimle," diye yalvardım, onu tekrar durma noktasına çektim.

Ellerini havaya kaldırdı ve kalçalarına bir tokat attı. "Tanrım, Aleks."

"Ne oldu? Dün gece mutlu, kaygısız ve çok . Sonra bugün, sanki seni kişisel olarak gibi davranıyorsun. Sadece... söyle bana. Ne yaptığımı söyle."

Burnu alevlendi, benden başka her yere bakarken gözleri sulandı. Bu beni mahvetti.

"Mia," diye mırıldandım, ona doğru adım attım. Hareket etmediğinde kendimi tutamadım - ona uzandım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım. "Lütfen. Bana olduğunu anlat."

Uzun bir gözlerini kapadı ve tekrar açtığında iki damla gözyaşı onu tuttuğum başparmaklarıma çarptı.

"İğneyi zaten yaptık Aleks," diye fısıldadı. "Lütfen... bırak gideyim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bedenim bildiğim her dilde *hayır* diye bağırıyordu. Ama benden istediği şeyi yaptım - bunu yapmak beni öldürse bile.

Onu bırakır bırakmaz döndü ve arkasına bile bakmadan eve doğru koşmaya başladı. Ve ön kapıdan içeri girmeden hemen önce yüzüğü parmağından izledim.

CHAPTER 24

Tüm İş Aleks

Ekim

"Canlan Brittzy!" Sopamı iki yanına vurarak pakı sabit tutarak yem attım. Ona doğru kaydım, bıçaklarım buza saplandı ve onu bir kitap gibi bir saniyede okudum. Diski çalmak için soluma doğru ilerliyordu.

Ben de sağa döndüm.

Yanından vızıldayarak geçtiğimde neredeyse düşüyordu ve ben fileye kadar güldüm. P Baba kalenin önünde alçak bir çömelme pozisyonunda, eldivenli eliyle şutumu engellemek için hazır bekliyordu. O canavar gibi vücudunu aşmak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ama bugün yanıyordum ve o bile beni durduramazdı.

vurdum, disk sol dizliği ile elindeki eldiven arasında ve beni kalenin arkasına çarpmanın tatmin edici sesiyle ödüllendirdi.

"Kahretsin!" diye küfretti ellerimi havaya kaldırdığımda ve ağzımla yüksek sesli bir zil sesi çıkardım.

Koç McCabe düdüğü çaldığında takım arkadaşlarımdan birkaçı bana beşlik çaktı ya da başlarıyla onayladı, diğerleri ise başlarını sallayıp yedek kulübesine doğru kaydılar. Kasklarını çıkardıklarında terden sırılsıklam olmuşlardı ve bana hem takdir hem de kızgınlıkla bakıyorlardı.

Onları suçlayamam.

Biraz gösteriş yapıyordum.

Ama bunun için üzgün de değildim. Sezon öncesi bitmiş, gerçek sezon resmen başlamıştı ve ben cezamı çekmiştim. İki gün içinde sezonun ilk çıkacaktım.

Ve ben *hazırdım*.

"İyi görünüyorsun, Suter," dedi Koç ben panolara doğru kayarken. Kaşlarını kaldırdı. "Belki zaman takım arkadaşlarına pas vermeyi düşünürsün?"

"Bunun gerçekleşmesi için bu piçlerden birinin bana yetişmesi gerekiyor," diye yaptım.

Koç dudaklarını büzdü ve Will beni sıkmadan önce omzuma sertçe vurdu. "Sakin ol," diye mırıldandı kulağıma. Omuz silktim.

Neden , yavaşlaması, gereken hep *ben* oluyordum? Neden diğer oyunculardan benim enerjimle eşleşmelerini hiç istemedim? Adım atmalarını? Bir profesyonel gibi oynamalarını?

"Üzgünüm Koç," diye mırıldandım, aslında hiç de üzgün değildim. Sanırım Koç da bunu biliyordu ama hakkını yemeyelim, az önce ona gösterdiğim saygısızlık yüzünden bana tur attırmadı ya da kıçıma tekmeyi basmadı.

"Fabio," dedi ve dikkatini Carter'a çevirdi. "Bugün daha iyi görünüyordun ama hâlâ-"

"Topu ilk kez eline alan bir çocuk gibi pas veriyorsun, biliyorum," diye araya girdi Carter, çenesini sıkarak sıraya oturdu.

Güzel.

Kendine kızmalı.

Kampı, sezon öncesini atlattı ve şimdi dördüncü - tıpkı tahmin ettiğim gibi. Orta sahadaki takım arkadaşım sezon sonunda takımdan ayrılacağı için Carter'a çok ihtiyacım vardı. Daha önce hiç umursamadığı kadar umursamasına ve her maç playoff maçıymış gibi *oynamasına* ihtiyacım vardı. Stanley Cup şampiyonuyduk ve bu unvanı koruma ya da sezon sonunda kupayı Tampa'ya geri getirme şansımız vardı...

Ya da tek vuruşluk bir mucize olmak ve her şeyin başka bir takıma gitmesine izin vermek.

"Sadece ," dedi Koç. "Yavaşsın, her gün antrenmandan sonra paten kaymalısın. Sezon öncesi getirdiğin hızı görmek istiyorum - Boston'la oynadığımızda bizi ayıran şey bu olacak."

Carter başını sallarken çenesi hâlâ gergindi ve Koç bize bir takım gibi hitap etmeden önce birkaç oyuncuya daha geri bildirimde bulunarak yoluna devam etti.

Koç McCabe ligin en genç koçlarından biriydi ve gençliğinde sadece oyuncu olarak değil, aynı zamanda en etkili koçlardan biri olarak da saygı kazanmış bir adamdı. Tampa'ya yeni bir yüz olarak gelmiş ve takımı tamamen yeniden şekillendirerek bizi sürekli kaybeden bir takımdan Stanley Kupası şampiyonluğuna taşımıştı.

Onun için oynamak bir onurdu - beni çok kızdırdığı zamanlarda bile.

Tamamen takımımıza odaklanmıştı, paten kaymak için erken geldiğimde ya da üst kattaki spor salonunda bisiklete binmek için geç saatlere kadar kaldığımda bile her zaman stadyumdaydı. Hiç uyuyup uyumadığını merak ederdim. Bu takımı olabilecek en iyi hale getirmek için canla başla çalışmaktan başka *bir şey* yapıp yapmadığını merak ederdim.

Yine de bu yönünü seviyordum. Bu duyguyu, bir eşe, çocuklara ya da sevdiğimiz - ya da bazen nefret etmeyi sevdiğimiz - bu spor dışında bir hayata sahip olmamakla ilişkilendirebilirdim. O da en az kadar, hatta belki daha fazla tükenmişti, çünkü ben bazen hokeyde uyuşuk bir rutin haline girerken, o her zaman tetikteydi.

Hesaplama. Planlama. Etkileşim.

Başka hiçbir ortak yoksa bile en azından ikimizin de bu sezon her vermek biliyordum - tıpkı geçen sezon ve ondan önceki sezon gibi ve gelecekte oynayacağımız her sezon gibi.

Bir sonraki maça kadar geçecek kırk sekiz saat boyunca Koç'un bizden ne istediğini hızlıca gözden geçirdikten sonra, duşlara girmemizi söyledi ve kokan, terli takım arkadaşlarım soyunma odasına girdi.

Carter hariç hepsi.

Koç kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri benimkileri yakaladı ve başıyla kederli merkezime doğru hafifçe işaret etti. İma ettiği şeye gözlerimi devirdim - çünkü kimsenin bebek bakıcısı olmak istemiyordum - ama sözsüz emrine itaat ettim. Carter'ın yanındaki banka çökmeden önce Koç soyunma odasına giden tünele girene kadar geride durup bekledim.

"İyi misin?" Gözlerim buzda, patenlerimin yanına tükürerek ona sordum. "Ne düşünüyorsun?" Başını salladı. "Bugün orada kedi boku gibi göründüm." "O kadar da kötü değildi," diye yalan söyledim. "Ve sadece bir antrenmandı."

Sonra bana ters ters baktı, burnundan aşağı ve pantolonuna ter damlıyordu. "Bunu bana saat boyunca birçok dilde küfreden adam söylüyor."

İçimi çektim. "Bak, yalan söylemeyeceğim ve senden daha iyisini istemediğimi söylemeyeceğim. Ama ben kendim de dahil olmak üzere *herkesten* daha iyisini istiyorum. Kötü günler olduğunu biliyorum. Bazen antrenmanda, bazen maçta. Ama her kötü gün bize pahalıya patlar. Yani, evet, sizi zor. Bazen size küfredeceğim, isimler takacağım ve sizi sinirlendirmeye çalışacağım."

"Dur tahmin edeyim - *'ama önemsediğin için mi?*"

"Çünkü ben şeyler yapmam," diye düzelttim, elimle aramızda işaret ederek. "Moral konuşması istiyorsan, Daddy P'ye git. Birlikte dışarı çıkıp üzüntülerini boğacak birini istiyorsan, Tanny Boy ve Brittzy'yi nerede bulacağını biliyorsun." Ona doğru eğildim ve bakışlarımı onun yoğunlaştırdım. "Üzerinde çalışman gereken şey hakkında gerçeği mi istiyorsun? Sana saçmalıklarını korkmayan birini mi istiyorsun?" Göğsümü yumrukladım. "Bu benim rolüm."

Carter alay etmeye hazır görünüyordu ama bunun yerine bakışlarımı tuttu, bir süre sonra uzun bir nefes ve başını omuzlarının arasına sarkıttı. Tekrar konuşmadan önce bir süre öyle kaldı.

"Daha iyi olmak ," dedi sesi kısık bir şekilde. "Askere alındığımdan beri tek yaptığımın daha iyi olmaya olduğunu hissediyorum... yeterince iyi olmak." Yutkundu, yüzünü bana döndü ve orada rahatsız ettiği kadar adam için üzülmeme de neden olan bir kırılganlık gördüm.

Ayrıca midemi de biraz bulandırdı.

Çünkü bu duyguyu onun bildiğinden daha iyi anlıyordum.

"Sonunda yeniden bir şansım var Su Adam. Kampı atlattım. Sezon öncesini atlattım. Ben... Ben bir Osprey olarak *buradayım*." Başını salladı. "Tekrar aşağıya gönderilemem. New York'a geri dönemem. Bu benim takımım. Olmak istediğim yer burası."

Başımı salladım, boğazım . Bunun bir şey olduğunu bilmiyordum. O zamandan beri draft edilmiş ve NHL'de kalmıştım. Hiç AHL'ye gönderilmemiştim, bir şeyler kanıtlamak için omuzlarımda hiç böyle bir baskı olmamıştı - en azından hokey söz konusu olduğunda.

Bir kez olsun, Carter'ı yeteneksizliğiyle beni hayal kırıklığına uğratan sinir bozucu bir serseriden daha fazlası olarak gördüğümü hissettim. Onun potansiyelini gördüm.

Sürüşünü gördüm.

"O zaman beni dinle, iyi dinle ve sana yardım etmeme izin ver." Gözleri büyüdü. "Sen mi? Bana yardım mı edeceksin?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Hayır, hayır, tabii ki hayır, ben - evet, lütfen. Bana yardım edin."

O yüzünü bana döndü, hevesli bir köpek yavrusuydu ve ben de sadece bu antrenmanda gördüğüm ve üzerinde çalışması gereken her şeyi anlatmaya başlamadan önce sırıtarak bir nefes aldım. Ona ev ödevi verdim - izlemesi gereken videolar, araştırması gereken oyuncular, çalıştırması gereken alıştırmalar ve ardından yarın erkenden benimle burada buluşmasını ve bazı şeyleri birlikte gözden geçirmemizi söyledim.

İşim bittiğinde, kafasında notlar görebildiğime yemin kafası eski bir arabanın ön panelinde otururken o lanet oyuncaklardan biri gibi sallanıyordu. Ama çocuk yine gülümsüyordu ve gözlerinde biraz olsun umut vardı.

Bunu daha önce yaptığı surat asmaya tercih ederdim.

"Hey," dedi sonunda ayağa kalkıp soyunma odasına doğru yol almaya . "Nişanlının bu maça duydum."

Mia'dan bahsedilince neredeyse tökezliyordum ama bir şekilde soğukkanlılığımı koruyarak tek omzumu silktim. Soyunma odası buz banyosunda olan ya da antrenörlerimiz tarafından çalıştırılan birkaç adam dışında çoktan boşalmıştı.

"Tabii ki ," dedim ikna edici bir gülümsemeyle. "Müstakbel seksi kocasına destek olmalı."

"Sonra da New York'taki ilk konserine mi gideceksiniz?"

Yutkundum. "Evet. Ertesi gece Toronto'da oynayacağımız maçtan önce gitmek için yeterli zamanımız var."

"Bu çok çılgınca olacak, dostum. Garden'da bir değil, iki değil, *üç* gece kapalı gişe oynadı." Islık çaldı. "Etkileyici bir şey bu."

"Etkileyici bir kadın," diye onayladım, ciğerlerimi mengene gibi sıkmasına aldırmadan. Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Yine de göreceğim kişinin gerçekten *o* olmayacağını biliyordum.

Bu yeni Mia olacaktı - en yüksek, en sağlam duvarları olan buz kraliçesi. Evlenme teklifinden beri böyleydi ve ne kadar yalvarsam da bana nedenini söyleyemedi.

Fotoğraf çekimi için buluştuk. Yakın arkadaşlarımız ve ailemizle internete düşen "gizli" bir nişan partisi yaptık. Los Angeles'ta yan yana yürürken el ele tutuştuk, konuşuyormuş ve gülüyormuş yaptık havaalanına dönerken tamamen sessiz kaldık.

Ama bu kadardı.

Artık gösteriler dışında takılmıyorduk. Kalmamı istemedi ve ben onu ikna çalıştığımda beni reddetti. Artık her şey işti.

Ve bu beni öldürdü.

Özellikle de tüm bu maskaralığın son kullanma tarihine yaklaşırken.

Giana bu sezon bana gelen sponsorluklardan dolayı çok heyecanlıydı. Ağustos ve Eylül aylarında o kadar çok reklam filmi çekmiştik ki, hepsi yayınlandığında kendi yüzümden bıkacağımı zaten .

Bir fast-food restoranı, bir ayakkabı markası, bir enerji elektrolit içeceği...

Formalarımın peynir ekmek gibi satılmaya devam ettiğini ve sezonun ilk on maçında tüm biletleri sattığımızı da Richard Bancroft bu anlaşmadan fazlasıyla memnun oldu.

Benim açımdan anlaşma tamamdı.

Mia'ya gelince de çok geride değildik.

Yakında Isabella'nın fişi çekmeye hazır olacağını biliyordum. Garrett Orange zaten büyük ölçüde . Albüm başarılıydı. Turne şimdiden rekorlar kırmaya başlamıştı. Amacıma hizmet etmiştim.

Bana daha ne kadar ihtiyaçları olacak?

Kalbini kırıyormuş gibi yapmam istenmeden önce ona sarılmak, dokunmak, öpmek için daha ne kadar bahanem olacaktı?

Dürüst olmak gerekirse, şu anda sahte bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Çoktan yapmış olduğum bir şey gibi geliyordu. Sadece *nasıl yapacağımı* bilmiyordum.

Carter patenlerini çözerken başını sallayarak, "Hâlâ evleneceğine inanamıyorum," dedi. "Mia *Love'la.* Yani, bak, en iyi arkadaş falan olmadığımızı biliyorum ama... tek bir kişiye bile söylemedin."

"Neden ki?"

Omuz silkti. "Bu heyecanı seninle paylaşmamıza izin vermek için mi? Konuşmanı prova etmek için mi? Ne bileyim, birlikte kutlama yapabileceğimiz bir arkadaşımız olsun diye mi?"

"Ben-"

"Arkadaşlarım var, evet, evet, biliyorum," diye sözümü kesti Carter, iç çekerek ayağa ve antrenman formasını yırttı. Bana dönmeden önce uzun bir süre durakladı. "Bu için hiç eskimiyor mu? Hiç... yalnızlık hissetmiyor musun?"

Bakışlarının neden göğsüme bir bıçak gibi hissettirdiğini, alaycı ya da etkilenmemiş bir yanıt veremediğim sürece yüzümün neden kızardığını açıklayamıyordum. Kendime özgü sırıtışımı takınmadan önce bir topak kumlu fıstık ezmesi gibi hissettiren şeyi yuttum.

"Hayatım boyunca yalnızdım, evlat."

Carter'ın kaşları içe doğru çekildi ve bana acınası bir şekilde bakmasına dayanamadım. Ayağa kalktım ve yumruğumu vurması için havaya kaldırdım.

"Sabah görüşürüz. İyice dinlen, çünkü o buzun üzerinde kıçını tekmelemeye niyetliyim."

Döndüm ve daha fazla tartışmaya yer bırakmadan duşa doğru ilerlemeden önce hızlıca kıyafetlerimi çıkardım.

Duştayken, eğitim odasındaki televizyonlardan birinin Küba'ya doğru ilerleyen ve bundan sonraki yolu hala bilinmeyen bir kasırgadan duydum.

Yardım edemedim ama içimde başka bir fırtınanın koptuğunu hissettim.

CHAPTER 25

Aptal Kız Mia

Uçağımız Ekim ortasında Tampa'ya indiğinde ürkütücü bir sakinlik vardı.

Geldiğimiz yoldan Küba'yı kasıp bir kasırga olduğunu asla bilemezdiniz. Hava durumu uzmanları kasırganın Louisiana'ya doğru ilerlemeden önce Körfez'in ılık suları üzerinde güç kazanacağını tahmin ediyorlardı.

Ancak Tampa'da hava güneşliydi, sadece mavi gökyüzünün üzerinde yeterince yakından izlediğinizde girdaplar oluşturan kabarık beyaz bulutlar vardı. Sanki fırtına çevresindeki tüm enerjiyi ve dış mahallelere güneş ışığından başka bir şey bırakmıyordu.

Ve herkes her gibi işine bakıyordu.

Isabella, ilk gösterilerim için New York'a gitmeden önce Aleks'in maçına gelmem için gerekli ayarlamaları yaptığımızda endişelenecek bir şey olmadığına dair bana yemin etti. Eskiden Florida'da yaşıyordu ve bana herkesin *her ihtimale* karşı su ve bozulmayan yiyecek ama en fazla biraz rüzgar ve yağmur olacağını söyledi.

Endişelenecek bir şey yok, yarınki uçuşumu engelleyecek bir şey yok.

Uçaktan merdivenlerden inerken pembe saçlı velede mesaj attım, iyi indiğimi ve eve vardığımda onu arayacağımı bildirdim. Aleks'le bu maskaralığın son birkaç ayında Davis Adası'aynı evi tutabilmiştik ve bu noktada ikinci evimiz gibi hissediyorduk.

Maç başlayana kadar, arkadan gizlice süitime kadar eşlik edilene kadar duvarlarının içinde saklanmayı planladım. Orada biraz şov yapacak, Aleks'in aptal formasını giyecek ve sonra kameraların bizi birlikte çıkarken yakalamasına izin verecektim.

Beni eve bırakacaktı, iyi bir uyku çekecektim ve yarın bu saatlerde grubumun, dansçılarımın ve ekibimin geri kalanıyla birlikte New York'ta olacaktım.

Şu *anda* olmam gereken yer orasıydı. Orada onlarla birlikte olmak istedim. O kadar çok prova yaptığımızı bilsem de, biri bana kova kova su atsa ya da topuklu ayakkabılarımın altını yağlasa bile bir adımını bile kaçırmayacağımı bilsem de prova yapıyor olmak istedim.

Son iki aydır kendimi her zamankinden daha fazla bu albüm çalışmasına, bu turneye vermiştim.

Aleks'i düşünmemek için her şeyi yaptım.

Evlenme teklifi beni, başkalarını, kendime itiraf etmek istemediğim kadar kötü etkilemişti. Ondan bir süreliğine uzaklaştıktan, Kaliforniya'ya döndükten ve işe koyulduktan sonra iyi olacağımı düşünmüştüm.

Ama mesafe arttıkça her şey daha da kötüleşti.

Kafam çok karışıktı, düşüncelerimi ve duygularımı teker teker ortaya çıkarıp onlarla yüzleşmek için uğraşıyor ve başaramıyordum. Onları adlandırabilirsem, aynı şekilde arkamda bırakabileceğimi düşündüm.

Şaka .

Ne zaman Aleks'i planlanmış bir tanıtım gösterisi için görsem, içimdeki o mantıksız öfkenin yeniden kabardığını hissediyordum. Tüm bu çilenin üstünü örtememek beni çileden çıkarıyordu. Ne olmuş yani, gün batımında bir teknede aşk dolu şeyler söylemişti. Ne olmuş yani, ona karşı Isabella'ya ya da bir başkasına itiraf ettiğimden daha fazla şey hissediyordum.

Bu bir gösteri, bir oyun, daha büyük bir planın
parçasıydı. Ve ben bir profesyoneldim.

Kendimi toparlamam ve her şey için ağlayan küçük bir bebek gibi davranmayı bırakmam gerekiyordu.

Gerçek şu ki Aleks'e kızgın değildim. Kendime kızgındım. Kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum ama yine de duygularım bu rol yapma işine karıştığında üzülmeye cüret ediyordum. Bazen gerçekmiş gibi hissettirmesi önemli ... Bu onun rolüydü.

Ve içten içe onun söylediklerine inanmak istediğimi nereden bilebilirdi ki? Kendi lanet
kalbimi kıran bendim.

Hayatıma devam etmeye çalıştım. Her şeyden kurtulmaya çalıştım. Ama tam her şeyin yoluna düşündüğümde, albüme turneye odaklandığımda Aleks ortaya çıkıyor ya da ben onu görmek için uçuyordum.

Ve fark ettim ki onu ne kadar buzlarsam buzlayayım, her zaman kalbime girmenin bir yolunu bulacaktı.

Uçak yolculuğu boyunca planımın adımlarını tekrarladım, kontrolün bende olduğu gerçeğiyle teselli buldum, her şeyimi verdiğim bu turneye başlamadan önce atlatmam gereken son bir şey daha vardı. Hayranlarımı görmek, onlarla dans etmek ve şarkı söylemek, nihayet bu albümün hayata geçtiğini hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Önce önümüzdeki yirmi dört saati atlatmam gerekiyordu. "Sürpriz!"

Bana bu kelimeyi haykıran sesler korosuyla irkildim, asfalta inerken neredeyse telefonumu karıştıracaktım. Seslerin ait olduğunu anladığımda nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek göz kırptım. Neyse ki o ana kadar hayatımda o kadar çok numara yapmıştım ki gülümsemem kolayca yerine oturdu ve güneş gözlüklerimi neredeyse gerçekmiş gibi hissettiren bir keyifle çıkardım.

"Siz muhteşem hanımların burada ne işi var?"

Çok renkli camları olan inci beyazı bir cipin önünde Maven Tanev, Livia Young, Grace Tanev ve Chloe Knott duruyordu.

Aleks'in arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşları.

Belki de *arkadaşlar* güçlü bir kelimeydi. Takım arkadaşları muhtemelen daha doğru olanıydı. Ve teknik olarak, Livia onların takım dişçisiydi ve kimsenin kız arkadaşı değildi. Aslında, Isabella'*nın* onu birkaç kez kız arkadaşı yapmaya çalıştığından oldukça emindim, ancak Livia'nın ciddi olarak *kimseyle* çıkmadığı için kalbi kırılmıştı.

Ama o Maven'ın en iyi arkadaşıydı ve çok bağlı görünüyorlardı. Ayrıca, Carter Fabri'nin ondan çok hoşlandığından emindim - görse de görmese de.

Hepsi de elbiseler ya da saran takım elbiseler giymiş, ayaklarına topuklu ayakkabılar bağlamış, üst düzey bir moda şovunun son perdesi gibi görünüyorlardı. Maven ve Livia kendi kıyafetlerini özgüvenle giyerken, Grace ve Chloe sanki diğer ikisi tarafından zorla giydirilmiş gibi, biraz daha kendi alanlarının dışında görünüyorlardı. Yine de hepsi kesinlikle göz alıcıydı.

Neden burada oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onlarla ilk kez albüm tanıtım partimde tanışmıştım. O zamandan beri sadece birkaç kez takıldık - bir kez Aleks ve benim düzenlediğimiz sahte nişan partisinde ve bir kez de sezon başlamadan önce ekiple planlanmış bir fotoğraf fırsatı sırasında.

Maven ve Livia'nın kıvrak zekâsı ve şımarıklığından Grace'in özgür ruhuna ve Chloe'nin gerçek tatlılığına kadar bu kızları sevmemek imkânsızdı.

Ama yine de günü yalnız geçirmeyi planladığım bu asfaltta beni neden karşıladıklarını bilmiyordum. Isabella'nın parmağı olduğundan şüphelenerek telefonumu elimde sıktım.

Son zamanlarda bu kadar çok kafamın içinde olmamdan nefret ediyordu. Böyle bir şeyi onun tahmin etmezdim.

"Tamam, umarım kızmazsın ve umarım büyük planların yoktur," başladı Grace, merdivenlerin dibinde donup kaldığım yere ilk gelen oldu. Elimi tutup sıktı ve heyecanlı bir çocuğun yapacağı gibi biraz zıpladı. "Ama... şey, biz sadece seni daha yakından tanımak istedik."

"Aleks'ten de sana sürpriz yapmamıza yardım etmesini istedik," dedi Chloe arkadan. "Aleks ve Isabella," diye ekleyerek şüphelerimi doğruladı.

Aleks bana sürpriz yapmak istedi.

Aylardır ona karşı bu kadar soğuk davranırken için güzel bir şey yapmayı düşünmesi midemi .

"önce kız kıza bir brunch yapmanın *çok* eğlenceli olacağını düşündük. Özel bir yer ayırttık, paparazzi olmayacaktı - bundan emindik. Ve *en iyi* kokteyller," diye söz verdi Grace.

"Biz de siktirip gidebiliriz," dedi Livia, Grace'in omuzlarını hafifçe sıkarak ve onu benim alanımdan biraz uzaklaştırarak. "Çünkü belli ki beklediğin bu değildi ve biz de rahatsız istemiyoruz."

"Ama," dedi Maven, bana içten bir gülümseme sunarak. "Gerçekten takılmak istiyoruz. Eğer siz de isterseniz. Ve söz veriyorum - bu ekiple eğlence sıkıntısı çekmeyeceğiz."

Sonra hepsi sustu, umut dolu gözlerini bana diktiler ve içimdeki her şey "Teşekkürler, ama hayır," diye haykırsa da bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kız kıza bir güne ihtiyacım vardı. En son ne zaman böyle bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum.

Telefonumu çantamın içine sokarak gülümsedim. "Brunch ve kokteyl? Sen benim aşk dilimi konuşurken nasıl hayır diyebilirim ki?"

Chloe heyecanla alkışlarken Grace ciyakladı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. Livia ve Maven benimle sırıttıktan sonra Maven çenesini SUV'a doğru uzattı. "Hadi gidelim, troller."

Sevgiyle söylendi ve bir kahkaha korosuyla karşılandı.

Ardından, asistanım ve güvenlik ekibimle planlardaki küçük değişiklik hakkında kısa bir konuşma yaptıktan sonra yola çıktık.

- - -

"Takıldığımız ilk birkaç seferde fangirl'lük için beni yargılamadığın gerçekten minnettarım," dedi Chloe, Maven hemen yeniden doldurmadan önce mimozasının sonunu emerek. Sevimli kızıl saçlı bana doğru eğilirken kıkır gülüyordu. "Anlamalısın, ben anaokulu öğretmeniyim. Onlar için her şeyin kraliçesi gibisin."

Kıkırdadım, saçlarımı avuçlayıp bir omzuma doğru çekerken kendi içkimi yudumladım. tür ifadelere nasıl tepki vereceğimi hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Çocuklar tarafından sevilmek, onları dans ederken ve şarkılarımı söylerken görmek inanılmazdı.

Ama aynı zamanda kariyerimin bu kadar uzun süre ciddiye alınmamasının da büyük bir parçasıydı. Garrett Orange'ın en sevdiği

can alıcı nokta. Beni devirmeye ya da sahip olduğum herhangi bir başarıya *bir ama* eklemeye çalışan her güçlü erkeğin ve küçümseyici kadının ilk vuruşuydu.

"Bu işi hayal bile edemiyorum," diyerek dikkatleri tekrar ona çektim. "Hiç sadece... Bilmiyorum, çekmek oldu ? saçların mı döküldü?"

Grace güldü. "Biliyorum, ama Chloe bu dünyada küçük melek," dedi ve Chloe'yi omuzlarından sıkıca kucakladı. "Bir azizin sabrı ve bir orman perisinin nezaketi."

"Bir cadı ateşiyle," diye ekledi Maven. "Çünkü dünyada P Baba'yı evcilleştirebilecek tek kadın o."

Livia kadehini kaldırarak bunu sessizce alkışladıktan sonra son şampanyasını tekrar doldurdu. "Pekâlâ, hepimizin sormak istediği sorunun etrafında dans etmekten yoruldum." Dirseğini masaya ve kara kedi gözlerini bana dikerek kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Nasıl oldu Aleks Suter ile nişanlandın?"

"Liv," diye tısladı Maven.

"Bilmek istemiyormuş gibi davranma." Livia el sallayarak onu başından savdı, gözleri beni hiç bırakmadı.

Şampanya kadehimin sapını parmaklayarak gülümsedim. "O sordu, ben de evet dedim. Daha ne bilmek istiyorsun?"

"O adamın seni sikmatize edip etmediğini bilmem gerekiyor, çünkü her ne kadar o vahşiyi ve ekibimiz için yaptıklarını takdir etsem de

- Onu pek senin tipin olarak görmüyorum." "*Liv*," diye tekrar azarladı Maven.

Ama Livia'nın sorgulamasında özür dilememesini sevdim - ses tonundaki duygu biraz acıtmış olsa bile.

NHL'nin kötü çocuğuyla birlikte olmamın tuhaf olduğunu mu söylüyordu, yoksa genelde *onun* tercih ettiği tipe benzemediğimi mi?

Birincisi gibi ifade edilmişti ama bana baktığı süre uzadıkça ikincisi hissettirdi. Beni ölçüp biçtiğinden ziyade, hikâyemde çatlaklar bir dedektif gibiydi.

Ve çok ama çok fazla çatlak vardı - bu yüzden dikkatli adım atmam gerektiğini biliyordum.

Aleks'in tipi olmadığımın farkında olduğum gerçeğini yutkunarak -her ne kadar aksini iddia etse de- aptalca, aşk dolu bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi zorladım, gözlerim şampanyama kaydı.

"İtiraf etmeliyim ki mantıklı değil," dedim hüzünle. "Ama... Bilmiyorum. Bir şekilde oldu işte. Lisedeyken yaşarken çok iyi arkadaştık. Kimseye anlatmadığı şeyleri bana açtı ve sanırım bu benim de aynısını yapmam için kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Bu ifadenin gerçekliği ve o aptal çocuğu ne kadar önemsediğim boğazımı sıktı. O sahte evlenme teklifinde söylediği sözler kulaklarımda yankılandı.

"Seni sevmekten asla vazgeçemedim - yıllar boyunca ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

Son iki ay boyunca bu kelimeler kaç gece uykumu kaçırdı? Kaç günümü, var olmadığını bildiğim bir şeyi aramak için her zerresini didik didik ederek geçirdim?

Bu ifadenin gerçek olmasını istedim. Hepsinin gerçek olmasını istedim. Ne kadar aptal bir kızdım.

"Yıllar boyunca görüşmeye devam ettik ama her zaman biri ya da bir şey vardı. Ben çıktım, odaklanması gereken bir kariyeri vardı, farklı eyaletlerde yaşıyorduk." Bu yalanı şimdi bu kadar kolay söyleyebilmem, beni içten içe öldüren senaryoyu bu kadar zahmetsizce oynamam delilikti. "Ama bu yılın başlarında yeniden bir araya geldikten sonra... artık bahaneler oyununu oynamak istemediğimize karar verdik. Denemek istedik. Yürütmek istedik."

Kalbim şiddetle çarpıyor, midem bulanıyordu.

Bunun doğru olmasını ne kadar da çok istiyordum.

"Ve şimdi, işte buradayız," dedim, bir yudum almak için kadehimi kaldırırken kızlara gülümseyerek. Gözlerimde yaşlar olduğunu fark etmemiştim, ta ki sinsi bir piç kurusu sol yanağımdan aşağı süzülene kadar. Sopayla uzaklaştırdım, sonra Chloe'yi de biraz ağlattığımı fark edince biraz .

"Bu çok romantik, biraz ölmek istiyorum," dedi burnunu çekerek.

Livia beni işaret etmeden önce tırnaklarını masaya vurdu. "Söylemem gereken tek şey senin ona çok yakıştığını düşündüğüm. Bence onun içindeki iyi yönleri ortaya çıkarıyorsun."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi Maven hemen. "Ayrıca ben de onun seni sikmatize etmesinden ziyade - gerçi onun plajda çekilmiş fotoğrafları ortaya çıktığında *hepimiz* çok eğlenmiştik - konu sana geldiğinde bir kedi yavrusu yumuşak olduğu gerçeğinden yanayım."

"O teklifte söylediği şeyler mi?" Grace ciyakladı.

"Daisy Kent şovunda kayıt yaptıktan sonra seksi güvenlik görevlisi rolünü oynarken neredeyse bir adamın hayatına son verme şekli mi?" Chloe araya girdi.

Dizim masanın altında zıplarken onlar kendilerini yelpazeliyor ve hangisinin daha ateşli olduğu hakkında birbirleriyle konuşuyorlardıLanet olası derimden sürünmeden önce bir konu değişikliğine ihtiyacım vardı.

Çünkü içimdeki her şey onlara bunun bir düzmece olduğunu söylemek istiyordu.

Ve yüksek sesle söyleyemediğim nedenlerden dolayı, onlara gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak istedim. Onlara bu maskaralığın her saniyesinde kalbimin nasıl kırıldığını anlatmak istedim. Onlara kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktuğumu anlatmak istiyordum ve şimdi sabırsızlanıyordum.

kurtulmak için.

Her şey bittiğinde, ayrılmış gibi yaptığımızda ve benden hiçbir şey olmamış gibi devam etmem beklendiğinde - anlaşmamız bitti, kavalcı ödedi - tüm parçaları nasıl toplamam gerektiğini sormak istedim.

Restoranlara girip çıkarken elini sırtıma bastırmasının verdiği hissi nasıl unutabilirdim ki?

Ağzının dudaklarımda, ellerinin saçlarımda olduğu, beni sahiplendiği ve delirttiği anları nasıl silecektim? Kalbimin her zaman ona ait olacağını bilirken başka nasıl aşık olabilirdim ki?

"Kahretsin," dedi Maven, kızların şu anda içinde bulunduğu kahkaha krizini yarıda kesip kaşlarını çatarak telefonuna bakarken. "Ne oldu? Vince yine Monstera'larını sulamayı mı ?" Livia alay etti.

Ama Maven'ın yüzünde bir gülümseme bile yoktu. "Görünüşe göre dört saatlik brunch'ımız sırasında oldukça büyük bir gelişmeyi kaçırmışız." Ona mesaj atan her kimse ona yazmaya başlamıştı bile. "Kasırga dalgalandı."

"Sallamak mı?" Ben sordum. "Bu ne anlama
geliyor?" Ama birden kızlar sessizleşti.

Hepsi telefonlarını çıkardı.

"Will sekiz kere falan aradı," diye mırıldandı Chloe. "Herhalde çok endişelenmiştir." Çoktan sandalyesinden , telefonu kulağına götürerek tuvaletlerin olduğu koridora koşmaya başlamıştı.

"Jax de öyle," diye araya girdi Grace. "Vay anasını. Maçın iptal olduğunu söyledi." Masadan kalkıp telefon etmek için kendi köşesini bulmadan önce bana ve Livia' kocaman gözlerle baktı.

"Tamam, biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Kalbim çarpmaya başlarken sordum. "Bu ne anlama geliyor? Neler oluyor?"

Livia telefonuna küfrettikten sonra onu masaya koyup bana doğru kaydırdı, ekran parlak kırmızı bir hava durumu uyarısıyla aydınlandı.

"Artık Louisiana'ya doğru gitmiyor," dedi. "Doğruca Tampa' geliyor."

Ekrana göz kırptım, kulaklarım çınlıyordu, beynim bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken kendi telefonuma koştum. Rina, Glo, Marci ve Isabella ile birlikte ailemden gelen bir düzine cevapsız arama vardı. Pembe saçlı arkadaşım da bana büyük harflerle STRES YAPMAYIN, BEN BUNUN GELECEĞİM yazan bir mesaj göndermişti. Acil bir durum olmadığı sürece dışarıda kalacağına ve huzurlu bir brunch yapmama izin vereceğine dair söz verdiğim James'ten gelen mesajları gördüğümde tekrar göz kırptım. Mesajlarında sadece durumdan haberdar ediyor ve her biri bir an önce güvenli bir yere gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

İsteklerimi dinlediği için o adama şükürler olsun, ama acil durumun ne olduğu konusunda bu kadar gerçekçi olduğu için ona lanet olsun.

Mesaj üstüne mesaj, arama üstüne arama, ama Aleks'ten gelen iki cevapsız mesajı gördüğümde hepsi arka planda kaldı.

Bana nerede olduğunu söyle, seni almaya

geliyorum. Ve endişelenme, Strings. Seni

güvende tutacağım.

CHAPTER 26

Havai Fişek

Mia

Mutlu olmalıyım.

Başarılı bir turu yeni bitirdim. Chicago'da yaz mevsimi, yılın en sevdiğim zamanı. Dört Temmuz'dayız. Güneş batarken tozlu mavi gökyüzünde havai fişekler patlamaya başladı bile. Annem ve babamdayım. Austin'*le* birlikte *anne ve bab*.

Austin ile

birlikteyim. Erkek

arkadaşımla.

Mutlu olmalıyım.

Ancak ailemle birlikte mutfak adasının etrafında dururken, bugün takındığım her gülümsemenin zoraki olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Austin şaraplarını doldururken annemin söylediği bir şeye gülüyor. Son doldurduğu bardağa dokunmadığımı fark etmeden önce benimkini doldurmaya gidiyor. Gülümsemesini koruyor ama başını hafifçe eğerken gözlerindeki sorgulayıcı bakışı kaçırmıyorum.

Başım ağrıyormuş gibi yaparak şakağıma dokunuyorum ve ona elimden gelen en güven verici gülümsemeyi

sunuyorum. Gözlerim bir sonraki merdivene kayıyor.

Babam şu merdivenlerde ve yalnız değil. Söylediği gibi çalışma odasında olmadığına dair bir his var içimde. Bize unutmadan önce hızlıca bir e-posta göndermek istediğini söyledi, sonra da gölde havai fişekleri izlemeye gidecektik.

Ama o gideli çok . Aleks de öyle.

Onunla tekrar bu evde olmak, tekrar eden bir rüyanın içinde yolumu bulmaya çalışmak gibi kafa karıştırıcı oldu. Tanıdık ama çarpık. Rahatlatıcı ama bir o kadar da korkutucu.

Bugün teknedeyken her şey yolunda görünüyordu. Hepimiz güldük, içtik, yedik ve yüzdük. Ama Aleks hiç yanıma oturmadı. Hiç yalnız kalamadık. Ve yardım edemedim ama Austin'e karşı bir tür düşmanlık beslediğini hissettim, ki bu onunla ilk tanışması olduğu düşünüldüğünde adil değildi.

Uzaktaydı. Kafasının içindeydi. O

günlerden birini yaşıyordu.

Kötü günler.

O içtikçe benim midem daha çok ağrıyordu.

Babam merdivenlerden inene kadar düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Annem ve Austin'e bakıyorum ve hala konuştuklarını görüyorum, alt basamakta babamla buluşmak için gizlice yaklaşıyorum.

Ona baktığımda derin bir iç çekiyor, gözleri sormaya cesaret edemediğim sorularla dolu. Elini omzuma , saçlarımı öpüyor ve bana endişelenmememi söylüyor.

Ama arkasından bir şey saklıyor.

Benden uzaklaşıp yatak odasına doğru yürürken biraz sarsılan bir şey. Bir süre sonra iki eli de serbest bir şekilde çıkıyor ve mutfakta annemle Austin'e katılmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

Gözlerim yine ikinci kata kayıyor.

Havai fişekleri izleme vakti geldi. Austin yanağıma sıcak, tembel bir öpücük kondurarak bana bunu

söyledi. Mutlu olmalıyım.

Ona ve aileme bensiz devam etmelerini söyledim. Midemin rahatsız olduğunu, sadece tuvalete gitmem gerektiğini ve hemen çıkacağımı söyleyerek numara yapıyorum. Austin başka soru sormuyor. Hala kızların kaka yapmadığı yanılsaması içinde olduğuna eminim. Annem endişeli bir tavırla bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor, ama ona iyi olduğumu söylüyorum.

Babam onlar gitmeden önce bakışlarımı tutuyor, gözlerinde bir tür uyarı

var. Görmezden geliyorum.

Onlar gider gitmez parmak uçlarımda merdivenleri ama sağa gitmiyorum. Sağa gitmek beni yatak odama götürür. Ben

sola gidiyorum.

Onun için.

Kapıdaki iki yumuşak vuruş varlığımı haber veriyor. Kapı aralık ve birkaç santim itip açtığımda odanın zifiri karanlık olduğunu görüyorum. Sessiz de. Ama onun gibi kokuyor, nane ve buz gibi.

"Aleks?"

İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gözlerimin alışmasına izin veriyorum. Gölün üzerinde patlayan bir havai fişek kırmızı bir ışık saçıyor ve odanın köşesindeki çökmüş bir formu aydınlatıyor.

Aleks yerde oturuyor, sırtını hâlâ liseden kalma birkaç kupasının bulunduğu gömme kitaplığa dayamış. Bir bacağını önüne uzatmış, diğerini bükmüş, kolu dizinin üzerinde dengede duruyor ve bir kutu bira parmak uçlarından gevşekçe sarkıyor. Gözleri o kutuya sabitlenmiş, kıpırdamıyor.

Bok gibi görünüyor.

Gözlerim alıştıkça daha çok görüyorum - soluk teni, gözlerinin altındaki morluk, omuzlarındaki kamburluk. Bu benim ukala, sinir bozucu en iyi arkadaşım değil.

Bu onun karanlık ikizi, her zaman içinde yaşayan, her zaman .

Eskiden ona bu parçasının var olmadığına dair güvence verirdim ama sonunda gerçeği anladım. Şimdi, ona bunun o olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum - gerçekten değil.

Bana inandığından emin değilim.

Sözsüzce yanına yere çöküyorum, sırtım raflara dayanıyor, omzum trisepslerine değiyor. Bacaklarımı uzatıyorum, ayaklarım sadece baldırının ortasına geliyor.

Aleks elindeki teneke kutuyu biraz çeviriyor, içindeki sıvı şıngırdayan bir ses çıkarıyor. "Seni buraya baban mı gönderdi?"

"Hayır. Neden göndersin ki?"

Buna gülüyor ve birasının geri kalanını boşaltmadan önce başını sallıyor. "Oh, bilmiyorum. Belki de beni burada bir avuç hapla bulduğu içindir."

Kutuyu eziyor ve ayağının yanına fırlatıyor. Bu
sözlerle göğüs kafesimi de eziyor. "Aleks..."

"Nefesini boşa tüketme, Strings," diyor ellerini kısa saçlarının üzerinde gezdirerek. "Baban zaten bana ders verdi." "Öğüt vermiyor," diye savunuyorum. "Çünkü seni seviyor. Hepimiz seviyoruz."

Aleks başını rafa yaslıyor yavaşça dönerek bana bakıyor. Gözleri buğulanmıştı. "Beni seviyorsun, ha?"

Midem dramatik bir düşüş yaşıyor, sanki bir rollercoaster'ın ilk büyük tümseğini aşmışım da şimdi yeryüzüne doğru düşüyormuşum gibi.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ileri geri, sanki bu cevabın derinlerini okumaya çalışıyor. Ciddi olduğumu biliyor. Onu ailem gibi seviyorum.

Ama o kelimenin dudaklarımdan çıkarken neden kadar silik görebiliyor
mu? Benim de onu farklı bir şekilde sevebileceğimi hissedebilir mi?

Aleks , adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Peki ya Austin?" soruyor, sesi hırçın. "Onu seviyor musun?"

"Sanırım öyle."

Burun delikleri alevleniyor ama hiçbir şey söylemiyor. Havai fişekler birbiri ardına patlamaya başlarken pencereye doğru döner. Her renk kıvılcımı çimenliğimizi aydınlatıyor ve gözlerim Austin'i ailemle birlikte iskelenin yanında gördüğüm yere takılıyor.

Orada onunla birlikte olmalıydım.

Mutlu olmalıyım.

"," diyorum, ayağa kalkarak. Elimi Aleks'e doğru uzatıyorum. "Gidip havai fişekleri izleyelim." Elime
bakıyor. Hareket etmiyor.

Çok uzak hissediyor.

Ağlamak istiyorum.

"Benim için endişeleniyorsun," diyor Aleks. Ve sonra, bu olasılık onu kırmış gibi, başını sallıyor ve iç çekiyor. "Benim için endişelenme."

"Sen ailen değilsin," diyorum ona. "Senin bu parçan... Bazen güçlü hissettirdiğini biliyorum. Bazı günler karanlık olduğunu biliyorum. Ama bu sen değilsin."

"O kadar emin
değilim." "Ben
eminim."

Aleks uzun bir süre ayaklarıma bakıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "İyi olacağım," diye söz veriyor. Bana verdiği gülümseme zoraki, tıpkı benimkinin bütün gün olduğu gibi. "Gitmelisin. Eminim Austin seni havai fişeklerin altında öpmek istiyordur, ya da mükemmel erkek arkadaşlar ne yaparsa."

"Benimle gel," .

Bunun üzerine biraz güler, bakışları pencereye kayar.

"Yapamam, Strings," diye mırıldanıyor. "Sadece... yapamam. Bu
gece olmaz."

Benimle konuşmasını istiyorum. Konuşmayacağını da biliyorum - şu anda değil. Eğer konuşmak isteseydi, en kısa zamanda başlardı.

kapısından içeri girdiğimde.

Dünyadan eteğini istediği ruh hallerinden birinde. Onu zorlamamam gerektiğini biliyorum.

Şu anda neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, bunu ona vermekten nefret etsem bile.

Dilimi ve söylemek tüm kelimeleri ısırarak başımı sallıyorum. Kapıdan çıkmadan önce eğilip yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve çenemden bir damla gözyaşı siliyorum. Kendimi toparlamak için banyomda bir süre bekledikten sonra göle doğru yol alıyorum.

Austin geldiğimde beni kolunun altına alıyor, ışıl ışıl bir gülümseme ve beni eritecek bir öpücükle karşılıyor. Onunla ve ailemle birlikte gülüyor olmalıydım. Gece bittiğinde bana ne yapmak istediğini fısıldadığında omurgamda elektrik ürpertisi hissetmeliyim.

Mutlu olmalıyım.

Ama üst kattaki çocuk değil.

Ve o zaman anlıyorum ki hiçbir zaman ya da mesafe beni ondan ayıramaz.

CHAPTER 27

Eski Spor

Aleks

Bana vurmak istedi.

Onu öpmek istedim.

Bizim için her zaman böyle olmuştu.

"Bu sadece... harika. Mükemmel amına koyayım," dedi Mia, ellerini inançsızca havaya kaldırıp devasa fasulye torbama bir hışımla çökmeden önce. Nerede oturduğunu fark eder etmez sinirli bir hırıltıyla ayağa fırladı ve onun yerine kanepeye doğru yürüdü.

O lanet şeyden nefret ediyordu ve ben gerçekten gülmek istiyordum. Ama şu anda hiçbir şey komik değildi.

Kasırganın yön değiştirmesiyle ilgili haberler hepimizi şaşırtmıştı. Duyulmamış bir şey değildi ama Tampa'ya doğru bu kadar sert bir kayma olması pek olası değildi.

Hiç kimse Doğa Ana gibi bize *ihtimalin* asla *imkansız* olmadığını hatırlatamaz.

Sabah patenimizi henüz bitirmiştik, takımın çoğu uyumak ve karbonhidrat almak için evlerine dönüyordu ki haber geldi. Koç hızlı bir şekilde yönetimle bir araya geldi ve biz daha ne olduğunu anlamadan maç iptal edildi, rakiplerimize yerlerine sığınmaları söylenirken bizim takımımıza da evlerine gitmeleri ve eğer bir tahliye bölgesindeysek tahliye için hazırlanmaları söylendi.

Fırtınanın vurmasına çok az bir süre kala, tahliye zor olacaktı.

Daddy P ve Vince kesinlikle bu zorunlu bölgelerdeydi, biri Davis Adası'nda diğeri ise tam sahildeydi. Neyse ki ikisinin de daha iç kesimlerde gidebilecekleri yerler vardı. Will, Chloe ve Ava Will'in amcasının evine, Maven ve Vince de Mave'in ailesinin evine gideceklerdi.

Geri kalanımız yerimize sığınacaktık ve ben de her ihtimale karşı dairemi kasırgaya hazırlık malzemeleriyle dolduracak kadar akıllıydım. İyi olurdum.

Ama Mia'yı kucağıma aldığım ve yüzündeki korku ve öfke karışımını gördüğüm anda, fırtına kötü olsa da olmasa da zor bir gece geçireceğimi anladım.

Başını sallayarak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Ne yapacağım ben?"

Normal şartlar altında, ona ukalaca bir laf atar ve o mükemmel ağzı bana doğru , yanakları ve alnındaki o küçük damar patlarken sırıtırdım. Onun damarına nasıl basacağımı, normalde kendine çeki düzen veren bu kadını nasıl öfkelendireceğimi çok iyi biliyordum.

Ama şu anda sadece onu rahatlatmak istiyordum. Her zaman soğuk, ölü kalbimin bodrumunda bağlı tuttuğum o yanım çırpınıyor, ona gitmemi, onu kendime çekmemi, ona sarılmamı ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmamı istiyordu.

Aylardır neredeyse hiç konuşmamıştık. Beni buzlamıştı.

Ve bencilce, onunla baş başa bir gece geçireceğim anlamına geliyorsa, planlardaki ani değişiklikten biraz .

Belki benimle sağlayabilirim. Belki de beni sertçe ittiği günden beri neler olup bittiğini sağlayabilirim.

Yanına oturduğumda koyu renk saçları ipeksi bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu. Bir elimi ince sırtının üzerinde gezdirdim ve yavaşça, dikkatlice ovuşturdum. "Özür dilerim."

Mia dokunuşumla dondu kaldı.

İşte yine oradaydı, aro elektrik şoku, bedenim onunkiyle her temas ettiğinde hissettiğim o sıcaklık zaplaması.

Ama tam bu dokunuşun içinde eriyip gideceğini düşündüğüm anda, Mia yüzünü açıp bana doğru düzgün bakabilmek için kendini çekti. keskin mavi gözleri yarıklara dönüştü. "Öyle olmalısın. Bunların hepsi senin suçun."

Ve , tekrar antrenman yapmaya başladık.

"Benim hatam mı?" Ona bakakaldım, ağzım açıkken bile sırıtıyordum çünkü kendini en az onun kadar gülünç istiyordum. "Mia, bu lanet olası bir kasırga. konuda ne yapmam gerekiyor?"

"New York'ta olmak yerine burada tek sebebi sensin. Bütün bunları senin kıçını kurtarmak için yapıyorum! Ve şimdi, Madison Square Garden'daki kapalı gişe gösterimi iptal etmek zorundayım."

Bu gerçek tüm gücüyle yüzüne çarptı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Oh, Tanrım," diye inledi, yüzünü tekrar gömdü. "Madison Square Garden'daki kapalı gişe gösterimi iptal etmek zorundayım."

Onu rahatlatmak için duyduğum her türlü arzu, suçlaması yüzünden şimdi geri çekiliyordu. "Kıçımı kurtarmak," diye tekrarladım yanağımı dilleyerek. "Yani birdenbire her şey benimle mi ilgili oldu? Ben büyük kötü kurdum ve sen bunu sadece küçük bir aziz olmak için yapıyorsun, öyle mi? Senin için hiçbir şey yok mu?"

"çeneni," diye tükürdü ve beni iterek uzaklaştırdı. Zar zor .

"Çünkü bunun reklamcının fikri olduğuna eminim," diye hatırlattım ona. "Beni buraya *senin* aptal oyunun için getiren senin menajerin!"

"Seni mi yaptı?" Ayağa kalktım, çenem gergindi. "Sen özgür iradesi olan bir kadınsın Mia. Unuttuysan söyleyeyim. Kimse sana bir şey yaptıramaz."

O zaman bana baktı, gözleri daha yumuşaktı, çenesinin gevşemesindeki bir şey bana denemeden sinirlendiğimi söylüyordu. *Hayır*, sessizce yalvardım. *Yapma bunu. . Benimle savaş. Çıldır. Aklından neler geçtiğini söyle bana.* Bir sonra "Her neyse," dedi. Sözcük teslimiyetçiydi, herhangi bir keskinlik içermiyordu ve bu beni daha çok üzdü.

Eğer çığlık .

Bana bağırmasını kaldırabilirim.

Onu incittiğimi bilmeyi kaldıramazdım - yıllar boyunca yaptığım onca pratiğe rağmen. Elini havada sallayarak burnunu çekti. "En azından tekila ya da başka bir şeyin var mı?" "Gerçekle yüzleşmek için sarhoş olmak mı gerekiyor?"

"Üzerimize doğru gelen kasırga varken sahte nişanlımla yüksek bir apartman dairesinde mahsur kaldığımı mı?" Ayağa kalktı, gergin dudaklarında sakarin bir gülümseme . "Evet. Sarhoş olmak en azı."

Hışımla geçip mutfağa girdi ve ben derin bir nefes aldım, ellerimi birleştirip başımın üzerine koyarken olabildiğince yavaş ve sakin bir şekilde verdim. Tavana baktım, beni kurtarabilecek bir tanrı olup görmek için aklıma gelen ilk dine geçmeyi düşündüm.

Mia'nın bunu atlatmak için içmesi gerekiyordu ve benim de ellerimin üzerine oturmam gerekiyordu. Çünkü o bana vurmak istiyordu, ben de onu öpmek .

Ve ikimiz geceyi birlikte geçirmek zorunda kaldığımız için, bu kadına karşı hissettiklerimin sahte olduğu maskaralığını nasıl sürdüreceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

- - -

Otuz dakika sonra Mia iki tekila shot içmişti - yudum yudum içmişti, çünkü evimdeki tekilanın tadına varılması gerekiyordu - oturma odamın ortasında sırt üstü bir gibi tavana bakmaya başlamıştı. Uzun, ağır iç çekişler ve sessiz, küçük çaresizlik iniltileri arasında gidip geliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim ona, onun yayıldığı kanepenin üzerine otururken. Bir elimde spor ayakkabılarım vardı ve onları yere bıraktım, ilkini ayağıma çekip . "Elektrik kesilirse yanımda bol miktarda yiyecek ve erzak var. Şehir merkezinde olduğumuz için en büyük endişemiz su baskını ama şu anda suların bizi etkileyecek kadar yükseleceğini tahmin etmiyorlar. Ve bu bina yepyeni, kurallara uygun ve sağlam."

Mia başını iki yana sallayarak bana baktı. "Tüm bunlar rahatlatıcı da, şu anda biraz bencil bir sürtük gibi davranıyorum ve kariyerimin en büyük turne çıkışını nasıl iptal etmek zorunda kalacağımı düşünüyorum."

"Bunu yapmak zorunda kalmayacaksın." "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Isabella bunun üzerinde çalışıyor ve o kadın her şeyi yapabilir. Bu gece çıkamazsın ama zaten planın bu değildi. Her zaman yarın uçmaktı. Ve bahse girerim ki bunu yapmak için hala iyi olacaksın."

"Ya fırtına havaalanını tamamen mahvederse?"

"Çok düşük bir ihtimal ama böyle bir şey olursa toplum olarak bir araya gelir ve bu sorunu çözeriz. Ayrıca buradan iki ila beş saat uzaklıkta, çeşitli yönlerde başka havaalanları da var."

Mia'nın ağzı yana doğru çekildi. "Sanırım bunu düşünmemiştim."

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedim ve diğer ayakkabımı giydikten sonra ayağa kalkarken burnuna . Biraz çakırkeyif olduğu belliydi, çünkü gözlerimi ihtimali daha düşük görünüyordu.

Mutfak adasının geçerken anahtarlığımı kaydırdım, Mia arkamda yerden kalktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Hemen döneceğim."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Çok çabuk yapmam gereken bir şey var." "Dışarıda bir *kasırga* var."

"En kötüsü önce biraz zamanımız var."

"Ne yani? Yağmur altında küçük bir gezintiye mi çıkıyorsun? Yerel barda bir içki mi?"

"Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun, sevgili nişanlım?" Anahtarlığımı parmağımın etrafında sırıtarak sallayarak sordum.

Alay etti. "Kendini övme."

Benim için endişelendiği başka bir zamanı hatırladım. Ona endişelenmesi için *sebep* verdiğimde.

Kendimi o halimden çok uzakta . Kendimi bu kadar çaresiz, bu kadar yalnız, bu kadar... hissiz hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama onun hâlâ içimde olduğunu biliyordum. Her zaman da öyle olacaktı.

"Her zaman benimle gelebilirsin."

"Kasırgada *dışarı çıkmak* mı? Hayır, teşekkürler. Ben deli değilim." Kıkırdadım. "Sen bilirsin."

Kapıya ancak ki arkamdan küçük bir homurtu çıkardı. "Bekle! Bekle bir saniye, ayakkabılarımı giyeyim."

Beş dakika sonra kapıdan çıkmıştık, Mia kollarını kavuşturmuş, üzerinde kocaman bir kapüşon . Kapüşonu ve güneş gözlüklerini de takmıştı.

"Gerçekten seni şu anda medyanın ya da hayranlarının çılgınlığının tehlikesine atacağımı mı düşünüyorsun?" "Eee? Bana nereye gittiğimizi söylemiyorsun, o yüzden-"

Kendi dairemden birkaç kapı ötede durup 2143 numaralı dairenin kapısını çaldığımda sözleri kesildi. Ellerimi ceplerime soktum ve önce kapıya, sonra da şaşkınlıkla bana göz kırparken sırıttım.

Daha fazla bir şey sormasına fırsat kalmadan kapı açıldı.

"Önce bir kasırga, maç iptal ve şimdi de kapımda beliren bir alçak mı?" Karaciğer lekeli elleri kapı kolunda yaşlı adam başını salladı, sanki sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Ama ben onu bunu anlayacak kadar iyi tanıyordum, özellikle de içeri girmemiz için kapıyı daha geniş açtığında. "Yüce Tanrı bugün beni gerçekten sınıyor olmalı."

"Seni böyle neşeli görmek güzel, eski ."

Onunla ilk tanıştığımda *Muhteşem Gatsby'*den alıntı ona taktığım lakap karşısında homurdandı, sonra gözlerini kırpıştırdı, Mia kapüşonunu çıkardığında ince dudakları minnettar bir gülümsemeye dönüştü.

"Bak sen," diye düşündü, elini karnına yarı eğildi. "Sen bu yaşlı adamın yıllardır gördüğü en güzel şey ?"

Mia'nın eline uzandığında onu, "Yavaş ol," diye uyardım. "Hastaneler fırtına için hazırlık yapmakla meşgulken kalp krizi geçirmeni istemiyorum."

Gülümsemesi yerine gelmeden ve sahte nişanlımı hedef almadan önce sadece bir saniyeliğine bana kaşlarını çattı.

"Mia, bu Otis Schwartz. Otis, Mia Conaway."

"Seninle tanışmak gerçek bir zevk, Mia. *Vous êtes charmante.*"

"Artık Fransızca konuşuyor," diye takıldım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı kaldırarak. "Ben de gerekirse sana defolup gitmeni söyleyecek kadar İsviçre Almancası biliyorum."

Bana bir bakış atmadan bu sözleri söyledi ve ben de kıkırdadım, dairesine doğru ilerlerken başımı . Biraz daha küçük olsa da benimkine çok benzer bir yerleşim planına sahipti ve süslü mobilyalar, ilginç sanat eserleri ve hayatı boyunca yaptığı birçok seyahatin kanıtı olan ıvır zıvırlarla doluydu. Eski kitaplar, haritalar ve küreler mekânı süslüyordu, mobilyaların çoğu bir tür antika ahşaptı, her şey sıcaktı ve yepyeni bir apartman bile biraz küf kokuyordu. Eski parayla zengin olmuştu, ailesinin ve ailesinin asla endişelenmek zorunda kalmadığı türden.

"Mobilyalarınızı içeri getireceğim," dedim ona.

"Ah, demek bu yüzden bu güzel öğleden sonra içeri daldınız," dedi. O bunu söylerken dışarıda rüzgâr öfkeyle esiyordu. "Bir kadeh konyak ve güzel sohbet için bana katılacağınızı düşünmekle ne kadar aptallık ettim."

"Önce güvenlik, sonra içki. Benimkini viski yap, mu?"

Otis yıpranmış elini bana doğru salladı ama gülümsemesi sıcaktı, başını *teşekkür etti*. Ben de başımı salladım, teşekkür etmesine gerek olmadığını sessiz bir hareketti bu.

Otis seksen dokuz yaşındaydı, kafatasının alt yarısını kaplayan küçük beyaz tutamlar dışında saçlarının çoğu dökülmüş beyaz adamdı. Dürüst olmak gerekirse kulaklarından daha fazla saç çıkıyordu. Ayakta dururken bile biraz öne doğru eğilir, bana sataşmak için başını yukarı kaldırmaya çalışırdı ve olması gerekenin sadece yarısında kullandığı bir bastonu vardı.

Otis ile geçen yıl bir Ospreys maçında, maçın kombine bilet sahibi olarak onurlandırıldığında tanıştım. Organizasyon kurulduğundan beri kombine sahibiydi ve fotoğraf çektirmek ve takımdan imza almak için soyunma odasına geldiğinde hemen kaynaştık.

O gece stadyumdan ayrılıp evime doğru yürürken, binaya yaklaştığımda onu fark ettim. İnatçı yaşlı adam da maçtan sonra stadyumdan yürüyerek ayrılmıştı ve yürümesi o kadar uzun sürmüştü ki maçla ilgili bilgi almak, duş almak ve röportajları yanıtlamak için zamanım vardı ve yine de ona yetişmiştim.

Yolun geri kalanında onunla eve kadar yürüdüm ve birkaç kapı ötedeki komşum olduğunu öğrenince çok şaşırdım. O zamandan beri, bir şekilde... takılıp kalmıştı. Sanki bir sokak kedisini beslemiştim ve o da zaman zaman kapıma gelip akşam yemeğinde ne olduğunu merak ediyordu.

Bunu ona ya da bir başkasına asla itiraf etmezdim ama onun arkadaşlığından hoşlanıyordum. Ve hoşuna gitse gitmese de ona yardım etmeme izin vermesi için onu zorladım.

Dışarıdaki sandalyelerini ve kanepesini içeri taşırken, yüzümde bir gülümsemeyle Mia'yı büyüleyici bir şekilde dinledim.

mobilyaları elimden geldiğince yoldan çektim. Balkonunda da birkaç bitki vardı ve sürgülü cam kapıyı kapatmadan önce onları topladığımdan emin oldum. Henüz çok şiddetli bir yağmur yağmıyordu ama rüzgâr çoktan hızlanmıştı ve bu yaşlı adamın mobilyalarının ya da bitkilerinin bu fırtınada mermi haline gelmesi kimsenin ihtiyaç duyacağı son şeydi.

Üzerimde biriken yağmur damlalarını silkeledim, ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara koydum ve Otis ile Mianın mutfakta olduğu yere doğru ilerledim. Otis, Mia'ya denizcilik günlerinden bir hikâye anlatarak eğlendiriyordu.

Ama Mia'nın gözleri benim üzerimdeydi.

Artık beni uykumda bıçaklama ihtimali daha da azalmış görünüyordu, bakışları yumuşak ve meraklıydı, başı biraz yana eğikti. Dudaklarımı hafifçe eğmeyi teklif ettim ve bunu yapar yapmaz gözlerini kırpıştırdı, Otis'e dönerken ifadesi sertleşti ve ben onlara yaklaşırken beni görmezden geldi.

İlerleme için çok fazla.

"Şimdi ne yapıyorsun, seni ?" Kilerini açtığımda Otis sordu.

"Birkaç gün elektriğimiz kesilir ve sel sularına kapılırsak yeterli yiyecek ve suyunuz olduğundan emin olmak için."

"Hayatımın çoğunu Florida'da ," dedi iki eliyle havaya vurarak. "Bize bir olmaz."

"Olabilir. Ama her ihtimale karşı, hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir. Değil mi, izci çocuk?" Yanından geçerken başını okşadım, yaşlı adam bana hırlayıp gerçekten vuramayacak kadar yavaş savurunca Mia biraz kıkırdadı.

"Bu seferki imkânsız," diye mırıldandı Mia'ya. İkisine de birer kadeh konyak doldurduğunu fark ettim ve yanlarında bir bardak viski beni bekliyordu. "Bu yaşlı adamı nasıl bırakacağını bilmiyor."

"Sanki sezon boyunca neredeyse her gece kayıp bir köpek yavrusu gibi evime gelmiyorsun." "Hokey olmadan
sıkılıyorum. Sen bu sıkıntıyı gidermek için son çaresin."

"Beni sevdiğini söylemekte sorun yok,
Otis." "Seni sırtımdaki bir diken gibi
seviyorum."

Ama bunu söylerken gülümsedi ve Mia'yı dünya seyahatleriyle ilgili daha fazla hikâyeyle büyülemeye geri döndü.

İncelediğimde Otis'in edebilecek miktarda bozulmayan yiyeceğe ve bir kasa suya sahip olduğunu gördüm. Ancak bir feneri ya da herhangi bir el feneri yoktu. Koridorda hızlı koşudan sonra evime geldim, ona benimkilerden birkaç tane verdim, her ihtimale karşı küvetini suyla doldurdum ve ancak zaman üzerinde adım yazan içkiyi kabul ettim.

"Şerefe, eski dostum," dedim bardağına benimkiyle vurarak. "Leydim," dedim Mia'nın bardağına
dokunurken. gözlerinde eşit oranda şüphe ve merakla beni izliyordu.

Otis bana doğru başını sallayarak, "Şimdi bu nasıl tanıştığımı duydunuz," dedi. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Kemikli parmağını salladı ve ben de kadehimden yudum alıp Mia'kaşlarımı kaldırarak cevap vermesini bekledim.

"Biz birlikte büyüdük," dedi basitçe.

"Mmm, ve henüz seni onu bırakacak kadar kızdırmadı, ha?"

"Bu gece çok acımasızsın Otis," diye takıldım. "Duygularımı gerçekten
incitiyorsun." "Benim gerçek dişlerim olduğu kadar senin de duyguların ."

Kıkırdadım ama tam olarak bir şekilde beni izleyen Mia'ya baktığımda gülümsemem biraz azaldı. "O kadar da kötü biri değil,"
dedi yumuşak bir sesle. "Eğer onu gerçekten tanıyorsan."

Samimiyeti karşısında yutkundum, sahte nişan gününden beri bana neden kadar soğuk davrandığının cevabını bulabilecekmişim gibi gözlerim aradı. Ama bakışlarını çok çabuk kaçırdı, boğazını temizledi ve Otis'e gülümseyerek ona hayatıyla ilgili başka bir soru sordu.

Bundan sonra çok kalmadık, çünkü Otis'in oldukça fazla esnediğini ve göz kapaklarının çoktan sarktığını fark ettim. Genelde yediye kadar uyurken bu adamın oyunlarımızın yarısına nasıl yetiştiğini bilmiyordum.

Yine de Mia'nın arkadaşlığından ve ilgisinden hoşlandığı belliydi, bu yüzden saat neredeyse dokuz olana kadar Göbekli Tepe'yi Klaus Schmidt'ten önce keşfettiğine yemin ettiği zaman hakkında gevezelik etmesine izin verdim. Gece için vedalaştığımızda Otis'e bir şeye ihtiyacı olursa beni arayacağına ya da yanına geleceğine dair söz verdirdim ve Mia'ya da onu tekrar görebilmek için peşini bırakmayacağıma dair söz verdirdim.

Mia daireme dönerken sessizdi, anahtarlığımı sensörün üzerinden geçirip kapıyı tek kelime etmeden içeri girdi. Ayakkabılarını çıkardı, odanın ortasına doğru yürüdü ve orada öylece durup pencerelerden her yönden görünen rüzgârla savrulan yağmura baktı.

Koridorun odamda açık bıraktığım lamba dışında her yer karanlıktı. Mia orada bir hayalet gibi o kadar uzun süre durdu ki gerçekten hayalet olup olmadığını merak ettim.

"Duş alabilir miyim?" diye sordu sonunda.

"Tabii ki."

Başını salladı ve ayaklarını yavaşça koridorda sürükleyerek ona daha önce gösterdiğim misafir odasına doğru ilerledi. O orospu çocuğunu odaya kapatıp sadece benim odam varmış gibi davranmayı çok ama onun kendini rahat ve güvende hissetmesini istiyordum.

- Zaten stresli olduğunu bildiğimden daha da fazla değil.

"Mia," dedim odaya girmek üzereyken.

Durakladı, sırtını bana döndü ama çenesini profilini görebileceğim şekilde eğdi, böylece beklediğini anladım.

"Burada olmana sevindim."
Dürüsttü ve ayrıca tamamen kendi kontrolü dışında olan bir durumda onu biraz rahatlattığını umuyordum.
Ancak bu ifadeyi neredeyse hiç kabul etmedi, sadece misafir odasında kaybolmadan önce burnundan bir kahkaha attı.

CHAPTER 28

Çok Dikenli

Mia

Duştan sonra yalınayak koridorda yürürken, saçlarım ıslak ve Aleks'in forması üzerimdeyken uyuşmuş bir haldeydim.
omuzlarımdan sarkıyordu. O kadar büyüktü ki beni yuttu, etekleri diz kapaklarıma değiyordu.

Gece boyunca kendimi misafir odasına düşündüm ama Aleks'in pişirdiği kokusunu aldığım anda midem şiddetli bir hırıltıyla itiraz etti. Yemek yiyecek kadar uzun bir süre yeniden ortaya çıkmaya ve sonra fırtınayı tek başıma atlatmaya karar verdim.

ve duygularım havayla eşleşti, içimdeki fırtınalı kasırga pencerelerin dışındaki rüzgâr ve yağmuru yansıtıyordu. Bir bütün olarak, Tampa için, kasırganın yolundaki herkes için dehşete düşmüştüm. Bencilce, Madison Square Garden'daki ilk gösterimi iptal etmek zorunda kalacağım için . Ama en çalkantılı duygular, Aleks'le birlikte bu apartman dairesinde bir gece boyunca mahsur kalmanın nasıl bir his olduğuyla ilgiliydi.

Ona hâlâ çok kızgındım, sorularımı sonra tüm zamanların en romantik konuşmasını yaparak beni ters yatırması beni çok incitmişti. Bu şekilde numara yapabilmesi, bu kelimelerin ağzından dökülmesi, gözlerinin bu kadar içten olması ve kameralar üzerimizde olmadığı anda omuz silkip *nasıldım* der gibi bir ifadeyle bana baktığında üzüldüğüm için şok olması beni öldürüyordu.

Bir sonraki nefeste, aşırı tepki verip vermediğimi merak ettim. O beri ona buz koymuştum, bu küçük maskaralığın geri kalanında aramıza mesafe koymaya çünkü incinme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Ama bu adil miydi?

O haklıydı. En bunu yapmasını isteyen bendim. Neye bulaştığımı biliyordum.

İstediğim her şeyi yapıyordu.

Yine de... *hiçbir şey* hissetmiyor muydu? Tüm bunlar gerçekten göstermelik miydi?

Ve eğer , tam da istediğim şey olduğu halde neden bu beni kalbimden vurdu?

Isabella'nın şeyi iptal etmek isteyip sorduğu New York'a giden uçak yolculuğunu düşündüm ve ona her şeyin yolunda olduğunu ne kadar emin bir şekilde söylediğime kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kendimi tüm bu acı ve karmaşadan kurtarabilirdim.

Ama o zaman onun tarafından tutulmanın, kollarının beni sarmasıyla korunmanın, çok yaklaşan herkesi tehdit etmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu özlemek zorunda kalacaktım. Dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim.

Şimdi bile, eğer geri ... hepsini tekrar yapardım.

Zaten kafam yeterince karışık değilmiş gibi, bir de Otis'le olan halini görmek... son birkaç aydır bastırmayı başardığım tüm duygularımı harekete geçirdi. Çünkü Aleks'in içinde yaşadığını bildiğim adam buydu. Nazik, şefkatli ve *iyiydi*.

Kendisi hakkında hiç böyle şeyler hissetmemişti ama ben bunu gördüm. Her zaman gördüm.

Şimdi bile, ondan nefret etmek istediğimde, böyle bir şey yaptı ve bana asla yapamayacağımı hatırlattı.

Ben çıktığımda Aleks mutfaktaydı, ocaktaki bir şeyle ilgilenirken sırtı bana dönüktü. Televizyonda kasırgayla ilgili yerel haberler gösteriliyordu ama sesi kısılmıştı, onun yerine dairenin içinde usulca mırıldanan bir caz çalıyordu.

"Biraz *rööschti* yaptım," dedi solundaki dolaptan birkaç makarna kâsesi alarak. "Özel bir şey değil, sadece biraz pastırma ve patates büyüsü, ama hasta olduğumda ya da fırtına, yağmur, kar yağdığında en sevdiğim rahatlatıcı yiyeceklerden biridir." Kıkırdadı. "Tampa'da kar yağdığından değil."

İlk kâseyi tabakladı ama mutfak adasına koymak için döndüğünde beni görünce dondu kaldı.

Koyu kahverengi gözleri yavaşça, açlıkla, bir sonraki nefesimi göğsümde sıkıca sabitleyen kaynayan bir yoğunlukla üzerimde gezindi. Kalın bir şekilde yutkundu, kâse elinde sıkıca kavradı, göz bebekleri bakışlarımla buluşmak için geri döndüklerinde patladı.

"Tanrım, Mia."

"Ne?" diye sordum. Çenemi yukarı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce biraz soluk soluğa
sordum. "Benim formamı giyiyorsun."

"Evet, ya bu ya da yalnız uyuyacağımı düşündüğümde paketlediğim iç çamaşırı" diye karşılık verdim, adadaki bar taburelerinden birine kayarak.

Aleks bir süre donup kaldı, koyu renk gözleri tenimi karıncalandıran sıcaklıkla benimkilere . Kızgın mıydı? İnsanlar formalarla uyurdu, değil mi? En azından onun evinde rahatça giyilebilecek bir şeydi... değil mi? Yoksa farkında olmadığım bir tür hakaret miydi bu? Bunu sadece maçlarda mı giymem gerekiyordu?

Aleks gözlerini kırptığında hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, sanki oturmam onu bu evrene geri döndürmüş gibiydi. Bir , zamanki soğukkanlı tavrı yerine oturdu, bakışlarındaki o ham, korunmasız sahiplenmenin ne anlama gelmiş olabileceğini çözemeden o an .

"Bu, bu gece yatağımda misafirim olacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu ukala bir sırıtışla, dumanı *tüten röschti* kasesini yerleştirirken

granitin üzerine bıraktım. Pastırmalı patates cenneti gibi kokuyordu ve midem yine guruldadı. "Ha, ha."

"Oh, ama. Bundan daha iyi şaka yapabilirsin."

"Şu anda ne enerjim ne de isteğim var," dedim ve çatalı alıp ilk ısırığımı almadan önce yüzümü ona döndüm. Duman gibi sıcak olması ve neredeyse dilimi yakacak olması umurumda bile değildi - çok lezzetliydi.

Aleks'in o anda nasıl durakladığını fark ettim, gözleri elime kilitlenmişti. Yemek yeme şeklimle onu bir şekilde rahatsız edip etmediğimi merak ediyordum ki yüzüğe fark ettim.

Bana verdiği yüzük.

Bir bok ifade etmeyen sahte olan.

Bilinçli bir şekilde üzerini örttüm ve parmak eklemimin üzerinde döndürdüm. "Belli ki bugünkü tüm fotoğraflar için takmak zorundaydım," diye mırıldandım. "Çıkarmayı unuttum."

Sadece yarısı yalandı. Fotoğrafımın çekileceğini bildiğim her zaman takıyordum ama duş aldığımda da çıkarıyordum. İşim bittiğinde de hemen geri takıyordum.

O yüzüğü sevmiştim. Onu bana verirken sözleri sevmiştim.

Parmağımdan çıkarmaya başladığımda Aleks, "Yapma," dedi. Duraklayıp onu sorguladığımda bakışlarımı tuttu. "Ben... Ben sadece onu burada unutmanı istemiyorum."

Doğru.

Omuzlarım çöktü, hayal kırıklığı içimde kaynıyordu. Tekrar yemeğime dalarken içimden kendimle alay ettim. Üzülmek için hiçbir nedenim yoktu.

Son zamanlarda hayatımın hikayesi.

Aleks yanıma oturmadan önce kendi tabağını hazırladı. Yemeğimizi sessizce yedik, arka plandaki müzik cazdı ve ara sıra çok şiddetli bir rüzgârla kesiliyordu. Televizyona birkaç kez baktığımda kasırganın Körfez'de yavaşça ilerlediğini ve en şiddetlisinin gece yarısı vurmasının beklendiğini öğrendim.

"Görünüşe göre daha kuzeyi vuracak," diye düşündü Aleks, gözleri televizyondayken benim kâsemi kendi kâsesinin üstüne koyarken. Adanın etrafından dolaşarak lavaboya gitti ve bulaşıkları makinesine koymadan önce duruladı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu bir eğilim var gibi görünüyor."

İçimi çektim, bar taburemden zıplayarak indim ve kanepeye doğru ilerledim. Bacaklarımı altımda birleştirip Aleks'in sahip olduğu battaniyelerden birine gömüldüm. Yumuşak ve ağırdı, tahmin etmem gerekirse biraz ve kesinlikle devasaydı - muhtemelen sahibi olan devasa adamı örtecek kadar büyüktü.

"Ben korkunç bir insanım."

"Seni beslediğim için bana teşekkür etmediğin için mi?"

Ona ters ters baktım. "Çünkü fırtınanın kuzeye yönelmesine sevindim. Belki bu buradan kurtulacağım anlamına gelir." Ojelerimi durakladım. Bazen uzun tırnaklarım olsun isterdim, stiletto ya da badem şeklinde belki. Ama böyle tırnaklarla gitar çalamazdım. "Ve beni beslediğin için teşekkürler," diye ekledim usulca.

Aleks kıkırdadı ve mutfakta temizlediği yeri bitirdi. "Bir şey değil. Ve sonsuza dek hayalini kurduğun bir şeyin iptal edilmesini istemediğin için kötü biri değilsin. Ama bu konuda endişelenmene de gerek yok. Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ben biliyorum."

diğer ucuna oturduğunda ona ters ters bakarken dudaklarımı düzleştirdim ve kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten hiç pozitif değilsin. Her zaman hayatın ne kadar anlamsız olduğu konusunda huysuzlanıyorsun. Şimdi üzüleceğim bir şey var diye Bay Günışığı'nı oynamaya kalkma."

Aleks bir kahkaha atmadan önce kaşlarından birini saç çizgisine doğru kaldırdı. "Bu gece çok huysuzsun."

"Ben dikenli değilim!"

Bu sözler onu daha çok güldürdü ve ben de üzerimden atıp ayağa kalkmadan önce ağır, kabarık battaniyeye çığlık atmama neden oldu.

"Her neyse. Huzur içinde tek başıma somurtacağım."

Aleks iyice eğleniyordu, ben yanından geçerken kıkırdamalar arasında nefesini tutmaya çalışıyordu. Tam ayrılmak elini uzattı, iri, nasırlı eli bileğime dolandı.

"Bekle," dedi, hâlâ gülmemek için kendini zor tutuyordu ve nazikçe çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı.

"Buraya gel." "Ne?" Ellerini kalçalarıma doğru kaydırdığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Beni televizyona doğru çevirdi ve bir kez daha yumuşak bir şekilde çekti.

"Otur."

"Hayır, yatmaya gidiyorum." "*Otur*, kadın."

Çenemi eğdim ve meydan okurcasına kollarımı kavuşturdum. Ona bana böyle emirler çalışarak canına okuyabileceğini söylemeye hazırdım ki arkamda durdu ve elleri omuzlarımı ovmak için yukarı kalktı.

Başparmaklarını kaslarımın derinliklerine batırdığı anda gerginliğim tavadaki tereyağı gibi eridi.

"*lütfen*," diye düzeltti. "Seni daha iyi hissettirmek istiyorum. Bir milisaniye için inatçılığı bırakıp denememe izin verir misin?"

Ah, nasıl da hayır demek istiyordum. Bana *hiçbir* konuda yardım etmesine ihtiyacım olmadığını söylemek kendimi zorladım - ama ellerinin lezzetli baskısı altında esir olmuştum. İstemeden içimden bir sızdı ve isteksizce dediğini yaptım.

Aleks ben kanepenin önünde yere bağdaş kurup oturana kadar bekledi ve bacaklarını omuzlarımın iki yanına dayayarak tekrar kanepeye oturdu. Sihirli elleri yavaş, sabit ve emin bir şekilde bir süre kaslarımı çalıştırdı. Tekrar inlememek için içimdeki tüm iradeyi kullandım, çünkü bu adam ona kızgın olduğumda beni inletirse lanetlenirdim.

Neden ona yine kızgındım?

"Daha iyi misin?" diye sordu, nefesi kulağımı ısıtıyordu. Omuz silktim, bu da bana bir başka eğlenceli kahkaha kazandırdı.

Tamam, belki de haklıydı. Belki de inatçılık ediyordum. Ama bu kadar kafa karıştırıcı olması ve kasırgaların olduğu bir eyalette yaşaması onun suçuydu.

Bir süre sonra Aleks omuzlarımdan çekerek beni daha da yatırdı ve sırtımı deri koltuğa yasladı. Elleri boynumdan yukarı doğru süzüldü, parmakları kafa derimin dibindeki tellerin arasından geçerek çıplak parmaklarıma kadar ürperti gönderdi.

Tek kelime etmedi ama ben ne yaptığını zaten biliyordum.

Saçımı örüyordu.

Hareketleri son derece tanıdıktı; parmakları köklerden uçlara doğru kayıyor, örgüye başlamak için ilk bölümü ayırmadan önce kafa derime biraz masaj yapıyordu.

Ve sefer karşı koyamadım.

Derin ve ağır bir iç çektim, omuzlarım gevşedi, gözlerim bu kadar nostaljik bir şeyin hissiyle kapandı.

Aleks ne zaman stresli olduğumu ya da kötü bir gün geçirdiğimi görse saçlarımı örerdi. Bu, bir sabah okuldan önce saçımı Fransız usulü örmeye çalışıp başaramadığım için hayal kırıklığı içinde oflayıp puflamamı izlemesiyle başlamıştı. O sezon bir Bears maçında milli marşı söyleme seçmelerim için o kadar endişeliydim ki örgüyü sürekli bozuyordum ve o beni bulduğunda ağlamanın ya da yolmanın ya da her ikisinin de eşiğindeydim.

Tek kelime etmemişti. Sadece elimden tuttu ve beni banyodan çıkarıp yatak odama götürdü. Beni yere oturttu ve ben sessizce ağlayıp gözyaşlarımı silerken o da arkamdaki masa sandalyeme oturup saçlarımı ördü - sakin ve etkili bir şekilde -.

Örgünün ucunu için benden bir saç bağı istediğinde daha rahat nefes alıyordum. Ona bunu nasıl yapabildiğini sordum ve bana Anneliese'saçlarını ördüğünü çünkü kireçlenmesinin çok kötüleştiğini ve saçlarının özlediğini söyledi.

Bunun üzerine tekrar ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Sonrasında bu bir ritüel haline geldi. Ne zaman kaygı pençelerinin içimi tırmaladığını hissetsem, onu buluyor, sözsüz bir şekilde bir saç bağı uzatıyor ve kendimi yere, ayaklarının dibine .

Hatırladıkça gözlerim yaşarıyor, bedenim, zihnim ve ruhum onun elleri saçlarımdayken . benim için buydu, her zaman olduğu şeydi - benim kayam.

Güçlü, istikrarlı ve destekleyici.

Şımarıklık yaptığım zamanlarda bile.

Aleks televizyonun sesini açmıştı ama fırtınayla ilgili gelişmeleri aktaran hava durumu muhabirini ancak yarım yamalak dinleyebildim. Daha çok parmak uçlarının kafa derime dokunuşuna odaklanmıştım, gözlerim kapalıydı, her dokunuşta nefeslerim daha da kolaylaşıyordu.

"Eskiden bunu yapmamı ," diye düşündü arkamdan, sesi derin ve sessizdi. "Sana huzur verdiğini söylerdi." Bir damla gözyaşı sol yanağımdan sıcak ve hızlı bir şekilde kaydı ve ben onu uzaklaştıramadan kucağıma düştü.

"İskeledeyken sorularınıza cevap vermediğim için özür dilerim."

Bunun üzerine gözlerim açıldı, kalbim durduğu yerden bir çentik daha attı.

"I..." Boğazını temizledi. "Kendim ve sunabileceklerim hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

duydum, elleri hala saçlarımı bisiklete biner gibi örüyordu, ne kadar zaman geçerse geçsin nasıl yapıldığını asla unutmayacağı bir şeydi bu.

"daha iyi olmayı dilediğimi itiraf etmek zor."

Çatlak.

Hissettiğim kadar duydum da, kalbimdeki o küçük kılcal kırığı. Bu adam, en iyi arkadaşım... kendisini asla benim gördüğüm gibi göremeyecekti. ne kadar iyilik yaşadığını, sunabileceği ne kadar çok şey olduğunu asla anlayamayacaktı.

"Klişe gibi görünmek istemem ama... biriyle konuşmayı düşündün mü?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı kadar garip geliyordu, ama Aleks'hakkını yemeyelim, gülmedi, alay etmedi ya da beni başından savmadı.

"Terapi mi?"

Başımı
salladım.

Uzun bir süre sessiz kaldı, parmakları ne kadar yavaş hareket etse de örgünün ucuna gittikçe yaklaşıyordu.

"Belki de yapmalıyım," diye usulca itiraf etti.

Örgüyü bitirdiğinde, her zaman bileğimde taşıdığım saç bağını çıkardım ve ona uzattım. Saçlarımın ucuna dolamak için acele etmedi, bağladıktan sonra bile elleri bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi havada asılı kaldı.

Etrafımızdaki hava ağırlaştı, belki fırtınanın elektriğiyle yoğunlaştı, belki de başka bir şeydi. Her zaman orada olan bir şey.

Onun da hissedip hissetmediğini hep merak ettiğim
bir şey. "Keşke benimle konuşsan."

Sözleri karşısında gözlerimi kapattım ve tıpkı içinde bulunduğumuz binayı sallayan rüzgâr gibi üzerimde
gürlemelerine izin verdim. Ama isteğini yerine getiremedim.

Ne söyleyeceğimi bilmezken olmazdı.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye
fısıldadım.

Ve bunu tek bir kelime etmeden ya da ona doğru bakmadan yaptım.

CHAPTER 29

Hayallerin

Peşinde

Aleks

Müzik sesiyle uyandım.

Aslında hiç uyuduğumdan emin değildim.

Oturma odasından çıkıp yatak odama çekilmem biraz zaman almıştı, büyük bir parçam Mia'nın fikrini değiştirip bana katılmak için geri döneceğini umuyordu. , en azından bir saatin büyük bir kısmını odamda tavana bakarak geçirmiştim, tüm vücudum onun koridorun sadece birkaç kapı olduğu gerçeğine .

Tıpkı ergenlik dönemimizdeki ama şimdi ona katılmaktan hoşlanmıyordum. Kapısını onunla yatağa atlayabileceğimi, yazdığı şarkı hakkında ona takılabileceğimi ya da göl kenarında yürümek isteyip istemediğini sorabileceğimi hissetmiyordum.

Benim dairemdeydi ama yine de binlerce kilometre uzaktaydı.

Odamın karanlığında gözlerimi kırpıştırdım, koridorun sonundan piyano müziğinin yumuşak sesi içeri yayılırken saati kontrol için telefonuma uzandım. Saat sabahın üçünü biraz geçiyordu.

Elektriğimiz kesilmiş olmalıydı çünkü telefonum prize takılı olmasına rağmen şarj olmuyordu ve odam her zamankinden daha karanlıktı. Telefonumun ekranından gelen ışığı kullanarak kapıma doğru ilerledim, anahtar sesini takip ederken çıplak ayaklarım ahşap zemine basıyordu.

Oturma odasına yaklaştıkça ışığa daha az ihtiyaç duyuyordum. Dışarıdaki fırtınaya rağmen, şehirde hâlâ elektriği olanların ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu. Işık olmadan da görebildiğimde telefonumu bir kenara koydum ve adımlarımı yavaşlattım.

Onu gördüğümde tamamen durdum.

Mia piyanomun oturuyordu, siyah saçları hâlâ ördüğüm örgünün içindeydi, omuzlarından benim formam sarkıyordu. Elleri kemik beyazı tuşların üzerinde gezinirken sırtında benim numaramı görmek içimde ilkel bir ihtiyaç uyandırdı. Kalçalarını göremiyordum ama bankın altındaki pedalları çalıştırdığı ayakları çıplaktı, narin ayak bileğinde hâlâ sahte nişanımızın olduğu gün taktığı zarif zincir vardı.

Tüm vücudu çaldığı müzikle yavaşça ve akıcı bir şekilde hareket ediyordu, akorlar yıkıcı bir şekilde hüzünlüydü ama yine de bir şekilde umutla doluydu.

Uzun bir süre koridorun kenarında durdum, izlerken ve dinlerken omzumu duvara yasladım. Yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu - o kadar yumuşaktı ki ilk başta sözlerin ne olduğunu duyamadım. Ama şarkı bir kreşendoya ilerledikçe sesi de onunla birlikte yükseldi.

"Yankılara tutunuyorum, karanlıktaki fısıltılara, Acaba sen de
hissediyor musun, yoksa ben sadece başka bir kıvılcım mıyım?
Sessizliğin içinden uzanıyorum, elimi tutacağını umarak, Ama belki de
sadece kayan, batan bir kumda hayallerin peşindeyim."

Eğer şarkı sözleri havayı boşaltmaya yetmediyse, onları söyleme şekli . Özlem ve umutsuz çaresizlik kelimede iç içe geçmişti ve şarkıya eşlik ederken, o hüzünlü müziğe hayat verirken elleri zahmetsizce hareket ederken, bunların vücudunu bağlayan ipler olarak fiziksel olarak tezahür ettiğini neredeyse görebiliyordum.

Kimin hakkında şarkı söylediğini bilmiyordum.

Bunun benimle ilgili olduğunu *düşünmeye* bile kesinlikle hakkım yoktu.

Belki de rüzgâr ve yağmur camlara vuruyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Belki de gecenin, son iki *aydır* kafasının içinde neler olup bittiğini merak etmenin gerginliğiydi.

Belki de sadece bencilce bir meraktı.

Ama o anda bilmem gerektiğine karar verdim.

Ben daha bilinçli bir karar vermeden ayaklarım beni oturma odasında gezdirmeye başlamıştı. Her adımı yavaşça ve sessizce atıyor, onu rahatsız etmemeye dikkat ediyordum, sanki ormandaki bir tavşanmış ve hızlı bir hareketle tekrar kaçacakmış gibi.

Çok güzeldi.

Nefes kesecek kadar güzeldi.

Boynunun uzun eğimini, omuzlarının narin hatlarını, formamın altındaki belinin dar kıvrımını katalogladım.

. Ona ulaştığımda kalbim gırtlağımda atıyordu ve sadece vücudunun hafifçe gerilmesinden, müzikteki küçük bir atlamadan varlığımı hissettiğini biliyordum - sadece beni durdurmaya yetecek kadar.

Birkaç santim arkasında durdum, şarkısını çalmaya devam ederken göğsüm beklentiyle gerilmişti. artık şarkı söylemiyordu. Sessizdi. Ve çenesini bana profilinin ince bir açısını sunacak kadar eğdiğinde, boynundaki nabzın benimkini yansıttığını gördüğüme yemin .

Mia dikkatini tekrar tuşlara vermeden önce bana sadece anlığına bu manzarayı gösterdi ve aldığım her kesik kesik nefeste düşüncelerim çılgına döndü.

Bir şey söyle. Ne
söyleyeyim?
Ona nasıl hissettiğini
söyle. Nasıl hissettiğimi...
Ona verecek bir şeyim yok. O
benim için fazla iyi.
Ben onun tipi değilim.
Ama belki o da beni istiyordur.
Belki de tüm bu rol yapmalar o kadar da sahte değildi.
Soğuk, mesafeli... Benden nefret ediyor.
Yoksa beni seviyor mu?
İkisi bir ve aynı olabilecek kadar yakın değil mi? Etrafta
kamera olmadan onu öpmek istiyorum.
Bana izin verir miydi?
Yoksa Los Angeles'ta yaptığı gibi, iskelede yaptığı gibi beni durdurur muydu?

Bütün geceyi onun arkasında durup hüzünlü şarkısını dinleyerek geçirebilirdim, bu arada ben de kılımı bile , tek kelime etmemek için her türlü bahaneyi düşünebilirdim.

Ama hayatımda birçok kez olduğu gibi, *siktir et* dedim.

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundum ve ellerim omuzlarını bulana kadar yavaşça ileri uzandım. Mia ona dokunduğumda sertleşti, ta ki ben sıkı kaslarını yoğurmaya başlayana kadar.

Yavaşça bıraktı, parmakları tuşların üzerinde hızını bile başı hafifçe geriye düştü. Müzik etrafımızı , çok ağır hissettiren bir anın müziği.

Ellerimi yukarı kaydırarak boynunun arkasını kavradım, parmak uçlarımı çenesinde gezdirdim, parmaklarımı saç derisine masaj yapmak kabaca gezdirirken örgüsünü yok ettim.

banka oturmak için manevra yaptığımda nefesi benimki kadar sığdı, bankın üzerine oturdum ve yağmurdan ıslanmış pencerelerimden gelen yumuşak ışığın yüzünün yan tarafına vuruşunu hayranlıkla . O muhteşem yüzü bir elimle kavradım, başparmağımı kulağının üzerine koydum, parmaklarım kıvrıldı. Başparmağımı alt dudağında gezdirdiğimde, kendi dudağımı ıslattım ve ağzı beni ılık bir nefesle ödüllendirmek için ayrıldı.

Göz kapakları kapandı, çalmayı bırakmadan sadece bir an başını eğerek dokunuşuma doğru eğildi. Melodinin yokluğunda dairemin sessizliği sarsıcıydı, müziğin daha önce gizlediği belirsiz sesleri fark edene kadar etrafımızı saran ağır bir sessizlik.

Yağmur
davulları. Rüzgar
ıslık çalıyor.

Dışarıdaki şehir, nabız kadar canlı, kendi ritmiyle gümbürdüyordu. Bana döndü, gözleri
benimkilere için açıldı.

İşte zaman ağladığını fark ettim.

Yanaklarındaki parıltılı kanıtı zar zor seçebiliyordum, burnu alevlenirken sulu gözleri beni izliyordu, alt dudağı titriyordu.

"Mia..." .

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri göğsüme düşmüştü. Elini bileğime doladı ve hâlâ yüzünü kavradığım yerde beni sabit tuttu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen, sadece..." Dudaklarını birbirine doladı, bakışlarını benimkilere çevirdiğinde yeni bir gözyaşı süzüldü. Gözyaşını başparmağımla sildim ve sıvı bir ateş gibi tenimi yaktığını hissettim. "Beni öpebilir misin?"

Kaşlarımı çattım, başparmağımla yanağını okşadım ve konuşmasını istedim ama ben daha soramadan başını salladı.

"Aleks, *lütfen*. Öp beni." Elini uyku tişörtümün içine sokup büktü. "Lütfen. *Lütfen*."

Göz açıp kapayıncaya kadar yine çocuktuk, yatak odasında yalnızdık ve dudaklarından aynı kelimeler dökülüyordu.

zamanlar korkmuştum - babasından, tepkilerden, ihtiyacı olan ve hak ettiği kişi olamamaktan korkmuştum. Sadece babasının isteklerine değil, ona da saygılı olmak konusunda çok kararlıydım.

Bu gece, yeterince iyi olmasam da umurumda değildi.

Onu o kadar istiyordum ki, onun hatası olmayı göze
alabilirdim. "Eğer kabul edersen."

"Neyi kabul edeyim?"

"Seni her yerinden öpmeme izin vermen için."

Gözleri kızarmadan ve bir sonraki nefesi dibe vurmadan önce yüz ifadesinde sadece bir nefeslik bir şaşkınlık .

"Seni öpmekten *daha fazlasını* yapmama izin vermen için," diye açıkladım, elim aşağıya doğru inerken burnumdan bir nefes çektim, parmak uçlarım çenesinde, çenesinde gezindi, ta ki elimi boynuna götürüp parmaklarımı boynunun etrafında kıvırana kadar. "Seni hayal ettiğim her şekilde mahvetmeme izin vermen için."

Sıkı bir tutuşla noktalanan ateşli bir söz. Özlem dolu bir
iç çekişle altı çizilen tatlı bir teslimiyet. Tek bir kelime,
geçici bir serbest bırakma nefesine biniyor. "Evet."

CHAPTER 30

Teslim Ol

Bana

Mia

"Evet."

Bu kelime içimde nasıl da yankılandı.

yorulduğum her dövülmüş, hırpalanmış duvarda nasıl da yankılanıyordu.

İçimi nasıl da uğultulu, elle tutulur bir beklentiyle dolduruyordu.

Dudaklarımdan çıkar çıkmaz onunkiler tarafından susturuldu.

Ağzını benimkinin üzerine eğdi, emin ve hızlı bir şekilde, ikimiz de temas anında nefes aldık. Ben o nefesle ona teslim oldum, o da kendi nefesiyle beni sahipleniyor gibiydi.

Bu bir fotoğraf uğruna öpüşmek değildi. Bu paparazziler için yapılmış tatlı bir okşama değildi. Bu cinsel

bir şeydi.

Bu bir eldi, boynumu kavradığı ve beni kendisine çektiği yerde sıcak ve güçlüydü. O kadar talepkâr ve baskın bir ağızdı ki, Aleks tarafından daha önce hiç öpülmediğimi biliyordum - bu şekilde değil. Dillerimiz birbirine değdiğinde onun boğazından gelen gırtlaktan bir inilti benimkinden umutsuz bir inilti çıkarmıştı.

Cennet gibiydi.

Cehennemdi.

Teslimiyet ve suikast aradaydı. Beni mahvetmek

istedi.

Mahvolmak için çaresizdim.

Ve kasırga rüzgârında uçup giden son endişe kırıntılarıyla kucağına tırmandım.

"*Siktir* Mia," diye hırladı ağzımın içine, ben kalçalarına sarılırken dili benimkinin üzerinde geziniyordu. "Tekrar söyle. Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum," diye söz verdim, ona doğru yuvarlandım, elleri kalçalarıma kenetlenirken kendimi joggers'ının içinden süzülen kalın çıkıntıya doğru sürttüm. Beni durdurmak mı yoksa daha sert bir şekilde aşağı mı çekmek istediğinden emin değildim, kendi kalçaları benimkilerle buluşmak için istekli bir itişte yukarı doğru kalkıyordu.

"Seni yok etmemi istediğini söyle." "Evet."

"Bana istediğim her şeyi yapabileceğimi

söyle." "Ben seninim."

Ve . Her zaman öyleydim. Ve artık şeyin bir maskaralık olup olmadığı, görünürde bir son olup olmadığı, bir gün evimin stüdyosunda hıçkıra hıçkıra ağlayarak neler olabileceğine dair şarkılar yazıp yazmayacağım umurumda değildi.

Sadece bu geceyi önemsiyordum.

Beni sertçe öptü, elleri yüzümü çevreledi, parmakları dağınık saç örgümden geriye kalanları kıvırdı. Saç bağını ustalıkla çözerken alt dudağımı ısırdı, bir kenara fırlattı ve parmaklarını serbest kalan saç tellerinde gezdirdi. İri, becerikli elleri, beni saran kolları ve benim de aynısını yapmaktan başka çarem kalmasın diye daha da genişleyen kalçalarının verdiği hisle inledim.

"Bu lanet formanın içindesin," diye küfretti, elleri kumaşı yumruklayıp çekiştirene kadar kaburgalarımda gezindi. "Bu beni deli ediyor, Mia. Beni umursamaz yapıyor." Köprücük kemiğimi ortaya çıkaracak kadar çekiştirdi, ben soluk soluğa kalırken dişleri etimi ısırdı. "Seni çırılçıplak soyacağım ve bununla bağlayacağım. Rahatlamam için bana yalvarana kadar, tek yapabildiğin çaresiz küçük bir fangirl gibi adımı haykırmak olana kadar seni kıvrandıracağım."

İğrenç. Aşağılayıcı.

Bağımlılık yapıcı.

Daha fazlasını istedim.

"Kendini çok beğeniyorsun," dedim soluk soluğa, yanıtım zayıftı. "Yakında sen de

benimle dolacaksın."

Söz, sıcak nefesiyle boynumda dans etti, dili çeneme kadar bir çizgi çizdi ve ağzı bir kez daha benimkini kaptı. Elleri formanın altından kayarken beni bir ceza gibi öptü, kumaş yukarı, yukarı, yukarı hareket ederken bileklerinin üzerinde birikti. Onu ortaya çıkardığında tüylerim diken diken oldu, vücudum heyecandan titredi. Sütyen ve başparmakları meme uçlarıma değdiğinde ikimiz de inledik.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında ? *Sana* ihtiyacım mı vardı?" Formayı yukarı iterken sesi alçak ve çakıllıydı.

Başımın üzerinden. "Kollar yukarı."

Dediğini yaptım, onun görüntüsü sadece bir saniyeliğine kayboldu. Ona ulaşmaya çalıştım, ama kollarımı içinde tuttu, kumaşın geri kalanını yumruğunun etrafına sardı ve arkamda sıkışana kadar dikkatlice aşağı doğru manevra yaptı.

sıkılaştırırken kucağında kıvrandım, göğsünden minnettar bir inilti yükselirken gözleri üzerimde gezindi. Dudaklarını yalayıp başını bakışları açlıkla her santimi yutuyordu.

"Şu bak." Boştaki eli kalçamı bulurken dişleri alt dudağına kenetlendi, diğeri hâlâ beni kazakla bağlıyordu. "Şu dudaklara, şu mükemmel küçük göğüslere bak."

Sol göğsüme beni inletecek kadar sert bir tokat attı - acıttı mı, yoksa bir tane daha isteyecek kadar iyi mi hissettirdi? Acıyı ağzıyla kapatmadan önce karar veremedim ve havai fişekleri gördüm, dilinin ıslak sıcaklığı meme ucumu örtüyordu. Tüm dikkatim o temas noktasına yöneldi, amım sıradaki olma arzusuyla zonkluyordu.

"Aleks," diye inledim, başım geriye düştü, gözlerim kapandı.

"O kadar kolay pes etme, Strings," diye alay etti, göğsümün yumuşak etini ısırarak. "Bunun için çalışmak istiyorum."

Bir anda kucağından indim, ve tekrar piyano sırasına önce sertçe öpüldüm. Kollarım hâlâ arkamdaki formanın içinde kısıtlıydı. Aleks ayaklarımın dibinde diz çökerken yapabildiğim tek şey kendimi desteklemek, parmaklarım tahtanın etrafında kıvrılırken avuçlarıma yaslanmaktı. Kollarını kalçalarımın altına sardı ve beni kenara doğru çekti.

"Sanırım şimdi seni buradan öpeceğim," dedi ve önce bir bacağımı, sonra da diğerini omzuna attı. Yüzünü arasına gömdü ve burnunun ucunu nemli dantelin üzerinde gezdirdi. "Ne düşünüyorsun? Seni buradan öpebilir miyim?"

O kadar şiddetli titriyordum ki gözlerim geri yuvarlandı, farkındalığım sıcak nefesinin dantelin üzerinde yıkandığı yere odaklandı. Kumaşı yaladığında, dili mükemmel bir sürtünmeyle bastırarak kalçalarımın kendiliğinden açılmasını sağladığında inledim.

"Evet."

"O da neydi?" diye sordu, piç kurusu sırıtarak bana baktı, sonra da dili tekrar bana saldırdı.

O sırıtışı yüzünden silmek, ellerimi saçlarına götürmek ve ağzını en çok istediğim yere zorlamak istedim. Ama kollarım bağlıydı, ellerim beni sabit tutmak için ellerinden geleni yapıyordu.

"Kelimeler, " dedi ve kalın bir parmağı tangamın danteliyle oynadı. "Sözlerine ihtiyacım var." "*Evet,*" diye tekrarladım. "Öp beni, yala beni."

Dudaklarımı birbirine doladım ve ağzıyla buluşmak için kalçalarımı yukarı kaldırdım.

"Bana ne istediğini söylemene bayılıyorum," diye övdü, parmakları her bir kalçamın üzerindeki dantelin etrafında kıvrılıyordu. Bacaklarımı tekrar yere bıraktı. "Anlat bakalım bebeğim. Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını anlat." Parmaklarını dokundurdu. "Kaldır."

Ağırlığımı topuklarıma verip kıçımı kaldırır kaldırmaz kumaşı . Kıçım tekrar banka çarptı ve sonra danteli uyluklarımdan, dizlerimden, baldırlarımdan, ayak bileklerime kadar soyarken bacaklarım birbirine zorlandı.

Kaldığı yerde.

Tangayı tamamen atmasını, üzerimden çıkarıp odanın öbür ucunda bir yere fırlatmasını bekliyordum. yerine, ayak bileklerimin etrafına bir düğüm attı. Şeytani yakışıklı herif beni bağlamak için yeterince uzun süre durdu ve her bir iç ayak bileğimin hassas etini öptü, kıvranmamı izlerken dudakları kıvrıldı.

"İşte bu muhteşem bir manzara."

Beni pahalı bir viski gibi içti, gözleri kabaran göğüslerimde, amımın sıkışmış tarafından çerçevelendiği yerde kaldı. İnledi, dizlerinin üzerine çökerken ayak bileklerimi elinde bağlı tutuyordu. Serbest elinin işaret parmağını bacaklarımın arasında gezdirdi, kalın parmak ıslaklığımda kayarak bana göstermek için kaldırdı.

"Parlıyor," dedi sırıtarak ve sonra parmağını yalayarak temizledi.

"Oh, Tanrım." Kelimeler içimden sızdı, sessiz, şok olmuş, çaresiz ve istekli. Bunun olduğuna inanamıyordum. Dışarıda kasırga şiddetlenirken ve elektrikler kesikken, tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak etmem için yeterince çılgıncaydı.

Aleks'in şu anda bana dokunması mümkün değildi.

Dizlerinin üzerine çöküp beni bağlamasının, sırılsıklam olmuş tangamın dantelinin üzerinden diliyle bana sataşmasının *imkânı* yoktu. Ama yapıyordu. *Tanrım*, gerçekten öyleydi.

Nefeslerimin neden daha sert geldiğini bilmiyordum, panik de en az arzu kadar güçlü bir şekilde içime işliyordu. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm kabarıyorbacaklarım tuttuğu yerde titriyordu. Bu çok . .

Kesinlikle .

Başka bir erkek olsa, içimdeki erimeyi kesinlikle geçip giderdi. Amcığı ve memeleri görür ve bitiş çizgisine kadar durmazdı.

Ama Aleks beni tanıyordu. Beni kimsenin kadar iyi tanıyordu.

Ve bana bir bakışıyla gülümsemesi kayboldu, kaşları çatıldı, gözleri benimkilerle sertçe birleşti.

"Nefes al, bebeğim," dedi ve ayak bileklerimi kavrayışını serbest bıraktı. Hâlâ tangayla bağlıydılar ama ayak bileklerimi genişletti.

arasına girdi ve beni sararken ona sarılmaktan başka seçenek bırakmadı. "Kontrol sende. Bir kelime söylersin ve dururuz."

"Hayır," dedim hemen, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bile başımı sallayarak. "Hayır, bunu istiyorum. Ben sadece..." Gözlerimi sıkarak kapattım.

Ben sadece... *ne*?

Seni sevebileceğimi mi

düşünüyorsun? Belki de hep ?

Sence bu beni sonsuza dek mahvedebilir mi?

Hayal kırıklığına bir şekilde içimi ve Aleks alnını benimkine yaklaştırdığında, nefesi benimkiyle senkronize olup durulana kadar... Emin olduğum tek kelimeyi buldum.

"Beni düşünmekten alıkoymanı istiyorum," diye fısıldadım. "Beynimi kapat. Her şeyi kapat."

Aleks başını salladı, parmak eklemleri yanağımda gezinirken ağzını ağzıma bastırdı. Beni uzun ve telaşsız bir şekilde öptü, daha normal nefes almaya , ereksiyonuna karşı kıvranana kadar bekledi.

Sonra, aşağıya doğru öpüyordu.

Dudaklarını köprücük kemiğimde, her bir göğsümün üzerinde gezdirdi, öpücüğünü aşağıya doğru takip etmeden önce meme uçlarımın tadını çıkardı. Ağzı kalça kemiklerimde, iç uyluklarımın her birinin hassas etinde oyalandı ve sonunda yerleşti.

Ağır gözkapaklarımın ardından ona baktım, ihtiyaçla uğulduyordum.

Ve dili düzleşirken gözlerini benimkilerden ayırmadı, uzun ve yavaş bir şekilde açıklığımdan klitorisime doğru ilerledi.

"Tanrım, *evet,*" diye iç geçirdim, başım geriye düştü. Tekrar ona bakmadan önce kısa an için tavana baktım, klitorisimi ağzıyla kapatıp emmeden önce hareketi izlemek için tam zamanında.

Yavaşça üzerime atılmak için serbest bıraktığında bu baskıyı kovalayarak banktan kalktım. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi mırıldanıyordu.

Şimdiden ona yalvarmak, bu formanın içinden sıyrılıp onu çıkmaya zorlamak . Ama kalçama doğru "*Sabır*" diye fısıldadı, yalamaya, emmeye ve tekrar keşfetmeye başlamadan önce o noktayı öptü.

Ve yolculuk için yerleştim.

Üzerimde sihrini konuştururken parmaklarımı kısa saçlarında gezdirmeyi, o dikenli telleri gençken yaptığım gibi avuçlarımda hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ama kısıtlanmanın, tüm kontrolü ona bırakmanın çok ateşli bir yanı vardı. Kendimi o bankta tutmaktan başka bir şey yapamıyordum, arasındaki hassas sinir uçları kadar göbeğim de ateşleniyordu. Ayak bileklerim bağlıyken, Aleks dizlerimi onun etrafında genişçe açmaya zorlamıştı, sanki onu hapsediyor ve ben bitirene kadar kalmaya zorluyordum.

Sadece bu düşünceden bile gelebilirdim, beni teker teker çözen bu adam üzerinde herhangi bir gücüm düşünebilirdim.

Yalarken ve emerken gözlerini benden ayırmıyor, ona en çok neyi sevdiğime dair ipuçları verirken beni yakından izliyordu. Bütün diliyle beni yaladı ve nefesim kesildi. Klitorisimin etrafında döndü ve ben inledim. Sabit, nabız gibi atan ritimlerle ağzına aldı ben titredim, kasıldım ve tadını alabileceğim kadar yakın olan bir serbest bırakmanın peşine düştüm.

Ve parmağının ucunu bastırıp sonuna kadar sokmadan önce ıslaklığı test ettiğinde, adını haykırdım.

"*Evet*, Aleks. Evet, Aleks. Tam şuraya. Aynen ."

Onaylayarak inledi, klitorisimi emerken bir yandan da parmağını içimde kıvırdı. Bir erkeğin bana tam olarak sıfır kez oral seks yapmasıyla boşalmıştım.

Aleks Suter'in bunu değiştirecek kişi olmasına şaşırmamalıydım.

Ama öyleydim. Orgazmımın doruğa ulaştığı o belirgin vızıltıyı hissettiğimde içimde şok ve zevk dolu bir heyecan . Nefeslerim sığlaştı, bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım tamamen uyuşmadan önce karıncalanıyordu.

"Oh, Tanrım," diye bağırdım ve kendimi tutamadım. Gülümsüyordum. Çünkü aman *Tanrım*, Aleks'in dilinin üzerine boşalmak üzereydim. "Oh, *lanet olsun!*"

Aleks elini kalçama kenetledi ziyafet çekerken beni kendisine doğru tuttu, diğer eli ise beni yalayıp emerek vaat edilmiş topraklara götürürken bacaklarımın arasında meşguldü. Oldukça utanç verici bir inleme ve sızlanma gösterisiyle boşaldım; bacaklarım onun etrafında titriyor, başım coşkuyla geriye atılıyor ve orgazmımın her dalgasında amım zonkluyordu.

İçimde akan kan sakinleştiğinde, ne kadar acı çektiğimi fark ettim, kollarım neredeyse pes ediyordu, bacaklarımın tüm ağırlığı onun omuzlarında duruyordu. Aleks her bir bacağımın içini öptü, ağzı benden ıslanmıştı, dudakları beni dönüştürdüğü darmadağınık halime bakarken kıvrılıyordu.

"Bu çok seksiydi Mia," diye mırıldandı, kalçamı tekrar öperken. "Sonsuza dek hafızamda yer edecek."

Gülümsedim, övgüsünün altında, beni tanımlamak için her zaman kullanılmasını istediğim o kelimenin altında ışıldadım.

Hiç değil.

Seksi.

Ve bunu ben de hissettim. Bacaklarımı onun için açtığımda, göğüslerim kabardığında, yağmurun ve şehrin gölgeleri

Önünde uzanan bedenimin her santimetresine yansıyan ışıklar.

Aleks dikkatlice ayak bileklerimdeki tangayı çözdü ve formayı kollarımdan çıkarmadan önce ayağa kalkmama yardım etti. Her şeyimi gererken beni sabit tuttu, parmakları kollarım boyunca tembel çizgiler izlerken dudakları yavaşça boynumu ve omzumu inceliyordu.

Bir süre öylece durduk, nefes alışım yavaşladı, kalbim durdu, bedenim o kadar gevşedi ki kollarında uyuyakalabilirdim.

"Duş ve uyku?" Aleks sordu.

Bu sözler gözlerimi açtı ve parmak uçlarımı göğsüne bastırdım. "Hiç şansın yok. Beni doyuracağına dair verdiğin sözü yerine getirene kadar olmaz." Spor ayakkabılarına doğru başımı salladım. "Soyun."

Aleks bir kahkaha attı, eklemleri çenemi ağzımla buluşana kadar yukarı kaldırdı. "Evet, ," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Beni öpmeye devam etti, elleri kalçalarımda, göbeğimde ve göğüslerimde gezinirken beni destekledi. Ne anlaydizlerimin arkası oturma alanındaki büyük boy fasulye torbasına çarptı ve içine doğru devrildim.

Yüzümü buruşturdum, ona göz kırparken dudaklarım düzleşti. "Şaka yapıyorsun." "Kapa çeneni ve kıyafetlerimi çıkarırken beni izle."

"Bu şeyle beni beceremezsin."

"Oh, öyle mi?" Aleks kaşlarını sordu. Ardından gömleğinin üstünü hızla sıyırarak kaslarla kesilmiş karın bölgesini ortaya çıkardı.

Bir göğüs kafesi nasıl bu kadar seksi olabilir?

Ama öyleydi. Öyleydi. Bu vücut yıllarca profesyonel spor yaparak, yorucu paten seanslarıyla ve spor salonunda geçirdiği saatlerle şekillenmişti. Cildine mürekkep sadece estetiğe katkıda bulunuyordu.

Kesinlikle ağız sulandırıcıydı.

Beni etkili bir şekilde susturmuştu ve başparmaklarını joggers ve külotunun bandının altına kaydırdığında sırıtması tırmandı. Onları mükemmel kalçasının ve kalın uyluklarının üzerinden aşağı kaydırdı, tekmeledi ve sikini yumruklarken geniş bacaklı ve gururlu bir şekilde durdu.

Onun çok büyük, çok kalın, çok güzel siki.

Ve birdenbire, beni nerede siktiği umurumda bile olmadı - yeter ki beni bir siksin.

"Biliyor musun, bir daha düşündüm *de*, bu şey oldukça rahat," dedim, sesim istediğimden daha nefessizdi, fasulye torbasına yayıldım, dudaklarımı ıslattım ve gözlerimin onu yavaşça baştan ayağa izlemesine izin verdim.

Aleks kıkırdadı ve bu ses beni en onun inlemesi kadar neşelendirdi. Bu anda ne kadar eğlenceli olduğumuzu, garip, garip ya da çok ciddi hissettirmemesini sevdim. Aptalca davranıyor, her zaman yaptığımız gibi birbirimizle oynuyorduk.

Biz hala... *bizdik*.

Yine de Aleks'in bakışları bana baktıkça ısınıyor, yumruğunu kendi üzerinde gezdirirken bakışları doygun, çıplak bedenimin üzerinde geziniyordu. Bakışlarımı o görüntüden ayıramıyordum - kendini yavaşça pompalaması, yumruğunun tabandan uca doğru ilerlemesi, elinin içine doğru esnedikçe kalçalarının gerilmesi.

Aleks yavaşça oturduğum yere doğru yürüdü, üzerimde yükselirken ondan güç yayılıyordu. Bir dizini fasulye torbasının üzerine koyana kadar manevra , siki tam ağzımın hizasına geldi.

"Aç , Strings."

Yutkundum, dudaklarımın aralanmasına izin verirken gözlerim onunkilerle buluştu. "Daha geniş."

Ağzımı açtım ve Aleks beni bir iniltiyle ve muhteşem sikinin dudaklarımın arasına bastırarak .

inlediğimde tısladı, dilimi hevesle ucunun etrafında döndürdü ve daha fazlasını içine almak için dirseklerime kadar itti.

"İşte böyle bebeğim," diye övdü, elini saçlarımda gezdirirken. Parmaklarını saç tellerime doladı ve sıkıca tuttu. "Özensiz yap. Beni güzelce ıslat ki içinde kayabileyim, az önce tadına o mükemmel amcığı esnetebileyim."

Tekrar inleyerek onu daha derine çektim. Tamamen içine alamayacağım kadar büyüktü ama elimi tükürüğümle kaplamadan önce yaladım ve emdim.

Onu ağzım ve elimle birlikte becermeye başladığımda, dudaklarım ve parmaklarım arasında bir dikiş oluştururken küfretti. Hızımı artırıp onu sonuna kadar götürmeye hazır inledi ve beni üzerinden çekti, ağzım bir patlamayla açıldı.

Aleks saçlarımı ona bakmamı sağlayacak, nasıl düzensiz nefes , karın kaslarının nasıl kasıldığını görmemi sağlayacak kadar bir baskıyla çekti. Başparmağını ıslak alt dudağımın üzerinde gezdirdi, dilimle o parmağı kovaladığımda burun delikleri açıldı. Sonra yanaklarımı başparmağı ve parmakları arasında sıkıştırdı ve ağzıma morartıcı bir öpücük kondurmak için eğildi.

" dön," diye dudaklarıma karşı homurdandı. "Kıçını kaldır."

yaptım, kıçıma şaplak attığında biraz . Pozisyonumu aldığımda Aleks birini yukarı kaldırdı ve beni bir adak gibi fasulye torbasının üzerine yaydı.

Kaygan sikini kıçımın kabarıklıkları arasında gezdirdi, o kalın sikiyle bana küçük bir tokat atmadan önce aşağı yukarı kaydırdı.

Güzellik.

Ve sonra kendini girişime hizaladı, ıslak tacı bir inç içeri kaymadan önce benimle oynuyordu. Gerildim ve sızlandım,

Aleks içimden gelen bir iniltiyle duygularımı yansıttı.

"*Lanet* olsun Mia," diye mırıldandı, geri çekildi ve bir santim daha içeri kaydı. Vücudumdaki her sinir ucu onun etrafında . "Benim için açıl, bebeğim. Bırak gireyim."

Geri çekilip tekrar içeri ittiğinde olabildiğince rahatladım ve sonra nefesime, beni nasıl doldurduğuna, ona uymak için gerilirken çıkardığı seslerden nasıl tekrar boşalabileceğimi hissettiğime odaklandım.

Aleks tamamen oturduğunda bacağımı biraz daha yukarı kaldırdı, kalçalarını salladı ve ağırlığını bastırdı. Ve bunu yaptığında nefesim kesildi.

" bu," dedi kulağımın arkasından sırıtarak ve oradaki hassas eti öptü. "Hissettin mi? İhtiyacın olan sürtünmeyi hissediyor musun bebeğim?"

Geri çekildi ve tekrar içeri girdi, şaşırmış bir inilti çıkardığımda inledi. Çünkü içime itişinde klitorisim fasulye torbasına sürtünüyor, hassas bir hisle inleyip kıvranmama neden oluyordu.

"Aleks..."

"Biliyorum, ." Omzumu öptü, bir eli altımdan geçip göğsümü avuçladı, sonra tekrar çentik attı. değildi. Kalçalarım kumaşa sürtünüyor, kalçalarım aynı anda hem okşanmanın hem de doymanın verdiği hisle titriyordu.

"Çoktan geldim," dedim nefes nefese. "Ve?"

Nefes nefese kalmıştım, mümkün olmadığını söylemeye çalışsam orgazm oluyordum.

"Dur tahmin edeyim," diye düşündü, sesi kulağıma alçak ve çakıllı geliyordu. "Bu kısmı kendileriyle ilgili yapan erkeklere alışkınsın." Beni doldurdu, içimde sallandı, ben inlerken boynuma gülümsedi.

"Bahse girerim bitene kadar sadece gösteri yaptın. Eminim her onlar için numara yapmışsındır."

Hızını artırıp beni daha sert sikmeye başladığında nefesim kesildi, klitorisim giderek daha fazla hareketlendi. "Benim için numara yapmayacaksın. Yapmak zorunda kalmayacaksın. Şimdi gevşe ve bana iki numarayı ver." "Evet," diye nefes aldım ve bu kelimeyle tekrar teslim oldum.

Aleks'in içime girmesinin, onun her sert, kalın santimini içimde hissetmenin verdiği duyguya teslim oldum. Kalçamda, saçlarımı kavrayan, boynuma sarılan ve sıkan ellerinin üzerimdeki hissine yenik düştüm. İçimde her zaman var olan vızıltıya teslim oldum, doruk noktam yavaş, ağır bir davul ritmi gibi yükseliyordu.

"Teslim ol bana," diye mırıldandı Aleks kulağımın kabuğuna doğru alçak sesle, içime derin ve sert bir şekilde bastırarak. "Bana teslim ol, Strings."

İnledim, ona ve fasulye torbasına karşı kıvrandım ve o anda bana vereceği her türlü teması aradım. Beni çevrelemesinin, ağırlığının ve her tarafımda dolaşan ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Ve hızını artırdığında, mükemmel bir ritimle içime doğru esnediğinde, beni için doğru sürtünmeyi tekrar tekrar yakaladım.

İkinci orgazm birincisinden farklıydı - karnımda beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi görünen hafif bir yanma. Yavaşça geldim, dalgalar daha uzun sürdü, teslim olduğumda inleyen fasulye torbası tarafından boğuldu.

Son doruk noktam da titrettiğinde, fasulye torbasını kavrayıp ona doğru gülümserken gevşeyerek düştüm.

"Bu şeyden hâlâ nefret ediyor musun?" Aleks dudaklarını tenime doğru kıvırarak sordu. Hâlâ içimde hareket ediyor, yavaşça esniyor ve beni iyice geriyordu.

"Sanırım kendime ait bir taneye ihtiyacım olabilir."

Kıkırdayarak kaygan boynumu öptü ve çantanın üzerine uzandığım yerden kalkmama yardım etti. Bana yardım ederken kaskatı kesilmiştim, sonra elleri saçlarımdaydı, ağzı , öpücükleri derin ve umut vericiydi.

"Senin sıran," diye düşündüm.

"Daha fazlasını kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Alay ederek göğsüne bastırdım, o da geri çekilip fasulye torbasına oturdu.

"Kapa çeneni ve sana binmeme izin ver." Sözlerini aynen ona ettim ve beni ödüllendiren sırıtışının tadını çıkardım.

Sonra Aleks ellerini havaya kaldırarak az önceki cümlesini tekrarladı. "Evet, hanımefendi."

CHAPTER 31

Snappy Beats

Aleks

Mia'yı becermek, şimdiye kadar yaşadığım tüm kafalardan daha iyiydi.

Buzda yumruk yumruğa kavga etmekten daha iyiydi, gol atmaktan daha iyiydi, Stanley Kupası'nı kazanmaktan daha iyiydi. Her şeydi.

Mia yanıma gelip pencereye doğru dönerek bana arka tarafının pitoresk manzarasını sunarken bunun ne anlama geldiğini ya da bundan sonra ne olacağını çok fazla düşünmememi söyledim. Saçlarını bir yana ve omzunun üzerinden çekerken, ben izlerken elleri belinin ve kalçalarının eğiminde gezinirken, tatlı tadını hâlâ dilimde hissedebiliyordum.

Sonra omzunun üzerinden bana baktı ve sol kıçının yanağına bir şaplak attı.

Dudağımı ısırarak gülümsedim, onun kendinden emin, rahat ve seksi hissettiği her saniyeyi içime çektim. Çünkü öyleydi. *Tanrım*, cehennem kadar seksiydi ve ona böyle sahip olma ayrıcalığına sahip olduğuma inanamıyordum.

Yavaşça kalçalarını bir o yana bir bu yana salladı, bacaklarımın arasına gelene kadar her seferinde biraz geri çekildi. Onu izlerken kendimi okşadım, kalbim güm güm atıyor, sikim rahatlamak için yalvarıyordu. İçine girdiğim anda boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Mia sözünü sakınmadan bacaklarımı birbirine yaklaştırdı, böylece tırmanıp üstüme çıkabilecekti. Beni *geriye doğru sarmak* için.

Elimi şapırdatarak uzaklaştırırken onayımı mırıldandım, böylece horozuma karşı öğütebilir, şaftımın üzerinde yukarı ve aşağı kaydırabilir, yanakları beni kucaklayıp alay edebilirdi.

Yeterince ön sevişme yaptıktan sonra eğildim, onu kollarımla sardığımda ondan bir şaşkınlık çığlığı geldi. "Bu kadar alay yeter," dedim omurgasına . "Otur üzerime, bebeğim."

Mia bacaklarının arasına uzandı, sikimi buldu ve beni açıklığına hizaladı. Bir santim aşağı indirdiğinde biraz tısladı ve ben de his karşısında inledim. Her nasılsa eskisinden daha da sıkıydı.

" böyle," diye koçluk yaptım, beni daha fazla içine alarak tekrar kaldırıp indirirken. "Güzel ve yavaş. Benim için açıl."

Bir elimle göğsünü okşarken diğer elimle boynunu kavradığımda Mia inledi. Bütün gece dikkatimi vermiş, neye tepki verdiğini, neyin onu tahrik ettiğini izlemiştim. Kontrolü ele almamdan hoşlandığını biliyordum. Zevkle sınırlanan o acıdan, elimin boğazını nazikçe sıkmasından, avucumun etine hoşlandığını biliyordum.

Onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı doğru sallayıp daha derine daldığımda, başını bir ecstasy çığlığıyla geriye düşürdü. Uzun bir bu şekilde oturduk, o benim ve ellerimin onun her santimini keşfetme hissine alıştı. Her bir göğsünü sıktım, masaj yaptım, meme uçlarıyla oynadım ve sırtını yalayıp kemirdim.

Ve sonra, hareket etmeye başladı.

Topuklarına ağırlık vererek kalktı ve tekrar aşağı kaymadan önce sadece ucum içine girene kadar yükseldi. Bu hisle birlikte inledik ve sonra ellerim kalçalarındaydı, beni sürmesine yardım ederek hızını artırdı.

Yukarı ve aşağı, tekrar ve tekrar, daha hızlı ve daha hızlı.

Kısa süre sonra, beni çılgınca sürüyordu, inlemeleri gittikçe daha yüksek sesle artıyordu. Bir elimi bacaklarının arasına sokup klitorisinin etrafında dolaştırdığımda, başını sallayarak miyavladı.

"Yapamam," diye nefes aldı, ama bunu bile kalçaları çılgınca elime çarpmaya başladı - öyle ki beni becerirken ritmini kaybetti.

Kürek kemiğini öptüm. "Bundan emin misin?"

"Oh, Tanrım." Kendini kaybediyordu, ben klitorisini ovup içinde esnedikçe bana doğru geri çekiliyordu.

"Bence yapabilirsin," diye karşı çıktım ve sonra boştaki elimle kalçasını kaldırdım, kucağıma tamamen oturana kadar ikimizi de geriye salladım, sırtı göğsüme yaslandı. bacağının aynısını yapmak için diğer bacağını kaldırdı, elleri onu fasulye torbasının üzerinde elinden geldiğince destekliyordu.

Ve kontrolü ele aldım.

Bir elim dizinin altında, diğeri bacaklarının arasında çalışırken kalçalarımı yukarı kaldırdım, yere diktiğim topuklarımı kullanarak kendimi ona doğru ittim. Tekrar tekrar kucağımda zıplayan, bacakları titreyen, yüzü zevkten iki büklüm olmuş kadın çığlıklar atıp inliyordu.

Boşalırken bir dizi küfür savurdu ve duvarlarının etrafımda hissettiğim anda kendimi kaybettim.

Onu sıkıca kavradım, mide kaslarım kasılırken, tüm kan uyluklarımın arasına hücum ederken tempo tuttum. Orgazmım yüzüme bir yumruk gibi çarptı, nefesimi çaldı ve çalışan tüm düşüncelerimi yok etti. İkimiz de dalgaları atlatırken onu acımasızca becerdim, tenimiz kayganlaştı, kalplerimiz çarpıyor, ellerimiz yaşam için birbirini kavrıyordu.

Onu doldurdum ve hala durmadım. Eğer bir şey varsa, spermimin ondan sızdığını hissetmek beni sadece daha fazlasını istemeye itti. Doyumsuzdum, vücudum pes edene kadar döllerimi tekrar içine boşaltıyordum. Uzun zamandır bunu arzuluyordum. O kadar uzun zamandır onu sahiplenmeyi, onu işaretlemeyi, ona her şekilde sahip olmayı hayal etmiştim.

Vücudum tükendiğinde bile daha fazlasını istiyordum.

Orgazmlarımızın sonuncusu da bizi terk ettiğinde yere yığıldık, bedenlerimiz kemik yığınına dönüştü.

Mia'nın benimle birlikte büyük boy fasulye torbasına düşmesine izin verecek kadar yana yuvarlandım, bacaklarım onunkilerin altında kıvrıldı, horoz onun içinde yumuşadı. Mia dikkatlice yuvarlanmadan önce bir süre bu şekilde yattık ve bana ondan çekilmekten başka seçenek bırakmadı. kolları ve saçları dağınık bir şekilde yayıldı, nefes nefese kaldı, güzel göğüsleri kabarırken yüzündeki bir tutam saçı savurdu ve bana bakmak için döndü.

Yağmur yağdı.

Rüzgar uğuldadı.

İkimiz de gülmeden önce bir süre sessiz kaldık.

"Lanet , kadın," dedim başımı sallayarak ve alnımdaki teri silerek. "Bu eğlenceliydi."

O kıkırdadı ve ben de gülümsedim, ancak onun sözleri karşısında göğsümün neden biraz gerildiğini anlayamadım.

Bu eğlenceliydi. Eğlenceliydi.

Tek seferlik eğlenceli bir şey gibi *mi?*

Çok fazla analiz yapamadan, daha acil bir düşünce beni dikleştirecek kadar sert bir şekilde çarptı. "Kahretsin, Mia.

Prezervatif kullanmadık."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?" "Özür

dilerim, ben... durup düşünmedim bile-"

" değil," diyerek beni rahatlattı ve ben tekrar onunla birlikte arkama yaslanana kadar pazumu çekiştirdi. "Ben yirmi birinci yüzyılda genç bir kadınım. Planlanmamış bir hamileliğe karşı kendimi koruma yöntemlerim var. Ayrıca ikimiz de uzun süredir kimseyle yatmış değiliz." Bunun üzerine gülümsemesi biraz kayboldu, kaşlarının arasında endişe belirdi. "... sen..." Yutkundu. "Sen-"

"bildiğin sorular sorma," diye onu uyardım ve kendime çektim. Vücudumla onu çevreledim - bir bacağım onunkinin arasında kayıyor, kıçına şaplak atmadan önce elimle bacağını kalçamda yukarı kaldırıyordum. "Sana bir söz verdim, hatırladın mı? Kimseyle birlikte olmadım. Senden başka kimseyle, Strings."

Dudaklarının göğsüme kıvrıldığını hissettim, bir kedi yavrusu gibi içime kıvrılırken yumuşak bir memnuniyet ve rahatlama iç çekişi çıkardığını hissettim. Çenemi başının yasladım, bir elimle saçlarını okşarken diğer elimle sırtını ovdum.

Uzun bir süre sessiz kaldık, sadece dışarıdaki yağmur ve rüzgârı dinledik. Elektriğimiz kesilmiş olsa da, fırtınanın en kötüsünün bizi ıskaladığını hissediyordum. Bunu doğrulamak için televizyonu açmama gerek yoktu. Eğer fırtınadan nasibimizi , bunu bilirdik.

Temizlenmemiz gerektiğini biliyordum ama hasta bir yanım, döllerimin hâlâ içinde olduğunu, onun ağzının tadının bana, benimkinin de ona benzediğini bilerek onunla yatmayı seviyordu. Bu düşünceyle ona biraz daha sıkı sarıldım ve doygun bir iç çekişle saçlarını öptüm.

Bir süre sonra, "Şu çaldığın şarkı," dedim ve Mia ben konuşurken biraz sıçradığı için uykuya mı dalmaya başladığını merak ettim. "Albümde yok."

"Hayır," diye onayladı Mia, bir parmağını göğsümde gezdirerek. Oraya yaptırdığım aslan dövmesinin çizgilerini takip etti, yontulmuş ojesi beni gülümsetti.

"Neden? Yeni mi?"

Omuzları biraz kalktı. "Sadece kesmeyi başaramadı." "Ama

olmalıydı."

"Yeterince haşhaş değil."

"Olmasına gerek yok."

"Çok dürüst, çok savunmasız, çok... üzücü."

Sonra bir üzerinde yükseldim, saçlarını yüzünden süpürürken fasulye torbasıyla aramda hapsettim. *Kahretsin*, çok güzeldi - saçları ellerim dağılmış, yanakları kızarmış, dudakları şişmişti.

"tam da bu yüzden sevdim."

Ağzının köşesi tekrar eğilip düştü, gözleri kaşlarının birbirine kenetlendiği yerin altında yumuşacıktı. "Beğendin mi?"

"Çok güzeldi Mia. Bana seni çalarken yakaladığım zamanları hatırlattı, kimsenin dinlemediğini düşündüğün zamanları. O zamanlar her zaman en iyi olduğun zamanlardı. İçindeki gerçek müzisyeni o zaman gördüm - neyin satacağını ya da hızlı bir ritmi olduğunu düşünmeyen müzisyeni."

"Hey, hızlı ritimleri severim."

"Ben de seviyorum," diye açıkladım. "Yazdığın, çaldığın her şeyi seviyorum." Omuz silktim. "Sadece en çok dürüst, kırılgan, hüzünlü şarkıları seviyorum."

"Mazoşist."

"Suçlu." Burnuna dokundum. "Bu gece çaldığın şarkıyı yayınlamalısın." "Albüm
çoktan çıktı."

"Yani? Kuralları sen koy, Mia Love. Garden'da bis şarkısı olarak çal. Onlara ne düşüneceklerinden emin olmadığınızı, bu yüzden albümde yer almadığını ama şimdi onlarla paylaşmak istediğinizi söyleyin. Konserden sonra gece yarısı yayınla. Sonra da streaming listelerinde bir numaraya yükseldiğinde hemen beni ara ve haklı olduğumu söyle."

Mia gözlerini devirdi. "Tamam, bunu kaydetmem gerekiyor."

"Sanki New York'ta bunu yapamazsın. Daha fazlasını ekleme. Sadece sen ve piyanon," dedim, oturma odamdakine doğru sallayarak. "İhtiyacın olan tek şey bu."

Dudağını ısırdı, gözleri benimkileri arıyordu. "Gerçekten bunu yapmam
gerektiğini mi düşünüyorsun?" Soru değildi.

"Gerçekten istiyorum."

O zaman gülümsedi, sol yanağındaki o çok sevdiğim gamzeyi ortaya çıkaracak kadar büyük bir gülümseme. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel," dedim. Sonra gerinip ayakta durmak için manevra inledim, sırtımı kırarken yaşlı bir adam gibi davrandım ve Mia güldü. "Şimdi, . Kızımı izin ver."

Birlikte uzun, sıcak bir duş aldık - Mia köpürtmeme ve yıkamama izin verirken bir başka tura dönüşmemesi çok zordu. Ama gözlerinden çok yorgun olduğunu görebiliyordum, yüzden içimde büyük bir parça bunun tek sefer olup olmayacağını, büyünün sabah bozulup bozulmayacağını merak etse de kendim gibi davrandım.

Artık bana kızgın görünmüyordu ama bu konuda hiç konuşmamıştık. Son birkaç aydır aklının nerede olduğu hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Bu yüzden yarının ne getireceği konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

işim bittiğinde Mia'nın ıslak saçlarını öptüm ve ben oturma odasında temizlenirken onu yalnız duş alması ve biraz kendine zaman ayırması için bıraktım. torbasının kılıfını açtım ve yıkamaya attım, Mia'nın üzerinde becerdiğim tüm kızlar hakkında nasıl şakalar yaptığını ve gerçekte kızın o olduğunu düşünerek kendi kendime sırıttım.

Büyük banyo çarşaflarımdan birine sarınarak duştan çıktığında, ikimize de kasırga hazırlığı yiyecek zulamdan bir tepsi atıştırmalık hazırlamıştım ve Mia'nın uyuması için tişörtlerimden birini almadan önce uykulu gülümsemelerle onları yedik

Benim sormama gerek kalmadan yatağıma kıvrıldı ve ben bunu bir kazanç olarak kabul ettim.

Ama onunla birlikte pahalı çarşafların içine girdiğimde, onu kollarımla sardığımda ve kendime çektiğimde, rahatlamış hissetmedim. Ona bunun ne anlama geldiğini sormayı düşündükçe aklım başımdan gidiyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve her seferinde korkup vazgeçiyordum. Sonunda bir şeyler söyleyecek cesareti bulduğumda, sesim zayıf ve .

"Mia?"

Yanıt yok.

"Mia," dedim tekrar, yüzüne bakabilecek kadar eğilerek. Mışıl
mışıl uyuyordu.

Tüm sorularımın sabah güneşini beklemesi gerektiğini bilerek onu takip etmek için elimden geleni yaptım.

CHAPTER 32

Kırılgan Egoların Kralı

Mia

Ertesi sabah güneş bulutların arasından sıyrıldığında her şey hiper hızda ilerledi.

Aleks'in telefonu masanın üzerinde vızıldamaya başladığı sırada benim telefonum da koridorun aşağısından çalıyordu. Onun dev yatağına sokulduğumuz yerden isteksizce ayrıldık ama Aleks telefonunu kontrol ederken bir elini kalçamda tuttu.

"Fırtına bizi ıskaladı," dedi sabahki çakıllı sesiyle. "Gözü panhandle'a çarptı ama görünüşe göre zayıflayarak tropikal fırtınaya dönüştü. Hasar tespiti yapıyorlar ama umarım bazı elektrik kesintileri, dalgalanmadan kaynaklanan sel ve devrilen ağaçlar dışında her şey yolunda gider."

O son kısmı söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. "Gerçekten mi?"

Beni tuttuğu yeri sıktı. "Fırtına dalgası sadece birkaç metreydi. Gerçekten çok kötü olmamalı."

"Yardım etmek istiyorum," dedim hemen. "Asistanıma Panhandle'a ya da yardıma ihtiyaç duydukları her yere para göndermek için hazır olmasını söyleyeceğim. Yardım edebilmemizin bir yolu olmalı - şişelenmiş su ya da ihtiyacı olan insanları yeniden sahiplendirmek gibi."

Koridorun sonundan telefonum tekrar çaldığında yorganı üzerimden attım ama Aleks ben ona kadar bacağımı sıkıca . Yüzünde uykulu bir gülümseme vardı, gözleri sıcacıktı.

"Gezegendeki en büyük pop yıldızı olmak yetmiyor, bir dünyayı mı kurtaracaksın?"

Dilimi ona doğru uzattım ve yataktan kalkmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurarak ikimizi de şaşırttım. Yanaklarım kızardı.

Artık gün ışığına çıktığına göre onu kameralar olmadan öpebilir miydim?

"Sen de yardım etmelisin, para torbaları," dedim, konuşana kadar hiçbir şeyi fazla düşünmemeye çalışarak. "Geçen sezonki imza priminin ne kadar olduğunu biliyorum."

"Ben zaten FEMA'ya ve çocuklar için iki yerel Tampa kuruluşuna bağış yapıyorum, seni velet." Bu son cümleyi söylerken eğilip bir şaplak ve ben de kıkırdayarak ondan uzaklaştım.

Tamam... yani popo şaplakları ve uyluk tutuşları yapıyorduk. Bunun bir anlamı olmalı...

Değil mi?

"Daha fazlasını göndermelisin."

"Evet, hanımefendi," dedi göz kırparak ve dün gece söylediği bu sözler ve sonrasında yaşananlar başımı döndürdü.

Biz kimiz ki?

Onunla dün gece hakkında, söylediklerimiz ve söylemediklerimiz hakkında konuşma ihtiyacıyla göğsüm sıkışmıştı. Ama telefonum ısrarcıydı, bu yüzden endişeli düşünce trenimi duraklattım ve koridorda koştum.

Ekibimdeki herkesten - menajerim, tur menajerim, annem ve tabii ki Isabella'dan - çok sayıda cevapsız arama vardı. Önce onu aradım, cevap verdiğinde telefona doğru çığlık attığında telefonu kulağımdan uzak tutarken gözlerim doldu.

"? NEDEN BANA CEVAP VERMIYORSUN?!"

"Günaydın," dedim sakince. "Evet, fırtınadan sağ çıktım ve iyiyim, sorduğunuz için teşekkür ederim. Elektriğimiz kesildi ama onun dışında iyiyiz."

"Oh, bana bu saçmalıkları anlatma. İyi olduğunu zaten biliyordum, yoksa ambulans gönderirdim. Şimdi giyin ve bavulunu hazırla. Yirmi dakika içinde bir araba seni ."

"Yirmi dakika mı?!" Aleks'in misafir odasındaki aynada kendime baktım ve bana bakan seks düşkünü canavar paniğe kapıldım. "Cevap vermeseydim ne yapacaktın?"

"Yine de gönderdi ve Hunter'a kapıyı kırmasını söyledi."

"Bella!"

"Giyin, sürtük! Yarın *Madison Square Garden*'da kapalı gişe bir var!" Son kısmı söyledi ve diğer tarafta onu görmesem bile, titrediğini ve gülümsediğini biliyordum ve muhtemelen onunla olsaydım yanımı .

Kıkırdadım. "Aman Tanrım... Madison Square Garden'da kapalı gişe bir gösterim var."

Bunun üzerine ben ciyak bağırdım ve zıpladım, Isabella da diğer taraftan beni alkışladı. Belki fırtına gerçeği beynimden , belki de iptal etmek zorunda kalacağımdan o kadar emindim ki kutlama yapmama izin veremedim.

Ya da belki de en iyi arkadaşım tarafından sikildiğim için sersemlemiştim.

Ne olursa olsun, o an beni gerçekten vuran ilk hissettim.

Sadece yirmi dört saat içinde dünyanın en tanınmış sahnelerinden birinde olacak, hayranlarımla dolu bir kalabalığa şarkılarımı söyleyecektim.

Telefon görüşmemiz biter bitmez odanın içinde bir kasırga gibi koşturdum ve olabildiğince hızlı giyindim. Saçlarımı geriye doğru at kuyruğu yaptım, yorgunluğumu gizlemek için renkli nemlendirici ve rimel sürdüm ve düzenlemeye özen göstermeden her şeyi bavuluma .

Durakladığım tek an Aleks'in tişörtünü üzerimden çıkardığım, kumaşı burnuma tutup derin derin içime çektiğim andı. Onu da bavuluma attım.

Bunu kaçırmazdı.

Bavulumu yaşam alanına doğru yuvarladığımda, güvenlik ekibinin bana eşlik etmesine üç dakikadan az bir süre kalmıştı. Araba.

Aleks beni bekliyordu, kalçasını mutfak adasına yaslamıştı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Üzerinde sadece Dün gece soyunurken izlediğim joggers'ı, kaslı karnını, göğsündeki ve kollarındaki dövmeleri, boynundaki zinciri görünce ağzım sulandı.

"Her zaman böyle görünmen gerçekten haksızlık," dedim elimi onun üzerinde sallayarak.

Gülümsedi ama bu çekingen bir gülümsemeydi ve gözlerinin sorularla dolu olduğunu fark etmemiştim. Bavulumu kaldırıp ona doğru ilerledim, ellerini kalçalarıma koyduğunda biraz iç geçirdim ve kollarımı boynuna doladım.

"Bu kadar çabuk gitmek zorunda olduğum için üzgünüm. I..." Durakladım. Ne söylemem gerekiyordu ki?

Dün gecenin ne anlama geldiğini ya da sonrasında ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, beni piyanonun bulduğu, ellerini saçlarımda ve omuzlarımda gezdirdiği o anda onu istediğimdi.

Onu istiyordum ve sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi.

Kafamın karışması, kızgın olmam, incinmiş olmam umurumda değildi.

Sadece bir süreliğine iyi hissetmek istedim. Tüm düşüncelerimi kapatmasını istedim.

Ve yaptı.

Şu anda beni izlediğine göre endişelendiğini biliyordum. Muhtemelen iyi olduğuma, bu olayı fazla abartmadığıma, birdenbire *gerçek* bir düğün, çocuklar ve birlikte bir hayat planlamadığıma dair işaretler arıyordu.

En iyi arkadaşımı tanırdım. Yatağını paylaştığı ne kadar kaldığını biliyordum. Aramızın iyi olduğunu, bunun arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Ama beni mahvetmek istemişti, değil mi?

Benim de istediğim bu değil miydi?

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken telefonum titredi, James koridorun sonundaki asansörün yanında beni beklediğini haber veriyordu.

İçimi çektim ve Aleks'e önce telefonumu bir kenara koydum. Zorla gülümsedi ve çenemi sıktı. "Git. Yarın gösteride görüşürüz."

Başımı salladım ama hareket etmedim.

"Git," dedi gülerek. "Kır bir bacak, Strings."

Bu beni gerçekten gülümsetti ve sonra yavaşça, isteksizce ondan uzaklaştım, sanki burada ne gerektiğinden emin değildim. Ona sarılacak mıydım? Veda öpücüğü mü vermeliydim?

Kameralar için rol yapmaya geri mi döndük?

Aleks ellerini ceplerine soktu ve beni geri izlerken yutkundu. Beni öpmek için bir hamle yap, ben de onun işaretini aldım.

Ve sonra utançtan yanaklarım yanarken bavulumu kapıp dairesinden çıkmadan önce ona iki baş parmağımla onay verdiğimde dünyanın en beceriksiz kadını unvanımı mühürledim.

Bu da ne böyle, Mia?!

Asansöre kaydım, bir elimle sıcak yanağımı kapatırken biraz inledim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımı salladım. Derimden sürünerek çıkmak istiyordum.

Asansör kapıları aniden kapandıkları yerde durdular.

Biraz soluklandım, James beni görebildiğimiz elin sahibinden korumak için önüme geçti. Ama kapılar açıldığında James rahatladı ve kenara çekildi.

Aleks'ti.

Bir süre orada durdu, gözleri benimkileri aradı, göğsü koridorda koşmuş gibi kabarmıştı. Sonra asansörün içine girdi, elleriyle yüzümü çerçeveledi ve beni öptü.

Dudakları benimkilere karşı sertti, ısrarcıydı, sanki bir şeyi bilmeme ihtiyacı varmış ama ne olduğunu söyleyemiyormuş gibiydi. Kapılar tekrar kapanmadan önce asansörden dışarı kayarak uzaklaşmadan önce sadece bir anlığına dokunuşun içinde eridim.

"Yarın," dedi.

Sonra kapılar kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı.

James'le birlikte Aleks'in binasının önünde bekleyen arabaya doğru aceleyle ilerlerken midemdeki düğümleri çözmeye çalışmak boşunaydı. Neyse ki bekleyen hiçbir paparazzi yoktu - muhtemelen Florida'olağanüstü hal olduğu için. Renkli camların arkasına geçtim ve bir elimi göğsüme bastırarak gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım.

Telefonum elimdeyken çaldığında ve eski erkek arkadaşımın adının bana görmek için yere baktığımda bu girişimim yok oldu.

Tamam, bu onun adı değildi. Aslında *KING OF FRAGILE EGOS* yazıyordu ama üzgün ve sarhoş bir gecede ona taktığım bu lakap bile kendimi daha iyi hissetmemi .

Çünkü her halükarda eski sevgilim beni arıyordu.

Cevap vermemeyi düşündüm ama merakım endişemden daha ağır ve fazla düşünmeden aramasını cevaplamak için yeşil telefon düğmesine dokundum.

"Alo?"

"O yaşıyor!" Austin kıkırdayarak cevap verdi ve bunca zaman sonra bile gülümsemesini görebiliyordum. Karnımı ağrıtıyordu. "Anladığım kadarıyla fırtınayı iyi ?"

"Uh... evet," diye cevap verdim, şaşkınlığımı gizleyemiyordum. James karşımda oturduğu yerde kaşlarını kaldırdı ve ben de *Austin* telefonu işaret ederken diğer kaşını da . "Fırtına beklediklerinden daha kuzeye dönmüş." "Bu iyi bir şey. Yani, Panhandle için değil sanırım, ama güvende olmana sevindim."

Dudaklarım düzleşti.

Bu orospu çocuğu.

"Austin, beni neden arıyorsun?"

"Sadece kontrol etmek istedim, iyi olduğundan emin olmak için. Eminim yarın akşamki büyük gösteri için heyecanlısındır. İptal etmek zorunda kalmadığınızı duyduğuma sevindim. Kasırga haberlerinden sonra dedikodular dolaşıyordu."

Evet, doğru. Bu piçi tanıyordum. Muhtemelen iptal etmem için *dua ediyordu*.

"Uh-huh," dedim düz bir şekilde. "Ben iyiyim, o yüzden... görüşürüz."

"Bekle, ," dedi gülerek. "Ben... Ben seni özledim, aşkım. Sesini duymak çok güzel. Bana nasıl olduğunu söyle."

Gerçekten hayatıma devam *ettiğimi* biliyordum çünkü dokuz ay önce bana *seni özledim* demesi bile beni zayıflatırken, şimdi sadece içimi sızlatıyordu.

"Kes şu saçmalığı. Ne istiyorsun?"

"Çok düşmanca."

"Eğer adlandırmak istiyorsan, o zaman bunu senin yaptığın konusunda açık olalım."

"Ayrıldıktan sonra benden istediğin gibi seni rahat bırakarak mı?"

"Masum rolü yapma. İkimiz de dostun Gelincik Garrett'ın ne yaptığını biliyoruz ve senin *yorum yapmama* rahatlığın yaklaşımının bana hiçbir faydası yok. Ama sen bunu zaten biliyorsun." "Ben sadece özel hayatımızı gizli tutuyorum."

Bir kahkaha attım. "Tamam. Hoşça kal, Austin." "Nişanlın nasıl?"

Telefonu kapatmak üzereyken durakladım ama tek kelime etmedim.

"Aleks Suter," dedi dilini . "Bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem. Gerçi belki de , eğer hayranlarınızın biz henüz birlikteyken sizin çoktan birlikte olduğunuza dair hazırladıkları küçük video zaman çizelgelerine inanmak gerekirse."

Savaş ya da kaç içgüdüm devreye girdi ve tek kelime etmemem gerektiğini biliyordum. Beni kışkırtıyordu.

"Söylenti değirmeninin bu kısmı beni meraklandırdı, itiraf ediyorum," dedi. "Ben de biraz araştırma yapmaya başladım. Aleks ve ikiniz hakkında sorular sordum." Durakladı, ısırmamı ama ben reddettim. "İlginç olan şu halk tarafından bilinmeyen... dolaşan *farklı* bir söylenti var gibi görünüyor. Siz iki aşk kuşunun aslında nişanlı olmadığınızı ima eden bir söylenti. Hatta bazıları *hiç* çıkmadığınızı bile söylüyor."

İçim yapış yapış olmuş, içimden çıkıp bizi şehrin diğer ucuna götüren arabanın döşemelerine doğru kayıyormuş gibi hissediyordum.

"Hadi ama Mia," dedi Austin, sesini alçaltarak. "Bu maskaralık da neyin nesi? Aleks Suter'ı tanıyorum. Evlenme teklif etmez. Vegas'taki havuz partilerinde süper modellerle yatar."

Bu değerlendirmeyle burnum sızladı, endişeli zihnim bir kez daha dün geceyi düşündü. Bana emrettiği şekilde...

Beni şekli... Ağzını üzerimde gezdirmesi...

Ben sadece başka bir fetih miydim, onu kandırdığım ve bana sık sık hatırlattığı kurak dönemden sonra ihtiyacı olan şeyi elde bir yolu muydum?

Dün gece söyleyecek çok şeyi vardı.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında ? Sana ihtiyacım olduğunu?" "Bana bunu istediğini söyle."

"Seni yok etmemi istediğini söyle." "Bana istediğim her şeyi yapabileceğimi söyle."

Tüm kontrolü bana vermişti, bana durdurma şansı vermişti. Ben de ona beynimi kapatmasını söyledim.

Ondan daha fazlasını istememiştim.

Bana sadece dün gece verdiyse, o zaman gerçekten kızgın olabilir miyim?

Ama o öpücük.

"Bella ve sen Garrett'ın yorumlarını böyle mi çevirmeyi düşündünüz?" Austin sordu, ben cevap vermeyince durakladı, alçak sesle kıkırdadı. "Bu kadar alçalacağınızı hiç düşünmemiştim. En iyi sanatçılar bile biraz eleştiriyi kaldırabilir, aşkım."

Dişlerimi birbirine geçirdim, yüzüm yanıyordu. "Neden bilmiyorum."

Güldü. "Tabii. Pekâlâ, yarınki gösterin harika olsun. *Nişanlına* selamımı söyle." Austin telefonu kapattı.

Ben de hemen .

CHAPTER 33

Büyük Final Mia

İki hafta payetler, dans ve çığlık atan hayranlarla dolu bir bulanıklık içinde geçti.

Austin'in telefonundan sonra New York'a endişe boğazıma sarılmıştı ama piste adımımı atar atmaz ekibim etrafımı sardı ve her biri bitmek bilmeyen yapılacak işlerimizi sıraladı.

Ve odağım değişti.

Ses kontrolleri. Koreo çalışmaları. Sabah . Radyo röportajları. Kayıt seansları.

İlk gösteri geçti, ışıklandırmadan son konfeti topuna kadar her şey mükemmel bir şekilde düzenlendi. Sanki hayranlarımızın tezahüratları yeterince ödüllendirici değilmiş gibi, ertesi günkü manşetler de işin tuzu oldu.

AŞK KAZANIR: Gün Batımı Turu Sansasyonel
Yıldızlar Arasında Bir Yıldız: Mia MSG'deki Kapalı Gişe Gösterisinde Parlıyor
Açılış Akorundan Son Bow'a: The Sunset Tour Garden'da Göz Kamaştırıyor
MUTLAKA İZLENMESİ GEREKEN BİR GÖSTERİ: Mia Love Müzik
Endüstrisinin Ta Kendisi
MSG Efsaneler Gördü - Dün Geceki Performansın Ardından Mia'yı da Listeye
Ekleyin The Sunset Tour NYC'de Fırtına Gibi Esti: Hayranlar Tekrar İçin Yalvarıyor

Isabella sevinçten havalara uçuyordu, her sabah süitimde oda servisini yerken çılgınca her yeni manşeti bana okuyordu.
Ve ona sır olarak sakladığım, Aleks'in yayınlamamı söylediği şarkıdan bahsettiğimde... kendini kaybetmişti.

"Bunu kaydediyoruz," fısıldadı şarkıyı ona dinlettiğimde, gözleri buğuluydu. "*Şimdi*."

Ve yaptık da. Konserler ve röportajlar arasında Brooklyn'de gizlice bir kayıt kabinine girdik, sadece ben ve piyanom. İstediğimizi elde etmek sadece birkaç kayıt aldı - çoğunlukla bu şarkı o anda içime o kadar işlemişti ki, onu tüm kalbimle söylemekten kendimi alamıyordum. Aleks'in beni evinde bu şarkıyı söylerken yakalamasının nedeni de buydu. Tükenmiştim.

Garden'daki son gecemizde bis şarkısı olarak çaldık. Gece yarısı
bonus parça olarak yayınladık.

Ve sabah olduğunda, tüm yayın platformlarında bir numaraydı.

Aleks'ten gelen bir mesajla uyandım, kalbimi dörtnala koşturan üç kelime, dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürdü.

Aleks: Sana .

Haftalar geçip giderken bu sözlere tutundum. Sahip olduğum tek şey onlardı. Açılış gösterime geldiği gece, birlikte sadece birkaç dakikamız olmuştu - gösteriye çıkmadan önce hızlı bir öpücük ve fotoğraf çekimi ve gösteriden sonra beni arabama kadar geçirmesi, elini sırtımın küçük kısmına .

Bu dokunuş arabada da devam etti ama yanımızdaki Isabella ve Rina ile konuşacak boş bir saniyemiz bile yoktu. Şov çıldırıyorlardı, ne kadar harika olduğunu haykırıyorlardı, bana internette yayınlanan videoları ve fotoğrafları gösteriyorlardı.

Aleks elini bacağımdan çekmemişti ama sessizdi ve pencereden dışarı bakarken ne düşündüğünü merak ediyordum.

Beni güvenli bir şekilde otelin içine soktuktan sonra, süitimde parti sonrası gibi hissettiren bir şey için toplanan ekibim tarafından kovuldu.

Elimi sıktı ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Yanağımdan
öptü ve biraz dinlenmemi söyledi.

Zayıf bir gülümseme sundu ve beni yakında göreceğini söyledi.

Ertesi sabah uçakla Tampa'ya dönüyor ve bir sonraki maçına hazırlanıyordu. Hepsi bu kadardı.

İki hafta boyunca birlikte geçirdiğimiz en uzun zaman buydu.

Mesajlaşmalarımız kısa sürüyordu, o sezon tüm hızıyla devam için meşguldü ve ben de telefonumu açacak zamanım olduğunda ne söyleyeceğimi bilemeyecek kadar kafamın içindeydim.

Ona Austin'den bahsetmedim.

Austin'den *kimseye* bahsetmedim.

Sırf eski sevgilimin kanıtlamak için Aleks'le çektirdiğimiz küçük fotoğraflarda fazladan çaba göstermiş olabilirim ya da olmayabilirim, öpüşmelerimizi daha uzun tutabilir ve benimle toplum içinde yürürken dokunuşuna yaslanabilirim.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, o serseriyi ve aptal telefon unutmuştum.

Ta ki Isabella'nın güzel kafama bir kova buz gibi gerçeği boşalttığı güne kadar.

"Sanırım zamanı geldi."

Isabella ve ben Nashville'deki süitimin parlak turuncu kadife koltuğunda birbirimize sokulmuş, birkaç saat içinde kapalı gişe konser daha vermek üzereydik. Giana ve Aleks Isabella'nın dizüstü bilgisayar ekranındaydı; G en üstteki karede, Aleks ortada ve biz en altta yansıyorduk.

Tıpkı aylar önce bu saçmalığı teklif ettiğimizde olduğu gibi. "Zaman?" diye
sordum.

"Büyük final için. Final sahnesi için." El çırptı ve titredi. "Kalbinizi kırma ve kadınsı gücün ve aydınlanmanın iyileştirici haklı çıkarma turuna başlama zamanı."

Sözleriyle midem dibe vurdu, kalbim bir kaburgamı kıracak kadar sert bir şekilde hayata dönmeden önce göğsümde durdu.

Ayrılığı o söylüyordu.

Dehşet içimi kapladı ve zaman uzayıp tamamen durduğunda vızıldıyor muydum yoksa tamamen uyuşmuş muydum emin değildim.

Kendimi ilk kez aşağıya bakan bir ip cambazı gibi hissediyordum, sanki o ana kadar ne kadar düşmem gerektiğini ve çarpmanın ne kadar acı vereceğini tamamen unutmuştum.

Basitçe söylemek gerekirse, bunu beklemiyordum. Isabella o kadar rahat bir şekilde bizi toplantıya çağırmıştı ki, bunun sadece bir sonraki reklam gösterimizi tartışmak için olacağını düşünmüştüm. Aslında, heyecanla bekliyordum. Programının Aleks'in bir sonraki gösterime izin vereceğini umuyordum. Turnemde bir boşluk bulup onu Tampa'da görmeyi, onunla bir gece kalmayı ve kasırga sırasında olanları konuşmayı umuyordum.

Onu özledim.

Tanrım, onu o kadar çok özlemiştim ki, o küçük dizüstü bilgisayar ekranında onu görmek bile göğsümü ağrıtıyordu.

İçinden uzanmak istedim, beni o çerçevenin içine ve kollarının arasına çekmesini istedim. sarıp , kokusunun etrafımı , sıcaklığını hissetmemin ve saçlarımı öperken içten kıkırdamasını duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak, dünyadaki diğer her şeyi bloke etmek istedim. Bana verdiği gömlekle çoğu gece uyudum ama aynı şey değildi. Yeterli değildi.

Onu görmem gerekiyordu.

Ama *bunun* için onu görmek istemedim.

"Bana düşüncelerinden bahset," dedi Giana, tüm iş ses tonuyla ve beni kaçmaya çalıştığım acımasız gerçekliğe geri .

"Turun ikinci yarısı için biletleri satışa çıkarmak üzereyiz, ondan birkaç hafta sonra Avrupa ayağını duyuracağız." Isabella telefonunda geziniyor, ne kadar odaklanmaya çalışsam da bana bulanık gelen notlarına bakıyordu. "Bu çok mantıklı. Biletlerimizin tükeneceğini tahmin ediyorlar ama ben bunu garanti etmek istiyorum. Bu hayranların kudurmasını istiyorum. Mia Love Rönesans'ını en ön sıradan izlemek için can atmalarını istiyorum."

Giana bir şeyler söyleyerek başını salladı ama kulaklarımdaki uğultudan onu duyamadım. Gözlerim sadece beni izlediğine yemin ettiğim Aleks'e kaydı.

Bir şey söylemesini bekledim.

O da aynı şeyi bekliyor gibiydi.

"Sence de çok erken değil mi?" Sesim çatlayarak sordum.

Sorumun ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Isabella ekrana, Giana ve Aleks'e ve sonra tekrar bana baktı. "Yani... sen turnedeyken ve o sezondayken daha uzun süre devam etmek ister misin?"

O anda herkes bana baktı, gözleri zaten kırılgan olan kalkanımda delikler açıyordu. Boynumu
kaşıdım, bir omzum kayıtsızca yukarı kalktı.

Aleks'e baktığımda onun da gibi sessiz ve beni izlediğini gördüm.

İfadesini okuyamadım. Genelde bu konuda çok iyiydim, sahte gülümsemelerinin ya da alaycı sözlerinin arkasını görebiliyordum. Ama o soğukkanlıydı.

Eğer bir şey varsa, endişeli görünüyordu.

Bu işi devam ettirmek istediğimden mi endişelendin? Kazanmaya odaklanması gereken yoğun sezonunda daha fazla uçuş yapmak zorunda kalacağından mı endişelendi?

Bana numara yapmaya devam edeceğinden, kurak dönemini sürdüreceğinden, başka kadınlarla olan fırsatları kaçırmaya devam edeceğinden mi endişeleniyordu? Sessizlik uzadıkça beynim beni her olasılıkla dövüyordu.

"Hayır, tabii ki ," dedim sonunda, gülümsememin ve başımı sallamamın kelimeleri sattığını umarak.

Austin'in kafamın içinde olduğunu kabul etmek istemedim ve zaten her şey bitmek üzere olduğu için buna gerek olmadığına karar verdim.

Akıl almaz bir melankoli içimden bir kova yılan gibi geçti. Her şey
bitmek üzereydi.

Çok saçma olduğunu düşündüğüm bu şey, başından beri gülünç olan bu plan... neden böyle bir

Şimdi hayatımın ayrılmaz bir parçası mı?

Neden artık sahte görünüşler, sahte sarılmalar, sahte öpücükler olmayacağı düşüncesiyle vücudumun her kası geriliyordu?

Asansördeki öpücük sahte değildi.

Ama bu sadece beni daha iyi hissettirmek için miydi? Aramızı düzeltmek için miydi? "*Hey, evlat, dün gece eğlenceliydi. Hâlâ arkadaşız. Her şey yolunda."* mı?

Midem bulandı.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Isabella, beni izlerken kaşları yukarı kalkmıştı. Bundan sonra bana soracağı sorular olacağını hissediyordum ve cevapları hızlıca düşünmem gerekiyordu.

Ben ayakkabılarıma bakıp uyuşurken o planına devam etti, o ve G harekete geçti. Dışarıdan bakıldığında sakindim.

İçim .

Aleks sessizdi ve bu sessizlik tüm kötü düşüncelerimi doğruluyordu. gece dairesinde yaşadıklarımızın ötesinde bir şey istemiyordu.

Sadece birbirine yapışmış, azgın, duygusal ve sıkılmış iki insandı. Bunun onun için harika olduğunu biliyordum, tıpkı onun için olduğu gibi.

Ben

. Ama onun için bundan daha fazlasını ifade ettiğini düşünerek ne büyük bir aptallık etmişim.

Bakışlarımı tekrar dizüstü bilgisayar ekranına, Aleks'e doğru sürüklerken kanım yüksek sesle pompalanıyordu. Kalbim bir anda durdu.

Onu gördüğümde, neredeyse benim hissettiğim kadar uyuşmuş görünüyordu.

Kötü adam rolünü oynamak zorunda kalacağı için üzgün müydü? gereken oyunlar varken bununla uğraşmak zorunda kalması onu rahatsız mı ediyordu? *Bunu aşmış* mıydı*?*

Yutkundum, onu izliyordum, bana ne düşündüğünü söyleyebilecek herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyordum.

Gözlerini kaldırdı ve ben de onun beni izleyip izlemediğini merak ettim. O bakışları sanki odada benimle birlikteymiş gibi hissettim.

"Aleks, ne düşünüyorsun?"

Soru Giana'dan geldi ve tüm gözler ona dönerken kalbim umudun kanatlarında çırpındı.

Bir şey söyle, diye sessizce yalvardım. *Bunu yapmak istemediğinizi söyleyin. Daha fazla zaman istediğimizi söyle.*

Senin için daha anlamlı olduğunu söyle, senin için daha anlamlı olduğumu*. Bunların hepsinin kafamda olmadığını söyle.*

Söyle bana... ne *olursa.*

Aleks o kadar uzun süre sessiz kaldı ki soruyu duyup duymadığını merak ettim. Çenesi taş gibi sertti, ifadesi kesinlikle okunamazdı.

"Mia ne isterse," dedi sonunda. Sesi alçak ve teslimiyetçiydi.

Ve işte . İhtiyacım olan cevap, ama duymayı umduğum değil.

Her şeyi aşmıştı. Sıkılmıştı. Eğlenmemişti. Muhtemelen yapacak daha önemli işleri varken bu konuda bir toplantı yapmak zorunda kaldığımız için içten içe gözlerini deviriyordu.

Üzerimi örten hüznün altında öfke kaynıyordu ve kollarımı ve bacaklarımı aynı anda kavuşturarak kanepede arkama . "O zaman sanırım anlaştık."

Gözlerini kırpıştırdı, çenesindeki kaslar gerildi. "Sanırım öyle."

İçimden güldüm ve yeni bir kararlılıkla Isabella'ya döndüm. "Pekâlâ koç," dedim kalbimden gelen gürültüyü duymazdan gelerek. "Plan nedir?"

CHAPTER 34

En Zor Yalan Aleks

Öfke.

İlgisizlik.

Kopukluk.

Kafa

karışıklığı.

Pişmanlık.

Tekrarla.

Bir haftadan uzun bir süre boyunca duygularımın döngüsü bu şekildeydi.

Mia, Giana ve Isabella ile yaptığım telefon görüşmesinden sonra hayatta kalma moduna geçtim - ve bunu sadece Mia için yaptım. Eğer bana söz verdirmeseydi, döngüme umursamazlığı da ekleyecektim. Kendimi viskiye boğar, hayatımdan tamamen çekilirdim.

Çünkü artık ne önemi vardı ki?

İş bile bir sığınak görevi göremiyorduMaçlarımı otomatik pilotta oynadım, personelimizin dikkatini kadar iyi ama P Baba'nın fark edeceği kadar kötü oynadım. Jacksonville'e karşı oynadığımız maçtan önce konuşmak için beni kenara çekmeye çalışmıştı ama ben onu itmiş ve ona bir sik yemesini söylemiştim.

En iyi anım değil.

Elimde değildi. Kızmıştım. *Fokurduyordum*. Ve bu buzda, benimle başa baş mücadele etmeye cüret eden herhangi bir rakipte, beni sorgulama gösteren herhangi bir takım arkadaşımda, diski her geçirdiğimde çıkardım.

Sadece kızgın olmak kolaydı.

Asla yeterince iyi

değil. Asla yeterince

iyi değil.

Otis bile biliyordu. Yaşlı adama hıyarlık etmemeyi başarmıştım ama konuşmak istemediğimi anlaması için yeterince soğuk davranmıştım. Her zamanki gibi habersizce evime uğramış ve bir içki içmek için ona katılmayı reddettiğimde, kapatmaya kapıma avucunu dayamıştı.

"Koşullarını değiştirme gücüne sahipsin," demişti, gözleri benimkilere dikilmişti. "Bunu sakın unutma, genç adam." Yüzüne gülmemek için kendimi zor tuttum.

Keşke şu anda ne kadar güçsüz olduğumu bilseydi.

Bu öfke ve hissizliğin altında, dikkatimi çekmek için yarışan daha acil bir şey olduğunu biliyordum. Görmezden gelmeye kararlı olduğum bir şey.

Çünkü her şeyin temelinde incinmiştim.

Mahvolmuştum.

Sanırım bir parçam her zaman gerçeği biliyordu. Mia'nın babası bana başından beri onun için yeterince iyi olmadığımı söylemişti. Ben de kabul etmiştim. Onun olduğu her şeyi ve benim olmadığım her şeyi görmüştüm ve ikisinin birbirine uymadığını biliyordum.

Ergenlik çağındayken, onu öpmemi istediği ve benim de hayır diyecek iradeyi bulduğum o gece kendimi tutmuştum.

Yıllar boyunca mesafemi korudum, uzaktan başka erkekleri sevmesini izledim, her yönden benim zıttım olan başka erkekleri.

Ve bu reklam gösterisinde bile, gerçek ve sahte arasındaki çizgiyi çizmek, bunun ne olduğunu ve asla ne anlamak için elimden geleni yaptım. Ona sarılma, ona dokunma, onu öpme bahanesinden yararlandım - her şeyin bir gün sona ereceğini, bunun gerçekten bir şey ifade etmediğini *bilerek*.

Ama içimde hep merak eden bir yan vardı.

Asla yeterince iyi

değil. Asla yeterince

iyi değil.

Kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştığımda bile Hope kulağımın dibinde gürültücü bir piç kurusuydu. Ona sarıldığımda, belki o da beni istiyordur diye . Onu öptüğümde, bundan hoşlanıp , nefesinin kesilmesinin anlamı olup olmadığını merak ettim.

Ve o gece dairemde benden onu tekrar öpmemi istediğinde, etrafta yapacak bir kamera yokken beni istediğini itiraf ettiğinde, tereddüt etmemiştim.

kadar atlamıştım.

Ve bir aptal gibi, bunun anlamı olduğunu düşünmüştüm.

Bunu ona yüklemem adil değildi. O gece kendi gerçeğini kabul etmişti.

Beynimi kapat. Düşünmeyi bırakmamı sağla.

Endişeliydi, korkmuştu. O anda güçsüzdü ve programının iptal edilme ihtimalini düşünmekten uyuyamıyordu.

Ve böylece beni kullandı.

Ve *lanet olsun*, kullanılmak istemiştim.

Şimdi bile tekrar yapmasına izin , göğsümdeki bu buz kıracağının acısının takip edeceğini bilsem bile, de evet derdim. Yine de onun için dizlerimin üstüne çökerdim.

O gece ona kontrolün onda olduğunu söylemiştim ve ciddiydim.

Ama ertesi sabah uyandığımızda ve o benim dairemde bir kasırga gibi koştururken, bu kontrolden vazgeçmenin benim ölümüm olacağını fark ettim.

Kalmasını istedim.

Durmasını, nefes almasını ve benimle konuşmasını istedim.

Ona bu şarkının kimin hakkında olduğunu sormak istedim. Teslim olduğumuz anda onun beyin kimyasının da benimki gibi bozulup bozulmadığını ve yeniden bağlanıp bağlanmadığını bilmek istiyordum. Onun dokunuşunu, öpüşünü, muazzam bir şeyin değiştiğine dair güvencesini arzuluyordum.

Ama o sadece... gitti.

Konuşmak yok. Veda öpücüğü yok - ta ki ben peşinden koşup asansörde bir tane çalana kadar. Onun için

işe geri .

Asla yeterince iyi değil.

Asla yeterince iyi değil.

Eğer cesaretimi toplayıp *işi ona bırakıp* o geceyi sormaya karar verseydim bile buna zamanım olmayacaktı. Programı için uçmuş, kameralar için yaptığımız küçük rolümü oynamış ve ardından başarısını kutlayan ekibi tarafından bir kenara itilmiştim.

Ve haklı .

Garden'da kapalı gişe konserler verdi. Doğrudan bir numaraya yükselen yepyeni bir sürpriz şarkı yayınladı.
Turne için yapılan yorumlar sansasyoneldi. Çok sansasyoneldi.

Neden kariyerinin en heyecanlı anına ara verip saçımı okşadı ve bana iyi bir çocuk olduğumu söyledi? Neden bir gecelik sevişmenin ardından bunun ne geldiğini konuşmaya gerek olmadığını kolayca anlayabilecek yetişkin adamın üzerine titreme ihtiyacı hissetsin ki?

Yine de dilimi tutmak beni öldürdü.

Onu zorlamak istemedim. Dikkatini dağıtmak istemedim.

Ve Isabella ekip toplantısını çağırdığında, sormama gerek kalmadan cevabımı aldım. İşimiz

bitmişti.

Asla yeterince iyi değil.

Asla yeterince iyi değil.

Şimdi, kasırgadan beri ilk kez daireme geri dönmüştük. Isabella ve Giana mutfağımda lojistik konuşuyorlardı, bir şişe şarap vardı. Mia hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken parmakları tuşlarında boş boş geziniyordu.

O gayet iyiydi.

Kafasında küçük bir şarkı yazıyor.

Tekrar turneye çıkmayı hayal ediyor.

Ve sessizlikte boğuluyordum, söyleyemediğim her şeyde boğuluyordum, hiçbiri önemli değilmiş gibi gülümsediğinde her biraz daha ölüyordum.

"Tamam, sanırım sağlam bir planımız var," dedi Isabella, şarap kadehini alıp kırmızı sıvıyı döndürerek.

Mia çalmayı bıraktı, piyano sehpasında oturduğu yerde dönerek odaya baktı. Gözlerimiz kısa bir an için takıldı, yanakları kızardı.

Onu o bankta bağladığım, kollarını bağladığım, bacaklarını omuzlarıma doladığım ve ona yemek hazırladığım zamanı mı düşünüyordu?

Yoksa yaptıklarımızdan utanıyor ve bir daha asla konuşmamayı mı umuyordu - tıpkı yıllar önce onu öpmemi istediği geceyi idare ettiği gibi?

Gözleri benim anlayamayacağım kadar hızlı kaydı.

"Stella'ya aşk kuşlarımızın bu akşam kavga ettiklerini haber vereceğiz, *içerideki kaynağımız* ona Aleks'in nereye kaçtığını söyleyecek ve oyunlar başlayacak. Tampa'daki favori paparazzilerimiz Mia'nın ağlayarak beklediği arabaya koşup havaalanına fotoğraflarını çekmeye hazır olacaklar ve internet Bay Kötü Çocuk'un eski günlerine döndüğü videolarla patlamaya başlayacak.

yollar."

O gün öğrendiğime göre Stella, Mia'nın büyük bir YouTube kanalı ve genel sosyal medya varlığı olan süper hayranlarından biriydi. Mia'nın özel hayatı söz konusu olduğunda içeriden bilgi almasıyla tanınıyordu - Isabella'nın özenle ektiği ve beslediği bir tohumdu bu.

Eğer yetenekli olsaydım, gülerdim.

Lanet olası bir influencer, kalan azıcık umudumun da ölümü olacaktı.

"Bekleyen tüm sponsorluklarımızı, reklamlarımızı ve yaklaşan etkinliklerimizi tamamladım, sözleşmelerin demir gibi sıkı olduğundan emin oldum. Bu, hiçbirinin feshetmesi için yeterli olmayacak ve dürüst olmak gerekirse, bu markaların çoğunun sahip olduğu kitle göz önüne alındığında, muhtemelen heyecanlanacaklar," dedi Giana, telefonunda söz konusu markaların bir listesi olduğunu hayal ettiğim şeyi gözden geçirerek. Gözlüklerini burnuna doğru düzeltti. "Bekâr olduğunuzda ve mükemmel Mia Love tarafından kilitlenmek yerine sıradan kadınlara ilgi gösterdiğinizde çok daha ateşli bir meta oluyorsunuz."

Yutkundum, bakışlarım Mia'ya kaydı.

Onunki Isabella'daydı, uzak ve boş. Sıkılmıştı.

Göğsüm acıdı, gömdüğüm duygular topraktan çıkmaya çalışıyordu.

Nasıl olur bana bakmaz? Nasıl burada, bu yerde olabilir ve o geceyle ilgili her şeyi hatırlamayabilirdi? Isabella'nın ekip için yaptığı telefon görüşmesinden beri burada yaşamak benim için bir işkence olmuştu. Ön kapımı her açtığımda, bir parçamın daha parçalandığını hissediyordum.

Mia artık benim için her yerdeydi - oturma odamda, piyanonun başında, mutfakta, duşta, yatağımda. Aklımda, kalbimde, lanet olası ruhumda.

"Sanırım buraya kadar," dedim, hâlâ sessizce Mia'ya bana bakması için yalvarıyordum. Onun gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Bana istediği şeyin bu olduğunu söylerken her özelliğini izlemem gerekiyordu. "Bir performans daha ve gösteri bitecek."

Ellerini kalçalarının altına sıkıştırmış, benden başka her yere bakıyordu. "Evet. Bir numara daha yaparsan özgürsün." Bunun üzerine kaşlarımı çattım.

Ücretsiz.

Neyden özgür... rol yapmaktan mı? Çılgın seyahat programından mı?

Ondan mı?

Ondan asla kurtulmak istemiyordum ve bunu söylemek için ağzımı açtım ama Isabella ellerini birbirine vurunca sözümü yarıda kestim.

"*İkiniz* de özgür olacaksınız ve tüm zamanların en çılgın halkla ilişkiler numarasını başarıyla söyleyebileceksiniz." Durakladı. " azından ben ve G için. Başka kimseye söyleyemezsin, yoksa hepimiz mahvoluruz."

Giana güldü ve Mia sırıttı ve ben kendimi hasta hissettim.

Ama Mia'nın bakışlarımı kaçırması ve sessiz kalması, başından beri aklımın bir köşesinde tutmam gereken her şeyi doğruluyordu.

Bu sadece bir maskaralıktı.

Ben sadece küçük kirli bir sırdım.

Asla yeterince iyi değil.

Asla yeterince iyi değil.

"Ne düşünüyorsun koca oğlan?" diye sordu Isabella, kaşlarını şakacı bir şekilde sallayarak omzumu kavradı. "Hayatının performansını sergilemeye hazır mısın?"

Son bir kez gözlerim Mia'ya kaydı.

Bunu gerçekten istiyor
musun? Gerçekten hepsi
kafamın içinde mi?
Hikayenin böyle mi bitmesini istiyorsun?

Sonunda başını kaldırıp geniş mavi gözlerini benimkilere diktiğinde içimi şiddetli bir sızı kapladı. Ama tek kelime etmedi.

Yutkundum, başımı salladım ve bize son hayalimin de ölmesine izin verdim - hiçbir zaman benim olmayan bir şey için savaşma isteğimle birlikte.

"Hazır," dedim.

Bu şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığım en zor yalandı.

CHAPTER 35

Ağaçları Saymak

Mia

Bu daireye en son geldiğimde dışarıda bir kasırga vardı.

Artık fırtına içimdeydi.

Parmaklarımın Aleks'in piyanosunun kemik beyazı tuşlarına dayandığı yere baktım, kıpırdamadan, donup kalmıştım. Müziğe kalmıştım, göğsümde oluşan baskıyı hafifletecek bir şeyler çalmak için yanıp tutuşuyordum.

Ama hiçbir şeyin işe yaramayacağını biliyordum.

Ben de orada öylece oturdum, etrafımda olup tam olarak katılamayan bir hayalet gibi baktım. Dışarısı artık karanlıktı, akşam yerini geceye bırakıyordu, Hillsborough Nehri'nin üzerinden görünen ayın küçülen hilali üzerimize sabitlenmiş bir başka göz gibiydi.

Önce Giana ayrıldı, oteline dönmeden önce Aleks'in gitmeye hazır olduğundan emin oldu. Ardından Aleks çıktı, da planladığımız sahte kavga sırasında. O gitmeye hazırlanırken anahtarlara daha sert baktım, ona bir daha bakarsam kendimi biliyordum.

Onu durdurmamıştı.

Telefon yeterince yürek parçalayıcı değilmiş gibi bir de burada oturup Giana ve Isabella'nın bu geceki planının her adımını kayıtsızca kabul izlemek zorunda kalmıştım. Beni kenara çekmeye çalışmadı. Herkese siktir olup gitmesini söylemedi.

Gerçekten işi bitmişti.

O piyanonun başında otururken kendimi hem teslim olmuş hem de çaresiz hissediyordum, her bir duygu kimin kazanacağı için savaşıyordu. Göğüs kafesimin kemiklerini çekiştiriyorlardı ve her bir çatlağı duyuyordum.

"¿Estás bien, mi amor?"

Isabella'nın sorusu karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve piyano sehpasında yanıma otururken ellerimi kucağıma bıraktım. *İyi misin, aşkım?*

"Peachy."

Kaşlarını çattı, saçlarımı bir kulağımın arkasına süpürdü. "Burada son bir parça kaldı, sevgilim. Neredeyse
bitti." Başımı salladım, dudaklarımda gergin bir gülümseme vardı.
"Sadece bilet satışlarını ve yazabileceğin tüm şarkıları düşün," diye ekledi şakacı bir dürtmeyle. Bu kez
gözlerim doldu.

Sanki kalbim o çocuk yüzünden yeterince kırılmamış gibi. Sanki beni nasıl mahvettiğini anlatan şarkılarla koca bir albümü dolduramazmışım gibi.

"Hey," diye seslendi Isabella, kaşları birbirine daha çok kenetlenerek. "Bu da ne? Konuş benimle."

Burnumu çektim, gözyaşlarımı yüzümden sildim ve gülümsemeye zorladım. "Sadece hazırlanıyorum. Bir ayrılık satmak üzereyim, unuttun mu? Lekeli, gözyaşı dolu bir yüze ihtiyacım var."

Isabella ikna olmuş görünmüyordu. Beni daha fazla sorgulamak için ağzını açtığında aniden ayağa kalktım.

"Lafı , muhtemelen işe koyulmalıyım. Paparazziler kadar burada kalacaksın, değil mi?" "Evet, ama-"

"Harika. L.A.'de görüşürüz bebeğim."

Başka bir zoraki gülümseme. Yanağına bir öpücük. Omuzlarımı dikleştirdim. Sonra
bavulumu kaptım ve kapıdan .

Koridordan geçip asansöre doğru ilerlerken James peşimdeydi ama tek kelime etmedi. İçeri girdiğimizde ve ben göğsümde biriken duygulara karşı dudağımı çiğnediğimde de. En alt kata indiğimizde ve gözyaşlarım dökülmeye başladığında da. Lobide yürürken beni koruduğunda ve boğazımdan bir hıçkırık koptuğunda da.

Binanın ön kapısından bizi bekleyen siyah SUV'a kadar olan kısa mesafeyi yürürken darmadağın olmuştum.
Tam bir felaket.

Ve bu oyunculuk değildi.

Her şeyin kesinliği kafama binlerce kitap gibi çarptı, her biri Aleks'in asla unutamayacağım bir anısıydı. Kamera ışıkları yanıp sönerken, muhabirler adımı çağırıp ne olduğunu sorarken ve ben onların eğlencesi için dağılırken arabanın içine kaydım.

"Mia! Aleks'le ayrıldığınız doğru mu?" "Kim ,

Mia? Sen mi yoksa Aleks mi?"

"Mia, Aleks'in aldattığı söylentileri doğru mu?"

"Mia, bu düğün planlarının sonu mu? İptal mi ediyorsun?" "Nasıl gidiyor? Bize bir yorum yapabilir misin?"

James kapıyı arkamdan kapatıp gürültüyü bastırırken bir hıçkırık daha yükseldi. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum, ağrıyor, sallanıyor ve başımı sallıyordum.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.

Şoför bizi nereye götüreceğini zaten biliyordu, planın her parçası yerine oturmuştu. Ben nefeslerimi sakinleştirmeye çalışırken o havaalanına doğru yöneldi. Bir elimi göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapadım, her nefes alışıma odaklandım, nefes verişlerimi uzatmaya çalıştım.

Gir ve çık.

İçeri ve dışarı.

Gözyaşlarım hala yanaklarımdan aşağı hızlı ve öfkeli bir şekilde süzülüyordu. Onlara izin verdim. Kalçalarıma düşüşlerini izledim, çenemde kuruduklarını hissettim. Tenim izlerinden dolayı gerilmişti, burnum akıyordu, gözlerim yorulmuştu.

Birkaç dakika sonra biraz kendime geldim, koltuğa gömüldüm ve başımı yana eğdim. Burnumu çektim ve Tampa şehrinin gözyaşı dolu bir bulanıklık içinde geçişini izledim.

Ağaçları saymaya başladım.

1... 2... 3...

Ama ağaçlar anılara dönüştü ve her biri, buraya son gelişimde Aleks'in pencerelerine çarpan yağmur gibi yağdı.

Bir manolya ağacı, ama Aleks'i gördüm, beni New York'taki paparazzilerden korurken kaşları endişeyle eğilmişti. Elini sırtımda hissettim, tüm kameralar gittiğinde arabada bile beni nasıl tuttuğunu.

Bir palmiye ağacı, ama Aleks'in sahil malikânesindeki gülümsemesini gördüm, çıplak göğsü açık, tropik bir düğmeyle ortaya çıkmıştı. O ilk sahte öpücüğün sıcaklığını hissettim, sadece benim için fısıldadığı sözleri duydum. *Läck du mir.*

Bir jakaranda ağacı, ama Aleks'i aptal bir balık kafası maskesiyle gördüm, maskeyi çıkardığını ve bana gülümsediğini gördüm, galibiyetimizi kutlamak için kollarına atladığımda güçlü vücudunu hissettim.

Bir meşe ağacı, dallarından hülyalı bir şekilde İspanyol yosunları sarkıyor, ama üzerinde adı ve numarası yazan formayı başımın üzerinden sıyırırken ateşli gözlerini gördüm, boynumun sütunu boyunca pis sözler fısıldarken sıcak nefesini tenimde hissettim.

Tüm bunlar bana amansız anlarda çarptı, boğulana kadar dalga dalga üzerime çöktü. Ve işte o zaman fark ettim.

Hiçbiri sahte değildi.

New York'ta ilk buluşmamızdan bu yana olan tek bir şey bile numara değildi - benim için değil.

Ve onun aynı şekilde hissetmemesi umurumda değildi. Bizim için koyduğum tüm kuralları çiğnediğim için deli olup olmadığım umurumda değildi. Sabah kendimi aptal gibi hissedip hissetmeyeceğim umurumda değildi.

Ona söylemek zorundaydım.

Gözlerimi kırpıştırdım, sersemliğimden sıyrılıp o ana döndüm ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Otoyola çıkma."

James kaşlarını çatarak bana baktı, şoförün gözleri dikiz aynasından benimkilere kaydı. "Ama, Bayan -"

"Otoyola çıkmayın," diye tekrarladım, öne doğru eğilerek. "Boomer's. Beni Boomer'a götür." "Aleks orada," dedi James.

"Aynen öyle."

James'in ağzının kenarının yukarı kalktığını gördüğümü sandım ama şoföre parmaklarımı şaklatmakla meşguldüm.

"Boomer's," diye tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle. "Lütfen. Ve acele et."

Artık ne istediğimi, neyi riske atmak istediğimi biliyordum. Umarım zamanında başarmışımdır.

CHAPTER 36

Son Çivi

Aleks

Bunu yapamazdım.

Isabella ve Giana tarafından kıçıma tekmeyi yiyeceğimi biliyordum. Mia'nın bana bağıracağını ve her şeyi nasıl mahvettiğimi anlatacağını biliyordum. Sevişiyor olmam gereken Renee'yi kucağımdan indirirken bile bir alternatif, yaratmak üzere olduğum karmaşayı düzeltmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Ama umurumda değildi. Bir çözemesem bile, bu üç kadının kadınsı öfkesine cevap vermek zorunda kalsam bile, bu böyle olmak zorundaydı.

Çünkü bunu yapamazdım.

Elimi tutup beni Boomer'ın VIP bölümüne götürdüğünde sarışını zar zor hazmedebildim - tıpkı bunun için para aldığı gibi. Hepimizin kıçının korunmasını sağlayacak bir gizlilik anlaşması da imzalamıştı.

Onu kucağıma almam, sarhoş olmam, boynunu öpmem ve dilini boğazıma sokmasına izin vermem gerekiyordu. Elimi elbisesinin altına sokmam gerekiyordu, tam da telefonları hazır olan gözleri önünde. Her şeyi bir kenara atmam, sırıtmam ve beni resmetmek istedikleri playboy gibi her şeyi içime gerekiyordu.

Eskiden olduğum playboy.

Ama yapamadım. Sadece... *yapamadım*.

Ayağa kalktığımda Renee'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve onu bulunduğum kanepede bıraktım. Hafif ceketimi omuzlarıma atıp kapıya doğru ilerlerken sorularına cevap vermedim.

Sipariş ettiğim viskiye hiç dokunulmamıştı.

Kalabalık barın içinden geçerken telefon kameraları beni takip etti. Buranın sadece beş ay önce nasıl benim tesellim olduğuna, kaçmak ve bir şeyler hissetmek için ya da bazen sadece uyuşmak ama yalnız kalmamak için gitmek istediğim tek yer olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Şimdi, dünyadaki cehennem gibiydi.

İçmek istemedim. Dans etmek istemedim. Kimseye dokunmak ya da kimse tarafından dokunulmak istemiyordum. Mia dışında kimse.

"Aleks, yanındaki kız kimdi?" Omuz silkerek geçerken birinin arkamdan sorduğunu duydum. "Mia onu biliyor mu?"

Acaba ihbar ettikleri kız mıydı merak ettim. Adı neydi? Stella mı? Onun şüphelerini doğrulamam gerekiyordu. Beni patlatmak ve tabutuma son çiviyi çakmak için ona içerik vermem gerekiyordu.

Bunun yerine, adımı söyleyen, beni sevdiklerini söyleyen, fotoğraf, imza ya da öpücük isteyen diğer hayranlarımla birlikte onu da görmezden . Gözlerimi yere indirdim, ellerim ceplerimde, kalabalığı yararak ilerledim.

Eve yürüyebilirdim. Sadece üç kilometre vardı ve temiz havaya ihtiyacım vardı. Belki nehir kıyısında yürürdüm. Belki de kendimi içine atardım.

Florida'da son derece hoş bir Kasım gecesine açılan kapıyı ittiğimde durakladım.

İnsanlar içeri girmek için sıra bekliyordu, kapıdaki fedailer kimlik kontrolü yapıyor ve sadece çıktığını gördükleri kadar insanı içeri alıyorlardı. Dışarı çıktığımda bir gürültü patırtısı vardı, sonra çığlıklar, erkeklerden bağırışlar, hepsi adımı ya da bir soru da bir aşk itirafı ya da üçünün bir kombinasyonunu söylüyordu.

İçeri dönmeliyim.

Artık dışarıdaydım ve suçluluk duygusu kalın bir çamur gibi içime işliyordu. Her şeyi mahvediyordum. Mia'yı daha da kötü bir duruma sokuyordum çünkü... ne? Ona karşı hislerim olduğu için mi? Hep hissettiğim için mi?

kabul ettiğimde biliyordum.

Ne olduğunu ve ne olmadığını biliyordum.

Aniden başa çıkamayacağıma karar verdiğim için son perdede her şeyi kenara atmakla ne kadar bencil olabilirdim ki?

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve uzun bir nefes verdim, omuzlarım düşerken nefesimin altında küfrettim.

Sonra gökyüzüne baktım, bir tanrıdan güç gelmesini umarak ve sonra , içeri girmeye ve yapmam gerekeni yapmaya hazırdım.

Ama gözlerim sokağın aşağısındaki bir figüre takıldı.

Sadece bir anlık bir bakıştı, fedai bana başıyla selam verip az önce kapıyı açtığında neredeyse görmezden geliyordum. Ama sonra bir kez daha baktım.

Ve işte .

Büyük boy sweatshirt ve motorcu şortu. Dağınık saçları kafasında toplanmış.

Gözlüklü. Mia.

Benim Mia'm.

Siyah bir SUV hemen arkasında pusuya yatmıştı. James onun arkasından sadece birkaç adım ötede duruyordu, bir eli önündeki diğer bileği kavrıyordu. Soğukkanlı ve hareketsizdi, ama her şeyi incelikle katalogladığını, gerekirse harekete geçmeye hazır olduğunu gördüm.

Mia.

O burada. O

gitmedi.

Hayal görmediğimden emin olmak için bir kez göz kırptım.

Sonra ona doğru koştum.

CHAPTER 37

Mine

Mia

Bana doğru koştu.

İlk adım yavaştı, tereddütlüydü, emin değildi.

İkincisi sağlam, istikrarlı ve kararlıydı.

Sonra adımları uzadı, her biri nefeslerimi zorlaştırdı, gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma dökülmeden önce durdurulamayacak kadar hızlı aktı.

Hareket edemedim. Aleks bana doğru koşarken, James arkamdaydı ve barın dışındaki insan kuyruğundan binlerce telefon kamerası flaşı , cipin yanında olduğum yere yapışıp kaldım.

Gözleri hiç dalgalanmadı.

Adımları hiç yavaşlamadı.

Ve beni kollarına aldığı anda hıçkırıklara boğuldum. "Lütfen bana
bunu yaptırma."

Beni kendine çekti, kolları sert ve sıcak bir şekilde etrafımda dolanırken saçlarımı öptü ve kulağıma tekrar o sözleri mırıldandı.

"Lütfen Mia. Lütfen bana bunu yaptırma."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım, ona yapıştım, yeni gözyaşları göğsündeki kumaşı ıslatırken ellerimi gömleğine

"Tek istediğim sendin." Ve sonra
dudakları benimkilerin üzerindeydi.

İddialı bir öpücüktü - elleri saçlarımda, parmakları boynumda kıvrılıyor, başparmakları çenemi okşuyordu. Dudakları sıcak, sert ve ısrarcıydı, ben ona açılana, eriyene ve teslim olana kadar daha fazlasını istiyordu.

Öpücük *benim* dedi.

Benim, benim, benim.

Bunu boğazından gelen iniltide duydum, kaşlarının kıvrımında gördüm, beni çaresizce tutuşunda hissettim - sanki tutuşunu biraz gevşetirse yok gibi.

Seninki, bedenim .

Senin, senin, senin.

Yolculuk sırasında hissettiğim tüm endişe, midemde kabaran tüm tereddüt ve kaygı anında buharlaştı. Çünkü artık sormadan da
biliyordum.

O da benim gibi .

"Sen," diye tekrarladı Aleks, öpücüklerin arasında mırıldandı. "Tek istediğim sendin."

Sonra beni tekrar cipe doğru itti, James kapıyı açana ve Aleks içeri girmeme yardım edene kadar dudaklarını benden ayırmadı. Kapı kapanıp ışıkları ve gürültüyü söndürür söndürmez tekrar üzerimdeydi.

Eller. Kollar. Dudaklar. Gözler.

"Bunu yapmak istemedim," dedi özür dileyerek ve acı çekerek. "Yapamadım. Denedim ama .
Orada, kucağımdaydı ve kendimi hasta hissettim Mia. Kendimi o kadar hasta hissettim ki ölmek istedim."

"Neden bana söylemedin? Isabella aradığında neden bir şey söylemedin?" "Neyi ettiğimi
biliyordum. Her şeyin eninde sonunda biteceğini biliyordum. Sadece düşündüm ki..."

"Kasırgadan sonra..."

"Evet."

"Bir şeyler değişti."

"Evet," diye nefes aldı, boynumu, çenemi öptü. James ön koltukta şoförümüzün yanındaydı ve Aleks'in elleri dolaşırken, mıncıklarken ve sahiplenirken mahremiyet için minnettardım.

"Senin için önemli olmadığını sanıyordum," diye fısıldadım. Başparmağı itirafla birlikte gelen gözyaşını düşmeden önce sildi.

"Beni istemediğini sanıyordum."

"Benden kaçtığını, olanları çok fazla yorumlayacağımdan sanıyordum." "Yeterince iyi olmadığımı
düşündüm."

Dudaklarından dökülen sözcüklerin gerginliği göğsümü çatlattı. Onu da en az onun kadar ısrarla öptüm.

Bana yaptı, alnımızı birbirine bastırmak için durakladı.

"Senin tipin olmadığımı sanıyordum."

Burnundan bir kahkaha geldi ama bu mizahi bir kahkaha değildi. Hüzünlüydü, yıkılmıştı, hiç söylemediğimiz şeylerin ağırlığı ikimizi de eziyordu.

"Düşüncelerimizden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Evet, aynı," dedim ve sonra ona daha da sarıldım, kucağına tırmandım, daha yakın olmak için çaresizdim. "Düşüncelerimizin canı cehenneme."

"Onları çok sert becer."

Kucağına oturdum ve Aleks öptü, öptü, dudakları dudaklarımın, boynumun, köprücük kemiğimin ve çenemin üzerinde . Onun kendinden emin dokunuşları altında inledim, içimde patlamaya hazır bir volkan gibi ısı oluşuyordu.

Ve araba Aleks'in binasına yanaştığı anda, beni içeri sürüklerken elim onun elindeydi, dünya ve tüm soruları arkamızda kalmıştı.

CHAPTER 38

Aleks'ten Kaçacak

Kimse Yok

Kapı kapanır kapanmaz Mia'nın sırtı bir gümbürtüyle ön kapıma çarptı, kolları ve bacakları hareket ederken ben ağırlığımı ona bastırdım. etrafıma sarıldı ve sıktı.

"Peki ya Isabella ve Giana?" onu öperken ağzıma doğru nefes aldı. "Onlar iyi olacak."

"Onlara neler olduğunu anlatmalıyız." "Yarın."

"Fotoğrafları görecekler. Onlar-"

"Kadın," diye , yüzünü çerçeveleyip bana bakmasını kadar uzun süre isteksizce öpüşmeyi bırakmadan önce boynunu ısırdım. "Onlar iyi. Herkes iyi olacak. Halkla ilişkiler şovunu sabah halledebiliriz. Şu anda kimse bize ulaşamaz. Şu anda kimseye bir telefon, bir mesaj ya da bir açıklama borcun yok. Şu anda mı?" Başparmağımla alt dudağını hizaladım. "Sen benimsin."

Uzun bir süre bana baktı, emin değildi, sonra vücudunun rahatladığını hissettim. Başını salladı, elleri benim için hareket etti, parmakları ensemde kıvrıldı ve beni çekti.

"Bekleyebilirler," diye fısıldadı, hâlâ kararsızdı.

"Bekleyebilirler," diye yineledim.

Ve sonra onu rahatsız eden tüm endişeleri silmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Karanlık dairemden yatak odama doğru körlemesine yürürken ellerim kalçalarını buldu ve onu kollarımda sıkıca tuttu. Onu götürmek istediğim o kadar çok yer vardı ki. pencerelerimin önünde becerdiğimi, mutfak adasında genişçe yaydığımı, duşta köpürttüğümü hayal ettim.

Ama bu gece, onu yatağımda istiyordum.

Onu çarşaflarımın içine bıraktığımda kalbim göğsümde sabit bir davul gibiydi, yatak bu sabahtan beri hala yapılmamıştı. Üstüne düştüğümde kıkırdadı, başı yastıklara çarpana kadar yukarı taşıdım, bacaklarının arasına yerleşene kadar, ağırlığımı dirseklerimin üzerinde dengeledim ve ön kollarım güzel yüzünü çerçeveledi.

İçini çekti ve ben de bunu , bu anın tadını gibi çıkarmam için bir işaret olarak aldım. Şimdi acele etmeye gerek yoktu. Etrafta bizi görecek kimse yoktu, kimse yoktu, yalan söyleyecek kimse yoktu. Sadece ben, o ve dünya yokmuş gibi davranmak için saatler vardı.

"Seni aptal kız," diye mırıldandım dudaklarına karşı, onu tembelce öperken, her biri uzun, yavaş ve niyetle doluydu. "Seni aptal, aptal kız. Bunu nasıl göremedin? Küçüklüğümüzden beri sana kafayı taktığımı nasıl bilmezsin?"

"Beni reddettin," diye nefes bağırdı, parmakları gömleğimin her bir düğmesini yırtıklardan kaydırıyordu. "Seni öpmeye çalıştım. Arkadaştan daha fazlası olmaya çalıştım ve sen beni reddettin."

"Çünkü sarhoştun," diye savunmaya geçtim ve onu eşofmanının boynundan tutup çekiştirerek doğrulmasını sağladım. Tişörtü kafasından yırtıp kenara fırlattım ve tekrar öpüşmeye . "Ve ertesi gün ayıldığında hiçbir şey olmamış gibi davrandın. Seninle bu konuda çalıştım ama-"

"Utanmıştım." Gömleğimi omuzlarımdan kaydırdı ve ben de bir kez daha birbirimize bağlanmadan önce gömleğimi omuzlarımdan silkecek kadar uzun süre dizlerimin üzerinde oturdum. "Benim için üzüldüğünü sanıyordum. İşte buradaydım, aşık olmuş zavallı küçük kız."

"Ben de sana aşıktım."

"Bana hiç söylemedin."

"Bunu yapsaydım baban beni kapı dışarı ederdi."

Her itiraf kıyafetlerin çıkarılması arasında geldi - onun şortu, benim kotum, onun sütyeni, benim külotum, onun külotu, benim çoraplarım - o çıplak olana ve boynumda asılı zincir dışında çıplak olana kadar. Tekrar yerleştiğimde Mia'nın göğüslerinin kabarıklığını öptü.

"Baban seni seviyor," diye karşı çıktı kaşlarını çatarak.

"Öyle. Ama sen onun küçük kızısın ve ben de onun çatısı altında yaşayan, başka bir ülkeden gelmiş azgın bir gençtim. Koruyucu olmak için her türlü hakka sahipti. Eğer sınırlar koymasaydı hayal kırıklığına uğrardım." Yutkundum ve uçlarımı yanağında gezdirdim. "Ama bu, onları çiğnemeyi hayal etmediğim anlamına gelmiyordu. Her lanet gün, sırf seninle bir gece geçirmek için her şeyi riske atmayı düşündüm Mia."

Mia başını salladı, kalçalarımı esnettiğimde inledi, aletimin gövdesi bacaklarının arasından kayarak ıslak ve arzulu olduğu yerde onu kızdırdı.

"Bunca zamandır," diye iç geçirdi, gözleri dalgın dalgın kapanırken tırnakları omuzlarıma batıyordu.

"Yaşlandığımızda senin için geldim," dedim , yüzümü boynuna gömüp etini yalayarak. "Los Angeles'a geldim ve sana nasıl hissettiğimi anlatacaktım. Senin de aynı şekilde hissetmeni umuyordum. Ama sonra oraya gittim ve sen o lanet rock yıldızıyla birlikteydin."

"Oh, Tanrım. *Ian*?"

"Ben bacaklarının arasındayken başka bir adamın adını söyleme, Strings."

Bu mesajı yerine oturtmak için boynunu ısırdım ve Mia nefesini tutarak doğru eğildi, kalçaları gıcırdıyor ve ben onunla dalga geçip oynarken beni girişine hizalamaya çalışıyordu.

"Bunu bir işaret olarak kabul ettim," dedim ona, göğüslerinin her bir mütevazı kabarıklığını yalamadan önce göğüs kafesinin yassı kemiğini öptüm. Meme uçlarını dilimle daire içine aldım ve bu dokunuşun çıkardığı inleme seslerinin tadını çıkardım. "Senin tipin olmadığımı biliyordum. Benim için fazla iyi olduğunu biliyordum."

Asla yeterince iyi değil. Asla yeterince iyi değil.

"Bu yüzden uzak durdum. Uzaktan parlayışını izledim, senin için her şeyin iyi olmasını istedim ama gülümsemenin başkası yüzünden olmasından nefret ettim. Aile tatillerine gelmeyi bıraktım çünkü senin ve ilgini çeken her erkeğin etrafında olmayı hazmedemiyordum."

"O 4 Temmuz..."

Austin'i bütün gün onunla gördükten sonra o gece kendimi nasıl uyuşturmaya çalıştığımı ve başaramadığımı hatırlayarak, "Beni öldürdü," diye mırıldandım. "İşte o zaman artık yapamayacağımı anladım. Aramızda kilometreler varken kendime işkence ettim ama erkek gibi davranıp senin mutluluğunu yakından göremedim. Senin mutlu olmanı istedim Mia. Hâlâ da istiyorum." Karnını öptüm, gözlerim onunkilere kilitlenmeden önce her bir bacağını omzumun üzerinden yukarı kaldırdım. "Ama en bencil pislik ben değilsem ne olayım, çünkü gerçek şu ki sadece benimle mutlu olmanı istiyorum."

O kıvranıp iç çekerken, elleri çarşaflara dolanırken ve sertçe bükülürken uyluğunun iç kısmını yaladım.

"Seni reklam gösterisi için aradığımda," diye nefes aldı, onunla alay edişime çalışırken kelimeleri zorlanıyordu.

"Bu şansa balıklama atladım. Çünkü sahte olması umurumda değildi Mia. Her şeyin bitip bitmeyeceğini umursamadım. Bittiğinde enkaza dönecek olmam değildi. Seni görme, sana sarılma, sana dokunma fırsatını kaçırmayacaktım." Kalçalarını kavradım, iyice ayırdım ve dilimi uzun bir hamleyle girişinden klitorisine kadar yaladım. titrerken onu oradan öptüm. "Seni öpmek için."

"Her şeyi o kadar gerçek hissettirdin ki."

"Çünkü öyleydi. Benim için her zaman gerçekti." "Aleks..."

"Öyleydi. Pek konserine geldim ama sana hiç söylemedim Mia. Her albümün özel , kapağında senin olduğun her dergiyi aldım. Her gece programını izledim ve her podcast röportajını dinledim. Oradaki Steinway mi?" Salona başımı sallayarak tenini ısırdım. "Neden bende sanıyorsun? Ben piyano çalmıyorum. Ama sen . Senin için almıştım. Belki ziyarete gelirsin . Belki kalmaya karar verirsin diye."

"Aleks," tekrarladı, bu kez ismim hayret verici bir vahiy gibi geliyordu.

Ağzım onun üzerindeydi, aramızdaki tüm sözcükler gitmişti ve dilimin, dişlerimin ve dudaklarımın ona daha önce hiç söylemediğim her şeyi göstermesine izin verdim. O kıvranıp inlerken ve ağzıma doğru eğilirken öpüyor, yalıyor ve emiyordum. Onu ne kadar çok istediğimi, *her zaman* ne kadar çok istediğimi hissetmesini arzuluyordum. Görevim onda kalan her türlü şüphe kırıntısını silmekti.

"Şimdi hissediyor musun Mia?" Dilimle klitorisini döndürdükten sonra küçük darbeler halinde emdim, bu da onun soluk soluğa kalmasına, eğilmesine ve inlemesine neden oldu. "Kalbimin senin için nasıl attığını hissediyor musun?"

"Aleks-"

"Adımı bir daha söyleme. Henüz değil," hatırlattım. "Bunu hak etmemi sağla." Ve sonra tam da bunu yapmak için yerleştim.

Onu ellerimle ve dilimle keşfetmek için zaman ayırdım, ısırdım, emdim ve yaladım. Elleri çarşaftan başıma doğru hareket etti, bana rehberlik etti ve kalçalarını sıkıca tutup ona ihtiyacı olan sürtünmeyi verirken yüzümü izin verdim. Saatlerce orada kalıp onun tadına bakabilirdim. Bütün geceyi onu bu şekilde olabildiğince çok kez boşaltarak geçirebilirdim.

İlk orgazmı sessiz ve gergindi, sanki evimden en son ayrıldığında hissettiğim tüm gerginlik sonunda serbest kalmıştı. Sanki ona zevk verdiği kadar acı da vermişti ve titremeyi bırakıp çarşaflara gömüldükten kısa bir süre sonra beni , dilimde kendini tadabilmek için beni yukarı çekti.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı ağzıma karşı, beni konumlandırmak için aramuzandı. "Sen içimdeyken her şey anlam kazanıyor. Her şey doğru geliyor."

"Kahretsin," diye inledim, kendimi bir santim içine sokarken alnımı başı ve omzu arasına yerleştirdim. "Sen

Geçen sefer düşünmeyi bırakmanı söylemişti. Bunun sadece beni kullanmak istediğin anlamına geldiğini düşündüm. Ama umurumda bile değildi. Kullanılmak istedim."

"Düşüncelerimi kapatıyorsun. Her şeyi kapatıyorsun - stresi, gürültüyü, beklentileri. Seninleyken sadece kendim olabiliyorum." "Her zaman," diye söz verdim ona, biraz daha sokularak.

"Sen bana her zaman yettin Aleks," diye fısıldadı uzun bir iç çekişin ardından, ben geri çekilip daha derinlere doğru esnerken. "Daha fazla.

Yeter de artar bile."

Mırıldandığım başka bir lanetle gözlerimi kapattım, kalbim göğsümde acıyla sıkışırken içine doğru sonuna kadar ittim. Bu his karşısında birlikte inledik - ben onu dolduruyordum, o da dolduruluyordu. Bir an için oturdum, tamamen içine oturdum ve onun nasıl rahatladığını sanki evindeymiş gibi eridiğini hissettim.

Belki de ben onun için öyleydim.

O benim için hep .

Ne Berne, ne Chicago, ne Seattle, ne de Tampa.

Mia.

O benim evimdi.

Hareket etmeye başladığımda alnımı onunkine değdirdim, yavaşça, derinlere doğru nabız atarak ve uzun vuruşlarla onu doldurarak. Bana sarıldı, kollarını boynuma doladı, tırnakları omuzlarıma ya da sırtıma battı, topukları uyluklarımın arkasına bastırdı.

Kelimeler artık yok oldu.

Sadece nefesler, inlemeler ve sızlanmalardı, ikimiz de birbirimize, bu ana, bir şekilde gerçekleşen bir fanteziye .

Benim yatağımdaydı. O da beni istiyordu.

Yeterli.

Ben yeterliydim.

Mia bir elini göğsüme bastırdı, ben onun işaretini alıp bizi yuvarlayana kadar itti. O sırada üstümdeydi, bana sarılmıştı, kontrolü ele geçirirken mükemmel vücudu sergileniyordu. O sallanıp yuvarlanırken, klitorisini karnımın alt kısmına sürterken ve istediği sürtünmeyi her bulduğunda başını geriye atarken, yavaş ve meraklı ellerle yumuşak kıvrımda gezindim.

Kısa süre sonra kucağımda zıplıyor, ikinci boşalmasını . Bu yüksek sesle dizginlenemez bir şekildeydi ve sonra ben de boşalıyordum, kalçalarına sıkıca tutunarak tekrar tekrar içine doğru esnedim.

Onu banyoya taşıdım, ikimizi de bir bezle silerken suyu ısıttım. Sonra içeri girmesine yardım ettim, arkasına geçtim ve sırtını göğsüme yasladım, kollarım suyun altında tamamen sardı.

Su ılıklaşana kadar öylece kaldık, tek kelime , sadece nazik dokunuşlar ve yumuşak, doygun iç çekişler.

Havluyla kurulayıp tişörtlerimden birini giymesini izlerken bana verdiği her gülümsemeyi ezberledim. Birlikte yatağa girdik. Onu sıkıca sardım. Kollarımda uyuyakaldı.

Ve sonra sabah oldu.

Kırılgan iskambil kâğıtlarından evimizi yerle bir eden bir darbeyle birlikte.

CHAPTER 39

Kir ve Pisliğin Altında Mia

"Nefes
alamıyorum."

Kelimeleri Aleks'in göğsüne doğru mırıldandım, kolları ve bacakları beni sarmış, sanki bir santim bile boşluk bıraksa yok olacakmışım gibi beni kendine çekiyordu. Yorganı kaldırmıştık ama beni sıcak tutuyordu ve beni sadece nefes almamı sağlayacak kadar serbest bıraktığında kıkırdadım ama başka türlü hareket etmemi sağlayacak kadar değil.

"Daha iyi misin?" diye sordu, gülümseyerek saçlarımı öptü.

"En azından artık koltuk altına burnumu sokmuyorum."

"Kokum seni vahşi yapmıyormuş gibi davranma."

"İğrenç. *Kokuyu* öyle söyleme."

"*Kokumu* seviyorsun," dedi tekrar, üstüme çıkana kadar yuvarlandı. Bir av köpeği gibi kollarımın altını ve boynumun etrafını koklamaya başladığında güldüm ve göğsünü ittim. "Seninki de benim için kedi nanesi gibi."

"Şu anda senin gibi kokuyorum."

"Hayır," diye karşı . "Kendin gibi kokuyorsun. Yasemin. Bal. *Du schmöcksch wie sAlpeglüe."*

"Başka bir dil konuştuğun şu şeyi yapıyorsun."

Aleks dirseklerinin üzerine eğildi, saçlarımı geriye doğru savurup gözleri benimkileri ararken hâlâ en lezzetli şekilde üzerimdeydi. "Bir Alp günbatımı gibi koktuğunu söylemiştim."

Boynum sıcaktan kızardı ve dudaklarımda bir gülümseme belirirken parmak uçlarımla ensesini gıdıkladım. "Neden bu kadar bayat ve romantik?"

"El ele gitme eğilimindedirler."

Alnını benimkine yasladığında mutlu bir şekilde iç geçirdim, ikimiz de uzun, telaşsız vuruşlarla birbirimize dokunuyorduk.

"Dün gece bir rüya mıydı?" Sessizce sordum.

"Gerçekti, Strings." Beni öptü, dudakları sert ve emindi. "Hepsi gerçekti."

Bir süre bu şekilde kaldık, güneş pencerelerinin dışında şehrin üzerinde yükseliyordu. Bugün hesap vermemiz gereken çok fazla insan, çözmemiz gereken çok fazla şey olduğunu biliyordum ama hareket etmek istemiyordum. Gün geceye karışana, yemek yemekten, duş almaktan ya da tuvaleti kullanmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar Aleks'le birlikte o yatakta yaşamak istiyordum.

Çok geçmeden midem yüksek sesle ve öfkeyle guruldadı ve Aleks kıkırdayarak boynum boyunca ağzıma bir öpücük izi bıraktı.

"Kahvaltı?" diye sordu.

İçimi çektim. "Sanırım."

Başka bir gülümseme. Başka bir öpücük. Kalbimi bir kez daha yerinden oynattı. "Hallediyorum," dedi ve sonra isteksizce üzerimden yuvarlandı, bunu yaparken bana arka tarafının muhteşem görüntüsünü verdi.

Külotunu ve jogger'ını omuz silkerek giymesini izledim, tişörtünden vazgeçmeye karar dudağımı ısırarak gülümsedim. Göz kırparak ve beni besleyeceğine söz vererek koridorda gözden kayboldu.

Çarşafların üzerine uzandım, gözlerimi kapatırken kulaktan kulağa gülümsedim. Bedenen, zihnen ve ruhen bitkin düşmüştüm ama daha önce hiç olmadığım bir şekilde doyuma ulaşmıştım.

Benim için yatağa bir tabak yumurta getirene kadar orada kalmayı düşündüm ama bencilce, onun üstsüz yemek pişirirkenki görüntüsünü kaçırmak istemedim. Bu yüzden yataktan kalktım, banyoda işeyecek ve parmağımı diş fırçası olarak kullanacak kadar durdum ve sonra geldiğince evcilleştirmek için tırnaklarımı çılgın saçlarımda gezdirdim.

Mutfak zaten harika kokuyordu, bir tavada patatesler kızarırken diğerinde pastırma cızırdıyordu. Ben izlemek için adadaki bar birine kaydığımda, yumurta, peynir ve sebzelerle dolu bir dökme demiri fırına koyuyordu.

"Gördüğüm kadarıyla şov için gelmişsin," diyerek benimle alay etti ve ocakla ilgilenmeye geri dönmeden önce adaya gelişimi uzun, ayak parmaklarını kıvıran öpücükle ödüllendirecek kadar uzun süre döndü.

"Dayanamadım."

Telefonumu da ama tezgâha yüzüstü koymuştum. Şimdi ona bakıyordum, cevap vermemiz gereken insanlardan uzun süre saklanamayacağımı biliyordum.

"Isabella'yı mı düşünüyorsun?" Aleks pastırmayı çevirirken sordu.

"Diğerlerinin yanı sıra."

"Ara onu," diye teşvik etti. "Bırak bana bağırsın. Bu onu her zaman daha iyi hissettirir."

Elimdeki telefonu çevirerek sırıttım. Dün gece *rahatsız etmeyin* özelliğini açmıştım, böylece bütün gece vızıldamayacaktı. Tekrar normale döndürür döndürmez, kaçırdığım bildirimlerin telaşı ekrana yayıldı.

Austin'den gelen yeni bir mesajı gördüğümde hepsi arka plana düştü.

> Kırılgan Egolar Kralı (9 dakika önce): Sizi uyarmak istedim ama reklamcım bunu yapmamamı tavsiye , bu yüzden buna uyandığınız için üzgünüm. Bunların hiçbirini seni incitmek için yapmıyorum Mia. Bu sadece şov dünyası. Ve dürüst olmak gerekirse, böyle aptalca bir şey yapmaman bilmeliydin. Kendi çıkarların için hayranlarına yalan söylemek doğru değil. Garrett'ın bu sektörde uğruna çok çalıştığı bir itibarı var ve albümünle ilgili eleştirilerinde adil davrandı. Sırf küçük bir eleştiriyi diye onu sizin ve ekibinizin yaptığı gibi itibarsızlaştırma hakkını kendinizde bulamazsınız.
>
> Kırılgan Egolar Kralı (4 dakika önce): Umarım nereden geldiğimi anlıyorsundur. Belki ortalık yatıştığında, sen ve ben bir araya gelebiliriz. Seni gerçekten özlüyorum, aşkım.

Kalbim her kelimede daha hızlı ve daha sert atıyor, göğüs kafesimi eziyor ve nefesimi boğuyordu. Onun başlığına bile, sadece kaçırdığım diğer bildirimlere göz attım.

Google uyarıları ve manşetler, Isabella, Giana, menajerim, tur menajerim, annem, babam - tanıdığım herkesten gelen bir dizi cevapsız arama ve mesajla birlikte beni birer birer öldürdü.

Hepsi ya onları aramamı istiyor, ya iyi olup olmadığımı soruyor ya da ikisinin bir kombinasyonunu yapıyordu. "Mia?"

Yoğun bir sisin içinden adımı duydum, manşetler tekrar tekrar ortaya çıkarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

"Mia, sorun ne?"

Aleks şimdi yanımdaydı, parmak eklemleriyle çenemi eğiyor, endişeli gözleri eğik kaşlarının altında benimkileri buluyordu. Konuşamıyordum.

Ellerim titreyerek telefonumu ona uzattım.

İfşa Oldu: Mia Love ve Aleks Suter'in İlişkisi Tamamen Yalandı Austin
Westbrook Çayı Döktü: Mia Love'ın Halkla İlişkiler Kabusunun İç Yüzü
Sahte Aşktan Gerçek Skandala: Mia Love ve Aleks Suter'in Yalanları Ortaya Çıktı
Austin Westbrook Eski Sevgilisi Mia Love'ı Hayranlarına Yalan Söylediği İçin Kınadı Tüm
Kaynaklar Mia Love ve Aleks Suter'in 'İlişkisinin' Sadece Duman ve Aynalardan İbaret Olduğunu
Doğruladı Mia Love'ın Albüm ve Turne Krizi: Bu Kariyerinin Sonu mu?
Aleks Suter ve Mia Love'ın Tanıtım Gösterisi Gitti: Hayranlar Tepki Gösterdi

Aleks az önce okuduğum ve artık sonsuza dek beynime kazınmış olan manşetler arasında gezinirken onun yüzünü izledim.

Her şeyi
anlat.
Yalanla
r.
Kriz. Sahte.
İfşa Edildi.

Austin, Garrett ile bir söyleşi yapmıştı. Bir makale ve ona eşlik eden bir podcast vardı. İhtiyaç duydukları tüm kanıtı onlara veren içeriden bir kaynak Bizi alaşağı etmek için bir görevdeydiler.

Ve .

Aleks kaydırdıkça siyah noktalar görüş alanımın kenarlarını işgal etti ve nefesinin altında küfrettiğinde, bu kelimeyi paniklemek için izin olarak kullandım.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım, bir elimi yağlı saçlarımın arasından geçirirken gözlerim yaşlarla doldu. "Oh, *Tanrım*."

Göğüs kafesim ciğerlerimi acıyla sıkarken Aleks' arkasında adım atmaya hazır bir şekilde durdum ama bacaklarım kurşun gibiydi. Hareket edemiyordum. Kalp krizi geçiriyordum. Ölmek üzereydim.

"Buraya gel." Aleks telefonumu tezgâha , beni bileğimden yakaladı ve kendine çekti. Şaşkınlık içindeydim, beni kollarıyla sararken karşı en ufak bir direniş göstermiyordum. "Bana bak."

Ama yapamadım.

Ahşap zemindeki çıplak ayaklarıma baktım, kalbim gittikçe , kulaklarım uğulduyordu.

Biliyorlar.

Hepsi bunun bir yalan olduğunu biliyor.

"Mia, bana bak."

Hâlâ cevap vermediğimde Aleks göz gelene kadar başını eğdi. Elleri omuzlarımdaydı, beni sabitliyordu. Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Her şey girecek."

Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldamaya başladı, öyle sert bir sarsıntıydı ki granit üzerinde bir böcek gibi hareket ediyordu. Aleks de onu bir böcek gibi tokatladı, sonra da gürültüyü bastırmak için aceleyle spor ayakkabısının cebine soktu.

Ama artık ne yaparsa yapsın, tüm ekibim beni hasardan korumaya çalışsa da fark etmezdi. Ben zaten .

Manşet üstüne manşet, makale üstüne makale, marka üstüne marka. Aleks'in dün kızla fotoğrafları vardı, kendi kurduğumuz, şimdi bize karşı kullanılan. Austin'le çıktığım zamanlardan fotoğraflar vardı - o sakin ve metanetli görünürken ve ben aklımı kaçırırken kavgalarımız sırasında çekilmiş olanlar.

Beni bu o getirdi. Beni

delirtti.

Manipülasyon, gaslighting... zehir gibi kan dolaşımıma sızdı ve beni tanımadığım birine dönüştürdü. Ve şimdi, ayrılığımızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, hala ondan kurtulamamıştım. *Hâlâ* üzerimde gücü vardı.

Aylarca özenle hazırlanmış planlar, hepsinin sahte olduğunu söylediği tek bir röportajla silindi.

"Bizi ifşa ediyorlar Aleks," diye fısıldadım, sonunda göz kırparak ona baktım. "*Beni* ifşa ediyorlar." "Mia."

"İşte bu kadar. Bu her şeyi mahvedecek. Albümüm, turnem, *kariyerim*." O baskı göğsümde her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. "Her şey bitti. Her şey bitti."

Telefonum hâlâ Aleks'in cebinde vızıldıyordu ve dudakları yana çekilmeden önce küfür ederek telefonu çıkardı. Bana ekranı gösterdi. "Ben Bella."

Başımı salladım. Onunla yüzleşemezdim - henüz değil.

Aleks beni sorgulamadı ya da şu anda yüzde yüz reklamcımla konuşuyor olmam gerektiği gerçeğine işaret etmedi. Sadece aramayı reddetti ve kanepesine doğru yürüdü, bana dönmeden önce telefonumu minderlerin arasına sıkıştırdı.

Elleri yüzümü çerçevelemek için kaydı, başparmakları çeneme dayandı, parmakları saçlarımda kıvrıldı.

"İnternet alev alev yanıyor. Tüm dergiler, haber kaynakları, talk showlar. Hayranlar... ... *Tanrım*, bana çok kızacaklar." Gözyaşlarım Aleks'in tenine değene kadar yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde kaydı. "Austin ve Garrett kazandı. İstediklerini aldılar. Benim için bu kadar."

Bu, Aleks'in çenesinin kıpırdamasına neden oldu ve beni daha sıkı kavradı, konuşmadan önce gözlerim onu bulana kadar

bekledi. "Onlar kazanmadı."

"Aleks, manşetleri gördün mü?"

"Gördüm."

"O zaman nasıl olur da-"

"Hepsini nasıl biliyorum. Hikayelerinin yanlış olduğunu nasıl kanıtlayabileceğimizi biliyorum."

Ona defalarca göz kırptım, kaşlarımı çatarak nasıl bir çözüm bulduğunu çalıştım çünkü hiçbir şeyi seçenek olarak görmüyordum. Haksız *değillerdi* - herkese yalan söylemiştik. "Nasıl?"

Aleks yutkundu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, sanki bir şey düşünmeye çalışıyordu, sanki bir cevabı olsun istiyordu ama olmadığını da biliyordu.

Biliyordum.

Bir fikri yoktu çünkü elde edilebilecek bir fikir yoktu. Bunu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Kendimi bu devasa kara deliğin içine sokmuştum ve şimdi canlı canlı gömülecektim.

Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama ellerini aşağı kaydırıp benimkileri kavradığında durdum. Bakışları beni tuttuğu yere düşmeden önce uzun bir süre gözlerini benden ayırmadı. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve her birini öptü.

Sonra bana verdiği sahte nişan parmağımdan çıkardı. Ve dizlerinin üzerine

çöktü.

"Aleks," diye uyardım, kalbim yine çarpıyordu ama tamamen farklı bir nedenden

ötürü. "Evlen benimle, Strings."

Kelimeleri en tatlı şarkı gibi söyledi, her hece mükemmel bir nota dizisi gibi kulaklarımı gıdıklıyordu. Bir eli benimkini, diğeri yüzüğü tutuyordu ve bakışları sabit ve emindi, güzel, karanlık gözleri beni izliyor ve bir cevap bekliyordu.

"Ben... Ben anlamıyorum."

"Evlen benimle," diye tekrarladı. "Gösteriş için değil, bir numara için değil. Gerçek olsun."

Ağzım kurumuştu, beni tuttuğu elim titriyordu. "Ben... yapamayız. . Sahte olduğunu anlarlar." "Hayır, anlamayacaklar."

"Bunu sadece kızımızı kurtarmak için yaptığımızı düşünecekler."

Elimi sıkarak, "Yapmayacaklar, Mia," diye güvence verdi. "Çünkü seni sevme şeklimde sahte olan hiçbir şey yok."

Bu üç kelimenin benden kopardığı küçük nefesi tutamadım. Titreyen bir elimle ağzımı kapattım, kaşlarım birbirine çarptı.

"Beni duydun," dedi, sanki zihnimi okuyabiliyormuş, sanki geçen inançsızlığı hissedebiliyormuş gibi. "Seni seviyorum Mia. Seni yıllardır seviyorum. Koridorun sonunda uyurken de sevdim seni, binlerce kilometre ötede başını yastığa koyduğunda da. Seni benim olmadığın zamanlarda da sevdim ve hâlâ seviyorum. Bu sahte değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Sadece yüzüğü parmağımın ucuna yerleştirecek kadar uzun süre aşağı baktı ve sonra gözleri tekrar üzerimdeydi, izin bekliyordu.

"O yatta söylediğim her sözde ciddiydim. Her dokunuşta, her öpücükte ciddiydim. Bu dünyada bu yüzüğü takmandan daha çok istediğim bir şey yok; bu yüzük senin bana, benim de sana ait olduğumu gösterecek." Yutkundu, sesi biraz çatallaşarak ekledi: "Karım olmanı."

Gözlerimde taze yaşlar kabardı ve benim için diz çökmüş bu adamın güzel görüntüsünü bulanıklaştırdı.

"Ama sadece sen de bunu istiyorsan," diye ekledi çabucak. "Eğer sahip olmama izin verirsen, her şeyine... Senin için olabileceğim her şey olacağım. Kendimin en iyi hali olurum, her zaman kirin ve pisliğin altında gördüğün halim olurum. Hak ettiğin her şey olacağıma ya da birlikte olduğun en iyi adam olacağıma söz veremem. Ama bu hayatta şiddetli ve koruyucu sevginin olmadığı bir gün bile geçirmeyeceğine söz verebilirim. Sana değer vereceğime, hayallerini ilk sıraya koyacağıma, *seni* her şekilde ilk sıraya koyacağıma söz verebilirim. Seni asla kontrol altına almaya çalışmayacağım. Asla seni değiştirmeye çalışmayacağım. Seni neşelendirmek, daha iyi olman için zorlamak ya da dağılman gerektiğinde sana sarılmak için her zaman burada, yanında ."

Dudaklarını ıslattı, gözleri benimkilerin arasında dans ediyordu.

"İlk başta sahte olduğunu düşünseler bile, uzun sürmeyecek. Çünkü sen koridorda bana doğru beni hüngür hüngür ağlarken gördüklerinde anlayacaklar. Kapalı gişe oynayan bir stadyumda seni nasıl izlediğimi gördüklerinde anlayacaklar. Birlikte yaşlandığımızı gördüklerinde, sen çocuklarımın annesisin ve ben hala sana tek bir kötü söz söylemeye cüret eden her orospu çocuğunu gömmekle tehdit ediyorum. Anlayacaklar."

Buna gözyaşlarımın arasından biraz güldüm, her kelimeye tutunurken başımı salladım.

"Ve hiç bilmeseler bile, hep merak etseler bile," diye devam etti Aleks. "Biz bileceğiz. *Sen bileceksin*, Mia. Asla merak etmene gerek kalmayacak. Şu andan itibaren tamamen senin olacağım." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, hep öyleydim."

Titrek bir nefes verdi, konuşması bitmişti ve sonra yüzüğe ve tekrar bana baktı. "Eee?"

"Bu... bu delilik," diye fısıldadım ama gülümsüyordum ve boştaki elimle gözyaşlarımı siliyordum. "Ve

dahice."

"Ve *saçma*."

"Benimle sıkışıp kalacaksın."

Bunun üzerine dizlerimin üzerine çöktüm ve onun eliyle kapattım. "Olmak istediğim tek yer."

"Öyle mi?" Aleks'in gözleri ışık ve umutla doluydu.

"Evet," fısıldadım, ağladım, başımı salladım ondan yüzüğe bakıp tekrar geri döndüm. "Boşanmayacağım," diye sertçe uyardım onu. ". Eğer bunu yaparsak-"

"Seni buzda bir kavgadan kaçarım daha iyi, Strings."

Güldüm, alt dudağımı ısırarak bunun bir şaka olduğuna dair herhangi bir işaret

aradım. Hiçbir şey bulamadım.

O ciddiydi. Benimle evlenmek istiyordu.

Ve *Tanrım*, ben de onunla evlenmek istiyordum. Koridorda onunla yürümek istiyordum. Her kadına benim olduğunu söyleyen bir yüzük takmasını istedim. Başlıkların gerçek olmasını istedim - dokunuşlar, öpücükler, .

Parmağımı yüzüğe bir santimetre kadar bastırdım, sessiz bir istekti bu.

"Bu evet mi Mia Love?"

"Kesinlikle evet."

Aleks altını parmak eklemime kadar kaydırdığında, fırtınalı değerli taş o gün suda olduğundan daha da parlak bir şekilde parladığında gülümsedim.

"Bu orospu çocuğunu benim hakkımda söylediği tüm saçmalıkların altına gömelim," dedim.

Aleks ayağa kalkmama yardım ederken şeytan gibi sırıtıyordu, sanki yapmak istediği tek şey buymuş, hayattaki amacı buymuş gibi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, beni yatak odasına geri götürmeden önce tek bir kelime içimde titreşti. "Hadi."

CHAPTER 40

Üzgünüm,

Üzgün Değilim

On Gün Sonra

Aleks

Mia'nın çocukluğunun geçtiği evde uğultu vardı.

Tarçın ve karanfilin hafif kokusu, mutfakta pişen bir şeyin sıcak, tereyağlı aromasına karışarak havayı bir tatil kucaklamasıyla sarıyordu. Sesler koridorlarda dolaşıyor, kahkahalar arada bir çınlayan cam eşyaların ya da ayarlanan sandalyelerin üzerine yayılıyordu. Her oda ışıldıyor gibiydi, parıldayan ışık dizileri ve yüzlerce mum duvarlara yumuşak, altın tonlar yayıyor, her duvarı süsleyen çerçeveli aile fotoğraflarını aydınlatıyordu.

Charlie ve Holly'nin düğün günü, Mia'nın yeni doğmuş hali ve on yıl sonra bir aile olarak çekilmiş fotoğrafları vardı.

Ve benim de fotoğraflarım vardı.

Amerika'daki ilk maçımdan bir fotoğrafa gülümsedim; Charlie'nin eli gururla omzumda, Holly diğer tarafta utangaç Mia'yı yanına yatırmış. Bir de onlarla geçirdiğim ilk Noel ve Mia'yla liseden mezun olduğumuz zaman çekilmiş bir fotoğraf vardı.

Tarihimiz bu güzel evin içinde yaşadı.

Ve şimdi, duvarları daha da fazla aile fotoğrafıyla dolduracağız.

Merdivenlerin durmuş, etrafımdaki organize kaosu izliyordum. Yardım ediyor olmalıydım ama ayaklarım parke zemine sabitlenmiş, ellerim takım elbise pantolonumun ceplerine sokulmuştu. Ben mutlu bir şekilde kendimi anılara kaptırırken arkadaşlarımız ve ailemiz koşuşturuyordu.

Mia'nın annesi elinde bir demet yeşillikle yemek odasına ve törenin yapılacağı oturma odasındaki sandalyelerin kurdelelerini ayarlayan Chloe' koçluk yapacak kadar uzun süre durdu. Camdan yapılmış büyük kapılar Michigan Gölü'nün muhteşem manzarasını gözler seriyordu, soğuk bir manzara içeriyi daha da sıcak hissettiriyordu. Liv, Maven ve Grace'in hiç şüphesiz elma şarabını köpürtmek için yaratıcı yollar buldukları mutfağa doğru ilerlerken dumanı tüten elma şarabı tepsisini dengeliyordu.

"Açığa çıktığımıza" dair manşetlerin çılgınca olduğunu düşündüysek de, Isabella ve Giana'ya evleneceğimizi söylediğimiz zamanın yanında bunlar hiçbir şeydi.

Gerçekten evleniyorum.

Giana, bunu sadece kıçımı kurtarmak için yapmasam iyi edeceğimi, söylediklerimde ciddi olsam iyi edeceğimi söyleyerek beni tehdit etmişti. Isabella Mia'ya bir düzine kez emin olup olmadığını sormuştu. Ama sanırım bizi daha uzun süre izledikçe, birbirimize nasıl sarsılmadan tutunduğumuzu gördükçe... biliyorlardı.

Şok sadece an sürdü ve ardından ekip harekete geçti - buna ekip arkadaşlarım ve onların önemli arkadaşları da dahildi.

Hayatlarımızda ne olursa olsun, mevsim bizim için durmadı. Ama istek varsa, bir yol da vardı. Cuma günü evimizde oynadığımız maçta New Jersey'li rakiplerimizi yener yenmez hepimiz Chicago uçağına bindik. Maven ve Mia'nın annesi dün her birimize bu son dakika düğününü hayata geçirmek için yapılacaklar listemizi verdi. Bütün gün çalışmamıza rağmen Isabella akşam prova yemeği ve konuşmalar için zaman ayırdı

- Bunlardan biri de beni ancak onun yapabileceği şekilde kızartan Jaxson tarafından verildi.

Şimdi, küçük ve samimi düğünümüz için törenin başlama saatine bir saatten biraz fazla bir süre kalmıştı. Ve yarın sabah ben, takımın geri kalanıyla birlikte bir sonraki maçımız için Philadelphia'ya giden uçakta olacaktım.

Balayı için zaman yoktu - en azından şimdi. Yeni karımla gerçekten istediğim gibi eğlenmeye ancak yetecek kadar zamanım olacaktı. Ama kovalaması gereken kendi hayalleri vardı. Benim uçağım Philadelphia'giderken, onunki onu turunun bir sonraki durağı için New Orleans'a götürecekti.

Hâlâ kapalı gişe oynuyor.

Austin'in Garrett Orange'a "her şeyi sert bir şekilde anlatması" bile bizi eğlendirmemişti. Biz sessiz kaldığımız, internet çılgına döndüğü ve Mia'nın bazı hayranlarının ona düşman olduğu ilk birkaç gün boyunca kazandıklarını . Ancak çoğunluğu bizim açıklamamızı , söylentilerin doğru olmadığını umuyor ve dua .

Tarih belirlediğimizi duyurduktan sonra tüm bu karmaşayı görmezden gelmek kolay oldu. Ve bu açıklamadan sadece bir hafta sonra düğümü .

Elbette, ilişkimizin geçerliliğini hala sorgulayan, her şeyin gerçekten sahte olup olmadığını merak eden dedikodu siteleri ve kudurmuş hayranlar vardı. Ancak bunun tam tersini savunan *daha fazla* hayran ve gazeteci vardı. Fotoğraflarımızı ve videolarımızı tekrar tekrar gösterdiler, evlenme teklif ettiğim fotoğraf özellikle yüksek tiraj aldı hayranlar *bunun nasıl sahte olabileceğini haykırdı!*

Ama değildi. Hiçbir zaman da .

Austin ve Garrett, Mia'nın parlaklığını köreltme görevlerinde başarısız olmuşlardı. Ve ben etrafta olduğum sürece, onu nadir bulunan bir değerli taş gibi koruyacaktım.

Kimse çıkmaya bir oyun olarak başladığımızdan emin olamayacaktı - en azından bize yakın olanlar dışında kimse. Kimseye söylemeyeceklerini de biliyorduk. Belki teoriler devam edecekti, ama bugünden sonra, tüm muhaliflerin dayanacak sağlam bir ayağı hissediyordum.

Müstakbel eşimi görünce bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken çekilmiş bir fotoğrafım kesinlikle hepsini sustururdu.

Eşim.

Bu kelime göğsümün şişmesine, kalbimin hızlanmasına, tenimin sahiplenme ve onu her şeyimle koruma arzusuyla karıncalanmasına neden oldu. Burnum iyi bir ağlamadan hemen önce gelen o hisle karıncalanmaya bile - ve annem öldüğünden beri böyle bir şey yaşamamıştım.

Bugün gözyaşları sevinç gözyaşları olacaktı.

Ev o anda hatırladığımdan daha küçük geldi, en sevdiğimiz insanlar alanı dolduruyordu. İsviçre'den geldiğimde burası kafamda canlandıramayacağım kadar büyük gelmişti. Ama yavaş yavaş bu konak bana normal ve doğal gelmeye başladı. Hayatımın o döneminde evime olabildiğince yakındı.

Mia ve ben gençken sayısız öğleden sonrayı burada geçirmiştik, havuzdaki şamandıralara uzanarak ya da oturma odasının zeminine yayılıp ödev yaparak. merdivenlerden koşarak inişini, kahkahasının mekânda yankılanışını, yeni şarkı sözlerini dinlemek için beni bileğimden sürükleyişini hayal edebiliyorum. Onları umursamıyormuş gibi yapardım, sinirlenmiş gibi davranırdım - ama hoşuma giderdi.

O zamanlar, o sadece çılgın hayalleri ve pervasız bir gülümsemesi olan bir kızdı ve ben de babasının aramıza çektiği çizgiyi aşmamak için elimden geleni yapan bir çocuktum.

Peki ya şimdi? Şimdi üst katta, eskiden uyuduğu odada, onu içinde gördüğümde felaketim olacağına hiç şüphe olmayan bir gelinliğin girmiş bir kadındı.

Hafif bir kar serpintisinin başladığı ön pencereye bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi, taneler daha fazla oyalanamadan cama çarparak eriyordu. Bir şekilde şiirsel hissettiriyordu. Aramızdaki yıllar da eriyip gitmişti - zaman, mesafe ve gurur, itiraf etmenin imkânsız olduğu şeyleri yüksek sesle söylememizi engelliyordu. Şimdi, tüm bahaneler, tüm rol yapmalar, tüm iletişimsizlikler o penceredeki kar taneleri gibi eriyip gitmişti.

Sadece biz vardık, sevdiklerimizle çevriliydi, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak olan yeminlerimizi ve yüzüklerimizi takmaya hazırdık.

"Dünyadan Aleks'e!" Bir el omzuma vurdu ve döndüğümde Carter'ın kendine özgü geniş sırıtışını gördüm. Her zaman şekerci dükkânındaki çocuk gibi görünürdü. "İyi misin dostum? Düğün var sende."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Heyecan yok. Sadece... her şeyi içime alıyorum."

Carter bir kaşını kaldırarak bakışlarımı odanın içinde gezdirdi. "Bunu daha sonra halledersin. Şu anda yemek odasında kas gücüne ihtiyacımız var. İşbirliği yapmayı reddeden bir çelenkle ilgili bir şey."

Daha bu sözleri söyler söylemez ağzında topuklu ayakkabısıyla golden retriever cinsi bir köpek yavrusu yanımızdan geçti, Liv peşinden zavallı köpek topuğunu sürüklemeye çalışıyordu.

"Carter! ederim, eğer köpeğin Manololarımı çiğnerse, bir sonraki dişini anestezi yapmadan çekerim!"

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında ve sonra yine o şapşal sırıtışıyla bana omuz silkti. "Sanırım bu hafta yeni bir köpek yavrusu almak pek de parlak bir fikir değilmiş."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Omzumu bir kez daha sıkarak güldü. Sonra da her zaman olduğu gibi Liv'peşinden koşmaya başladı. "Zamboni! Kötü köpek, Zambo. Bırak onu. *Bırak* onu." Ona yetiştiğinde yavruyu azarlar gibi yaptı ama Livia'nın dikkatini çekmek için onu eğitmiş gibi göz kırparak gizlice kulağının arkasını gözümden kaçmadı.

Ona hak veriyorum.

"Garland, Su Man," diye hatırlattı bana, kolunu tedirgin takım dişçimize dolayarak yüksek topuğunun zarar görmediğini gururla gösterirken. ama o koyu gül dudaklarında bir sırıtma gördüğüme yemin edebilirim.

Yemek odasındakilerin yardımımı istediklerini duyabiliyordum ama tereddüt ettim, bakışlarım onu bir an görebilecekmişim gibi merdivenlere kaydı.

Gelinim. Mia'm. Asla sahip olamayacağımdan çok emin olduğum kız.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanını hak ettiğimi kanıtlamak için harcayacağım kadın.

- - -

Her şey tam zamanında bir araya geldi, parti planlayıcıları olarak iki katına çıkan konuklarımız yerlerini aldılar ve sadece on dakika kala rahatlamak ve düğünün tadını çıkarmak için yerleştiler. Baba P, geri kazanılmış ahşaptan yapılmış ve yeşillikler, peri ışıkları ve krizantemlerle örtülmüş sunakta isteksizce .

Chloe ve Ava'nın ona yalvarması sayesinde nikah memurumuz olmayı kabul etti. Onun mükemmel olduğunu biliyordum çünkü kısa, tatlı ve öz olacaktı - ki bu tam da bizim istediğimiz şeydi.

Sağdıçlar, nedimeler yoktu, sadece tüm ailemiz ve arkadaşlarımız dışarıda kar daha sert yağarken rahat alanda oturuyorlardı. Herkes yerleşirken odanın köşesinde bir kemancı usulca çalıyordu ve ben de Will' yerimi alma zamanımın geldiğini bilerek tekrar merdivenlerin yanında durdum.

Ve sonra Mia koridorda bana doğru yürüyecekti.

İnanamayarak başımı salladım, kalbim göğsümde sıkışırken dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı.

"İşte her zaman küçük kızımla evlenecek adamda görmeyi hayal ettiğim yüz bu."

Yüzümü ona döndüğümde Charlie beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve sarılmak için kollarını sonuna kadar açtı. Sırtıma sertçe vurdu, beni bırakmadan önce her zamankinden daha uzun ve sıkı tuttu.

"Şu anda o küçük kızla birlikte olman gerekmiyor mu?" Ona hatırlattım.

"Annesiyle bir an yaşıyor ve eğer bu tören boyunca kendimi bir arada şansım varsa, dünyadaki sevdiğim iki kızımın ağlamasına şahit olamam yoksa ben de yerde bir su birikintisi içinde kalırım."

"Gözyaşlarımı tutma umudumu yitirdim," diye itiraf ettim.

"O zaman birlikte berbat olabiliriz." Charlie'nin gülümsemesi yumuşadı, gözleri benimkileri aradı. "Bu baba için harika bir gün. Teknik olarak ailemden olmasan bile sana oğlum demekten her zaman gurur duydum. Artık öyle olacaksın."

Gururlu.

Bu kelimeyi duyunca göğsüm sıkışmıştı. Bir hokey oyuncusu olarak benimle gurur duyduğunu biliyordum, hatta belki bir öğrenci olarak bile. Ama... kızının seçtiği kişi olduğum için gurur duyuyor muydu?

Bu evde gururdan *başka* her şeye olduğum bir anı düşündüm; bu adam beni bir avuç hapla bulmuş ve beni sakinleştirmişti. Ertesi gün yardım almam için ısrar ve ben de almıştım. Bunun dışında, o zamandan beri bu konudan hiç bahsetmemiştik.

Ama içimde ne yaşadığını bilseydi Mia'nın beni seçmesinden gerçekten gurur duyabilir miydi?

Charlie ayaklarının üzerinde kıpırdandı, pencereden dışarı bakarak kar kalınlaşırken, kar taneleri cama yapıştı. O anın gerektirdiğinden daha ağır görünen bir nefes verdi, bakışları bana dönmeden önce elleri ceplerini buldu.

"Biliyor musun," diye başladı, sesi alçaktı, "bunu yapmadan önce söylemem gereken bir şey var."

"Elini için özür dilerim," dedim hemen, bunun şu andan önce yapmam gereken bir konuşma olduğunu biliyordum. "Biliyorum, daha önce senin onayını, iznini almalıydım-"

"İzin mi?" Charlie'nin kaşları havaya kalktı, dudakları bir kahkahayı engellemek istercesine seğirdi. "Aleks, o benim kızım, benim malım değil. Hayatını yaşamak için kimsenin iznine ihtiyacı yok."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Sadece... Keşke sana daha önce söyleseydim. Nasıl hissettiğini biliyorum-"

"Öyle mi?" Charlie sözümü kesti, sesi hafif ama sertti, kaşları çatılmıştı. "Çünkü emin değilim. Bunu onaylamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu konuda mutlu olmadığını biliyorum," dedim bakışları altında daha dik durarak. "Düşünmediğini biliyorum-"

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" diye tekrar araya girdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme . "Oğlum, ben kızımı doğduğu günden beri koruyorum. Böylesine savunmasız bir yaşta onunla birlikte çatımın altında yaşayan genç bir çocuğa göz kulak olduğum için beni suçluyor musun?"

Ağzımı açtım, sonra nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek tekrar kapattım. Onu suçlamıyordum. Mia'ya da söylediğim gibi, beni tehdit etmemiş olsaydı daha çok üzülürdüm. Onu koruyordu, tıpkı şimdi benim gibi - her zaman yapmak istediğim gibi.

"Ve siz ikiniz bana bu 'çıkıyormuş gibi yapma' geldiğinizde, itiraf edeyim, endişelendim," diye devam etti. "Size güvenmediğim için değil, Mia'nın sizin hakkınızda ne hissettiğini her zaman bildiğim için."

Onun sözleriyle midem bulandı ve Charlie başını sallarken gözleri yumuşadı.

"Gördüm," dedi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sana bakışı... yıllardır orada duruyor. Sadece ne istediğinden emin değildim."

Bunun için onu suçlayamazdım. Elbette, aynı çatı altında yaşarken sınırlar koymuştu ve o zamanlar buna içerlemiştim. Ama ondan sonra... bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık, çünkü çoğunlukla korkuyordum. Ne söyleyeceğinden korkuyordum. En büyük korkumu, yani küçük kızı için doğru kişi düşündüğünü korkuyordum.

Charlie sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Açıkçası ikiniz de bu evden taşındıktan sonra onun peşinden gideceğini düşünmüştüm," diye ekledi. "Ama yapmadın. Ve sanırım senin de aynı şekilde hissetmediğinden endişelendim. En azından o 4 Temmuz'a kadar." Sonra yutkundu, yüz ifadesi ciddileşti. "O zaman onu bu kadar çok sevmenin seni öldürüp öldürmediğini merak ettim."

Sözleri havada asılı kaldı, ağırdı ve çok uzun süre konuşulmadı. Sonunda cevap verdiğimde, sesim alçak ve duygu yüklüydü.

"," dedim, bunu yüksek sesle itiraf ederken göğsüm sıkışıyordu. "Her zaman yaptım. Ben sadece... Onun için yeterince iyi olduğumu düşünmedim. Onu hak etmediğimi düşündüm. Ve özellikle de *senin benim hak* düşündüğünü sanmıyordum."

Charlie'nin ifadesi yumuşadı ve uzun bir nefes vererek, sanki başından biliyormuş gibi başını salladı. "Aleks," dedi, sesi kararlı ve temkinliydi, "yıllardır kızımı sevdiğini gördüm. Gerçek duygularını olarak bilmiyor olabilirim ama onu önemsediğini biliyordum. Her zaman ona göz kulak olacağını biliyordum. Onu mutlu görmek istediğini biliyordum - bu seni incitse bile

bazen."

Yutkundum.

"Mükemmel olduğun için burada ," diye devam etti. "Buradasın çünkü sen tam olarak onun istediği kişisin. Her zaman istediği kişisin. Ve bu da onu hak ettiğine dair ihtiyacım olan tek kanıt."

Sözleri ciğerlerimin etrafındaki tozlu kafese inen bir yumruk gibi beklediğimden daha sert çarptı. Değerimle ilgili tüm şüphelerim bu vuruşla birlikte uçup gitti, bir sonraki nefesim hafifledi ve tüm gün beni boğmakla tehdit eden o duygu pençesini sıktı.

Gözlerim biraz doldu ama gözyaşlarımı uzak tuttum. Charlie bana bilmiş bir gülümseme verdi ve omzumu tekrar sıkıca kavradı. "Şimdi git olman gereken yerde dur," dedi, sesi küçük bir sırıtışla gerginliği kırdı. "Yeterince uzun süredir bekliyor."

Ben cevap veremeden merdivenlerin başında küçük bir kargaşa oldu. de tam zamanında Mia'ygördük, annesi etek ucuyla uğraşırken elbisesinin krem saten treni elinde toplanmıştı.

Ev, gürültü, tüm *dünya* yok oldu.

Işıl ışıldı; ipeksi kahverengi saçları, elbisesinin kalp şeklindeki tozlandıran bukleler halinde yüzünü çerçeveliyordu. Kobalt gözleri çizgili ve dumanlıydı, dudakları gün batımı pembesiydi. Gamzesini, gamzesinin hemen güzellik işaretini, gözlerim bağlıyken bile bir kalemle tam olarak doğru noktaya çizebildiğim işareti gördüm.

Gerçekte var olmayan, internette ya da bir dergide gördüğünüzde sahte görünen türden bir güzellikti bu. Ondan yayılıyor, etrafını sarıyor, her gülümseyişinde daha da güçleniyordu.

Zamansız, işte . Ve ayrıca...

biraz kızgındı.

"*Aleks!*" Sesi çınladı beni gerçekliğe geri döndürdü. "Orada durmaman gerekiyordu! Gözlerini falan kapat!"

İtaat etmek için çabaladım, yüzümü korumak için bir elimi kaldırırken utangaç bir sırıtışla Charlie'ye döndüm. Güldü ve beni son bir kez çekerken başını salladı.

"Bu iş sende evlat," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Şimdi o sana tekrar bağırmadan önce oraya çık."

Beni bırakırken sıvazladı ve ben de telaşlı halime kaşlarını kaldıran P Baba'nın yanındaki yerimi aldım. "Çok iyi," diye mırıldandı alttan alta, sırıtarak. "Şimdi de ağlayacak mısın?"

"Sanki Chloe ile hatalı bir paten bıçağı gibi katlanmayacaksın."

Sonra gözleri müstakbel gelinine kaydı, kızının elini tutuşunu izlerken yüzünde sulu bir gülümseme belirdi. "Beni yakaladın."

Köşedeki kemancı sorunsuz bir şekilde yeni bir şarkıya geçti, yumuşak melodi odayı sessizliğe sürükledi. Holly yerine oturmadan önce kızının yanağına bir öpücük kondurdu ve Charlie tırmanarak Mia'ya kolunu uzattı.

Elini onun elinin içine kaydırdığı anda, dışarıda karı eritebilecek bakışla ona baktı. Kısa, özel bir konuşmayı paylaştılar - duyamadığım ama omuzlarının gevşemesinden ve göğsünün sakinleştirici bir nefesle kalkmasından hissedebildiğim kelimeler.

Ve sonra, birlikte, inişe başladılar.

Onlar yaklaştıkça gözlerim doldu, anın ağırlığı içime çöktü. Bu bir rüya ya da fantezi değildi. Bu kameralar için yaptığımız bir gösteri değildi - gerçi Isabella en sevdiği fotoğrafçılardan birkaçına bu samimi ilişkiyi ilk kez görebilmeleri için nereye saklanabileceklerine dair içeriden bir ipucu vermişti.

Gerçekti.

O gerçekti.

Ve bana doğru yürüyordu.

Mia'nın elbisesi saf bir zarafete sahipti; bana doğru ilerlerken modern tasarım ve zamansız romantizmin nefes kesici bir birleşimiydi. Straplez korsaj sarıyor, tatlı yakası köprücük kemiklerinin ve omuzlarının narin kıvrımlarını vurguluyordu. Yapılandırılmış ama yumuşak olan kumaş, belini kavrayan ve eteğe genişleyen kusursuz pililer halinde katlanıyordu.

Belinden itibaren kremsi ipekten bir şelale gibi akan elbisenin dramatik yan yırtmacı, yürürken bacaklarının bir kısmını ortaya çıkarıyordu

- cesur ama zarif bir dokunuş. Asimetrik drapaj, her adımda ışığı yakalayarak hareket ve doku kattı. Tüm yeşilliklere karşı krem ipek ve alanı dolduran beyaz ve kırmızı çiçekler, olayın tatil hissini bir araya getirdi.

Sadece Kasım ayıydı ama Noel gibi hissettiriyordu. Annaliese ve üvey kardeşlerimle birlikte Bern'de karlı bir sabah gibiydi. Ne pahasına olursa olsun bana zaman hissettirdiği gibi hissettirdi - özel ve sıcak.

Onun yokluğu kalbimi acıtıyordu. Holly'nin yanında ön sırada olabileceği farklı bir gerçekliğin özlemini çekiyordum.
Elimi göğsüme ve bana verdiği zincirli kolyeyi hissedebileceğim kadar sert bir şekilde takım elbiseme bastırdım.

Onu göremesem bile hep yanımdaydı.

Mihraba vardıklarında Charlie Mia'ya döndü ve bir eliyle yüzünü kavradı. Dudakları yanağına değdi ve sözleri yumuşak olsa da yine de onları yakaladım. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın," diye mırıldandı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve elini benimkine koyduğunda, dökülmeye başlamıştı.

Ağlamamaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordum ama *lanet olsun*, yeminimizi bile edememiştim.

"Şaka yapmıyormuşsun, ha?" diye alay etti Mia, yaklaşırken sesi alçak ve . "Tören başlamadan önce gerçekten kaybedecek misin?"

"Sana yapacağımı söylemiştim," diye cevap verdim, gözyaşlarımın arasından bir gülümseme belirdi. "Ve beni böyle gördükten sonra kimse bunun sahte olduğunu düşünmeyecek."

Mia başını salladı, şimdi kendi gözleri de parlıyordu. Boştaki elini göğsüme bastırdı, başparmağı takım elbisemin kumaşına, altındaki zincire sürtündü, sanki birkaç dakika önce beni yakalamış ve anladığını bilmemi istemiş gibiydi. "Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil," diye fısıldadı. "Sadece seni . an, tam burada, tam şu anda. Bizim hakkımızda."

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı ve kendimi durduramadan başımı eğip onu öptüm.

Odada mırıltılar ve hafif kahkahalar yükseldi, Carter derin bir "*Aferin oğlum!*" diye bağırdı. Sağ tarafımda Will dramatik bir şekilde inledi.

"Unuttuysan söyleyeyim, bunu yapabileceğini söylememi beklemen gerekiyordu," diye homurdandı.

Kalabalık kıkırdadı ama ben hemen geri çekilmedim. Alnımı Mia'nınkine bastırdım, dudaklarım Mia'nınkine karşı bir sırıtışla kıvrıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ama özür .

"Üzgün değilim," fısıldadı Mia, eli benimkinin etrafında sıkılaşarak.

Doğruldum ve bana ters ters bakan P Baba'ya döndüm - ama bu sevgi dolu bir bakıştı.

"Pekala," diye mırıldandı, dramatik bir iç çekişle notlarını düzeltti. "Siz ikiniz tekrar öpüşmeye başlamadan önce şu işi bitirelim."

Zamboni seyirciler arasından havladı, sanki köpek hisleri ona bu testten geçemeyeceğimizi söylüyordu. Başaracağımızı bildiğim için ona göz kırptım.

CHAPTER 41

Yenilebilir Aranjman Mia

"Tamam, bugünün tamamen sen, Aleks ve bu güzel düğünle ilgili olduğunu biliyorum ama bir saniyeliğine böbürlenebilir miyim çünkü... Garrett
şu anda internette kesinlikle *kavruluyor*."

Isabella bu anonsla küçük mutluluk dansı yaptı, bir eli telefonunda gezinirken diğer eliyle zeytin ağzına atarken omzunu oynattı. Parlak pembe saçları ensesinde zarif bir topuz haline getirilmişti, üst kısmı geriye doğru taranmıştı ve gözleri dramatikti ve koyu kedi gözü çizgisiyle vurgulanmıştı. Piercingleri ışıkta parıldıyor, dövmeleri giydiği siyah spagetti askılı elbisenin üzerinde göze çarpıyordu.

"Herkes güvenilmez olduğunu ve seni alaşağı etmeye çalışan garip bir fetişi olan küskün yaşlı bir adama dönüştüğünü söylüyor," diye devam etti, başını sallayıp kaydırmaya devam ederken gözleri neşeyle parlıyordu. "Hatta bazıları, ayrılığınızdan sonra Austin'in hâlâ seni kontrol çalıştığını, Garrett'ın onun küçük kuklası olduğunu söylüyor."

Dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeyle dinledim, evin etrafında toplanan tüm ailemize ve arkadaşlarımıza bakarken kalbim doluydu. İçime bir fincan sıcak çay gibi sıcaklık yayıldı, dışarıdaki kar içerideki manzarayı bir şekilde daha da sıcak hissettirdi.

Gözlerim odanın diğer ucundaki Aleks'e takıldı. Will Perry ve Vince Tanev'le birlikte durmuş, babamın o gün için hazırladığı pahalı bir viskiyi yudumlarken sohbet ediyorlardı. Kocamın gözleri beni bulduğunda dudaklarının köşesi kıvrıldı ve bakışları başımdan saten Gianvito Rossi topuklu ayakkabılarıma kadar indiğinde içime yeniden bir sıcaklık yayıldı.

Koca.

Kelime kalbimin etrafında kıvrıldı, tıpkı bir hayvanın sonsuza dek yaşayacağı yuvasına girmesi gibi rahat ve sıcaktı.

"*Tanrım*, bu beni çok mutlu ediyor. Baksanıza! İnsanlar en iyi memleri yapıyor." Isabella telefonunu yüzüme itti ve ben de Garrett'ın turuncu suratlı ve küçük şeytan boynuzlu görüntüsüne kıs kıs güldüm, yüz ifadesi öfkeliydi ve MSG'deki ilk gecemde seyirciler bis için çığlık attığında gözlerimden yaşlar akarken ağzımı kapattığım görüntüyü izliyordu.

"Umarım sonunda tüm bunları geride bırakabiliriz," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Hayatımda ilk kez kimsenin benim ya da Aleks'le ilişkim hakkında ne düşündüğünü umursamadığımı fark ettim. İfşaat ortaya çıktığında neredeyse eriyecektim ama Aleks sakinliğini korumuş, elini elime koyarak bir çözüm bulmuştu. O gün anladım ki kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünü kontrol edemiyorum ama *kendim* hakkında ne düşündüğümü kontrol edebiliyorum.

Kalbimi biliyorum. Niyetimi biliyorum. Yeteneğimi, müziğimi, yolculuğumu biliyorum.

Ve şimdi, gururla yanımda durmak ve ne zaman gözden kaçırsam bana bu gücü hatırlatmak isteyen bir adamım vardı.

kalan tüm endişelerim için mucizevi tedaviydi ve onunla sonsuzluğun namlusuna bakarken, dünyada hiçbir endişem olmadığını fark ettim.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim, biliyorsun," dedi Isabella ve odanın diğer Aleks'e bakarken gözümü kırpıştırdığımda onu bilmiş bir gülümsemeyle buldum. "New York uçağında bana onun senin için bir şey ifade etmediğine dair yemin etmiştin ve ben de aptalca buna inanmıştım. Beni yanlış anlama," diye ekledi çabucak. "Ona nasıl baktığını gördüm, onun da sana nasıl baktığını. Ama ikinizin de bunu kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Her şey bittiğinde sizi yerden kaldırmak zorunda kalacağımı tahmin etmiştim."

"Bu ikimiz demek oluyor," diye itiraf ettim usulca.

"Ben de öfkeli aşk şarkılarıyla dolu bir *banger* albüm bekliyordum," dedi hülyalı bir iç çekişle. "Ne yazık ki hayallerim yıkıldı."

Sırıttım.

"Mutlu bir evliliğiniz olduğunda ve her gün sikilirken hâlâ müzik yazabiliyor olsan iyi edersin," diye tehdit etti, uzun ince tırnağı burnumun etrafında dolanırken. "Aksi takdirde Aleks'i ve üzecek aptalca bir şey yapmasını söylerim. Çok zor olmasa gerek."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Aleks ve Isabellanın biraz sıçramasına neden olarak arkasından yaklaştığı yerden dönüp kollarını bana doladı. Sırtımı göğsüne doğru çekti ve ben olurken boynumu öptü. "Ama kızımıza karşı hissettiklerimi itiraf etmediğim yıllar boyunca tüm aptallığımı kullandım. Korkarım artık sadık, fedakâr bir kocadan başka bir şey olamayacağım."

Isabella suratını astı. "İşte gelecekteki Grammy'lerimiz gidiyor."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Aleks, boynumu tekrar öperek. Tüylerim diken diken oldu. "Ona bol bol ilham vereceğim. Söz veriyorum."

"İğrenç," dedi Isabella ama bunu söylerken gülümsedi. "Bu çok şirin. Bundan nefret ediyorum. Kar yağarken bu caddede trafik olur mu?
Sanırım şu anda kendimi bir sabanın önüne atmak istiyorum."

Dramatizmine gözlerimi devirdim ve Aleks'i bana sarılacak kadar üzerimden ittiğinde yanağından öptüm.

"Senin adına sevindim bebeğim," dedi içtenlikle. "Şimdi git ve düğün gecenin geri kalanının tadını çıkar. Sabah uçağımız var."

Hem onun duyarlılığına hem de bahsettiği uçuşun bizi bir başka kapalı gişe stadyum konserine götüreceği gerçeğine gülümsedim. Bu benim evli bir kadın olarak ilk performansım ve bunu hayranlarımla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Isabella yanımızdan ayrıldığında Aleks ellerimi avuçlarının ve parmak eklemlerimi öptükten sonra nişan yüzüğümün altındaki yeni elmas yerle oynadı.

"Hadi sana bir palto ve bot alalım," dedi. "Gelinimi karda yürüyüşe çıkarmak istiyorum."

- - -

Aleks beni dışarı çıkardığında gecenin sessizliğini bozan tek ses botlarımızın altındaki karın yumuşak sesiydi. Hâlâ kar yağıyordu ve bu yumuşak kar sanki tüm dünyanın sesini kısmış gibi hissettiren, başka hiçbir şeye benzemeyen bir sessizlikti.

Evin pencerelerinden hala mumların ve peri ışıklarının sıcak parıltısı içinde ailemizi ve arkadaşlarımızı görebiliyordum, hepsi gülümsüyor, gülüyor, yiyor ve içiyordu. Dünyalarımızın bu şekilde birbirine karıştığını görmek beni açıklayamadığım bir şekilde ısıttı - Giana ve Isabella selfie çekiyor, annem Noel her birini işaret ederken Ava'nın elini tutuyor, babam Vince, Jaxson ve Carter ile hokey konuşurken inekliyordu.

Aleks yıllardır ailemizin bir parçasıydı ama bu farklı hissettirdi. Kalıcı hissettirdi. Kalıcıydı.

Annemin bahçesindeki patika boyunca dizilmiş parıldayan ışıkların yanından geçerken ona doğru eğildim, kar başımıza ve omuzlarımıza düşerken onun kolu belime sıkıca sarılmıştı. Bahçe şu anda pek bir şeye benzemiyordu ama her bahar çok güzel çiçek açardı. Ve bir bakıma bitkilerin kış uykusuna yatması bu gece doğru gelmişti. Hayatımdaki bir mevsimin sonu ve hemen ardından bir diğerinin vaadi gibi hissettirdi.

Başımın üstünü öpmek için döndüğünde nefesim küçük bulutlar halinde onunkine karıştı.

"Balayına çıkmak için beklemek zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedim usulca, başımı kaldırıp ona bakarak. "Şu anda bir maytap altından çıkıp havaalanına olmalıydık."

Aleks başını salladı, koyu renk gözleri ışıkların yumuşak parıltısı altında , kirpiklerine kar yapışmıştı. "Üzgün değilim. Tura çıkacağın için heyecanlıyım ve önümde kendi sezonum var. Yazın tatil yapabiliriz." Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "O zamana kadar, buradan Tokyo'ya kadar her otelde seni becermek için sabırsızlanıyorum."

"Tokyo, ha?"

"Orada bir gösterin var, değil mi?"

"Henüz yok."

"*Yine* de anahtar kelime."

"Yine de Şubat ayında başlayacak bir Avrupa ayağım var. Londra hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence senin olduğun her yer tam da olmam gereken yer."

Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken, ardında gördüğüm samimiyet karşısında yüreğim kabardı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi, eldivenli elleriyle saçlarımı geriye doğru tararken yumuşak bir sesle. "Evet dediğine inan."

"Sana hep aşık oldum. Sakın bana bunu bilmediğini söyleme."

"Lisedeyken öyle olduğunu sanıyordum," dedi, karanlık gecede nefesi görünüyordu. "Ama o sarhoş öpücük denemesinden sonra, hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdin. Sonra da benim tam zıttım her erkekle çıkmaya başladın."

"Sen bana dokunmazsın." Kaburgasını dürterek karşı

çıktım. "Baban yapamayacağımı açıkça belirtti."

"Bu beni şaşırtmadı."

"İnan bana, hayatımın en zor gecesiydi." "Peki ya

sonrası?"

"Şey," dedi, tek kelimede yüzlerce pişmanlık varmış gibi iç geçirerek, "dediğim gibi, olanları bir hataymış gibi geçiştirdin. Sadece sarhoşken ağzımdan kaçtığını . Ve bir kez cesaretimi topladım..."

"Sen Los Angeles'a uçtun, ben de Ian'la birlikteydim," diye sözlerini, sonunda duygularımızı itiraf ettiğimiz geceki konuşmamızı hatırlayarak. "*Tanrım*, keşke bilseydim. Ian tam bir ezikti. Adam sadece müziğinden ya da yaptığı hayır işleri için ne kadar aziz olduğundan bahsetmek istiyordu - ki bunu da sadece insanların ona ne harika olduğunu söylemesini duymak için yaptığından eminim."

"Sana her şeyi anlatacaktım," dedi. "Bütün bu konuşmayı yaptım..." "Oh?" Göle

yaklaştıkça ona doğru sokuldum. "Duymak isterim."

"Açgözlülük yapma. Ayaklarına kapanmamdan , değil mi?" "Asla yetmedi."

Sırıttı. "Benim sorum, neden hiç bir şey söylemedin?"

"Beni reddettikten sonra mı?! Evet, beni daha çok küçük bir kız kardeş gibi gördüğünü söyleme havasında değildim." "Seni asla bir kız kardeş olarak görmedim," dedi karanlık bir sesle.

"Bunu *artık* biliyorum. Ama... Seni tüm bu muhteşem modellerle ve yüksek sesle yaşayan kadınlarla gördüm ve ben... Ben sadece senin tipin olmadığımı varsaydım."

"Ben de senin olmadığımı düşündüm."

"*Düşüncelerimizin canı cehenneme* dediğimizi hatırlıyor musun? Ben varsayımlarımıza oldukça kızgınım."

Aleks kıkırdadı, beni evin yanında durmaya çekerken eliyle kolumu ısıttı. Patikadan geri dönmüştük ama sanırım henüz içeri girmeye hazır değildi.

"Hayatımda pişman olduğum pek bir şey yok ama sana daha önce neler hissettiğimi söylemediğim için pişmanım. Yine de... tüm bu çıkıyormuş gibi yapma olayı oldukça eğlenceliydi."

Kollarımı omuzlarına doladım, elleri belimi buldu ve beni doğru çekti. "O sahilde beni öptüğünde aklımdan geçenleri okuyabilseydin..."

", değil mi? Pis kız."

Gözlerimi devirerek onu şakacı bir şekilde ittim ama bana daha sıkı sarıldı.

"Belki de Garrett Orange'a bir teşekkür kartı yazmalıyım. Eğer o küçük bir dangalak olmasaydı, bu hiç yaşanmayabilirdi. *Biz* hiç olmayabilirdik."

"Haklısın," dedim ve onu öpmek için parmak uçlarıma bastım. "Ona çiçek göndermeliyiz." Bir öpücük.

"Ve çikolatalar."

Bir öpücük daha.

"Hediye kartları."

Şimdi daha derin bir öpücük, her birimiz inliyorduk. "Belki yenilebilir bir düzenleme."

"İnsanlara bir torba sik gönderebileceğinizi duydum. Sakızlı sikler," diye açıkladım, sırıtışım kocamın dudaklarında hınzırca büyüyordu. "Yenilebilir bir düzenlemeden çok onun tarzı gibi görünüyor."

"Hmm... Aklıma şu anda tatmayı çok yenilebilir bir aranjman ," dedi Aleks, elleri aşağı kayarak kıçımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

Güldüm. "Bu senin en iyin değildi."

"Ne diyebilirim ki? Beni aptal yerine koyuyorsun," dedi. Ama sonra o alaycı tavır kayboldu, öpücükleri daha derin, daha acil, kar da enerjideki değişimi hissetmiş gibi daha sert yağıyordu. "Gel, bunu telafi etmeme izin ver."

Dudakları dudaklarıma yapıştı, dünya kaybolurken kar etrafımızda dönüyordu. Evin karanlık tarafındaydık, çok az penceresi olan, içerideki misafirlerimiz için görüş alanı olmayan tarafındaydık. Aleks beni eski, yıpranmış tuğlalara bastırırken soğuğun ısırmasına aldırış etmedim. Elbisemin kumaşını kıvırıp, altındaki dantel külotuma erişene kadar yukarı, yukarı, yukarı çektiğinde hiç üşümedim.

Dantelin arasından beni hissettiğinde inledi, parmakları klitorisimden girişime ve tekrar geriye doğru alaycı bir dans sergiliyordu. Bacağımı kalçasına doladım, daha fazlası için yalvardım ve o da bir parmağını kumaşın altından geçirip içime bastırarak cevap verdi.

"Benim," dedi, parmağını kıvırırken kulağıma alçak ve çakıllı bir sesle. "Hepsi benim."

Cevap olarak elini ittim, parmaklarım ustalıkla yolundan çekti, böylece kemerini ve pantolonunu çözebildim. Pantolonunun fermuarını açtığımda, kıçının hemen aşağı ittim ve Aleks beni kollarının arasına çekip külotumun zarif dantel kumaşını parçalanana kadar yırtarken soğuğa aldırmıyor gibi görünüyordu.

"Aleks," dedim inanamayarak gülerek.

Özür dilemedi, sadece mahvolmuş külotu ceketinin cebine soktu ve ellerini tekrar üzerime koydu. Beni kaldırırken kıçımı tuttu, bacaklarım onun etrafına ve sonra duvara bastırıldım, açıldım ve sahiplendim.

Aleks bir elini sadece kendini hizalayacak kadar benden çekti ve sonra yavaşça, santim santim içeri girdi, alınlarımız birbirine değdi ve nefesler sıcak beyaz buhar halinde dışarı çıktı. Ortalık hâlâ çok sessizdi, kar her türlü sesi . Tek duyduğum girerken çıkardığı iniltiler ve pantolonunun altından gelen seslerdi, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Orgazmım yıldırım hızıyla gelişti. O artık benim kocamdı ve bu durum her an yakalanabileceğimiz gerçeğiyle birleşince vücudum bir kaplıca gibi fokurdamaya başladı.

"Benim," diye bağırdı, derinlere doğru iterken sesi kulağımın kabuğuna doğru gerildi. "Senin."

Başka bir hamle.

"Sonsuza kadar."

"Her zaman," diye ve Aleks hızını artırdı, eli aramızda kayarken ağırlığımı dengeleyebilmek için bana daha fazla bastırdı. Klitorisimin etrafında dönerek beni kanımı çekecek kadar sert öptü ve o sahiplenici ağzına karşı bir iniltiyle boşaldım.

Kendi yakaladığında hala inliyor ve titriyordum ve içime boşalmasının hissi kendi doruk noktamı yumurtladı, titreşimlerden bayılacağımı düşünene kadar uzattı. Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Şu anda bebek istemiyordum. Ama bu, içime böyle boşalmasının ateşli olmadığı anlamına gelmiyordu, bu adamın içime bir bebek koyma zamanı geldiğinde ikimizin de arzudan nasıl düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Şimdilik, kar yağarken karanlık bir köşede sevişen aşk acısı çeken yeni evli bir kadın olmaktan gayet memnundum. Ve onun planını sevdim - birlikte dünyayı gezmek, o benim gösterilerimi izlemek için uçuyor ve ben onun oyunlarını izlemek için uçuyorum.

Bir gün kuracaktık. Ama

şimdi?

Biz de tam .

EPILOGUE

Yaz Olmasa

Daha İyi

Aleks

Güneş ışığı tül beyaz perdelerin arasından süzülerek özel bungalovu altın tonlarında yıkıyordu. Kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi havayı dolduruyor, esintide sallanan palmiye ağaçlarının hışırtısıyla uyumlu bir şekilde harmanlanıyordu. Burası cennetti, sadece parlak seyahat dergilerinde görebileceğiniz türden bir yerdi.

Ama onu burada, benimle görmenin yanında hiçbir şey.

Mia sonsuzluk havuzunun havluya uzanmıştı, güneş gözlükleri küçük yüzüne büyük geliyordu ve bikinisi aklımı kaçırmamı engelleyecek kadar örtüyordu. Parlıyordu, cildi güneşle öpüşüyordu ve elimde bir kitap olmasına rağmen yıllardır bir sayfa bile çevirmemiştim. Gözlerim bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyor, her hareketinde, her kıvrımında geziniyordu. O da bunu hissetmiş olmalı sonunda bana baktı ve tek kaşını güneş gözlüğünün kenarından kaldırdı.

"Yine bakıyorsun," dedi, dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu.

"Beni suçlayabilir misin?" Kitabı kucağıma cevap verdim. "Buradaki en güzel şey sensin ve buranın bir rüyadan fırlamış gibi göründüğünü düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor."

Gözlerini devirdi ama boynuna doğru süzülen kızarıklık onu ele verdi. "Saçmalıyorsun."

"Gülünç derecede aşık," diye karşılık verdim, öne doğru eğildim ve parmaklarımın kalçasındaki kravata izin verdim. Tembelce çekiştirdim, nefesi kesilince sırıttım. "Aşktan bahsetmişken... bu balayından ne kadar keyif aldığımı söylemiş miydim?"

"Belki bir ya da iki kez," dedi, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak ve bunu başaramayarak.

Uzun bir süre boyunca, ona istediğim zaman dokunabilmenin, bronz teninde tüylerimi diken diken edebilecek güce sahip olduğumu bilmenin verdiği hissi içime çektim. Güneş ışığının, esintinin ve Mia Love'a özgü uyuşturucunun verdiği hissin tadını çıkardım. Düğünümüzden sonra sezon bulanıklık içinde akıp gitmiş, Mia turnesi için dünyayı gezerken ben de çocuklarla Stanley Kupası'nın peşinden koşmuştum. Bu yıl eve götüremedik, bu için bir darbe oldu. Tek istediğimiz arka arkaya şampiyonluk, Kupayı Tampa'ya geri getirmek ve arkadaşlarımızla bir tekne geçidi yapmak.

Çok mücadele ettik, playoffların her turunda mücadele ettik ve lige hala hesaba gereken bir güç olduğumuzu kanıtladık. Ama sonunda, bu bizim yılımız değildi. Vancouver bizden ve karşılaştığı diğer herkesten daha iyi oynadı.

Garip bir şekilde... Onlar adına mutluydum, ki bu benim pek de tarzım değildi. Yine de Mia'yı eşim yaptığımdan beri davranışlarımdaki her şey değişmiş gibiydi. Daha çok dinledim, daha az tartıştım, diski daha çok paylaştım, neredeyse hiç parti yapmadım. İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarmıştı.

Ayrıca cesaretimi toplayıp terapiye gitmeye başlamama da yardımcı oldu.

Başta homurdanıp şikâyet etmiştim. İhtiyacım olduğunu bilmediğimden değil, ama rahatsız ediciydi*Çok zordu*. Ama her hafta biraz daha kolaylaştı. Terapistim ailemle ilgili duygularımın üstesinden gelmeme yardımcı oldu, onların kim olduklarının benim kim olduğumla hiçbir ilgisi olmadığını görmeme yardımcı oldu. Kendimi bu gören, kaderimde onlar gibi sıçıp olduğunu düşünen tek kişi bendim. Ve birkaç aylık seanslardan sonra, ailemin başına gelenlerin aslında onların seçimi olmadığını da anlamaya başlamıştım.

Dokunduğu herkesi mahveden bir hastalıktan etkilenmişlerdi. Kullanmayı bırakmak isteseler bile, bir destek sistemi olmadan bunu yapmak neredeyse imkansızdı - ki ikisi de buna sahip değildi.

Öfkem üzüntüye, kızgınlığım anlayışa . Onlar sadece ellerinden gelenin en
iyisini yapan iki insandı.

Ve şimdi ben de aynısını yapıyordum.

Yine de buzda payıma düşenden daha fazla kavgaya karıştım. Ne de
olsa korumam gereken bir itibarım vardı.

Ben takım arkadaşlarımla şampiyonluk için mücadele ederken, Mia müziğiyle tüm dünyayı büyülüyordu. Her fırsatta konserlerini izlemeye gidiyor, her seferinde hayranlarının ona nasıl destek verdiğine hayret ediyordum. Müziğinden sadece keyif almıyorlardı, onu seviyorlardı. *Onu* sevdiler. Her gösteri için kıyafetlerine özen gösterdiler, işaretler yaptılar, bütün gece ve ışıltılı topuklu ayakkabıları sahneden ayrıldıktan sonra bile onun için çığlık .

Artık manşetler, kızım hakkında her zaman doğru olduğunu bildiğim şeylerle ilgiliydi.

O bir yıldızdı.

O bir fenomendi.

Ve ben sadece onun ışıltısının tadını çıkaran şanslı bir orospu çocuğuydum.

Tekrar arkama yaslandım ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Peki, dün akşam yemekte bir şişe şarabı paylaştıktan sonra neden sarhoş bir şekilde Isabella'nın senden nefret edeceğini söyleyip durduğunu bana anlatacak mısın?"

Güldü ve oturduğu yerden kalkıp bana baktı. "Tamam ama henüz kimseye söyleyemezsin."

"Scout'un onuru," dedim ve üç parmağımı kaldırsahte bir selam verdim.

Alt dudağını ısırdı, bir an tereddüt ettikten sonra kaçırdı: "Yeni bir albüm üzerinde çalışmaya başladım bile." Kaşlarım havaya kalktı. "Şimdiden mi? Ara verdin!"

"Biliyorum," dedi , ellerini açıklama yapabilecekmiş gibi sallayarak. "Ama elimde değildi. Aklıma fikirler gelmeye başladı ve onları yazıya dökmem gerekiyordu."

"Peki Isabella bunun için senden neden nefret etsin?"

Utangaç gülümsemesi benim felaketim oldu. "Oldukça... aşk dolu."

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. "Sevgi dolu, ha?"

"Evet, bu yüzden kendinizi ciddi anlamda hüzünlü şarkı sözlerine ," dedi inliyormuş yaparak.

"Kalbini kırmamı ister misin?" Parmaklarımı tekrar bikinisinin bağının altından geçirerek alay ettim. Gülerek elime bir şaplak . "iyi edersin."

"Asla, Strings," diye söz verdim, bakışlarını tutarak ve bu kelimedeki gerçeği hissetmesini umarak. "Asla."

Alnından öptüm, dudaklarımın bir süre orada kalmasına izin verdikten sonra kafamda oluşan bir fikirle geri çekildim. Ayağa kalkıp onu tek bir hareketle kucağıma aldığımda hâlâ merakla bana bakıyordu.

"Aleks!" diye çığlık kollarını boynuma doladı. "Sakın buna cüret etme!" " ederim," dedim , havuzun kenarına doğru yürürken.

"Saçımı yeni yaptım!" diye itiraz etti ama gülüyordu, kaçınılmaz sonun yaklaştığını biliyormuş gibi burnunu tıkamaya başlamıştı bile.

"Saçlarının görünmesine bayılıyorum." "Hava soğuk!"

"Güneşte ısınırsın."

"Aleks! Artık ergen değiliz. İndir beni."

Hâlâ gülüyordu, onu sallandırdıkça ayaklarını tekmeliyor ve onu içeri atacakmışım gibi alay ediyordu. "Seni yere bırakayım mı? Tamam."

"Hayır, bekle!"

"Ben her zaman emirlere uyarım, *karıcığım*," diye takıldım. Sonra da onu havuza attım.

Bir sıçramayla suya düştü ve yüzeye çıktığında gülümsemesi ne kadar genişse bakışları da o kadar keskindi. "Sen öldün, Suter!" diye bağırdı, kenara doğru yüzerek.

İçten bir kahkaha atarak ona yardım etmek için uzandım ve onu bir kez havuz güvertesine çıkardığımda yanımı çimdiklemesine izin verdim.

Kucağımda titrerken parmaklarım tüyleri diken diken olmuş bedeninde gezindi.

"Seni öldüreceğim," diye uyardı ama onun yerine başka planları varmış gibi bana sarılıyordu.

Islak saçlarına sırıttım, parmaklarım hedefini bulduğunda kulağına fısıldamak için eğildim. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Sonra sırtına ve boynunun üst bağlı ipleri çekerek bikinisini tek bir hamlede serbest bıraktım. Zafer kazanmışçasına bikiniyi başımın üzerinde tuttum ve kahkahalar atarak sahile doğru koşmaya başlamadan önce sadece onun şok olmuş yüzünü görecek kadar arkama baktım.

"Aleks!"

Beni sahile doğru kovalarken çeşitli tehditlerle birlikte tekrar tekrar adımı haykırdı. Bu özel bir şeydi - çünkü kızımı başkasının bu şekilde görmesine izin vereceğimi hiç sanmazdım - ama yine de peşimden gelirken üstünü örttü.

Beni ikimiz de suya girdik, o beni yakaladı ve ben onu suyun altında bir ergen gibi hissederken bikiniyi ellerimden aldı.

Bana vurmak istedi.

Ben onu öpmek istedim.

Ve yaşamak için daha iyi bir hayat düşünemezdim.

EPILOGUE TWO

Bark, Bark

Carter

"İçeri girmeden önce hap aldın mı?" Livia bir elini ince kalçasına koymuş, diğer eliyle de keskin bir aleti işaret ederek bana sordu bana doğru. "Çünkü o iğne sadece çeneni uyuşturuyor ve az önce bana söylediğin şeyi söyleyebilmek için kafanın iyi olması gerektiğini *biliyorum*." "Hadi Liv. Bak-"

"Doktor Young," diye düzeltti beni, kara kaşlarından biri saç çizgisine doğru kayıyordu. "Bu P Baba'nın evindeki bir barbekü değil. Benim koltuğumdasınız, benim işimdesiniz ve bana saygı duyacak ve bana zor kazandığım unvanımla hitap edeceksiniz."

Sikeyim.

Ses tonundan, beni terslemesinden, beni küçük hissettirmesinden ve aynı zamanda bir şekilde beni hayata döndürmesinden sikim sertleşti.

"Evet, Doktor," diye nefes aldım.

Livia gözlerini devirmeden önce bakışlarını kısarak kucağıma indirdi. "Aman Tanrım, Carter, şu anda ereksiyon halinde değil misin?"

"Beni suçlayabilir misin? Bu çok ."

Çenem uyuşmaya başladığında kelimelerim biraz bulanıklaştı.

Livia burnunun kenarını sıktı, keskin alet hâlâ diğer elinde sallanıyordu. Dişçi asistanı sessizce duruyordu, maske şok olmuş yüzünün bir kısmını örtüyordu, ancak genç kızın gözlerinin benimle Livia arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla teni kıpkırmızıydı. Ama söz konusu Livia Young olduğunda hiç utanmam yoktu ve görünüşe göre o da fikrini çekinmiyordu.

"Carter, çünkü yüzüne darbe aldın ve iki alt orta kesici dişin ağzında havan topu patlamış gibi paramparça oldu."

"Benimle dişçi gibi konuşmana bayılıyorum."

"Ve sana vereceğim tek ders," diye devam etti, aleti bir değnek gibi sallayarak. "Daha iyi bir ağız koruyucusu edinmen ve yüksek bir sopadan nasıl kaçacağını öğrenmen."

O kadar güzeldi ki tehditlerini dinlerken doğru düzgün düşünemiyordum, ağzımın kenarı çaresizce kalkıyordu. Koyu kahverengi teni, pürüzsüz ve baştan çıkarıcı, koyu siyah saçları sıkı, profesyonel bir topuz haline getirilmişti. Bugün çok az makyaj yapmıştı ama yine de göz alıcıydı.

Ama o kadını beyaz önlük giymediği zamanlardan da . Onu ipeksi,

vücudu saran elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılarla tanıyordum.

Onu kırmızı boyalı dudakları ve vücudundaki her delikten geçen altın metaliyle tanıyordum.

Ve kırbaçlı birkaç deri kıyafetten daha fazlasına sahip olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Hadi ama," diye tekrar yalvardım, yüzünü ona dönebilmek için bacaklarımı sandalyenin üzerinde salladım. "Bana bakın, Li-e, Doktor Young," düzelttim kaşlarını kaldırdığında. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bunu tartışmayacağım."

"Ve bana ustanın kendisinden daha iyi kim öğretebilir?"

Livia içini çekerek asistanına ara vermesini ve bizi yalnız bırakmasını işaret etti. Kapı açıldığında, asistan gittiğinde ve sonra sadece ikimiz , koridorun aşağısındaki odalardan gelen matkap ve su çekme seslerini duyabiliyordum.

Liv kollarını , bir kalçasını tezgâha yaslamıştı ki sonunda sıkı sıkıya tutunduğu aleti bıraktı. floresanların keskin ve sert ışığında ve boynuna takılı tuhaf bir çift büyüteçli gözlükle bile hâlâ bir afetti.

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

Daha dik oturdum, umut göğsümde balonlaşıyordu. "Basit - bana yatakta bir kadının belini nasıl kıracağımı öğretmeni istiyorum." "Bunun için dergiler var, biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve YouTube."

"Bunu denemediğimi mi sanıyorsun?" Boynumun arkasını tuttum. "Hâlâ bakire olduğumu kimseye, en azından *sana* itiraf etmekten utanmadığımı mı sanıyorsun?"

Bunun üzerine gözlerinde bir şey parladı.

"Yani, bir disk tavşanının sokmama izin verdiği zamanı saymazsanız, ki , çünkü diğer üç erkeğin de aynı şeyi yaptığı bir odadaydı."

Livia bir kahkaha attı. "Tamam, o hikâyeyi bir gün istiyorum ama hazır zamanımız kısıtlıyken... bunu neden istiyorsun?"

"Belli değil mi?" Omuz silktim. "Ben profesyonel bir sporcuyum. Haftada en az iki kez dışarı çıkıyorum ve kızlar ayrılmıyor ama bir türlü anlaşamıyorum. Ya acınası flört girişimlerimle onları kaçırıyorum ya da onları eve götürüp boğuluyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve yere bakarken başımı salladım. Çenem artık gerçekten uyuşmuştu ve bunun etkisi geçmeden işini yapması biliyordum. "Ben umutsuz vakayım, tamam mı? Bir şekilde buzun üzerinde kendimi buldum. Artık NHL'deyim, AHL'ye gönderilmiyorum ve birilerine sunçok şeyim var. Sadece... İlk geçemezsem bunu kanıtlayamam."

Livia'nın bakışları
yumuşadı. "Ayrıca,
azdım." Bununla alay
etti.

Kendimi *en çok* kanıtlamak istediğim kadının o olduğu gerçeğini yutkunarak, kırık dişli sırıtışımla . Ama bunu kabul edemezdim - en azından şimdilik. Belki bir gün beni etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sinekten daha fazlası olarak görürdü, ama şimdilik bana bunu verecek görmesine ihtiyacım vardı.

Livia onun yanağını dilledi. "Bunda benim çıkarım ne?"

"Ne istiyorsun?"

"Bir milyon dolar."

İçtenlikle güldüm, ama sonra ciddi olduğunu anlayınca öksürdüm ve biraz tıkandım. "Şaka
yapıyorsun," demeye çalıştım.

"Azıcık bile değil." Ona
göz kırptım.

"Dinle, iyi para kazanıyorum. Ben bir dişçiyim. Ama şu anda en iyi arkadaşlarımın hepsi bir milyonerle evli ya da ciddi bir ilişkisi var. Bir de Mia var, o da muhtemelen yakında bir milyara ulaşacak. beni yargılayın ama ben de diğerleri gibi kötü bir kaltağım. Dünya turuna çıkmayı, elmaslarla süslenmeyi ve sırf bu yüzden bir erkeğin parasıyla kendime lüks bir araba almayı hak ediyorum."

"Tamamdır."

Daha konuşması bitmeden ağzımdan bir kelime çıkmıştı. Gerçek şu ki beni ikna etmesine gerek yoktu ama ona katılıyordum. Şımartılmayı hak ediyordu. Eğer bana izin verseydi, ona tüm şifrelerini seve seve verir ve her birini tüketmesini izlerdim. Ayrıca, takımla yeni bir sözleşme imzalamıştım, önümüzdeki sezonlarda daha fazla para kazanmamı garanti eden ve yüklü bir imza bonusuyla birlikte gelen bir sözleşme.

O parayı Livia Young'dan yatak odası dersi almaktan daha iyi ne için harcayacaktım ki? Liv bana inanmıyormuş ya da ciddi
olduğunu fark etmediğimi düşünüyormuş gibi başını eğdi.

"Bana bir milyon dolar vereceksin," dedi . "Ben sana iki
vereceğim."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "*İki* milyon dolar ve tek yapmam gereken ucubeni serbest bırakmana
yardım etmek mi?" "Gördün mü?" Elimi boşluğa doğru salladım. "Bana bunun reddedemeyeceğin bir anlaşma
olmadığını söyle."

Uzun, koyu kırmızı bir tırnağıyla çenesine vurdu ve o tırnakların sırtımdaki ete batmasının nasıl his olacağını merak ettim.

"Başka kimse bilmiyor," dedi.

İçimde kabaran umut o kadar hızlı yükseldi ki göğsümün patlayacağını sandım ve koltuğumda öne doğru eğilip başımı sallarken neredeyse nefes nefese kalmıştım. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Sana öğreteceğim ama aynı zamanda seni kullanacağım," dedi. "Ne zaman ve nerede istersem. Bir mesaj atsam koşarak geliyorsun."

"Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı."

"En az bir kez denemeden hiçbir şeye hayır diyemezsiniz."

Kalbim korku ve merak karışımı bir duyguyla çarptı. "Geri adım yok."

". Ne teklif edersem edeyim, evet ya da hayır demeden önce beni dinle ve dene." "Kullan beni
Liv. Seninim."

Bunun üzerine kıkırdadı, bana acıyormuş gibi zavallı bir kahkaha attı. Sonra kapıyı açtı ve asistanını içeri çağırdı.

"Biz de bir sözleşme hazırlıyoruz," dedi parmağını bana doğru sallayarak. "Ve bunu ciddiye alacaksın, yoksa her şeyden vazgeçerim ve yine de paranı alırım - bu arada bana ön ödeme ."

"Evet, anne."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Evlat edindiğin o yavru köpekten bile daha heveslisin.

"Havla, ." Ben de nefes nefese kaldım, Liv su makasıyla gözüme vurmadan önce dilim dışarı fırladı. "Bu kadar yeter. Şimdi
arkana yaslan ve ağzını aç."

"Vay canına, şimdiden başlıyoruz, ha?" Onun dediğini yaparken ellerimi birbirine sürttüm. Ama Liv
beni görmezden gelerek matkabı .

Bana acı çektirirken biraz fazla eğlenmiş gibi göründüğünü düşündüm. Ben de
hoşuma gittiğini düşünmüştüm.

Buz dışında hiçbir oyunu olmayan profesyonel bir hokey oyuncusu, takımının kendine güvenen ve ateşli dişçisini baharatlı aşk dersleri için yanına alırsa ne olur? Buzun Kralları serisinin 5. kitabı **Stand Your Ground**'da .

Mia ve Aleks'e doyamıyor musunuz? **Bu bonus sahnede onları yakalayın**.

Buzun diğer Kralları çiftlerine aşık olun!

EŞLEŞMENİZLE TANIŞIN

Kitap 1

KONULAR: Profesyonel Hokey RomantizmiZoraki YakınlıkPistin Zıt TaraflarıIrklar Arası/Çok Kültürlü ÇiftİşyeriRomantizmiDüşmandan Sevgiliye Vibes

AĞZINA DIKKAT ET.

Kitap 2

TROPES:

Profesyonel Hokey RomantizmiTakım Arkadaşının Küçük Kız Kardeşi/Ağabeyinin En İyi ArkadaşıYol GezisiZorla YakınlıkTek YatakYaş FarkıZıtlıklar ÇekerYasak

DERSİNİZİ ALIN

Kitap 3

KONULAR: Profesyonel Hokey
Romantizm Bekar
Baba/Dadı Zoraki Yakınlık
Baharatlı Dersler
Huysuz Güneş Işığı
Yaş Farkı Zıt
Kutuplar Birbirini
Çeker Bulunan
Aile

MORE FROM KANDI STEINER

Buzun Kralları Serisi
Tutkunun, bıçakların altındaki buz kadar şiddetli bir şekilde yandığı profesyonel hokeyin yüksek riskli dünyasına adım atın. *Buzun Kralları* serisi, buzda ve buz dışında, çığ gerilim, yasak aşk ve kalp atışlarını hızlandıran aksiyonla dolu, cızırtılı, duygusal spor romanları koleksiyonudur. aşkta ikinci bir şans, ister düşmanlar arasında bir kan davası, ister sizi nefessiz bırakan yavaş bir yanma olsun, bu hikayeler kalbinizi eritecek ve sizi son düdüğe kadar bağlı tutacak. Kızgınlık, buhar ve unutulmaz sonsuza dek mutlu son hayranları için mükemmel.

Kırmızı Bölge Rakipleri Serisi
Rekabetlerin kızıştığı, duyguların tavan yaptığı ve aşkın nihai oyun olduğu kolej futbolunun acımasız dünyasına hoş geldiniz. *Red Zone Rivals* serisi, yasak aşk, kalp durduran dram ve saha içinde ve dışında zafer için savaşan baygınlık geçirmeye değer kahramanlarla dolu unutulmaz hikayeler sunuyor. Nefis sahte flört geriliminden nefesinizi kesecek ikinci şanslara, bu öfkeli, buharlı romanslar sonsuza dek mutlu olmadan önce biraz kalp kırıklığı seven okuyucular için mükemmeldir.

Becker Kardeşler Serisi
Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip viski etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi
Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde son derece memnundur.

Viskiye Bir Aşk Mektubu
Kötü zamanlama lanetine karşı savaşan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Yakın Mesafe
Lisans tamamlayan Jasmine için Akdeniz'de yatçılık yapmak cennet gibi bir şeydi. Ama erkek arkadaşının milyarder patronu zaman istediğini alır. Ve bu sefer, onu istiyor.

Senden Nefret Etmemi Sağla
Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamaz

Yanlış Oyun
Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet . Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Doğru Oyuncu
Ne pahasına olursa aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda
Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Ağırlıksız
Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla da karşılaşır.

Şenlik
Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Evet Deyin
Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışırken bir gece dışarı çıkar.

Önüne çıkan şeye evet demeye kararlı. Tabii ki Liam Benson ile karşılaşmayı beklemiyordu...

Yıkanmış
Gregory Weston, bir zamanlar oğlumun en iyi arkadaşı olarak tanıdığım çocuk, şimdi hiç tanımadığım bir adam. Hayır, sadece bir adam değil. Bir doktor. Ve beni istiyor.

Noel Battaniyesi
Eski kocamla bir kulübede kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara
Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi
#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

Etiket Kovalayıcı
Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan
Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ACKNOWLEDGEMENTS

Rhiannon Gwynne ve kocası Josh Brittain olmasaydı bu seri mümkün olmazdı. Profesyonel hokey camiasında oynamanın (ve bir oyuncunun eşi olmanın!) nasıl bir şey olduğuna içeriden bakmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sürekli yardımınız bu serideki her kitabın parlamasını sağladı.

Nadine Kilian'a, İsviçre Almancası ile ilgili her konuda benim beta okuyucum olduğun için teşekkür ederim. Yüksek Almanca dilini kullanarak neredeyse birçok kez ayağımı ağzıma sokuyordum ve bu bizim sevgili Aleks'imiz için otantik olmazdı. Tüm zamanınız, enerjiniz, düzeltmeleriniz ve rehberliğiniz için minnettarım.

Kocam Jack'e - Bu kitabın yarısını ilk bebeğimizi pişirirken, diğer yarısını da yepyeni bir anne olarak yazdım. Senin sarsılmaz desteğin olmasaydı ikisini de yapamazdım. Sen inanılmaz bir koca, ortak ve şimdi de babasın. Varlığın için sana minnettarım.

Annem Lavon'a ve en iyi arkadaşım Sasha'ya - desteği olmadan bir kitabı asla bitiremem.
Seni sonsuz seviyorum.

Yönetici Asistanım ve sevgili dostum Tina Stokes'a - teşekkür ederim. Doğum iznim sırasında işleri devam ettirmek için her zamankinden daha fazla çaba gösterdin ve döndüğümde bu kitabın sonunu yazarken bana destek oldun. Bu serinin yönelik taze fikirleriniz, başarısıyla doğrudan bağlantılı ve çabalarınız için çok minnettarım. Seni seviyorum.

Bu kitabın çeşitli bölümlerinde bana yazarlık arkadaşlığı yapan bu sektördeki tüm harika kadınlara çok teşekkür ederim. Laura Pavlov, Elsie Silver, Lena Hendrix, Catherine Cowles, Staci Hart, Karla Sorensen - sizinle bu yolculukta olmaktan onur duyuyorum.

OSYS Studios'taki ekibe bu kitapları sesli olarak hayata geçirdikleri için teşekkür ederim. Ekibimde olduğunuz için çok şanslıyım.

Isabella Bauer'e - ben doğum iznindeyken sosyal medyayı ayakta tuttuğun için teşekkür ederim. Sana o kadar aşığım , bu kitaptaki en belalı karaktere senin adına isim vermek zorunda kaldım. Umarım sen de onu kadar seviyorsundur. Besos, bebeğim.

Beta okuyucu ekibime: Bu kitap boyunca gösterdiğiniz sabır ve sevgi için size ne kadar teşekkür etsem azdır! Tam da her şey girmişken sizi UZUN bir dört ay boyunca beklettim. Yeni bir anne olmaya alışmak için ara vermeme bu kadar destek olduğunuz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz bu bölümün yazılmasında çok etkili oldu. Frances O'Brien, Elizabeth Turner, Sarah Green, Allison Cheshire, Kellee Fabre, Sarah Green, Marie-Pierre D'Auteuil, Janett Corona, Jayce Cruz, Gabriela Vivas, Anna López, Carly Wilson, Nicole Westmoreland, Anna, Lily Turner, Diana Daniel ve Jewel Caruso'ya kocaman ve yürekten teşekkürler. Hepiniz ekibimde olduğunuz için çok mutluyum.

Vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı olan ekibe: Allusion Publishing'den Elaine York, Emerald Edits'den Nicole McCurdy, Nina Grinstead, Kim Cermak, Valentine PR'daki tüm ekip, Good Girls PR'dan Shaye Lefkowitz ve Lindsey Romero, Quirky Bird Kapak Tasarımı'ndan Ren Saliba ve Staci Hart - TEŞEKKÜRLER. Düzenleme ve formatlamadan fotoğraf ve tanıtıma kadar, gerçekten bir köy gerekiyor. Her biriniz için çok minnettarım.

Rockstar Ariele Fredman'a kocaman bir alkış. Benim ve kitaplarım için yaptığın her şey için çok minnettarım. Bu serinin Birleşik Krallık ve diğer bölgelerde daha geniş bir kitleye ulaşmasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Daha da fazla sihir olacağına inanıyorum.

Sophie, Ethan, Paloma ve UTA'dan Laurie-Maude'ye de benim için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim.

Saida, Alice, Alexa, Rakhi ve Curtis Brown/Dialogue/Renegade ekibinin geri kalanına büyük bir teşekkür göndermek istiyorum. Bu seriyi Birleşik Krallık ve Avustralya'daki tüm kitapçılarda görmek kesinlikle harika ve bu kitaplara benim kadar inandığınız için size sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Janelle ve Bonnie'ye, bu hikayeleri en eğlenceli yollarla hayata geçirdikleri için teşekkür ederim! Her kitap için Lyla June kartlarına ve her çifti ve onların küçük tuhaflıklarını gösteren karakter çıkartmalarına takıntılıyım. İkinizi de çok seviyorum.

Elizianna, bu serideki her kitap için yaptığın baharatlı çizimler için teşekkür ederim. Yeteneğin bu dünyanın dışında ve senin zamanına ve enerjine sahip olduğum için onur duyuyorum.

Rosie'ye - benim meraklı, gülen, değerli kızıma. Tüm bu deneyim boyunca yanımdaydın, anne karnından itibaren beni neşelendirdin ve dışarı çıktıktan sonra yazma seansları arasında bana sarıldın. Bu kitabı düşünüp de seni düşünmemek asla mümkün değil. Burada olduğun için çok mutluyum. Gelişinle için çok minnettarım.

Ve son olarak, size, okuyucuya. Eğer bu teşekkür bölümüne kadar gelebildiyseniz, bu sizin ne kadar harika bir kanıtıdır. Gerçekten, bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Her gün desteğiniz karşısında şaşkına dönüyorum ve bunun bir anını bile hafife almıyorum. Hikayelerime daldığınız, onları sosyal medyada paylaştığınız, yorum bıraktığınız ve benim gibi bağımsız yazarları desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hayalimi yaşamamın sebebi sizlersiniz ve sonsuza dek minnettar . En sevdiğiniz sosyal platformda bağlantı kuralım - arkadaş olmayı çok isterim.

ABOUT THE AUTHOR

KANDI STEINER, Tennessee'de yaşayan USA Today ve 1 numaralı Amazon Çok Satan Yazarıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterleri hayata geçirmeyi ve gerçek, ham romantizm hakkında yazmayı seviyor - her şekilde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden de yan dal yaparak mezun oldu. Yazma aşkı 10 yaşında başladı ve 6. sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş.

Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve kendini anlatmaya hevesli olduğu aşk hikayeleriyle dolup buldu.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu türden kitap okurken, bir sonraki macerasını planlarken veya direk dansı yaparken (evet, doğru okudunuz) bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, yogadan, ailesiyle (kürk bebekler dahil) kaliteli zaman geçirmekten ve hayatın tatlılığını içine çekmekten hoşlanıyor.

KANDI ILE BAĞLANTI KURUN:

➞ HABER BÜLTENİ: kandisteiner.com/newsletter
➞ FACEBOOK: @kandisteiner
➞ FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland)facebook.com/groups/kandilandks
➞ INSTAGRAM: @kandisteiner
➞ TIKTOK: @authorkandisteiner
➞ WEB SİTESİ: kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için web sitesindeki "etkinlikler" sekmesine göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.